

ДЖОН КОНЪЛИ

ПРОЗОРЕЦ

време на мъчения

ДЖОН КОНЪЛИ ВРЕМЕ НА МЪЧЕНИЯ

Превод: Ирина Манушева

chitanka.info

Джеръм Бърнел е бивш герой. Неочакваната му намеса при обир спасява няколко живота, но обрича собствения му на ужасни мъчения. Скоро след това целият му свят се преобръща. След жестоко обвинение, подплатено от убедителни доказателства, той се озовава в затвора, където години наред плаща най-ужасната цена за геройството си.

Но в последните си дни, докато ловците му го дебнат за финално отмъщение, той споделя историята си с частния детектив Чарли Паркър. Разказва му за момиче, обречено на смърт, но спасено, за мъчителите си, които говорят за същество, скрито вдън гори и властващо над развалините на един умиращ свят. Паркър не е като другите хора. Той умря. Той се прероди. Той е готов да тръгне на война.

Предстои му да се впусне по дирите на подозрителна и изолирана общност и да се изправи лице в лице с мъже, които боравят с насилие, заплахи и убийства, за да постигнат своето.

Всичко в името на съществото, на което служат.

В името на Мъртвия крал.

*На Дейвид Торанс и Клаудия Еделман от книжарница
„Без алиби“ в Белфаст.*

I

„В сънищата дебне като куче.“

Алфред Тенисън
(1809–1892), „Локсли
Хол“

Те кръжат и бавно, едва забележимо се спускат надолу в безшумна спирала: ястреби в човешки облик, които следват своя двойно преобразен предводител — изгубен и намерен, човек и птица. Най-млад от всичките и стъписващо стар, устоял на изпитанието и в изпитанието прероден отново. Видял свят отвъд този. Зърнал лицето на нов бог.

Достигнал мир със себе си и готов да поведе война.

Спускат се все по-бързо, спиралата се стеснява. Тримата изглеждат като един с разперените си в хладния есенен въздух плащове. Ни шепот, ни мимолетна сянка, ни сепнато врабче възвестява идването им. Само замръзналият покой на един свят, очакващ да бъде разбит, и съвършеният баланс между живот, който ще бъде спасен, и живот, който може би ще свърши.

Облаците се разделят, пронизани от сноп светлина, който ги улавя в полет, сякаш за миг са привлекли вниманието на задрямало божество, внезапно пробудено от дрънкането на оръжия и сбирането на армии в името на Капитана, на Чакащия зад стъклото, на Бога на осите.

И старото божество ще изправи детето Си срещу тях, а ястребите ще го последват.

Сивия отдавна не мислеше за възможността да го заловят, защото всъщност не съществуваше. Нямаше физическа форма. Обитаваше заедно с друг, дяляха една кожа и едва в самия край можеха да се зърнат дълбините на истинската му природа, въпреки че дори тогава предпочиташе да остане скрит в сянката и мрака. Нямаше нищо против причиняването на болка, макар това да бе просто каприз като всеки друг вкус. Всяка смърт беше само начало, което и бе причината толкова дълго да остане незабелязан. Всяка плячка можеше да отнеме години. Физическата болка имаше край, защото рано или късно тялото предаваше душата, но емоционалната агония бе способна на безброй вариации, а най-малката промяна можеше да накара от раната да рукне нов порой от страдание.

В персоната, с която се явяваше на света, Сивия беше обратен хамелеон. Името му бе Роджър Ормсби — дребен, колоритен, предизвикващ всеобща симпатия. Малко над шейсетте, с дяволито чувство за хумор. Косата и брадата му бяха побелели, но старателно оформени. Носеше малкото си шкембе гордо като бъдеща майка, хвалеща се с радостта на натежалия си корем. Харесваше червените тиранти и екстравагантните елечи. Обличаше се в туид през зимата и в лен през лятото. Предпочиташе кремавите и бежовите цветове, но винаги ги подчертаваше с добре подбрани ярки вратовръзки и кърпички. Умееше да свири на пиано и с лекота танцуваше валс и кълтри; вътре в него обаче живееше противно същество, което го управляваше като марионетка, и само опитно око можеше да забележи стерилността, с която претворява любимите си класики върху клавишите, или безрадостната прецизност на движенията му по дансинга.

Ормсби не говореше за политика и религия. Приемаше сериозно само фриволните теми, поради което беше особено ценен като гост на вечеря. Беше щастлив вдовец, дотолкова верен на покойната си съпруга, че да не си позволява повече от флирт с недотам самотните вдовици на Шампейн, Илинойс, но не дотам влюбен в призрака ѝ, че да позволи загубата да помрачи неговия дух или този на околните. Вечно го търсеха за компания за театър, кино, дори и за някоя по-лека опера, а липсата на сексуален подтекст предполагаше спокойно преминаване от една социална ситуация в друга. Беше член на клуба „Приятели на библиотеката“, на природозащитното дружество „Одубон“, редовен слушател на лекции по местна история и щедър, макар и не прекалено, дарител за добри каузи. Вярно, имаше и такива, които не го харесваха — не може да бъдеш любимец на всички, но мнозинството гледаше на тях предимно като на нарочни зложелатели, неспособни да приемат факта, че някой просто иска да дари радост на света.

И така, Роджър Ормсби се носеше из живота в яркото си оперение, прокламираше присъствието си и нищичко не криеше, но щом затвореше вратата след себе си, изкуствената светлина в очите му угасваше и ликът на Сивия увисваше като мъртва луна на черния фон на зениците му.

Ето това правеше Роджър Омсбри — или Сивия, ако щете, тъй като двамата бяха двете лица на едно и също, като палто и хастар. Нарочваше внимателно жертвите си и отделяше цели месеци за подготовка. Преди беше известен със склонността си да се впуска в случайни авантюри, но днес този род престъпления бе по-опасен от преди, защото навсякъде имаше камери. А и беше трудно да се прецени какво би предприел друг в такава ситуация, защото Ормсби подбираще жертвите си по много специални критерии. Не можеше да бъдат самотници, изолирани от близките и приятелите си. Не желаше огризки. Колкото по-обичани бяха, толкова по-добре. Търсеше любими деца. Тийнейджъри от щастливи семейства. Добри майки на пораснали деца. Търсеше емоционална връзка.

Избираще животи, които бавно и усърдно да руши години наред, дори десетилетия.

Ормсби караше хората да изчезнат, след което наблюдаваше как близките им се терзаят за участието им. Добре разбираше обречеността на надеждата: защото не отчаянието ни погубва, а тъкмо обратното. Надеждата напъга, отчаянието отпуска. Отчаянието е свързано с възможност за завършек. Доведено до крайност, логичният му изход е смъртта. А надеждата крепи човека. И може да бъде експлоатирана.

Действията на Ормсби бяха принудили неколцина да отнемат собствения си живот, но той смяташе това за провал — и техен, и свой. Онези, които убиваше, бяха просто първите жертви, при това най-безинтересните. Най-обичаше да наблюдава останалите, които се опитваха да се справят с връхлетялата ги трагедия. Знаеше, че всяка сутрин те ще се будят, за миг забравили какво са изгубили: майка, син, дъщеря. (Предпочиташе да не се занимава с възрастни мъже. Беше посилен, отколкото изглеждаше, но не толкова, че да си мисли, че може да се разправи с тях, особено с напредването на възрастта си.) Но само след секунди отново си спомняха — и това изпълваше Омсбри с невъобразима наслада.

Напомнянето и отварянето на стари рани не му бяха чужди, но бяха рискована работа. Случвало се бе да изпраща предмети на близките по пощата — огърлица, часовник, детска обувка — само и само да се порадва на последвалия смут. Принуждаваше отвлечените от него деца да напишат писма до родителите си, в които ги уверяваха, че са в добро здраве и се радват на чудесни грижи. (Понякога успяваше

да убеди и родителите да напишат нещо такова, но само под физическа заплаха.) В зависимост от възрастта на детето и реакцията на близките му, понякога чакаше с години, преди да изпрати тези писма. Пускаше ги по пощата далеч от дома си, често когато беше на почивка, и винаги внимаваше да няма камери наблизо.

Интернет улесняваше проследяването на истинските му жертви, но Омсбри внимаваше да не оставя следи и в електронното пространство. Прикриваше търсенията си със случайни разглеждания на вестници и списания, често в обществени библиотеки или онези интернет кафенета, често посещавани от имигранти. Не посещаваше обществените събития, посветени на изчезналите, нито църковните служби, в които паствата се молеха за щастливото им завръщане, защото знаеше, че следователите ги държат под око. Обикновено му стигаше да знае, че причиненото от него страдание продължава с пълна сила. Ако не друго, Сивия имаше живо въображение. Така Ормсби съумяваше да оцелее дълго, без да убива: с течение на годините и броят на жертвите му постоянно нарастваше. Знаеше как да се потопи в нечий погубен живот, а после неусетно да се измъкне от него. Беше емоционален вампир.

Докато шофираше към дома си, Омсбри се замисли колко подходяща е тази метафора предвид обстоятелствата. Спомни си една сцена от „Дракула“ по Брам Стокър, в която графът се връща в замък си и подхвърля на трите си вампирски невести бебе, вързано в чувал. Сега и в неговия багажник лежеше дете, вързано в чувал. Казваше се Шарлот Литълтън. Беше на девет години и бе попаднала там при една от онези негови случайни авантюри. Момиче, заиграло се с топка по залез-слънце, отворена порта, пуста улица, големи къщи с прозорци, гледащи в другата посока...

Късмет. Ако Бог съществуваше, явно в този миг бе отклонил вниманието си.

Вътре в него Сивия танцуваше.

Съпругата на Ормсби почина внезапно на четиридесет и малко години, когато самият той бе на тридесет и няколко. В определен смисъл това беше добре дошло. По това време Ормсби, Сивия, вече бе подхванал дългата си игра и се безпокоеше, че съпругата му, която съвсем не беше глупава, а и доста любопитна, можеше да прояви интерес към заниманията му. Понякога се чудеше дали, ако сърцето ѝ не се бе пръснало така неочаквано, докато проверяваше твърдостта на авокадото на една тротоарна сергия — интересна подробност, заради която вече избягваше въпросния плод, — нямаше да се наложи сам да се отърве от нея. Дори не беше сигурен защо въобще се бе оженил. Подозираше, че е било жажда за сигурност, породена от белязаната от развод и озлобление история на собственото му семейство, както и спомена за майка му, чиито грижи се простираха дотам, да затопли лично готовите макарони със сирене, вместо да възложи и тази задача на единствения си син. Отношенията със съпругата му бяха топли, макар и почти лишени от страст, и не бяха затормозявали излишно нито единия от двама им.

Ала може би още тогава той подсъзнателно се бе опитал да изгради рамки на живота и самоличността си, които по-късно щяха да бъдат най-малко подозрение: Роджър Ормсби, радващ се на доволен, ако не изключителен брак, и търговия с бои и материали за декорация, която налагаше често да пътува, да спи в долнопробни мотели и да се храни предимно сам, но му даваше възможност да наблюдава и да се слуша.

Чу блъскане от багажника и усили радиото: новинарската емисия по Националното радио — тъкмо предаване, каквото би се очаквало да слуша човек като него. Преди имаше навика да пуши лула и доволно си пафкаше, докато шофираше, но после научи за рака на гърлото и езика и реши, че Роджър Ормсби е достатъчно благоразумен, за да се откаже от това удоволствие. Но определено му липсваше. Сега не знаеше какво да прави с ръцете си.

Разбира се, трябваше бързо да убие момичето. Непланираните престъпления винаги бяха трудни. Може би нямаше да я отвлече, ако зимата не се беше просмукала във въздуха и не му бе дала повод да запали огнището в голямата си, стара къща. Щеше цяла нощ да я разпитва, за да научи колкото може повече за семейството ѝ, а после щеше да я довърши: силен удар по главата, за да изгуби съзнание, после удушаване. Не искаше да я кара да страда.

После играта можеше да започне.

Размечта се за идните месеци и години.

Затова и не забеляза сенките на ловците, които го следваха.

Ормсби черпеше странно вдъхновение от низките конфликти в държави, които никога не бе посещавал и към които не питаше никакви политически и социални интереси. Очароваха го военните диктатури в Аржентина и Чили, където редовно изчезваха хора, които се различаваха от режима, а семействата им оставаха да скърбят за видения, почти сигурни, че любимите им са мъртви, но неспособни да се сбогуват с тях, докато не идентифицират телата им и не ги положат в земята. А шансовете за това бяха нищожни, като се имаха предвид любимите методи на властите да хвърлят жертвите си живи от самолет в морето или, както в Чили, овързани за влакови релси, за да са сигурни, че няма да изплуват на повърхността.

Имаше ги, разбира се, и ирландските терористи, които отвлечаха вдовици от домовете им и тайно ги изтезваха, преди да ги разстрелят и да заровят телата им на някой пуст плаж. После се прибираха с чиста съвест при собствените си семейства и общности, за да се разминават с отчаяните, осиротели дечица по улиците. Вършеха това десетилетия наред — безумен танц на убийци и жертви, който продължаваше с години, защото всеки от тях познаваше другия, но не смееше да погледне истината в очите. Ормсби, с безграничната си поквара, мислеше, че с радост би станал борец за свобода, ако можеше да прекарва част от времето си по толкова приятен начин: да се наслаждава на нещастieto на хора, потънали в неведение и несигурност. Садизъм, пречистен до най-голата му същност.

Стигна до дома си. Сви в алеята и отвори вратата на гаража. Той беше пряко свързан с пералното помещение, а през него се влизаше направо в мазето на къщата. Така можеше лесно да пренася жертвите си, без никой да забележи. Ормсби влезе в гаража, изключи двигателя

и отново натисна копчето на дистанционното, за да затвори вратата. Вече бе слязъл от колата и се канеше да отвори багажника, когато забеляза, че вратата е замръзнала по средата на спускането.

С невярващ поглед той отново натисна бутона. Нищо. Вратата дори не потрепна, както би станало, ако механизмът е запецнал. Ормсби взе едно фенерче от рафта и я огледа отблизо, но не откри нищо нередно. Улицата изглеждаше пуста, но вратата не се бе затворила дори на една четвърт и макар да се спускаше мрак, още не беше достатъчно тъмно, за да е сигурен, че някой съсед няма да го види, ако се опита да пренесе детето.

При всички положения не можеше да остави вратата така. Гаражът бе свързан с алармата на къщата, която автоматично се деактивираше с бутона на дистанционното. Сега домът му бе уязвим, а нямаше как да извика някого да наглежда вратата — не и с това дете в багажника. Ясно чуваше ритниците на момичето, а капакът се тресеше от ударите.

Пробва отново с дистанционното и като по чудо вратата започна да се спуска. Ормсби затаи дъх. Този път тя спря на един-два пръста от земята. Не беше идеално, но отвън изглеждаше затворена. Щеше да я мисли на сутринта... когато момичето вече беше мъртво.

Светна лампата в гаража и чак тогава отвори багажника.

Детето се мяташе в чувала и пищеше. Беше успял да върже ръцете му със свински опашки, но не и краката. Те бяха останали свободни и най-доброто, което беше съумял да направи, бе да стегне чувала около пицялите му. Беше се наложило да го удари веднъж, за да го зашемети, но това не му харесваше и нямаше никакво желание да го прави отново.

— Ако продължаваш да вдигаш шум, ще ме принудиш да те ударя — каза той, — а аз не искам да те наранявам. Стой тихо и ме слушай.

Детето замря. Виждаше се как материята на чувала се спуска и издува върху устата му. Плачеше.

— Ще ти помогна да слезеш от колата. Ако се съпротивляваш, рискуваш да паднеш, а подът е твърд. А ако се опиташ да ме ритнеш, ще се наложи да те ударя, а аз не обичам да бия деца. Кимни, ако ме разбираш.

След малко видя, че момичето кимва.

— Добре. Сега ще ти помогна да излезеш.

Ормсби се наведе предпазливо над багажника и с право: веднага щом усети приближаването му, момичето се опита да го изрита, надявайки се да го уцели в главата с коленете или ходилата си. Обективно погледнато, духът ѝ бе достоен за възхита, но той не можеше да рискува със счупен нос или посинено лице. Всяка рана би могла да предизвика подозрения дори когато ставаше дума за безобидния Роджър Ормсби.

Той отстъпи назад.

— Предупредих те. Караш ме да правя нещо, което не искам.

Момичето започна да плаче и да се гърчи в чувала. Ормсби тъкмо вдигна ръка, за да я зашлеви, когато на вратата се позвъни.

Той се послуша. Не очакваше никого. Можеше да си затрае и да се надява, че който и да е дошъл, ще си тръгне. От друга страна, възможно бе някой от съседите да го е видял как се прибира с колата и ако не му отвореше, щеше да предизвика тревога. А последното, което му трябваше, бе някой да повика полиция.

Ами ако това беше полицията? Ако някой го беше видял? Улицата изглеждаше празна и пуста, но човек никога не можеше да бъде сигурен...

Отново се позвъни. Ормсби удари момичето, за да я накара да млъкне, и затвори багажника. Прекоси къщата и светна лампата в коридора. През стъклената врата се виждаше висок силует.

Ормсби спря на метър и половина от вратата.

— Кой е? — провикна се той, но отговор не последва.

Провлече крака на място и пробва отново.

— Кой е? Какво искате?

Накрая новодошлият се обади. Гласът му прозвуча като на чернокож.

— Доставка за господин Коул.

Ормсби си отдъхна.

— Сбъркали сте къщата. Коул живее на номер 1437, от другата страна на улицата. Тук е 1436.

— Сигурен ли сте? На пакета пише 1436.

— Е, има грешка.

— По дяволите — изруга куриерът и силуетът му се обърна да огледа улицата. — Там май няма никого. Бихте ли приели пратката, за

да ми спестите едно разкарване?

Полази го тръпка на безпокойство.

— Не — отвърна той. — Не отварям на непознати по тъмно.

— Още не се е мръкнало.

— Няма значение.

— По дяволите — изруга отново мъжът. — Хубаво, приятна вечер.

После си тръгна. Едва когато чу стъпките му да се отдалечават по пътеката, Ормсби влезе в дневната и надникна през прозорците, за да се увери, че си е отишъл. Онзи носеше яке и не приличаше на другите куриери, които бе виждал, но когато се спря на тротоара, се видя, че държи кутия в ръцете си. Сви надясно и се скри зад високия плет, бележещ границите на имота. Ормсби почака малко, но непознатият не се появи отново.

Той се върна в гаража и отвори багажника.

Чувалът лежеше проснат върху гумената подложка.

Момичето го нямаше.

3

Нека засега оставим Роджър Ормсби да се взира в празния багажник на чистия си, добре поддържан автомобил в гаража на голямата си, автономна къща с множество неизползвани стаи, цялата обградена от красива градина с лехи, които цъфтят през цялата година, защото собственикът им се гордее с цветята си и те се отблагодаряват за грижите и вниманието му, допълнени от щедри количества старо кафе...

И човешка пепел.

Беше месец по-рано и градчето Риобот Бийч в Делауеър бе изпратило и последните си летовници. Заведенията по крайбрежната алея затвориха заедно с всички барове, ресторанти и магазини, които разчитаха изцяло на летния сезон. Тук-там още се вееха знаменца в цветовете на дъгата, защото Риобот не падаше по-долу от другите подобни градчета по отношение на толерантността към гейовете, пък и розовият долар беше розов само на определена светлина. Щом стигнеше до банката, ставаше зелен като всички останали.

В една къща в самия край на градчето адвокат Елдрич стоеше в банята и бръснеше редките си мустачки със стара самобръсначка. Неговата стая беше единствената с огледало, но и то не стигаше да види цялото си лице. От другата страна на банята беше спалнята му, а на долния етаж — домашният кабинет, в който продължаваше да събира документите, изгубени в пожара, унищожил кантората му в Лин, Масачузетс няколко години по-рано. Елдрич беше успял да се възстанови почти изцяло от физическите травми от експлозията, но още беше по-нестабилен отпреди. Дясната му ръка леко потреперваше, докато движеше бръснача по пияната.

От прозореца се откриваше частична гледка към морето измежду дърветата. На моравата, с гръб към къщата стоеше мъж и пушеше. Това беше синът му, въпреки че старият адвокат отдавна бе стигнал до извода, че е такъв само по име. В мига на раждането съществото му бе

обладано от нещо — дух, ангел, демон; наречете го както щете, но това със сигурност не беше човек.

Лекарите бяха изненадани, че детето въобще е оживяло: пъпната връв се беше увила около вратлето му и го бе задушила. Момченцето на практика се роди мъртво и само бързите действия на медицинския екип го бяха спасили. Елдрич и покойната му съпруга, която едва доживя да види сина си проходил, се бояха от мозъчно увреждане или друг недъг, но детето изглеждаше напълно здраво, ако и необичайно кротко. Елдрич си спомняше да е плакало силно само няколко пъти. Спеше по седем часа на нощ още от бебе. Другите бащи му казваха, че това е дар от Бога. Майките също.

Ала не беше така. Синът му наистина беше умрял, а в мига, в който душата му беше напуснала тялото, нещо бе дошло на нейно място. Нещо, което постепенно се бе разкривало през последвалите години и което дори сега, десетилетия по-късно, си оставаше загадка. И докато растеше и съзряваше, то променяше самия Елдрич отвътре. От обикновен адвокат по незначителни граждански и наказателни дела той се превърна в изследовател на човешката съвест и събирач на доказателства за низки деяния, които предоставяше на това същество и то решаваше дали следва да се предприеме нещо. Човекът, който сега пушеше на моравата, беше оръдие на правдата, макар че баща му не беше сигурен на чия точно правда.

Елдрич беше възпитан като лутеран, но вярата му скоро се превърна в полузабравена вещ, към която рядко се обръщаше — като скъпото палто, което носеше само два пъти годишно на великденската и коледната служба в църквата. После, когато съществото, скрито в тялото на мъртвия му син, започна да се проявява, един свят отвъд този доби твърде конкретни измерения за Елдрич, но той нямаше нищо общо с рая, за който говореха проповедниците. От малкото, което бе зърнал, можеше да съди, че отговорният за създаването на вселената бе замлъкнал още преди хилядолетия. Може дори да беше мъртъв. (Може би, както бе подхвърлил синът му в пристъп на смайващо богохулство в рядък момент на алкохолно опиянение, Той Се бе самоубил от отчаяние при вида на това, което е сътворил.) Бог, за да му дадем име, може и да беше станал нечут и невидим, но други същества чакаха и се заслушаха — и за всички беше по-добре да не привличат вниманието им с непремерени приказки.

Кушиел. Така отговори синът му, когато го попита за истинското му име, но го направи с крива усмивка, като че ли и това беше някаква космическа шега, която Елдрич не можеше да разбере.

Кушиел: надзирателят на Ада.

Ала за онези, които дебнеше, той беше Събирача.

Елдрич приключи с бръсненето и отми остатъците от пяната. Също както долавяше смрадта на никотин от сина си заради цигарите, които оцветяваха пръстите му в наситена охра, така можеше да подуши и собствената си смъртност. Миризмата на тялото му се бе променила и независимо от всички грижи за хигиената си и количествата кедров афтършейв, този дъх все пак се усещаше. Вонята на гниеща плът. На тинята в блатото на съществуването, около което не спираха да жужат рояци мухи. Колко ли време му оставаше? Не много. Чувстваше го с костите си.

Елдрич внимателно завъртя огледалото към стената. Събирача — нека му позволим да мисли за сина си като всички останали — беше много строг в това отношение. Не обичаше огледалата. Веднъж ги бе описал като „отразяващи очи“. Елдрич го приемаше за суеверие до онзи случай с мъртвия детеубиец на име Джон Грейди. Събирача бе прибрал едно огледало от бившия дом на Грейди и преди да го скрие, го бе обърнал към адвоката. Елдрич бе видял в него собствените си черти, но зад тях и още един образ: на ужасения Джон Грейди, който в смъртта бе успял някак да се озове в огледалния образ на дома си, за да се скита сред призраците на мъртвите деца, убеден, че е недосегаем за възмездие, докато Събирача не докажеше обратното.

Елдрич обаче знаеше, че Събирача е виждал и други да го гледат от лъскави повърхности, и особено често едно лице — защото зад огледалните плоскости се криеше Погребаният бог, Богът на осите, онзи, от който се боеше дори и той. Бог може да беше заспал, но Погребаният бог не беше. Той наблюдаваше и чакаше да бъде намерен.

Елдрич се върна в стаята си и облече чиста риза. Планираше да отиде на кино, а след това да вечеря спокойно в някой от местните барове, които още работят. В момента препрочиташе Монтеновите „Опити“. Носеха му известна утеха.

Слезе долу и се провикна през отворената задна врата, че излиза. В отговор получи само леко махване с ръка. Събирача не се обърна. Само допреди шест месеца Елдрич не би могъл да напусне дома си

току-така: Събирача не би го позволил. Дебнеха ги един детектив на име Чарли Паркър и хората му, жадни за отмъщение заради смъртта на свой приятел в ръцете на Събирача. След това обаче сключиха примирие и сега бяха в сравнителна безопасност, въпреки че Събирача продължаваше да се отнася предпазливо към Паркър.

„Понякога ми се струва — помисли си Елдрич, — че се страхува от Паркър почти колкото от Погребания бог.“

Елдрич се качи в колата си и потегли по пътя. Сви надясно към Риобот. Не знаеше дори какъв филм ще гледа. Всички започваха горе-долу по едно и също време. И показваха горе-долу едно и също. Искаше просто да поседи на тъмно и да забрави. Поне за малко.

Събирача си дръпна още веднъж от цигарата, заслушан в отдалечаващия се шум на двигателя. Беше новолуние. Проследи с поглед хаотичния полет на една умираща мушица, която падна в нозете на мъжа, насочил оръжието си към него.

— Знаех си, че ще дойдеш — каза той, когато Чарли Паркър излезе от мрака.

Събирача не беше виждал Паркър повече от година и остана смаян от промяната в него. Не бяха само физическите белези на страданието, макар че видимо беше отслабнал заради травмите си и продължителното възстановяване, а косата му бе набраздена с бели следи от куршумите, пронизали скалпа му. Не, този мъж се бе преобразил както отвън, така и отвътре, и въгленът на безпокойството, което Събирача винаги изпитваше в негово присъствие, внезапно избухна в пламъци. Паркър беше умрял три пъти в часовете след престрелката и всеки път се бе завръщал като сбъднато библейско пророчество. Вече не беше същият: сега гореше от убеждение. Виждаше се в очите му, усещаше се безпогрешно като статично електричество.

Събирача никога не се бе намирал в такава опасност, както сега.

— Приятелите ти тук ли са? — попита той, взирайки се в пространството зад детектива. Очакваше да види Ейнджъл и Луис, които винаги съпровождаха Паркър, но в гората като че нищо не помръдваше.

— Сам съм.

— Как ме намери?

— Надуших те.

Дясната ръка на Събирача потрепна. Ясно му бе, че в отговора на детектива се крие и буквална, и метафорична истина. Някак си го беше проследил, и то не чрез интернет или информатори. Не, Паркър го бе намерил по невидими следи. Събирача никога нямаше да успее да се скрие отново от него, дори да му бе отредено да оцелее след тази среща.

— Дадох ми дума — рече той. Беше сключил сделка с Ейнджъл и Луис, въпреки че беше наивно да очаква да я спазят. — Че ако им помогна да намерят нападателите ти, ще оставиш мен и баща ми на мира.

— Ако бях в положение да ги съветвам, щях да им наредя да те убият заедно с онези, които ме нараниха.

Нещо оставаше неизказано.

— Но? — попита Събирача.

— Щеше да бъде грешка.

— И защо?

— Защото може да ми послужиш.

Събирача се изсмя пресилено.

— Ти — да ме използваш? И какво те наведе на мисълта, че бих приел подобна договорка?

Ни едно мускулче не трепна по лицето на Паркър или по ръката, стиснала оръжието.

— Защото си куче, а всяко куче трябва да си има господар. Затова ще те науча да ходиш редом.

Цигарата в ръката на Събирача бе догоряла почти до пръстите му. Той я пусна на земята и внимателно стъпка фасата с левия си крак.

— Какво видя — попита той, — между световите?

— Видях езеро — отвърна детективът. — Говорих с мъртвото си дете и чух гласа на жена си.

— И какво ти каза тя?

В очите на Паркър потрепна пламъче, което не убягна на Събирача.

— Не е твоя работа. Стига ти да знаеш, че този свят се променя и че твоята мисия няма да остане същата. Омръзна ми да надзъртам през рамо, омръзна ми да се чудя дали мечът ти няма да проблесне в мрака.

— Нямам намерение да те убивам. Не мисля, че някога съм имал.

— Все едно. Нямам желание да вървиш подире ми или подир приятелите ми. Намерих те веднъж, ще те намеря отново. Когато те повикам, ще дойдеш и ще ми се подчиниш.

— Или?

В тона му не се четеше непокорство. Това беше реакцията на човек, който вече се беше предал, и просто търсеше начин да спаси достойнството си.

— Ще предам баща ти на ФБР като съучастник в убийство и ще им помогна да те издирят. Ти си загадка за тях, но подозират, че съществуващ. Аз ще го потвърдя. И аз ще бъда този, който ще те довърши. Каквото и да си ти, каквото и да живее вътре в теб, то ще скита във вечен мрак. Няма да се върнеш повече тук. Гарантирам ти.

— Нямах такава сила.

— Мислиш ли?

Събирача преглътна.

— А ако се съглася?

— Можеш да продължиш със заниманията си. Нямам нито време, нито желание да те връзвам на верига в двора и да ти подхвърлям огризки. Но когато те призова, ще дойдеш.

Събирача загледа облаците, които се носеха в небето.

Усети как нещо го стяга за врата, като отново надянат нашийник.

— Може ли да запаля?

— Давай.

Той бавно пъкна ръка в джоба си и извади пакет цигари и кибрит. Сложи цигарата между устните си и я запали. Вдиша дълбоко, но нито миризмата, нито вкусът бяха същите. Извади цигарата от устата си и я погледна разочаровано.

— И всичко това заради една кратка среща със смъртта?

— Не — отвърна детективът. — Всичко това заради пробуждането на един бог.

Той бръкна в джоба си, извади един мобилен телефон и го подхвърли на Събирача.

— Щом звънне, отговаряш. И когато те повикам, идваш.

После свали оръжието. Вече не му трябваше. Обърна гръб на Събирача и се скри в нощта.

Макар още да не го знаеше, проблемът на Роджър Ормсби беше пряко следствие от този сблъсък в Риобот и други подобни, макар и не толкова скорошни. Не че това разкритие, когато му дойде времето да го разбере, щеше да го успокои.

Тъкмо напротив.

Засега не му оставаше друго, освен да вдигне празния чувал от багажника на колата си, сякаш се надяваше отдолу да намери някакъв умален образ на детето. После погледна под колата и установи, че там също няма никого. Пролуката между заялата врата на гаража и пода беше твърде малка, за да се промуши момичето отдолу, а в самия гараж нямаше къде да се скрие. Следователно, трябва да беше някъде в къщата. Ако той беше на нейно място, щеше да се насочи право към входната врата; значи, вероятно се беше разминал с нея на връщане от разговора с куриера. Може би се беше скрила в кухнята или в дневната, която беше свързана с трапезарията.

Ормсби грабна един пистолет изпод рафта с инструменти и бързо излезе от гаража. Почти очакваше да чуе звук от счупено стъкло, защото входната врата беше заключена, а на прозорците имаше решетки, така че единственият начин детето да избяга бе да счупи стъклото. Дори не си направи труда да огледа стълбите — нямаше никаква логика момичето да е тръгнало към горния етаж.

Спря се на вратата на дневната. Завесите бяха спуснати и в помещението беше тъмно. Не искаше да рискува детето да изскочи насреща му. В стаята имаше множество тежки предмети — стъклени вази, лампи, бронзови статуетки. Дори бегъл удар с някой от тях беше достатъчен, за да го повали на пода, което щеше да го направи още по-уязвим.

— Миси, там ли си?

Не получи отговор, но му се стори, че чува тихо шумолене.

— Виж, извинявай, че те ударих в багажника, но те предупредих, а аз съм човек, който държи на думата си. Честна дума, не искам да ти причинявам повече болка.

Опита се да измисли оправдание за случващото се, което би било приемливо и разбираемо за едно дете.

— Просто ми трябва малко пари. Ще изпратя съобщение на майка ти и баща ти, те ще ми платят, колкото поискам, и аз ще те пусна. Те те обичат, нали? Щом те обичат, ще си платят и много скоро всичко ще свърши. А дотогава можеш да гледаш телевизия и да ядеш каквото поискаш. Хладилникът е пълен и имам всякакви филми. Имам даже компютър, на който можеш да играеш. Какво ще кажеш? Хайде, покажи се, а после ще се настаним удобно и ще видим как да те върнем при семейството ти. Какво ще кажеш? Разбрахме ли се?

Усети нещо студено на врата си. Нямаше нужда да поглежда, за да се увери, че е пистолет.

— Не — каза мъжки глас. Веднага го позна от разговора на вратата преди няколко минути. — Не мисля, че е приемливо.

Ормсби се почуди дали да не включи собствения си пистолет в действие, но той беше в дясната му ръка, а мъжът стоеше леко отляво. Щеше да е мъртъв, преди да натисне спусъка. Въпреки това не изпадна в паника. Сивия не беше от хората, които изпадат в паника.

— От полицията ли сте? — попита той.

— Как мислите?

— Ако сте от полицията, значи, сте влезли незаконно в дома ми.

— Адвокат ли сте?

— Не, но познавам законите.

— Много телевизия гледате, а?

— Чета.

— Браво.

— Не ми говорете покровителствено.

Дулото леко го смушка.

— Господин Ормсби, допрял съм пистолет до врата ви. Откровено казано, ще правя каквото си поискам, а вие ще правите каквото ви кажа. Като начало ще пуснете пистолета, който държите в ръка.

Ормсби се подчини.

— Не сте ченге.

— Доста време ви отне да се сетите.

— Какво искате тогава?

— Вас, господин Ормсби. Искаме вас.

Искаме?

В дневната светна лампа и Ормсби влезе, напътстван от дулото. Там видя момичето, седнало в един фотьойл и загърнато в широкото вълнено огледало, с което понякога се завиваше самият той. Имаше няколко синини по лицето, но не изглеждаше изплашена. Това му се стори чудно, но после видя мъжа до нея.

Беше брадясал, на неопределена възраст между четиридесет и шейсет години. Носеше зелено военно яке, достатъчно старо и протъркано, за да е служило във Виетнам. Първата мисъл на Ормсби бе, че непознатият прилича на бездомник и следователно, в момента обира дома му. Това го накара за миг да повярва, че все още може да се измъкне от цялата тази работа. Имаше някакви ценности и известна сума в брой. Можеше да се спазари с тези хора в зависимост от липсата им на скрупули. Ако вкусовете им се накланяха в определена посока, можеше дори да им предложи момичето. За Ормсби беше все едно как ще умре тя, стига само да умреше. С мъжете щеше да се разправи по-късно — веднага щом успееше да докопа друго оръжие. Държеше много такива скрити в дома си, за всеки случай.

Тогава видя, че лявата ръка на мъжа е праметната през облегалката на фотьойла и момичето я държи със своята дясна. Уловените им ръце се преплитаха пред тялото ѝ като щит. Тя сякаш извличаше сила и утеха от присъствието му. Имаше му доверие. Той гледаше Ормсби с мъртвия поглед на фермер, който се кани да обезглави змия, застрашила овца от стадото му. Ако беше крадец, със сигурност не беше от онези, които биха наранили дете. Ормсби почувства как надеждата му се стопява. Все пак не всичко беше изгубено, но трябваше да бъде находчив. През ум не му минаваше обаче, че са дошли заради самото момиче. Толкова дълго полагаше усилия да бъде предпазлив, че му се струваше невъзможно да го заловят. Ако понякога въобще го навестяваха подобни опасения, те бяха свързани с мъже в униформи и следователи със значки, а тук такива нямаше.

— Седнете — каза гласът зад гърба му и Ормсби седна в един от другите фотьойли, откъдето вече виждаше и мъжа с пистолета.

Беше висок, чернокож и плешив, с едва забележима сивкава козя брадичка. За разлика от другия, той изглеждаше относително развеселен: ако първият, стига да имаше възможност, би обезглавил

Ормсби с един замах, този оставяше впечатлението, че би предпочел първо да си поиграе с жертвата.

Докато Ормсби ги гледаше и пресмяташе шансовете си, Сивия се опитваше да разбере как са проникнали вътре. Щом се замисли над това, си даде сметка, че не е било толкова трудно. Вратата на гаража не беше заяла случайно: тези мъже някак си бяха преодолели дистанционното управление, а при отворена врата алармената система не работеше. Докато чернокожият беше отвличал вниманието му на вратата, другият вероятно беше вдигнал вратата на гаража, взел момичето и влязъл в къщата, като при това бе успял да я накара да мълчи, докато Ормсби се върне при колата си.

Откъм коридора се чуха стъпки. Силуетът, който се появи на вратата, беше среден на ръст, малко по-масивен от обичайното. Движеше се бавно и се оглеждаше с изражение, издаващо лека погнуса от това, което вижда. И макар че Ормсби беше чул приближаването му и със собствените си очи беше видял как се появява пред вратата, струваше му се, че непознатият се е спуснал връз него, че е влетял в дома му като хищна птица, зърнала ранена плячка. Той спря в сянката на прага и огледа първо Ормсби, после и момичето. Наклони глава настрани като ястреб. Ормсби си спомни думите, които бе чул преди много години.

Ако си достатъчно внимателен и имаш късмет, ще умреш в леглото си и никой няма да разбере какво си извършил. Но ако шансът ти измени — а той е винаги непостоянен, въпросът е само доколко — ловците ще те открият, а случи ли се това, ти няма да им кажеш нищо за нас. Защото има и по-лоши неща от това, да те заловят.

Непознатият влезе в стаята; светлината проблесна върху белите кичури на косата му, преди да се изгуби в студените му очи.

Дълбоко в Роджър Ормсби Сивия прошепна името на ловеца, след което се опита да се скрие в непотребните кухни в сърцето на гостоприемника си.

Да се върнем далеч, далеч назад в годините, при младия Ормсби и първото предупреждение, че някой ден ловецът може да дойде...

Ормсби не би го нарекъл точно изнудване. Е, да, имаше заплахата и тя бе ясно изразена от жената, която се появи на вратата му преди десет години, малко след като бе убил едно момче на име Джоузеф Слокъм, направило грешката да избяга да се цупи в един канал близо до дома си след разправия с майка си. Миризмата от изгарянето му още се усещаше в сутерена. Новата игра започваше.

Ормсби остана изненадан колко много знае жената за него: не разполагаше с всички имена, само с две, но информацията беше достатъчна, за да го съсипе, особено като се имат предвид снимките, на които се виждаше как хваща момчето. Изглеждаха така, сякаш са направени през затъмнено стъкло, и Ормсби смътно си спомни паркирания наблизо бус.

Жената обаче не желаше да ги предава в полицията. Вместо това му предложи сделка: мълчание в замяна на услуга, когато я поиска, и той прие — какъв друг избор имаше? Минаха пет години и Ормсби тъкмо бе започнал да си мисли, че може никога да не се наложи да изпълни дълга си, когато жената отново се свърза с него. Този път му даде името на дете — момиченце — заедно с часа и мястото, на което ще бъде най-незащитено. Жената щеше дори да се погрижи майката на момиченцето да бъде заета с друго — нищо сериозно, просто пламнал кош за боклук, — за да даде време на Ормсби.

Той направи, каквото му бе поръчано. Не пожела да узнае дори защо детето трябва да изчезне, защото можеше и сам да се досети. Не беше глупак. Родителите на изчезнало дете нямат време за други грижи, а при правилния подход случаят можеше да задържи вниманието им до края на живота им. А въпросните родители — активисти, прозелити, добротворци — трябваше да бъдат отклонени от мисията си. Затова Ормсби отвлече момиченцето и започна нова игра.

Жената повече не го потърси, освен за да му отпрати това предупреждение за късмета и вниманието и колко важно е да си мълчи.

Ето че изпитанието започваше.

Паркър мина покрай Ормсби, без да го погледне, и се приближи до момиченцето. То инстинктивно стисна ръката на Ейнджъл. Паркър се сниши на коляно пред нея, като че отдаваше почит на светица.

— Ти си Шарлот, нали?

Тя кимна.

— Но ти казват Чарли.

Момичето отново кимна.

— И аз се казвам така.

Тя го погледна усъмнено, но Ейнджъл стисна ръката ѝ:

— Вярно е.

— Може ли да ти казвам Чарли?

Детето погледна към Ейнджъл и той кимна.

— Да — съгласи се.

— Благодаря ти, Чарли. След няколко минути ще се обадим на родителите ти и на полицията и ще им кажем да дойдат да те вземат. Първо обаче трябва да си поговорим с този човек — той се казва Ормсби, но не го мисли, — защото смятаме, че не си първото дете, което отвлеча, а има и други майки и бащи, които са изгубили синовете и дъщерите си заради него. Не можем да върнем техните деца, но можем да им дадем покой, като разберат истината. Ала аз знам какво си преживяла и че може би не искаш да чакаш. Затова, ако кажеш, веднага ще се обадим на родителите ти и ще се надяваме, че по-късно в участъка полицаите ще научат каквото е нужно. Подозирам обаче, че господин Ормсби няма да им каже нищо. Разбираш ли, успяхме да го хванем твърде късно, иначе въобще нямаше да му позволим да те хване. Ако никой не беше видял какво се случва, ако нямаше доказателство, той можеше и да се измъкне. Хората като него умеят да лъжат много добре. Ако това се случи, ще му се размине не само това, което причини на теб, но и всичко, което е сторил с другите деца. Така че изборът е твой, Чарли. Ще ни дадеш ли малко време?

Тя се замисли дълго и съсредоточено; толкова дълго, че на Чарли му се стори, че може да откаже, и тогава той трябваше да удържи на думата си. Накрая обаче малката каза:

— Да, може да поговорите с него.

Паркър ѝ благодари и се изправи. Извади от джоба си мобилен телефон и ѝ го подаде.

— Ако си съгласна, Ейнджъл ще те заведе в кухнята, за да ни изчакаш, докато ние с Луис поговорим с господин Ормсби. Знаеш ли номера на мама или татко?

— Знам и двата.

— Набери когото предпочиташ. Ако се уплашиш или се притесниш, или ти се стори, че се бавим твърде дълго, просто натисни зеленото копче. Никой няма да се опита да те спре и никой няма да се разсърди. Благодарни сме за възможността, която ни даваш.

Чарли погледна към Ормсби и на лицето ѝ лъсна чиста омраза към него.

— Ще изчакам, колкото кажете.

Без да пуска ръката ѝ, Ейнджъл я изчака да стане от стола, а после я заведе в кухнята. Ормсби остана сам с Паркър и Луис. Щом се увери, че момичето е излязло, Паркър премести един стол пред Ормсби и седна.

— Знаеш ли кой съм?

— Натрапник в дома ми. Педофил, който нахлу тук с перверзните си приятелчета, след като спасих малкото момиченце от тях.

— Казвам се Паркър.

— Не ми пука.

— Колко деца си отвлякъл?

— Не знам за какво говориш.

— За Елизабет Кейнс.

От всички възможни, точно това име. Услугата, дългът.

— Никога не съм я чувал.

— Лъжеш. В тази къща кънтят писъците на умиращи деца.

— Въобще не разбирам какви ги плямпаш. Това е само някакъв шум.

— Не се ли страхуваш какво можем да направим с теб?

— Да ме убие ли? — засмя се Ормсби. — Няма да го направите.

— Защо?

— Защото, ако ме убие, губите. Нищо не получавате.

— Можем да те измъчваме.

Ормсби впери поглед в мъжа срещу себе си.

— Не, и това няма да направите. Не е в стила ви. — Той се приведе леко напред. — Може би е в стила на приятелчето ти тук, но не мисля, че ще му позволиш да направи нещо, което ти самият не си готов да сториш.

— Значи, все пак знаеш кой съм?

— Както казах на приятеля ти, чета много. Виждал съм снимката ти. Знаем какво си.

— Какво ще стане според теб, ако те предадем на полицията?

— Ще им разкажа как съм намерил това момиченце да се скита и съм я довел вкъщи. Може да ми повярват, може и да не ми повярват, но един добър адвокат ще посее достатъчно съмнение, за да ме пуснат. Вероятно ще поровят в миналото ми, ще се опитат да ме свържат с нещо, което според теб или някого друго съм направил, но нищо няма да открият. Аз ще си продължа по пътя, а тези деца, за които говориш, ще си останат в неизвестност и родителите им няма да знаят дали да ги оплакват, или да се молят за завръщането им. Аз не съм млад човек. Смъртта скоро ще ме отнесе и земята ще погълне всички тайни, които знам.

— А ако не те предам на полицията?

— Искаш да кажеш, ако просто си тръгнете с момичето? Да, сигурно можете да го направите, но няма да получите нищо в замяна. Пазарът е на продавача, господин Паркър, а аз няма нищо да ви продам, независимо от цената.

Паркър се изправи. Ормсби неволно потрепна, но детективът само се отдалечи и застана до панорамния прозорец на гърба на къщата. Завесите бяха спуснати. Той ги разтвори.

— Господин Ормсби — каза той, без да се обръща, — бихте ли дошли насам?

— Чу го — каза Луис. — Ставай.

Ормсби се надигна от стола си и отиде при Паркър. На черната морава отвън видя мъж, пушещ цигара, но не това прикова вниманието му и накара краката му да се подкосят, а жената, която стоеше толкова близо до външната страна на прозореца, колкото Ормсби — от вътрешната. Носеше прокъсана червена рокля, изцапана с кръв и пръст. По черепа ѝ нямаше никаква коса, а очните ѝ орбити зееха празни. Кожата около устата ѝ беше сива и сбръчкана като съсухрена

ябълка. Тя разтвори устни и под разложените венци Ормсби видя оголените корени на зъбите ѝ. Жената вдигна лявата си ръка и пръстите ѝ заскърцаха по стъклото, оставяйки след себе си люспички като мъртви молци.

Зад гърба ѝ се появиха още фигури, мъже и жени, наобиколиха непознатия, който спокойно си пушеше и наблюдаваше студено Ормсби.

— Няма да те предам на полицията — каза Паркър, — а на тях.

Ормсби отстъпи назад от стъклото и смразяващата жажда на жената от другата страна на прозореца.

— Какво са те?

— Те са празни и безмилостни. Засега това ти стига. Когато те вземат, сам ще разбереш останалото.

— А този с тях?

— Олицетворение на справедливостта. Инструментът, който ще те отведе при тях.

Ормсби имаше чувството, че е попаднал в капан за сънища.

— Не е възможно.

— Можеш сам да му го кажеш. Сигурен съм, че с удоволствие ще изслуша теорията ти.

Онзи на моравата като че ли го чу, защото извади нож от гънките на палтото си и острието му проблесна на лунната светлина.

— Ще го оставите просто да ме убие?

— Ако се наложи, но с това проблемите ти тепърва ще започнат. Няма забрава. Възмездие е вечно и след време ще се озовеш от другата страна на някой прозорец, загледан в някого досущ като себе си.

Обзет от жалък страх и изправен пред реалността на собственото си проклетие, Ормсби пак се опита да се пазари.

— Защо да ви давам, каквото искате, ако ме чака това?

— Защото вече знаеш. Сега имаш време.

— За какво?

— За покаяние. За изкупление. Но в мига, в който те предам на онзи с ножа, шансът ти ще бъде пропилян...

Ормсби се отдръпна от прозореца и седна отново на стола си. Той беше Сивия, Сивия беше той, и двамата се бояха от онова, което ги чакаше зад прозореца.

— Съгласен съм.

Какво друго му оставаше?

— Ще признаеш пред полицията.

— Да.

— Ако се отметнеш, ще те намеря.

— Няма да се отметна.

— Вярвам ти. — Паркър даде знак на Луис. — Обади се на Рос. Кажу му, че имаме още един.

После отново се обърна към прозореца. Събирача стоеше сам в градината и все така пушеше. Паркър поклати тава, Събирача с отвращение хвърли цигарата си на земята и се отдалечи в мрака.

II

*О, колко мъчения се крият в
дребничкия кръг
на венчалната халка!*

Коли
Сибър (1671–
1757),
„Двойният
галант“

Мъжът, който стоеше под късното есенно слънце, объркан от първите мигове свобода, беше увреден още преди да влезе в Щатския затвор на Мейн, а годините зад решетките не бяха послужили да заздравят пукнатините в ума и душата му. Вместо това бяха добавили физическа травма и емоционален смут в бездруго дългия му списък от тегла, както и желание просто да изчезне.

Никой не го чакаше пред портите на затвора. Адвокатът му беше предложил да изпрати някого да го вземе, но объркаха часа на освобождаването му — някаква грешка в документацията, — поради което той се оказа един от редките случаи на затворници, които поради бюрократична некомпетентност са излезли на свобода по-рано от предвиденото, било то и само с няколко часа.

Той беше много неща: осъден престъпник, бивш съпруг, низвергнат герой.

Невинен човек? Може би, но всички престъпници твърдяха така...

С малко късмет обаче никой нямаше да си спомня името му. Това щеше поне малко да улесни живота му в бъдеще. Междувременно щеше да издири човека на име Чарли Паркър и да му разкаже историята си. Сред притежанията му беше изрезка от вестник със статия за задържането на Роджър Ормсби — мъж, който бе намирал наслада в изтезанието на другите. Паркър го беше намерил и щеше да разбере, че съществуват и други като него.

Отпред спря затворнически бус и той се качи. С него щеше да стигне до фериботното пристанище на Рокланд, а оттам — с автобус до Портланд. При освобождаването му бяха дали петдесет долара и автобусен билет, а той имаше и още двеста и четиридесет, заработени в затвора. Не заговори служителите в буса, нито те — него. Той беше образцов затворник, но това нямаше значение. Те знаеха за какво е осъден, не го харесваха и му нямаха никакво доверие.

Мъжът пътуваше и гледаше листата, които падаха като мъртви, отлитащи дни.

Тримата мъже в чистия шевролет пикап, спрян на паркинга, го наблюдаваха как потегля. Само едно му беше останало и те скоро щяха и него да му отнемат.

След малко излязоха от паркинга и задминаха буса по шосето, без дори да поглеждат към него, и се отправиха към Рокланд, където спряха на главната улица до пристанището и зачакаха.

Бусът спря и изплю пътника си. Той отиде до една телефонна будка, проведе кратък разговор, а след това си взе кафе и курабийка, докато чакаше автобуса. Тримата мъже го следваха като сянка чак до Портланд. Единият продължи след него и видя как бившият затворник бива посрещнат от много едър мъж с много голям и въпреки това тесен костюм, който пое багажа му и го придружи до един черен мерцедес седан.

Съгледвачът се върна в шевролета.

— Адвокатът — каза той.

— Има вид на клоун — отвърна мъжът на задната седалка. Имаше рижа коса и особено животинско излъчване като на същество, замръзнало по време на трансформацията си от човек в звяр.

— Ако е така, доста е умен.

Само шофьорът мълчеше. Не беше виждал низвергнатия герой от делото насам и беше изненадан от силата на ненавистта си към него и от желанието си да го накара да страда още повече.

Адвокатът и бившият затворник потеглиха към една жилищна сграда на улица „Конгрес“, недалеч от площад „Лонгфелоу“, която беше разделена между частни наематели и хора, настанени от социалната служба на Портланд. Влязоха вътре, а двайсет минути по-късно адвокатът излезе сам.

— Затъна — каза човекът звяр.

— И продължава — допълни съгледвачът. — Само дето не го знае.

Шофьорът най-после проговори.

— О, мисля, че знае.

Тримата потеглиха. Вече знаеха къде да го намерят и можеха да го направят във всеки един момент. Щяха да почакаат още малко — няколко дни, не повече, — в случай че се явеше възможност да го накажат още повече или животът сам пожелаеше да го направи вместо тях.

Може би дори щеше да им е благодарен, че най-после идват да го вземат.

Специален агент Едгар Рос от Нюйоркския клон на ФБР пристигна в „Синия дим“ на Източна двайсет и седма улица малко след седем същата вечер. Цял ден изоставаше от графика си и сам се учуди, че е закъснял само с половин час. Забеляза Конрад Холт на претъпкания бар, беше се загледал вяло в мача по телевизията, и си запробива път през отпочиващата си след работа тълпа, за да стигне до него.

— Благодаря, че ми пазиш място — отбеляза, когато стигна.

Заместник-директорът направи жест към шумното множество с „Блъди Мери“ в ръка.

— Какво очакваше да направя, да си сложа чантичката на стола ли? Но може да се опитам да ти поръчам питие, след като най-последно благоволи да дойдеш.

— Лош ден.

— Помниш ли кога за последно си имал хубав?

— Всъщност не. Джин с тоник. „Хендрикс“, ако имат.

Холт извика поръчката; барманът попита иска ли краставичка. Рос отказа. Помисли си, че джинът и така достатъчно прилича на салата.

— Щяха да дадат масата ни на други — рече Холт.

— Каза ли им кои сме?

— Реших, че дискретността ще свърши повече работа. Това и десет кинта.

Хендриксът пристигна. Холт се изправи, докато Рос отпиваше първата си глътка. Хостесата се появи и ги заведе до една маса в дъното. Въпреки шума на бара и заплахата, че ще останат на сухо, те успяха да се настанят до прозореца, при това без съседни по маса, поне за момента.

— Не знам защо продължавам да гледам менюто — отбеляза Холт. — Винаги поръчвам едно и също.

— Кое е...?

— Пържено пиле. Със сос, ако имат. Но обикновено и пилето ми стига.

Рос не си падаше особено по пилешко. Предпочиташе червено месо, въпреки настойчивата съпротива на лекаря си. Не че д-р Махаджан би приел пърженото пилешко без гримаса, но Рос така или иначе не възнамеряваше да му изпраца снимки на чинията си. Сервитьорът дойде да вземе поръчката им. Рос избра свински гърди с пържени картофи. Докторът просто щеше да вдигне дозата на лекарството за холестерола. Междувременно Холт си поръча пърженото пиле със зелена салата.

— Видях бележката за Ормсби — каза Холт, когато сервитьорът се отдалечи.

— Отказа адвокат. Прочетоха му правата. Всичко е чисто.

— След като замазаха подробностите как са го докопали Паркър и приятелчетата му.

— Чисто е относителна дума, но внимаваме.

— Щом казваш.

Холт допи блъди мерито и поръча чаша вино. Рос остана с джина си. Съжали, че не е поискал голям и с по-малко тоник. Вече месеци наред успяваше да покрива договорката си с Паркър, но знаеше, че това няма да трае вечно. Престъпленията на Ормсби бяха твърде тежки и жестоки, за да останат детайлите неразгледани от федералните, а Холт не беше глупак. Все още не беше широко известно, че Паркър е нает от федералните, които му осигуряват степен на защита, покриваща и приятелите му, и двамата от които бяха престъпници — единият професионален убиец, макар полубивш, или поне така се надяваше Рос. Имаше нужда от подкрепата на Холт, пред когото отговаряше поне формално, за този странен и рискован по всички критерии подход.

— Как обоснова парите, за да платиш на Паркър? — попита Холт.

— Хартия за факса и ленти за пишещите машини. Обичам да разглеждам административния бюджет като фонд за харчене по собствено усмотрение.

— Че ние използваме ли още пишещи машини?

— Ако някой пита, ще кажа, че на тях печатаме чувствителни документи.

— А факс?

— Войната с терора има много лица.

Холт кимна.

— Бог да благослови неразрешимите конфликти.

Виното му пристигна, но той не го докосна.

— Колко дълго си мислеше, че сделката с Паркър ще остане незабелязана?

— Не толкова, колкото всъщност остана.

— Част от мен предпочита още да не знаех. Защо се е съгласил?

— Не се е съгласявал. Сам ни потърси. Той го предложи.

— Защо все пак?

— Мисля... — подзе Рос, докато Холт внимателно отпиваше от виното си, — че възнамерява да бъде по-инициативен в разследванията си.

Холт едва не се задави с шардонето.

— По-инициативен? За бога, той сере трупове! И ти си ни включил в неговия кръстоносен поход?

— Реших, че това ще ни позволи да пренасочим енергията му, когато ситуацията го изисква.

— Сериозно? Мислиш, че можеш да го контролираш?

— Той е вързан козел. На дълга верига, признавам, но все пак вързан.

Холт го изгледа скептично.

— Толкова ли му трябва пари?

— Влизат му в работа. Честно казано, още не съм сигурен защо го прави.

— А двамата лунатици с него?

— Ако не друго, мангизите покриват сметките им в бара. А единият, Ейнджъл, ми праща писма.

Рос не можеше да се насили да погледне Холт в очите. Проклетият Ейнджъл...

— Какви писма?

— Убеден е, че федералните агенти получават ключове за тоалетни с ограничен достъп. И той иска такъв.

Настъпи мълчание, което говореше повече от всякакви думи.

— Тоалетни.

— Да. Специални. На гарите и летищата. И музеите.

— Божичко.

Холт рискува да отпие за втори път от виното си с надеждата да не се задави от някоя следваща новина. Този път успя.

— Само аз ли чувам тиктакане?

— Моите уважения, но задаваш твърде много въпроси като за човек, който предпочита да не знае.

— Защо според теб ги задавам тук, а не в управлението?

— Паркър е част от това, което предстои — каза Рос. — Колкото по-изкъсо го държим, толкова по-подготвени ще бъдем да реагираме, когато стане.

— Знаеш ли, че съм единственият заместник-директор, който подозира, че не си съвсем смахнат. А понякога и аз не съм толкова убеден.

— Трогнат съм от доверието.

— Наблюдаваш ли го?

— Работи с мобилен телефон и ние го подслушваме, но съм сигурен, че го знае. Има и други, но редовно ги сменя. Следим и мейлите му, но той е умен и не ползва електронни комуникации за важните неща.

— И си сигурен, че разполага със списъка?

Паркър беше сключил сделка с Рос, като му бе дал част от списък с имена, изваден от останките на разбит в Големите северни гори на Мейн самолет. Според Рос списъкът съдържаше имената на хора, свързани с различни елементи, обединени от една цел: да открият Погребания бог, да го освободят от плен и евентуално да предизвикат Армагедон, но Рос определено бе пропуснал да спомене всичко това в официалните си доклади.

— Каквото сме получили до момента, се потвърждава. Обещал е още. Смятам също, че е използвал списъка, за да се добре до Ормсби.

— Паркър си играе с нас.

— Може би.

— С каква цел?

— Мисля, че търси нещо.

— Какво?

— Модел.

— И какво ще му разкрие този модел?

— Име. Влияние и контрол.

Холт имаше изражението на човек, който подозира, че неволно е глътнал оса, но ще разбере със сигурност едва когато започне да го жили отвятре.

— Ами ако сгафи нещо? — попита той. — Или ако загине? Ще изгубим всичко. Този списък, където и да се намира в момента, ще изчезне завинаги.

— Ако това се случи, вярвам, че останалата част от списъка ще стигне до нас. Струва ми се, че Паркър се е погрижил.

Сервираха им храната. Рос си помисли, че пърженото пиле на Холт изглежда много добре дори за човек, който избягва такива неща.

— Харесваш ли го? — попита Холт.

Странен въпрос. Рос не беше сигурен, че може да отговори. Имаше чувството, че донякъде разбира Паркър, въпреки че като цяло той оставаше загадка за него. Рос беше завършил йезуитско училище и по едно време дори бе обмислял сам да постъпи в ордена, но здравият разум надделя. Въпреки това подозираше, че просто е заменил възможността за един амбициозен, потаен орден с реалността на друг. Йезуитите практикуваха „преценка“, която изискваше вслушване и изчакване, с цел да се разбере какъв курс на поведение би пожелал Господ в дадена ситуация. Паркър също слушаше и чакаше, но Рос не можеше да каже какво. Освен това действията на йезуитите, за разлика от тези на Паркър, обикновено не включваха оръжия и насилие, нито завършваха с изпепеляването на цели квартали.

— Мисля, че е добър човек — призна накрая.

— Бог да ни пази от добрите хора — отвърна Холт. — Имаш ли му доверие?

— Да — потвърди Рос без колебание.

— Интересно — отбеляза Холт, — никога не си ми изглеждал от доверчивите.

Той отрязва парче от пилето си.

— Ами другите двама?

— Имали сме само подозрения, не и доказателства.

— Щеше да намериш доказателства, ако се беше постарал.

— Може би не съм искал.

— Точно това ме тревожи. Как са гърдите?

— Сочни.

— Все пак трябваше да си поръчаш пиле.

- Май си прав.
- Ако тази работа се разпадне, гориш. Знаеш го, нали?
- Ако тази работа се разпадне, всички горим.

Далеч на север, сред анонимната покъщнина на новата си квартира, освободеният мъж лежеше буден, неспособен да заспи далеч от шума на затвора, и се чудеше как животът му бе стигнал дотук.

Той беше Опозорен герой, Низвергнат идол. Някога имаше съпруга, но не и деца. За последното май трябваше да се радва — не можеше да си представи какво щяха да преживеят, когато всички научеха за обвиненията срещу баща им. Нямаше да ги спаси дори преместване в друг щат, защото интернет бе способен да смаже всеки. Що се отнася до жена му... е, и преди това не се разбираха особено добре, и все пак още бе поразен от бързината, с която го заряза.

Каза ѝ, че е невинен. Каза го на всеки, който би го чул: на полицаите, които първи го разпитаха, на съдебните заседатели, които по-късно го признаха за виновен, на съдията, който го осъди, дори на другите затворници, които бяха склонни да общуват с него и с които той на свой ред можеше без страх да общува — а те не бяха много. Каза го и на адвокатата си. Адвокатът му отвърна, че това не е важно, но всъщност беше. Беше важно за Героя, преди да бъде съборен от пиедестала си.

Само майка му и баща му продължаваха да вярват в него — те и шепа приятели, но единствено родителите му бяха идвали редовно на свиждане. Майка му почина първа, баща му я последва шест месеца по-късно. Той помоли да го пуснат за погребенията, но и двата пъти му беше отказано, въпреки че след смъртта на баща му един състрадателен служител бе предложил да го закара от затвора до гробището и обратно. Разгневен, Героят стигна дотам да поиска заповед за временно освобождаване от Окръжния съд, но щатът също му отказа, позовавайки се на характера на престъпленията му, заради който продължаваше да представлява заплаха за обществото, както и на опасенията, че може да избяга поради високата си интелигентност и вероятността да разполага с укрити средства по сведения от бившата му съпруга. И така, майка му и баща му бяха положени в земята, без

единственото им дете да може да ги оплаче, а след като те си отидоха, никой повече не го навести.

Родителите му бяха оставили малко пари, за което им беше признателен — беше разорен след развода, нищо че бившата му жена твърдеше обратното, макар да се бе добрала до част от наследството му. Средствата от покойните му родители може би биха стигнали, за да се премести в друг щат, където да не е регистриран сексуален престъпник със задължителна пробация и психотерапия. Бяха му връчили списък с условията за предсрочно освобождаване, които освен стандартните изисквания — да се въздържа от наркотици и злоупотреба с алкохол, да си намери работа, да изпълнява определената от съда пробация и да плаща наложените му такси — включваха и забрана за контакти с лица под осемнадесет години и използване на компютър с интернет връзка. Последното означаваше, че се налага да намери телефона на частния детектив по старомодния начин — от указателя. Купи си телефон с предплатена карта, а адвокатът му го регистрира онлайн.

Току-що бе излязъл от затвора, а вече усещаше колко трудно ще бъде да се пригоди към външния свят, който беше или твърде шумен, или твърде тих; или твърде подозрителен към присъствието му, или твърде нехаещ; или твърде произволен, или твърде регулиран. Имаше неща, които вече не разбираше, и други, които сякаш бяха изчезнали, докато е бил зад решетките. По-рано бе вечерял в заведение, но в началото не смееше да вземе приборите. За първи път от пет години виждаше пред себе си метални вилици и ножове и се боеше да ги използва. Чудеше се колко ли са бившите затворници, които извършват нови престъпления просто защото искат да се върнат в света, който познават.

Набра номера и зачака. Обаждането се пренасочи към гласова поща.

За миг гърлото му пресъхна. Прииска му се да затвори, без да каже и дума, но знаеше, че не му остава много време. Ако се окажеше прав, скоро щяха да го потърсят, защото единственото, което им оставаше, бе да отнемат живота му.

Ала още не го бяха пречупили напълно. Той бе оцелял въпреки всичко и щеше да разкаже историята си.

— Господин Паркър — подзе той, — казвам се Джеръм
Бърнел...

Как се случи това ли? Как така Джеръм Бърнел, Низвергнатият идол, изгуби всичко?

Това започна много отдавна, когато Джеръм не беше никакъв герой и тази история дори не беше негова. Преди близо шест години, когато се препъна и се устреми стремглаво към падението.

Вече от час Кори измерваше мъжа с поглед. Биваше я за тази работа или поне така си мислеше: все пак беше натрупала достатъчно практика.

Непознатият беше облечен спретнато — риза, сако, панталони вместо джинси. Обувките му бяха чисти и лъснати. Не носеше халка, което беше проблем. Установила бе, че тези, които носят халка, се поддават по-лесно на натиск просто защото имаха какво да губят. От друга страна, вече пиеше трето питие, което беше плюс, а и бе забелязала как гледа някои от преминаващите момичета. Беше на пазара, дори още да не го съзнаваше.

Заведението не ѝ допаднаше особено. Като начало, музиката беше отвратителна — от онези привидно обични момчешки банди, забиващи фалшиво кънтри в Портланд, — и въпреки че беше нов, барът вече смърдеше на непочистена и мухлясала разлята бира, а по пода хрущяха фъстъци. От друга страна, понеже беше ново попълнение в редицата шумни барове в Стария град и редовните клиенти не ѝ бяха познати, нито тя — на тях, това все пак беше девствена територия. И Кори, и другите почти бяха изчерпали гостоприемството на Портланд. Ако се задържаха още малко тук, рискуваха да привлекат внимание.

Тя се поклащаше в такт с музиката, защото така изглеждаше по-пияна, отколкото реално беше. Пиеше бърбън, но наблягаше на леда и содата. Добрите бармани обикновено приемаха, че момичетата, които пият като нея, се стараят да бъдат предпазливи и откликваха на желанието им, но тукашният кретен вече ѝ беше предложил едно за сметка на заведението, което тя отказа. Отначало той се престори на обиден, но после преструвката му стана реална и когато тя се опита да

си поръча второ питие, не ѝ обърна внимание. Кори не го направи на въпрос. Не искаше да му дава повод да я запомни.

Тя се настани на високия стол от дясната страна на мъжа и рече:
— Здравсти.

Той се обърна да я погледне. Очите му имаха малко различен цвят: едното беше яркосиньо, другото по-скоро зелено. За някои това би изглеждало странно, но тя го намираше за страшно привлекателно, още повече че мъжът беше слаб, без да бъде кльощав, и тъмнокос, без прошарени кичури, поне доколкото се виждаше. Отблизо обаче личеше, че е по-възрастен, отколкото ѝ се бе сторило в началото — на трийсет и нещо.

— Видях, че ме зяпаш — отвърна той.

— Мислех, че не забелязваш.

— Трудно може да пропусне човек, когато хубаво момиче му хвърля такива погледи.

— Не се издаде.

— Сметнах, че сама ще дойдеш, когато решиш.

Мъжът каза всичко това, без да се усмихне нито веднъж. Думите звучаха закачливо, но маниерите му говореха за безразличие. Не беше арогантен. Просто коментираше, все едно си говореха за промяната във времето.

— Е, вече съм тук.

— Да, така е.

— Да те черпя едно?

— Не се ли очаква аз да ти предложа?

— Не знам. В двайсет и първи век сме.

— Така си е. Въпреки това смятам, че тази работа се прави по стария начин.

Кори се опита да не настръхне. Да не я взимаше за проститутка?

— Коя работа?

Той за първи път отмести поглед от нея.

— Просто разговор между мъж и момиче в бар: той черпи, двамата си говорят. Виждаш как го правят хората.

Кори отново изпита особено чувство на съмнение за този човек. Може би сбърка, като си набеляза него. За да проработи това тяхното нещо, бе нужна похот и загуба на задръжки. Този тип изглеждала твърде овладян.

После обаче мъжът отпусна ръка до бедрото си и мимоходом докосна крака ѝ. Тя леко се притисна в нея. След миг усети как той плъзга ръка върху джинсите ѝ. Не, все пак не се беше объркала.

— Как се казваш? — попита тя.

— Хенри.

Не че наистина беше така.

— Като краля.

— Кой от всичките?

— Все едно.

— Да, като един от кралете.

— Аз съм Лиза — отвърна тя, въпреки че той не беше попитал.

Не че и нейното име беше това.

— Здравсти, Лиз.

— Здравсти, Хенри.

— Какво да те черпя?

— Бърбън с кола. И по-полека с леда.

— А с колата?

Тя отпи от сламката, обирайки воднистите остатъци на дъното на чашата, която беше близала толкова внимателно до момента.

— И с нея полека.

* * *

Музиката гърмеше все по-силно. В заведението не се танцуваше, но двамата някак си се озоваха долепени един до друг и на Кори ѝ се струваше, че усеща втвърденото му тяло до своето. Беше ѝ казал, че не е местен, за което тя сама можеше да се досети по начина, по който се открояваше сред околните. Когато тя го притисна, той каза само „на юг оттук“, което не беше кой знае какво. Като се има предвид, че се намираха почти до границата с Канада, много места бяха на юг. Кори обаче беше свикнала с уклончивостта, макар тя да беше по-типична за женените. Хенри каза, че не е женен, но много от тях твърдяха същото. По-откровените често потвърждаваха семейното си положение с неласкави описания на съпругите си или просто признаваха, че са нещастни. Някои бяха искрено тъжни и самотни, впримчени в капана на връзките си заради деца, работа, ипотека или просто защото не

вярваха, че някоя друга би ги взела. За тези винаги ѝ ставаше жал по-късно.

Що се отнася до Хенри, на безименния му пръст не се виждаше следа от халка — малката светла, издайническа ивица, намекваща за изоставения някъде символ. Лесно щеше да се забележи, защото имаше ръце на човек, прекарващ много време навън. Каза ѝ, че е тук по работа. Каква работа? Придобиване на акции. Кори не знаеше какво значи това, а Хенри нямаше желание да ѝ разказва. Тя беше достатъчно умна да предположи, че на едно или друго ниво всеки се занимава с придобиване на акции. Само имената на заниманията се различаваха.

— Харесваш ми, Хенри. Предпочитам малко по-възрастни мъже.

— И защо така?

— Те знаят какво искат. И са по-мили от младите.

Наистина го мислеше.

— По-мили ли? В какъв смисъл? С пари ли?

— Понякога — отвърна тя, а после излъга. — Но в случая не става дума за пари.

— Така ли?

Кори се намръщи, отблъсната от тона му. Въпреки че всичко това беше игра и той неминуемо щеше да изгуби, тя се дразнеше, че след два часа разговор той продължава да прави такива намеци.

— Аз не съм проститутка.

— Не съм го казал. — Не звучеше отбранително, нито дори развеселено. Просто пак тази странна неутралност. — Но парите винаги играят под една или друга форма, дори само за вечеря или кино. Милото отношение има много лица. Знам, че не говореше само за долари и центове, но и те са част от него. Стиснатите с парите са стиснати и в други отношения или поне така съм установил аз. Но сега, като се замисля, обратното също не е вярно. Познавам много мъже, които пилеят пари наляво-надясно, но пак са си гадни копелета.

За първи път изричаше ругатня, но тя не се притесни. Даже ѝ хареса. Думите му също ѝ допадаха. Започна да си дава сметка, че при други обстоятелства с удоволствие би превърнала фантазията в реалност и би била с мъж като този, макар и за кратко. Отърси се от тази мисъл и установи, че действието ѝ е колкото психическо, толкова

и физическо, защото тялото ѝ потрепери. Устните на Хенри се изкривиха.

— Какво беше това?

— Някой ходи по гроба ми^[1].

— И това ще стане някой ден. Няма защо да бързаме. Още едно?

— Не, пих достатъчно, поне тук. Но си прекарвам добре с теб.

Имаш ли местенце, на което да отидем?

— Ти нямаш ли?

— Не живея сама.

— С мъж или жена?

Тя реши да не лъже за това, въпреки че Хенри я гледаше толкова изпитателно, сякаш бездруго не ѝ оставяше избор.

— Мъж.

— Гадже?

— Понякога.

— Но не е сериозно.

О, представа си нямаш, помисли си тя, но предпочете да повтори предишния си отговор.

— Понякога.

— Но не и тази вечер.

— Не.

Той поиска сметката и плати в брой от пачка банкноти. Държеше я скришно от Кори, но изглеждаше дебела.

— В кой хотел си отседнал? — попита тя, докато се отдалечаваше от бара.

Опита се да го хване за ръката, но той се държеше на разстояние — не много, но достатъчно.

— Не съм в хотел, а на квартира в една къща.

Това беше необичайно, но не дотолкова, че да я накара да размисли. Апартаментите бяха друга работа — сградите бяха труднодостъпни, а в този бизнес достъпът беше сред най-важните фактори, но къщата не беше чак такъв проблем. Къщите бяха по-уязвими от апартаментите и определено по-лесни от хотелите, стига алармата да беше изключена. При хотелите винаги съществуваше риск от камери, а при по-хубавите — и от охраната. Мотелите бяха идеални, особено тези от големите вериги, които бяха толкова свикнали с доставките на пици и проститутките, че не обръщаха никакво

внимание на непознатите, защото за тях всички бяха непознати, колкото и кексчета или бисквитки да предлагаша на рецепцията.

— Компанията ли ти я осигурява?

— Може да се каже... в определен смисъл.

Колата му беше паркирана на улица „Мидъл“. За нейно учудване, оказа се малка „Тойота“. Изглеждаше шикозна, ако боговете на феминизма можеха да ѝ простят подобно обобщение.

— Под наем? — попита тя, докато се качваше. Вътре беше много чисто, но не миришеше на автомобил под наем.

— Да. От някаква малка фирма, която ползва компанията ни. Нямаха друго.

— Хм.

Тя се опита да си спомни колко е изпил Хенри. В началото ѝ се беше сторило много, но сега си спомняше големи количества бавно топящ се лед и последни шотове „Джак“, които мъжът изливаше в старата си чаша. Той пиеше бавно през цялата вечер и Кори подозираше, че може да е погълнала доста повече от него. Но тя също бе внимавала и дори беше изляла цяла чаша, когато той отиде до тоалетната.

— Къде е къщата? — попита тя, когато потеглиха.

— В Йорк.

— Това е доста далеч от Портланд. Не можах ли да ти намерят нещо по-близо?

— Бездруго непрекъснато шофирам. Всичко ми е еднакво далеч. Освен това обичам тишината и спокойствието. Никога не съм си падал по големите градове.

Кори спусна сенника с огледалцето и провери грима и зъбите си, а после го намести така, че да вижда пътя назад в страничното огледало. Там светеха фаровете на няколко коли. Едната трябва да беше тяхната.

Тъкмо се канеше да вдигне сенника, когато забеляза малко петно на огледалото. Наведе се напред, за да го погледне отблизо, въпреки че вече знаеше какво е: следа от червило. Нищо не каза, но откритието потвърди нарастващите ѝ подозрения, че Хенри лъже за колата, а може би и за къщата, и за компанията. Кори беше свикнала с лъжите — успехът на цялото им начинание зависеше от тях, защото лъжите

правеха хората уязвими, — но се разочарова. Не се уплаши, само се разочарова.

Но пък това я накара да се почувства по-добре от всичко, което предстоеше.

[1] Английска поговорка от XVIII век, употребявана, когато човек почувства внезапни, необясними тръпки. — Б.пр. ↑

Къщата приличаше на семеен дом: два етажа, мансардно прозорче, гараж за два автомобила. Имаше даже басейн, въпреки че в момента беше покрит с винилово покривало, което се беше откачило в единия край и се вееше на нощния вятър. Имотът беше уединен и отделен от малкото пътче с млади фиданки вместо ограда. В една от стаите на горния етаж светеше лампа; през завесите на стаята, която гледаше към басейна, също се процеждаше светлина и хвърляше огнена линия по тревата.

Хенри паркира до един голям сив бус с кални номера от Ню Хампшир. Щом го видя, нещо накара Кори да потрепери. Нямахше логично обяснение — това беше просто един бус — но Кори достатъчно дълго се бе занимавала с хищничество на дребно, за да познае кога нещо не е както трябва. Изведнъж осъзна, че е допуснала огромна грешка, набелязвайки си Хенри.

Тя потърка лицето си и сложи ръка пред устата си.

— Добре ли си? — попита той.

— Много съжалявам, но ми стана лошо.

— Да влезем вътре. Ще ти сипя вода.

Кори поклати глава.

— Не, искам да се прибера. Ще ти бъда много благодарна, ако ме закараш обратно в града. А мога да си повикам и такси.

Тя извади мобилния телефон от чантата си. В указателя си имаше номерата на няколко таксиметрови компании и конкретни надеждни шофьори, готови да затворят очи за много неща, но те служеха предимно за показно. Спешният номер се подвизаваше под името „Ев“ — „Ела веднага“.

Хенри обви лявата си ръка около нейната, а с дясната измъкна телефона от пръстите ѝ.

— Какво правиш? Върни ми телефона.

— Ще пийнем по едно и ще си поприказваме — отвърна той, — точно както се разбрахме. Не знам защо се притесняваш толкова.

— Казах ти: стана ми лошо.

Хенри ѝ върна телефона.

— Добре, повикай си такси. На мен ми стига толкова шофиране за тази вечер.

Кори се изненада, но нямаше никакво намерение да вика такси. Другите бяха близо и тя искаше просто да знаят, че трябва да побързат. Ако поискаха, можеха да продължат с първоначалния план, но тя нямаше намерение да прекара повече време с Хенри, отколкото се налагаше, и със сигурност нямаше да влезе в къщата с него, каквото и да ѝ говореше. Десният ѝ палец се спря на името „Ев“.

Вратата на къщата се отвори и там се показа мъжки силует. Кори не виждаше лицето му, но беше висок, много по-висок от Хенри. Стоеше прегърбен — като човек, който твърде дълго е живял в свят, създаден от и за по-ниски от него хора. Не можеше да е сигурна, но ѝ се стори, че на главата си носи шапка за баня.

— Кой е това? — попита тя.

— Забравих да спомена, че и аз имам съквартирант. Трябва да се запознаете.

Това определено ѝ беше достатъчно и тя се приготви да натисне бутона за позвъняване. В следващия миг десният юмрук на Хенри се стовари между очите ѝ и счупи носа ѝ.

Следващият удар я повали в безсъзнание.

Името му беше Тод Пелц, но той го мразеше и предпочиташе да му казват Ти Пи. Понякога му се струваше, че звучи детинско, друг път — рапърско. Това също не му се нравеше, но не колкото възможността да си остане шибаният Тод Пелц.

Скоро щеше да навърши трийсет, а вече беше опознал отвътре няколко окръжни затвора за дребни нападения и едно глупаво шофиране в нетрезво състояние. Всичко това се бе случило преди двайсет и петата му година. Ти Пи имаше избухлив характер — никога не би го отрекъл, — но беше положил много усилия да се научи да го владее и значително бе ограничил консумацията на алкохол, защото беше наясно, че едното подхранва другото. Проклятието му бе, че е малко по-интелигентен от необходимото, за да се задоволи с честен ръчен труд, поне не и за дълго, но недостатъчно дисциплиниран, за да се посвети на дългосрочно себеусъвършенстване. Беше от онези мъже, които обичат да се хвалят, че никога не са удряли жена и не биха го направили, сякаш подобно благородство заслужава да се отбележи и някак си ги отличава от масите. Ти Пи изглеждаше корав — над метър и осемдесет висок, с дълги и мускулести крайници като на алпинист или бегач на средни разстояния, но в него имаше и някаква мекота. Обичаше Кори Уайът и тя него също: достатъчно, за да примамва нещастници, да ги прави уязвими за особения натиск на Ти Пи. Очите му бяха нежни, но когато беше нужно да отправи заплаха или да приложи малко насилие, ставаха стъклени и празни, като че ли подобрата му страна бе избрала да се направи на невидима и да гледа в друга посока.

На пасажерското място до Ти Пи в претъпкания с боклуци шевролет седеше Бари Браун, който можеше да бъде Би Би, ако бе склонил на подобна гавра с рожденото си име, което той категорично не би направил. Браун беше с що-годе същия ръст, но по-месест и масивен. Беше по-умният от двамата, въпреки че бе приел подчинената роля, но това бе заложено в характера му: Браун беше роден манипулатор и му беше по-лесно да действа зад кулисите, отколкото на

сцената. Когато изучаваха „Отело“ в училище, той беше единственият в класа, който съчувстваше на Яго^[1] от самото начало. В друга епоха и при по-благоклонна съдба от него щеше да излезе великолепен, амбициозен придворен, Кромвел или Уолсингам^[2]. Когато гледа първите два филма на Копола, не му се прииска да бъде Кръстникът — предпочиташе ролята на Том Хейгън, умният консилиери. Носеше очила вместо контактни лещи, защото харесваше вида, който му придаваха, и се беше научил да говори само когато е необходимо. Това се оказа полезно умение. Откри, че мълчанието кара хората да се чувстват неудобно, поради което често казват нещо, за да го нарушат, и така се разкриват.

Тъкмо Браун даде идеята да използват Кори като червейче на кука, въпреки че много внимаваше да не се изразява така пред Ти Пи. Вместо това бавно пося идеята в главата му, така че приятелят му да реши, че е изцяло негова. Кори се оказа по-костелив орех, но манипулацията не бе чужда и на Ти Пи и скоро той успя да я убеди, че никога няма да попадне в реална опасност. Браун се разбираше доста добре с Кори, но знаеше, че тя би предпочела двамата с Ти Пи сами да си проправят път в света. Струваше му се, че Кори би била съвършено доволна да работи в кафене или бар и да издържа гаджето си, докато то играе компютърни игри, бърника колата си и измисля грандиозни схеми за забогатяване, които никога не дават плодове, защото му липсва енергия и ентусиазъм да ги осъществи. Браун добре знаеше, че в крайна сметка Кори ще се разочарова и ще го зарече, може би с дете на ръце, което ще трябва да отгледа сама. Мислеше си, че в определен смисъл той ги държи заедно, като вдъхва известни амбиции на Ти Пи — амбиции, които иначе не биха се породили в съзнанието му.

До момента всичко вървеше по план. Първата мишена беше женен петдесетинагодишен политически делегат от Бостън. Получи се неимоверно лесно: две-три питиета, кратък флирт, няколко думи как напомня на Кори за любимия ѝ чичо, по когото тайно си падала от малка, след което се озоваха в хотелската му стая. Когато на вратата се почука и Кори отвори, за да влязат двамата маскирани мъже, набелязаният вече беше по боксерки и с щръкнал член, от който можеше и знаме да развее. Кори беше в подобно разсъблечено състояние и си остана така, докато Би Би не показа на делегата пистолета си и не му обясни кога и при какви условия ще го свали.

Снимаха шофьорската книжка на нещастника, която той държеше в портфейла си редом до снимките на съпругата, децата и първото си внуче. Погледнаха адреса му, след което, все така под заплахата с оръжие, направиха серия от достатъчно компрометиращи снимки с Кори. Накрая го принудиха да им разкрие ПИН кодовете на дебитната и кредитните си карти. Кори се облече и отиде да изтегли дневния лимит от всички карти, после пи кафе до полунощ и изтегли още толкова. След това върнаха портфейла, дебитната и една от кредитните карти на делегата и го предупредиха да не блокира другата още двайсет и четири часа. Увериха го, че банката ще покрие всичките му загуби, а и бездруго не могат да направят кой знае какво с лимит от пет хиляди долара. Срещнаха ли проблем с използването на картата, съпругата ми веднага щеше да научи какво е вършил мъжът ѝ в свободната си вечер в Бостън. Не се наложи да използват никакво насилие точно както обичаха, и изкараха общо три хиляди долара и два лаптопа, купени с втората карта, които после продадоха за едва четвърт от стойността им.

След това Кори захвърли евтината си перука и направиха същия номер още два пъти в Бостън и околностите, преди да се насочат постепенно на север: Портсмут, Конкорд и Портланд. Браун обаче не искаше да се занимават с кретена от тази вечер. Някак си чувстваше, че е по-добре да прекратят за известно време операцията и да се снишат за малко. Имаха достатъчно пари, за да изкарат добре зимата, а той беше убеден, че последната им плячка — един търговски представител в Портсмут, когото се наложи да тупнат по главата, за да преглътне негодуванието си, може и да поемеше риска да не си затрае за случая. Ти Пи обаче настоя за още един набег и Кори се съгласи просто защото любимият ѝ го поиска.

Малко по-рано тази вечер Браун и Кори разговаряха надълго и нашироко, може би за първи път без присъствието на Ти Пи, и за Браун стана ясно, че Кори се притеснява все повече от това бизнес начинание. Нищо чудно: все пак тя беше тази, която поемаше основния риск. Да, двамата с Ти Пи винаги я следваха изкъсо и се стараеха да оставят минимални интервали между влизането в хотела и почукването на вратата. Но какво щеше да стане, ако ги спреше охраната, колата се повредеше или просто нещо се прецакаше? Това бяха напълно реални възможности. Кори щеше да остане сама и

голямата дума с „и“ — изнасилване — никога не напускаше съзнанието ѝ.

Кори и Ти Пи спяха в една стая в мотел до Мейн Мол, а стаята на Браун беше срещу тяхната. Благодарение на това не чуваше как се чука, което беше голямо облекчение. Когато живееха заедно в малък апартамент с една спалня в Куинси, беше принуден да ги слуша, а му беше достатъчно трудно да заспи заради садистичните пружини на кушетката и без пъшкането на Ти Пи и насърчителните вопли на Кори. В началото, когато все нямаха пари, той лягаше на второто легло в същата стая или даже на пода, а когато Ти Пи искаше да остане насаме с приятелката си, му показваше вратата и на Браун не му оставаше друго, освен да се скита наоколо, да пуши и да чете книга, седнал на пластмасово столче, или да изгледа някой филм, ако наблизо има кино. Мразеше тези моменти. Караха го да се чувства деветгодишен и нисък като тревата.

Браун беше влюбен в Кори. Отне му известно време да го разбере и да се опита, макар и неуспешно, да го превъзмогне. Притежаваше достатъчно емоционална интелигентност, за да си даде сметка, че една от причините да предложи да я използват като примамка бе желанието му да я накаже, задето спи с Ти Пи, а не с него, но сега, когато нагазваха в дълбокото, започваше да съжالياва, че я е замесил. Виждаше напрежението, което я измъчваше. Беше станала по-нервна отпреди и той знаеше, че има проблеми със съня. Опита се да покаже всичко това на Ти Пи, но той се наслаждаваше на парите, които изкарваша, а и както изтъкна, все пак не я караха да проституира.

Само дето точно това правеха, ала Ти Пи или не искаше, или не можеше да го разбере. Фактът, че двамата мъже се намесваха преди началото на голямото шоу, не правеше всичко това по-малко унижително и опасно за Кори. След разговора си с нея тази вечер той твърдо реши да намери друг начин за лесно изкарване на пари. Познаваше разни хора в Бангор, а двамата с Ти Пи вече имаха достатъчно кинти, за да могат да си купят сносно количество дрога. Майната ѝ на тревата: икономиката, изглежда, се подобряваше, а за Браун това означаваше, че търсенето на кока ще нарасне. Трябваше само да се помотаят в правилните барове и да установят правилните връзки с обичайната петъчно вечерна пасмина от костюмирани младежи, които започват да пият с излизането от офиса и към осем

вечерта вече не знаят къде са. Браун беше започнал да чертае плана с Ти Пи, докато чакаха Кори и набелязаната мишена да излязат от бара, и смяташе, че е успял да положи основите.

После забеляза типа, който излезе с Кори, и в главата му засвети червена лампичка.

— Ей.

— Какво? — попита Ти Пи.

— Имам лошо предчувствие за този тук.

— Хайде пак. Стига, казах ти вече — ще помисля пак за коката, а и се разбрахме, че този ще бъде последният.

— Сериозно, човече. В този тип има нещо гадно.

— За теб всички са гадни.

— Не е пиян.

— На мен ми изглежда пиян.

Вярно, че набелязаният вървеше малко нестабилно, но Браун не беше убеден. Зърна очите му, когато минаваше покрай колата му: приличаха на локви мръсна кал. И начинът, по който гледаше Кори... като онези работници в кланиците, които обичат да измъчват прасетата, преди да ги убият.

— Предлагам да отменим акцията.

— Майтапиш се, нали? Вече са при колата му.

— Приближаваме се, повикваме Кори и ѝ предлагаме да я закараме — отвърна Браун.

Бяха го измислили в самото начало. Кори винаги носеше шал. Ако го свалеше и прибереше в чантата си, това беше знак, че нещо не е наред и иска да се откаже. До момента го бе правила само веднъж — с един изпълнителен директор, който бе прошепнал в ухото ѝ какво ще направи с нея в хотелската стая — нещо, което Кори не би позволила на никого, даже и на Ти Пи.

И така, шалът бе прибран в чантата, а Ти Пи и Браун се бяха приближили с колата и бяха подвикнали: „Здрасти, Линда! (Името, под което тя се подвизаваше онази вечер; никога не използваше два пъти едно и също.) Как я караш? Искаш ли с нас?"; Кори се бе извинила на изпълнителния директор, че иска да отиде при приятелите си, но онзи бе възразил. Тогава Ти Пи бе слязъл от колата — въпреки това директорът бе продължил да сумти. Ти Пи бе вложил всичките си усилия в това да се овладее, за да не привлекат вниманието на някой

преминаващ полицейски патрул. Кори най-сетне бе влязла в колата и след като бяха потеглили, им бе казала какво ѝ е прошепнал онзи. Приятелят ѝ бе настоял да се върнат, за да му хвърли бой, който няма да забрави, и само общите усилия на Кори и Браун бяха успели да го вразумят и убедят, че така всички ще свършат зад решетките.

— Не си е свалила шала — отбеляза Ти Пи.

Така беше.

— Не е задължително тя да реши — възрази Браун.

— Ако тя няма нищо против, значи, и аз нямам.

— Ти Пи...

— Казах не.

Ти Пи не повиши глас — много рядко го правеше, — но Браун познаваше този тон. Обсъждането беше приключило.

Сега двамата наблюдаваха къщата, пред която бе спряла колата, и то иззад дърветата, които я криеха от пътя, така че всъщност дори не виждаха какво се случва.

Къща — помисли си Браун. — Не хотел, а къща. Досега не сме се пробвали в къща.

Каза си, че може да се окаже и по-лесно, защото нямаше охрана.

Ами ако имаше аларма? Или ако непознатият не беше сам вътре?

Ти Пи извади пистолета изпод седалката си и го пъкна в колана на панталоните си. Браун нямаше оръжие. Не ги харесваше. Но за пръв път се радваше, че Ти Пи не страда от подобни скрупули.

После Ти Пи каза нещо, което Браун не бе чувал да излиза от устата му досега.

— Беше прав. Трябваше да се откажем.

[1] Злодеят в пиесата. — Б.р. ↑

[2] Франсис Уолсингам — главен секретар на вътрешните и външните работи на Елизабет I, но се помни най-вече като „главния шпионин“ на краищата; Оливър Кромвел — обикновен земевладелец, който повежда Английската революция и се издига до поста лорд-протектор на Англия, Шотландия и Ирландия. — Б.р. ↑

Ти Пи и Бари Браун влязоха в двора на къщата. Браун вървеше напред. Заобиколиха буса на алеята и бързо се отправиха към задната част на имота, откъдето можеха най-лесно да проникнат вътре, без да бъдат забелязани. Дори не помислиха да почукат на вратата: не и след като Ти Пи бе признал, че Браун може да е бил прав за набелязаната плячка... което означаваше, че сега Кори се е превърнала в плячка. Дватама едновременно нахлузиха ски маските, за да скрият лицата си. Браун се надяваше това да не означава, че Ти Пи възнамерява да използва оръжието си. Достатъчно бяха загазили и без това. Когато стигнаха до задния двор, Браун чу шум от плесница и стисна още поздраво бухалката си. Беше я направил сам — струговането на дърво беше едно от ония умения, които просто притежаваше и от които си мислеше, че някой ден може да изкарва прехраната си или да допълва основните си доходи. В неговите очи пистолетът служеше само за две неща — да заплашва и да стреля, докато бейзболната бухалка имаше множество приложения. Плюс това, за разлика от огнестрелното оръжие, можеше да нанася и премерено леки щети.

Ти Пи спря до него. Нещо в двора се размърда, но зрението на Ти Пи не беше върховно и в най-добрите му моменти — въпреки че благодарение на чудото на самодиагностиката, състоянието му още не беше достатъчно сериозно, за да изисква очила или лещи. На Браун остана да забележи басейна отпред. Покривалото му се бе откачило в единия край и плющеше на усиления се вятър. Браун сметна, че вероятно е така отскоро, защото звукът беше силен и досаден — от оня вид, който пречи на човек да заспи. Беше достатъчно упорит и дразнец, за да привлече вниманието и на съседите, ако къщата не беше сравнително откъсната и уединена.

Рискува да надзърне от ъгъла и видя, че прозорците на фасадата са със спуснати завеси. Верандата беше отделена с големи стъклени врати, а по-надолу се виждаше дървена врата с малко стъклено прозорче, която може би водеше към кухня или сервизно помещение.

Вътре не се виждаше осветление; прозорците на горния етаж, които гледаха към задния двор, също бяха тъмни.

От дясната му страна проклетото покривало продължаваше да плющи. Шумът можеше да накара някого вътре да излезе навън, което щеше да бъде добре дошло, особено ако и вътрешният двор, и втората врата се охраняваха. Браун не знаеше кой знае колко за басейните. Нито неговото семейство, нито семействата, с които общуваха, имаха басейни. Предполагаше, че е нормално да се източват през зимата, но може би собствениците още не бяха намерили време за това или се надяваха на още някой слънчев уикенд. Предвид климата в Мейн, можеше само да им пожелае успех.

Лампите със слънчеви панели, разположени недалеч от открития ъгъл на басейна, хвърляха петна от светлина върху двора и водата. На Браун му се стори, че вижда нещо на дъното в плитката част. Изглеждаше със странно правилна форма. Веднага го обзе чувството, че каквото и да е това, няма работа в басейна.

Приближи се.

— Ей, какви ги вършиш? — прошепна напрегнато Ти Пи.

Ако някой надникнеше от прозорците на къщата, щеше да види Браун, но на него не му пукаше. Беше се закачил на въдицата на любопитството и то безапелационно го теглеше към басейна. Какво имаше там?

Той застана на ръба и погледна надолу. На плочките лежеше голям телевизор от скъпите модели с плоски екрани. Целият беше овързан с въжета за нещо, което лежеше под него, притиснато от тежестта му.

Погледът му срещна очите на мъртво момче.

Когато се опомни, Кори лежеше по лице на дивана в непознатата стая. Доколкото можеше да съди по усещането, ръцете ѝ бяха закопчани на гърба с метални белезници. Чувстваше как се впиват в китките ѝ. Не можеше да помръдне краката си и видя, че са вързани с жица. В устата ѝ беше натъпкан парцал.

Опита се да овладее паниката си. Ти Пи идваше насам заедно с Бари. Трябваше да са съвсем наблизко. Всеки миг щеше да чуе позвъняване на вратата или счупване на стъкло и Хенри Задника щеше да съжалява, че въобще е стъпил в Портланд. Надяваше се Бари да му строши краката, а защо не и ръцете, преди Ти Пи да убие и него, и гнусния му приятел.

Чу движение зад гърба си и Хенри се появи от лявата ѝ страна. В ръката си държеше пистолет. От другия мъж нямаше и следа.

Хенри допря дулото в лявото ѝ око. Едва успя да го затвори, преди то да се притисне в клепача ѝ. Нещо в нея се пречупи, когато чу щракването на петлето.

— Да не си гъкнала — предупреди Хенри. — И да не си мръднала.

Момчето в басейна имаше тъмна коса. Съдейки по ръста му, още не бе стигнал тийнейджърска възраст, въпреки че трудно можеше да се определи заради изкривяването от водата. Не стои тук отдавна, помисли си Браун. Тялото изглеждаше неувредено, с изключение на издутата уста. Браун не беше сигурен, но му се струваше, че вътре има навряна топка. Червена. Стърчеше между горната и долната му челюст като недоядена ябълка.

Браун гледаше момчето и то отвърщаше на погледа му. Косата му се носеше безтегловно във водата. Виждаше се само едната му ръка. Браун се почуди дали момчето е успяло да освободи лявата си ръка и да избута телевизора, преди да се удави. Ако, разбира се, е било живо по това време. И ако беше така, дали онзи, който го бе хвърлил във водата, е стоял да гледа как умира?

Браун почувства тежестта на бухалката в ръката си и грапавата ѝ дървена повърхност върху кожата си. Това го върна към действителността и мисълта за Кори. Тя беше вътре в къщата с човека, убил момчето.

Сега вече се радваше, че Ти Пи носи пистолет.

Обърна се да му каже нещо и посочи басейна, но приятелят му само поклати глава. Не искаше да вижда какво има там, защото нямаше никакво значение. Важна бе единствено Кори.

Ти Пи се приближи до стъклените врати на верандата.

Горе, на втория етаж, приятелят на Хенри излезе от стаята, която чистеше. Казваше се Гидиън, въпреки че щяха да минат много години, преди този факт да стане известен. Засега и той, като съдружника си, плаваше под фалшив флаг. Както Кори бързо забеляза, той беше неимоверно висок и неимоверно слаб, като онези насекоми пръчици с човешки облик. Имаше малки очички, скрити под тежки клепачи, което практически го правеше сляп в горната част на периферното зрение. Косата му беше равномерно подстригана с дължина един сантиметър и вече сивееше, въпреки че Гидиън още нямаше четиридесет. Освен това страдаше от астма, подагра, пептична язва и недиагностициран рак на панкреаса. Беше същество от сенките и дълбините.

По време на престоя си в къщата Гидиън спеше на легло, но винаги с дрехи. В чувала, който държеше в ръка сега, беше събрал възглавницата и завивката, както и използваните кърпи от банята. Порано беше налял белина в канала на ваната и мивката, въпреки че двамата с Хенри бяха използвали запушалки, за да уловят евентуалните косми. През цялото време в къщата носеха латексови ръкавици и шапки за баня. Докато Хенри беше навън, Гидиън мина с прахосмукачка и почисти навсякъде, за да оставят колкото може по-малко следи от присъствието си тук.

Мина покрай спалнята за гости отдясно. На леглото беше вързана мъртва жена. Гидиън я беше употребил, но не беше забравил да си сложи гума. След като я беше убил, беше почистил и нея. Той бе убил и момчето в басейна: изтървал си беше нервите, когато малкият го нападна. Нямаше представа защо бе решил да го хвърли във водата, вързан за телевизора, освен че не харесваше телевизия и не харесваше момчето. Когато това се случи, Хенри не беше в къщата, но като се

върна, не каза нищо, макар че се изненада да види тялото в басейна. Покривалото го криеше, докато не се надигна вятър.

Гидиън си помисли, че трябва да го върже отново, въпреки че всеки момент щяха да напуснат къщата.

Жената беше твърде стара, за да я задържат. Тя беше майката на момчето, но вероятно го беше родила след четиридесетата си година, защото от шофьорската ѝ книжка се виждаше, че сега е на петдесет и една. Съпругът ѝ беше с пет години по-възрастен. Него го уби Хенри. Застреля го в гърдите и сега тялото му лежеше на хладно в мазето. Гидиън реши да оставят жената жива за известно време. Приятелят му нямаше неговите проблеми с интимността. Жените харесваха Хенри, но Гидиън ги отблъскваше и той използваше всяка възможност да им се наслади.

Този набег, както го наричаха те, беше донесъл добра плячка: известно количество дизайнерски дрехи, бижута, пари в брой, колекция от монети и марки, електроника, в това число няколко скъпи телефона и таблета, и дори няколко стари книги, които според Хенри можеше да струват нещо. Повечето неща бяха складирани в буса, а поценните бяха скрити в специалните отделения под двете предни седалки. Жалко, че жената беше толкова стара, но Хенри се бе погрижил и за това. Момчето на долния етаж щеше да свърши чудесна работа, въпреки че Гидиън нямаше да има шанс да ѝ се порадва, освен може би в самия ѝ край. Радваше се, че се е възползвал от другата жена, докато имаше възможност.

В коридора до стаята с мъртвата жена имаше прозорец, който гледаше към задния двор. Гидиън се спря да погледне за последно моравата, цветните лехи, басейна... и мъжа, който бе втренчил поглед в него.

Гидиън пусна чувала и бързо изтича надолу по стълбите.

Ти Пи натисна дръжката на вратата, очаквайки да е заключена, но тя се откряна под натиска на лявата му ръка. Той се послуша, не долови движение в къщата и бавно отвори вратата по-широко. Погледна през дясното си рамо и видя, че Браун се приближава. Дори на лунната светлина си личеше шокът, изписан на лицето му. Сигурно бе видял тяло в басейна, предположи Ти Пи. Какво друго би могло да бъде? Не е било на Кори обаче. Нямаше време за това. Единственото важно нещо в момента беше Кори.

Той се обърна и разтвори завесите с една ръка, стиснал пистолета в другата. Видя Кори, просната на дивана. И...

* * *

Браун чу звук като от пукване на балон. Ти Пи политна назад и падна по гръб на земята. Пукна се още един балон, Браун почувства силен удар в корема и се приземи с пирует върху покривалото на басейна. То се огъна под тежестта му, но успя да го задържи. Водата го заля, но той съумяваше да държи главата си над нея. Болеше го. Водата беше студена, но не толкова, че да угаси парещата болка в корема му.

До басейна застана висок, прегърбен мъж с прекалено дълги за тялото му крака, прекалено дълги за ръцете му пръсти. Очите му почти липсваха. Едната му ръка висеше свободно, а другата стискаше ръката на Ти Пи и влачеше тялото му към ръба на басейна. Лицето на Ти Пи беше обърнато към водата и Браун виждаше точно под дясното му око дупката, през която бе влетял куршумът.

Мъжът се усмихна и оголи зъби. Бяха толкова равни, че можеха да са само протези. Впечатлението му се потвърди, когато мъжът ги изплю в дясната си шепа и ги пусна в джоба на стария си военен елек. Когато извади ръката си оттам, тя не беше празна, а държеше пластмасова кутийка от онези, в които спортистите пазят протекторите си за зъби. Пусна ръката на Ти Пи и с две ръце намести новите протези в устата си. После ги показа на Браун. Двете челюсти се състояха от дълги остриета, забити в акрилната основа под лек ъгъл, така че да остават малки пролуки по средата на всеки ред. Мъжът се наведе, вдигна дясната ръка на Ти Пи, отхапа горната половина на показалеца му, сдъвка го и изплю остатъците в басейна до главата на Браун. Остриетата на протезите му бяха обагрени в червено.

Браун чувстваше как умира. Молеше се само смъртта да дойде, преди това същество да се заеме с него.

Появи се още един мъж — онзи, заради когото се бяха озовали тук. В сравнение с първия този изглеждаше неизказано нормален. Браун се опита да каже нещо. Искаше да помоли мъжа от бара да спаси Кори от гризането, но смъртта заглушаваше всички думи, подготвяйки го за великата тишина на отвъдното.

— Трябва да тръгваме — каза мъжът от бара.

Другият изрита Ти Пи и тялото му падна в краката на Браун. Покривалото някак си продължаваше да ги държи над водата, въпреки че Браун усещаше как започва да се плъзга. Мъжът от бара извади нож и преряза въжетата едно по едно. Ти Пи и Браун бавно се спуснаха на дъното при мъртвото момче.

Няколко години по-късно и на цял живот оттам Джеръм Бърнел, Низвергнатият герой, изтегли пари от банковата си сметка. Ръката му трепереше, докато попълваше формуляра. Представи паспорта си, защото шофьорската му книжка беше изтекла. Служителката взе паспорта и го показа на шефа си, но след кратка консултация направи копие на съответната страница и му го върна. Стори му се, че когато му го подаде, изражението ѝ беше различно, с нотка на презрение, но може би това беше отражение на собствените му мисли. В края на краищата, не беше чак толкова известен, а и беше прекарал достатъчно дълго зад решетките, та да могат повечето хора да го забравят. Служителката обаче беше около петдесетте и кой знае каква памет имаше или какви бележки бяха приложени към банковото му досие. Името му беше необичайно, историята му — също. Пожела му приятен ден, без да го погледне, а охранителят на вратата го претърси по-враждебно отпреди.

Частният детектив се обади, докато Бърнел седеше на една пейка в парка „Диъринг Оукс“. Беше си купил сандвич и кафе от заведението на площад „Монюмънт“ и си ги беше занесъл на пейката, където изяде по-голямата част от сандвича, но едва след като се увери, че наблизо няма деца. После даде остатъците на гълъбите. Детективът нямаше кантора, което се стори доста необичайно на Бърнел. От друга страна, живееха в ерата на мобилните технологии, в които цели компании се управляваха с лаптоп от масичката в някое кафене. Детективът се съгласи да се срещнат по-късно същия следобед в „Голямата изгубена мечка“ на „Форест Авеню“ — бар, в който Бърнел често ходеше, преди да се ожени, и по-рядко — след това, защото жена му не си падаше много по бирата. Тя не си падаше много-много и по него, както се оказа впоследствие, още преди всичко да се сговняса.

Бърнел прекара сутринта в портландските офиси на Изправителния департамент на Мейн на „Уошингтън Авеню“. Това беше първият му контакт със службата по пробация след излизането му от затвора. Отговорникът му, Крие Атууд, беше специалист по

сексуалните престъпници, но се държеше учтиво с него и отношението на Бърнел неволно се затопли. Атууд му разясни всички стъпки от процеса. Започваше с опис на нивото на услуги, което по същество представляваше оценка на риска при Бърнел, придружен от така наречения „Статик-99“: доклад за целия живот на Бърнел, който щеше да го съпътства до гроб и който почиваше на твърдо установени факти — възраст към момента на арестуването му, предистория, тежест на престъпленията, така че нямаше начин да се подобри, а според Атууд в най-добрия случай поне нямаше да се промени, което рано или късно можеше да доведе до облекчаване на условията на пробация.

Атууд осведоми Бърнел, че случаят му е определен като престъпление от най-висока степен, въпреки че той дори не беше докоснал дете и беше невинен — нещо, което Низвергнатият герой изобщо не си направи труда да казва на Атууд. Че какъв смисъл имаше? Това означаваше, че ще подлежи на домашни проверки всеки месец, ще се среща редовно с Атууд, обикновено на „Уошингтън Авеню“, ще трябва да му предостави контакти с работодателите си, когато най-сетне си намери работа, и всяка седмица ще посещава групи за психологична консултация, което според Атууд имало благотворен ефект при сексуалните нарушители. Ако завършеше успешно терапията и изкараше достатъчно време без нарушения, службата за пробация щеше да се отдръпне максимално. Освен това щеше да бъде регистриран като сексуален престъпник и да остане в този списък десет години. За цялото това удоволствие щеше да плаща по двайсет и пет долара всеки месец като принос към цената, която струваше пробацията му на държавата.

След това, за негова изненада, го подложиха на тест с детектор на лъжата. Оказа се стандартна процедура, която щеше да се извършва веднъж годишно през целия период на пробация, но на Бърнел не му пукаше за това. Отговори честно на всички въпроси, въпреки че редуването на стандартни въпроси — за името му, за името на майка му — с такива, свързани с приписаните му престъпления, малко го смущаваше. Най-много го разстройваха онези, които се отнасяха до живота му преди ареста, защото му напомняха какво е изгубил. След теста имаше още един разговор с Атууд, при който отговорникът му се стори не толкова дружелюбен, колкото преди, но може би просто беше уморен.

Най-после го пуснаха да си върви. Атууд му каза да си даде малко време, преди да започне да си търси работа. Посъветва го да се опита да свикне с външния свят, да се разхожда, да се почувства на място в града. Бърнел кимна и обеща да опита. Нямаше никакво намерение да търси работа. Сигурен бе, че скоро ще умре, така че не виждаше смисъл.

След като нахрани птиците, Бърнел тръгна обратно към Старото пристанище. Беше твърде светло, твърде просторно. Купи си билет за единствения филм за пълнолетни в „Никълодиън“, само и само да поседи на тъмно, спокоен, че наоколо няма деца. В залата имаше само още четирима зрители и всичките бяха с по двайсет години по-възрастни от него. Филмът беше комедия, но Бърнел не се смя много. В интерес на истината, почти не забелязваше образите на екрана. Просто седеше там, на последния ред, и плачеше.

Крис Атууд седна срещу Филип Гърли, представителя на „Ар Пи Ел“ — една от фирмите, обслужващи полиграфа в Изправителния департамент. На масата лежаха резултатите от теста на Бърнел.

— Мислиш ли, че лъже? — попита Атууд.

Гърли отново прегледа документите.

— Както и двамата знаем, има мъже и жени, които умеят да надхитрят полиграфа въпреки окървавените си ръце. Те просто гледат през теб, докато задаваш въпросите. Но с Бърнел не беше така.

— В смисъл?

— Може би някак си е убедил себе си, че не е извършил престъпленията, в които го обвиняват.

— Което не значи, че е невинен.

— Ни най-малко, но както казах, онези, които успяват да се откъснат от реалността, са доста странни и издават специфична миризма.

— Но ти не подуши Бърнел?

— Не.

— Значи, е казвал истината?

— Възможно е.

Атууд взе резултатите от детектора на лъжата, сложи ги в една папка и я затвори.

— Искаш ли да повтора теста? — попита Гърли.

— Не знам.

— Всъщност има ли значение дали е невинен?

— Само за него. Вече е в системата. Ще направим, каквото можем.

Гърли се изправи.

— Ама голяма работа беше онова неговото, нали?

— Кое?

— Това, което той направи на бензиностанцията. Стрелбата.

— Да, определено.

— Не изглежда такъв човек.

— Почти никой от тях не изглежда такъв човек.

Малко след четири и половина, докато навън се лееше проливен дъжд, Чарли Паркър влезе в „Голямата изгубена мечка“. Не беше стъпвал тук от месеци — откакто го простреляха. „Мечката“ си беше същата. Вътре си беше все така сумрачно и успокояващо, а в кухнята тъкмо започваха да жужат приготовленията за вечерното нашествие, въпреки че в такава дъждовна вечер, и то в сряда, употребата на думата „нашествие“ беше доста относителна.

Собственикът, Дейв Еванс, гледаше някакъв лист хартия над очилата си така, сякаш там пишеше нещо обидно за майка му. Не вдигна очи дори когато сянката на Паркър падна отгоре му.

— Мислех те за мъртъв — каза Дейв.

— Бях.

Дейв за миг пренасочи вниманието си от листа към детектива и го огледа на светлината от бара.

— Добре изглеждаш като за мъртвец. Някои от редовните клиенти изглеждат по-зле от теб. Какво ти, аз изглеждам по-зле от теб.

Той остави документа и стисна ръката на Паркър. Беше ходил на свиждане в болницата няколко пъти, но оттогава не го беше виждал. Но беше чел за него. Събитията от Бореас бяха стигнали не само до местната, но и до националната преса. Дейв беше останал с впечатлението, че всички стари нацисти са мъртви, а ако има живи, скоро ще им вземат мерките за ковчега, но при всички случаи Паркър ще открие онези, които още могат да хапят. Чакаше го всеки момент да открие марсианци в Милинокет^[1].

Паркър изглеждаше различно. Като начало, беше отслабнал, на лицето му се бяха появили още няколко бръчки, а в косата му се виждаха нови прошарени кичури. Освен това беше станал по-смълчан и дистанциран, но Дейв реши, че това е напълно нормално за човек, който е бил прострелян и на път за оня свят, да не говорим, че на няколко пъти наистина е умираал и е бил връщан от смъртта.

Най-променен обаче беше погледът му. Ако беше вярно това, което хората казват — че очите са прозорец към душата, то в душата

на Паркър гореше нов огън. В очите му се четеше спокойна увереност, каквато Дейв не бе виждал досега. Пред него стоеше фундаментално нов човек — човек, който след всичко преживяно се бе върнал не по-слаб, а по-силен, и който беше едновременно и по-малко, и повече от предишното си аз.

За първи път, ако паметта не го лъжеше, Дейв се уплаши от Чарли Паркър.

— Офисът ми свободен ли е още? — попита Паркър, като имаше предвид любимото си сепаре в „Мечката“.

— За теб винаги — отвърна Дейв. — Има свободно място и зад бара, ако ти дойде настроение.

Не знаеше как се оправя Паркър с парите, но и не искаше да изглежда така, сякаш му дава милостиня. Щеше му се да помогне, ако може и ако има нужда. Предложението му беше отправено съвсем искрено, но не можеше да се отрече, че изпита облекчение, когато Паркър отказа.

— Е, мисля, че ще се оправя. Но ти благодаря.

— Ако размислиш, само кажи.

— Непременно. Ще ме потърси един мъж, на име Бърнел. Прати го при мен, моля те.

— Разбира се. Искаш ли кафе?

— Да, чудесно.

— Веднага. Само двама ли ще бъдете?

— Не, четирима. Ейнджъл и Луис също ще дойдат.

— Добре.

Дейв се опита да докара радостно изражение от новината, но чертите на лицето му не откликнаха. След толкова години все още не можеше да приеме спокойно тези двама мъже в бара си. В моменти на затишие бе чувал какво говорят за тях някои от градските и щатските детективи, които пиеха в „Мечката“. „Опитомени убийци“ беше едно от по-учтивите описания. Повечето не си правеха труда да добавят епитета.

Ейнджъл и Луис бяха идвали няколко пъти в бара, докато Паркър беше в болницата, и след това, докато се възстановяваше, което притесняваше Дейв още повече, отколкото, когато придружаваха детектива. Още по-лошото бе, че един или два пъти бяха с братята Фулчи, а винаги когато братята Фулчи престъпеха през прага,

въображението на Дейв рисуваше ярки картини на любимото му заведение, сринато до основи, а тухлите — като муниции срещу силите на разума.

Паркър наблюдаваше вътрешната борба, изписана на лицето му.

— Знаеш, че Ейнджъл и Луис те харесват, нали?

— Откъде знаеш? — попита Дейв.

Той почти можеше да разбере Ейнджъл, който от време на време се усмихваше, дори усмивката му да бе от онези, които с лекота прикриват противоположните чувства. Но Луис... Луис почти не се усмихваше, а когато го правеше, изражението му напомняше повече на онова, което мишката вижда в мига преди котката да я сграбчи в ноктите си.

— Те умеят да показват лошите си чувства — отвърна Паркър.

— Но не и положителните.

— Не — призна Паркър. — Не особено.

Той се отпрати към последното сепаре отляво на бара и седна с лице към заведението. Вече беше проучил Джеръм Бърнел и познаваше случая в детайли. Името му се стори познато още докато слушаше съобщението на телефонния си секретар, а няколкото минути в интернет запълниха всички празноти. Сега в бележника си молескин^[2] разполагаше с множество факти и имена, включително тези на адвокатите на обвинението и защитата по делото на Бърнел.

Бърнел бе лежал пет години за престъпленията си. Случаят беше широко отразен от медиите поради миналото на ответника, като повечето медии следваха една и съща линия: думата „герой“ често се повтаряше, но винаги във връзка с други епитети като „опетнен“, „посрамен“ и „низвергнат“. Медиите бяха въздигнали Бърнел, а след това, бързайки да го развенчаят, го бяха разкъсали на парчета, докато бе падал от пиедестала.

Първоначалното разследване бе започнало след анонимен сигнал в Пощенската служба на „Форест Авеню“ в Портланд.

Четвъртата поправка защитаваше писмата и колетите от първа класа от претърсване и задържане без предупреждение, но не важеше за останалите класи, а една пратка за Бърнел беше изпратена по „Медия Мейл“. Бяха я отворили и вътре бяха намерили стотина сексуални снимки на деца, след което бързо бяха получили разрешение

за обиск на дома му, при който бе изскочил още материал и който бе довел до ареста и последващото му осъждане.

Паркър обикновено не се занимаваше с такива случаи, но му се стори интересно, че Бърнел беше отказал да се признае за виновен в замяна на намалена присъда въпреки всички доказателства срещу него. Затворът беше истинско мъчение за сексуалните насилници над деца и всеки що-годе почтен адвокат би разяснил това на клиента си, а адвокатът на Бърнел беше един от най-добрите. Досието на Бърнел беше чисто, а действията му в миналото можеха да накарат съдията да погледне по-благоклонно на него, особено ако прокурорът беше склонен на споразумение. На другото блюдо на везните обаче тежеше значителното количество сериозна порнография: хиляди снимки, в това число такива с насилие и участието на съвсем малки деца, много от които бяха на собствения му компютър. Тъй като част от тях бяха изпратени с „Ю Ес Мейл“, се бе наложило да се приложи федералното право. Държавната прокуратура обаче бе направила неочакван ход и бе прехвърлила отговорността на щата Мейн, най-вече защото не можеше да бъде потвърдено със сигурност, че Бърнел е изпращал материали през границите на щата или е поръчвал такива. Изображенията, открити на преносими устройства в гаража му, също не можеха да бъдат категорично свързани с междущатско престъпление. Въпреки всичко Паркър беше убеден, че отклонявайки федералната юрисдикция, държавната прокуратура е търсела гаранции, че Бърнел ще получи адекватна присъда, съответстваща на минимум пет години за притежание на нелегални материали, забранени от федералния закон. В крайна сметка той беше осъден на осем години, които бяха намалени на пет след обжалване, и глоба от петдесет хиляди долара. А сега беше излязъл от затвора и искаше да наеме Паркър.

Детективът би отказал, ако не бяха две неща. Първото бе онова, което Бърнел бе сторил, преди всичко това да се случи — геройското му дело, което му бе спечелило мимолетна слава. Второто беше една малка подробност, която адвокатът на Бърнел съобразително бе изтъкнал по време на процеса, макар в крайна сметка тя да не бе донесла особени резултати. Нито една снимка с детска порнография не била открита на лаптопа на Бърнел, който той винаги носел със себе си. Снимките били само на компютъра му вкъщи, който дори не бил защитен с парола. Паркър не знаеше кой знае колко за Бърнел, но и

малкото, което беше научил, го караше да подозира, че този човек не е глупак, а само глупак би съхранявал подобни незаконни материали на незащитен компютър в дома си, след като би могъл да ги държи на лаптопа си, до който никой няма достъп.

Докато размишляваше над този проблем, се появиха Ейнджъл и Луис. Те бяха наели дългосрочно апартамент в източния край на Портланд, с гледка към водата, и по всичко личеше, че нямат нищо против да пътуват редовно между града и базата си в Ню Йорк. Това беше добре дошло за по-хубавите ресторанти в района, след като свикнаха с характерния стил на обличане на Ейнджъл и се убедиха, че няма да ограде приборите им.

Паркър не ги бе виждал от ареста на Роджър Ормсби насам. Проследяването му беше отнело много време и бе наложило използването на допълнителна човешка сила. Парите, получени от Рос, му позволиха да плати сравнително щедро за услугите им. Ейнджъл и Луис се опитаха да откажат компенсацията, но Паркър настоя — а и това не бяха негови пари, а федерални.

— Дойде ли? — попита Луис. Паркър ги беше осведомил за обаждането на Бърнел.

— Каза в пет, има още десет минути.

— Въпреки всичко не разбирам защо си губиш времето — каза Ейнджъл.

Когато той пристигна, Дейв Еванс боязливо се бе отдръпнал, усещайки, че този следобед няма да види усмивки от него. Като дете Ейнджъл беше пострадал от мъже със сходни вкусове с тези на Бърнел и яростта му към тях не отслабваше.

— От любопитство.

— Това не ми харесва.

— Знам.

Паркър не каза на Ейнджъл, че не го е карал да идва. Ейнджъл сам бе пожелал да присъства, а Паркър нямаше никакво намерение да го спира. Част от Ейнджъл искаше да види Бърнел, сякаш можеше в неговото лице да види призраците на другите като него, отдавна отишли си от този свят, и да ги изпепели в пламъци.

Паркър също искаше Ейнджъл да види Бърнел и да чуе историята му.

Защото Ейнджъл щеше да разбере дали Бърнел казва истината.

-
- [1] Малко градче в Мейн. — Б.р. ↑
- [2] Характерни черни детективски (и репортерски) бележници.
— Б.р. ↑

Бърнел се появи една минута преди уреченото време. Паркър предположи, че е чакал някъде наблизо или просто е обикалял наоколо, докато стане пет. Позна го от снимките, които бе намерил, докато проучваше случая му, макар че беше преждевременно състарен от затвора и носеше на плещите си бремето на лошата храна и ограниченото движение.

Някои твърдяха, че могат веднага да разпознаят бивш затворник по осанката и вида му, но повечето бяха лъжци, а останалите — ненадеждни. Ако Паркър не знаеше истината, можеше да вземе Бърнел просто за мъж на средна възраст, със среден ръст и телосложение, само с нотка безпокойство от затвореното пространство на „Мечката“. Главата му беше приведена, но очите му скачаха от лице на лице, също като в затвора, когато се налагаше да проверява кои от другите затворници трябва да отбягва, кои са неутрални, кои са приятелски настроени — а последните не бяха много, не и към човек като Бърнел. Паркър не хранеше илюзии за това, което бе преживял той: побоища, телесни течности в храната, че и по-лошо. Много по-лошо.

— Той ли е? — попита Ейнджъл.

— Да.

Паркър усети как Ейнджъл се стяга. Запита се дали и сподвижникът му би бил сред мъчителите на Бърнел, ако се окажеха затворени зад едни и същи стени. Искаше му се да вярва, че не, но никой не можеше да каже. В такива мигове — и само в тях — потушената му ярост намираще искра и започваше да тлее. Луис хвърли само един поглед на Бърнел и с нищо не издаде посоката на мислите си.

Паркър се изправи и вдигна ръка за поздрав. Бърнел го забеляза и тръгна към него. Вместо да се приближи по права линия обаче, описа крива, за да заобиколи отдалеч шепата клиенти, насядали на бара.

— Господин Паркър?

Паркър кимна и му подаде ръка. Бърнел подходи отначало плахо, но после откликна и отвърна на здравето му ръкостискане.

— Благодаря, че приехте да се срещнем — каза Бърнел.

— Няма проблем.

Паркър представи Луис и Ейнджъл като свои „сътрудници“. Луис вдигна един пръст за поздрав, а Ейнджъл сви мускулчетата около устата си като човек на зъболекарския стол, който се опитва да разбере дали усеща болка, или само дискомфорт.

— Останах с впечатлението, че работите сам — отбеляза Бърнел.

— Това впечатление понякога помага. Заповядайте, седнете.

Луис се надигна, взе чашата си с червено вино и се премести в съседното сепаре. Тъй като Паркър беше избрал най-крайната маса, разговорът им не можеше да бъде подслушан. Ейнджъл и Паркър пиеха кафе и детективът попита Бърнел дали да му предложат същото, или би предпочел нещо по-силно.

— Не съм пил, откакто излязох навън — каза Бърнел.

— Сериозно?

— Мислех си, че това ще бъде първото, което ще ми се иска да направя... е, едно от първите неща — продължи Бърнел. Говореше колебливо, като че ли не беше сигурен, че все още притежава всички думи, необходими, за да изрази мислите си. — Но когато ми се отвори възможност, оказа се, че не е.

— А кое беше?

— Не знам. — Бърнел изглеждаше искрено объркан.

— Голям шок е, нали?

— Да си свободен ли?

— Да.

— Така излиза. Имах толкова много планове, толкова много идеи как ще прекарам първите си дни навън, но нито един не се осъществи. Пих хубаво кафе. Но най-вече ми харесва да се разхождам. Харесва ми и да храня гълъбите, въпреки че някой ми каза, че не е разрешено. Не знам дали е вярно. Надявам се, че не е. Бих искал да си взема куче, но...

Той млъкна и се усмихна извинително.

— Не ви трябва да слушате всичко това. Не е важно. А и аз не съм истински свободен, защото трябва да се съобразявам с куп условия. Засега не мога да напускам щата и съм длъжен да разговарям с терапевти и със службата за пробация. Когато искам да седна някъде, трябва да се уверя, че наблизо няма деца. Забранено ми е да влизам в

интернет. Името ми е в регистъра за сексуални престъпници, което само по себе си е отвратително, но в едно кафене видях вчерашния вестник и там имаше статия за освобождаването ми заедно със стара моя снимка. Променил съм се, но не толкова, та хората да не ме познаят по нея. Вече ме гледат с други очи или поне така ми се струва. Не знам дали са разбрали кой съм, или само си въобразявам.

— Постепенно ще стане по-лесно — отвърна Паркър.

— Не, няма, но поне няма да се тормозя дълго.

— Защо?

— Защото ще бъда мъртъв.

Бърнел огледа пръстите на дясната си ръка. Ноктите не бяха изгризани, но кожичките бяха накъсани на местата, на които ги бе чоплил. Започна отново да го прави под погледите на Паркър и Ейнджъл, като наблягаше на десния си показалец, от който откъсна малко парченце кожа, оголвайки розов триъгълник от плът.

— Мислите да се самоубиете ли?

— Не. — Бърнел не вдигна очи. — Мисля, че някой ще ме убие.

— Заплашват ли ви?

— Не.

— Боите се от последствията от вписването на името ви в регистъра или публикуването на снимката ви във вестника?

— Не. — Бърнел омекна. — Малко. Гледам да не ходя по улиците след мръкване и винаги се оглеждам, преди да вляза във входа на жилището си. Но ако се случи нещо такова, то ще бъде просто бой, а с боя съм свикнал. Не че ми харесва и нямам желание да ме бият отново, но няма да си ида, защото някой мерзавец е решил, че ще направи услуга на обществото, като ме нарича в ребрата.

— За какво говорите тогава, господин Бърнел?

Бърнел спря да измъчва кожата около ноктите си. Вече беше потекла кръв и това явно го задоволяваше. Той я избърса с левия си палец и впери очи в Паркър.

— Не съм направил това, което казват. Не съм събирал детска порнография. Не съм я поръчвал. Не съм я гледал. Не беше моя. Единственото ми прегрешение е, че спрях на неподходящата бензиностанция в неподходящия момент, и затова ще умра. Затова се случиха всички тези неща. Ако просто бях продължил по пътя си, сега нямаше да разговарям с вас. Щях да имам бъдеще.

Той се усмихна.

— Знаете ли какво, мисля да изпия една бира, ако нямате нищо против.

— Каква?

— Просто бира. Каквато и да е. Всяка ще ми хареса.

Паркър поръча един ейл от „Бирена компания Мейн“.

Смяташе, че няма лошо парите да циркулират в щата. Когато бирата дойде, Бърнел отпи голяма глътка за начало, но после продължи съвсем бавно. Докато приключи с разказа си, на дъното на чашата му беше останало съвсем малко, а кафето на Паркър беше изстинало. Светлината в бара се бе променила, шумът се беше усилил, но нито един от четиримата мъже не бе забелязал нищо. Луис се бе присъединил към другите, защото Бърнел говореше тихо и нямаше опасност някой да го чуе.

Един мъж шофира в тъмна есенна вечер, в далечината се появява бензиностанция. Да спре или да продължи? Такива решения спасяват живот, отнемат живот, съсипват живот...

Вечерта, която промени живота на Джеръм Бърнел, настъпи само пет дни след четиридесетия му рожден ден. Той работеше като мениджър във верига бижутерски магазини, които поддържаха възможно най-незабележима връзка помежду си. Предпочитаха да изглеждат като независими семейни бизнеси, като в същото време се възползват от по-добрите условия на покупките на едро. На практика всички те бяха собственост на Оуен Лараби от Бостън, който бе имал късмета да се ожени за една изключително красива еврейка на име Ахува Баер, чието семейство имаше връзки с диамантения квартал в Ню Йорк. Всъщност двамата така и се запознаха: докато Лараби прохождаше в занаята под знака на „Рабинов и Зафт“ в Куинс — един от малкото гои^[1], завършил прашния им университет по гемология.

„Рабинов и Зафт“ отдавна ги нямаше, както и Ахува Баер, която се спомина твърде млада на петдесет и три години. Оуен Лараби обаче беше жив и здрав, на седемдесет и девет, макар така и да не се ожени повторно след смъртта на съпругата си и да показваше към жените само толкова интерес, колкото учтивостта налагаше. Това беше напълно разбираемо за всеки, който бе виждал жена му, включително и за бащата на Джеръм Бърнел, Андреас, който дълги години бе агент на Лараби в североизточната част на страната, и за самия Джеръм, който беше наследил позицията му, когато болките в гърба започнаха да пречат на стареца да пътува. Андреас обаче продължаваше да упражнява значително влияние върху бившите си територии чрез Джеръм, който понякога се дразнеше на ежедневните обаждания на баща си — Андреас Бърнел явно живееше с убеждението, че мобилните телефони са изобретени с едничката цел да попречат на сина му да опропасти половинвековните му усилия да създаде мрежа от контакти.

Ситуацията в търговията обаче се променяше. Домакинствата харчеха повече от всякога за бижута и часовници, а хората искаха повече срещу по-малко и така беше за всичко — от книгите до фасула. Понякога Джеръм гледаше рекламите за дистанционно пазаруване по телевизията и се чудеше на глупостта на хората, които още не бяха

разбрали, че става ли дума за бижута, това, което на пръв поглед изглежда като добра сделка, никога не е такава в действителност. В тази търговия или поне в онази нейна област, в която вирееха хора като Оуен Лараби и двамата Бърнел, всеки получаваше това, за което си е платил, и нищо евтино не си струваше парите. Това беше един от уроците, които Андреас Бърнел беше успял да набие в главата на сина си. Другият беше разбирането за желанието: техният отрасъл не се движеше от самите вещи, а от желанието на хората да ги притежават. Затова телевизионните реклами трупаха цели състояния от продажбата на дрънкулки на простоватите си зрители: импулсът да притежаваш нещо блестящо и искрящо никому не беше чужд и ако човек не можеше да си позволи най-доброто, взимаше произволна имитация и заглушаваше гласа на съмнението, който му нашепваше, че това е лудост.

По традиция това желание достигаше върхови стойности в два периода от живота на хората: от средата на двайсетте до средата на трийсетте им години, когато мислите им се насочват към женитба, и от петдесет и петата до шейсет и четвъртата година, когато изкарваха максимални доходи и решаваха, че няма нищо лошо да погледят себе си и партньорите си с малко лукс, преди да дойде време да мислят за болници и на кого да завещаят ролекса си. Търговията дълго време се бе фокусирала предимно върху тези възрастови групи.

Но след като бащата на Джеръм се оттегли, най-голям ръст на продажбите имаше сред най-младите потребители — под двайсет и пет години, както и сред най-възрастните, над седемдесет. Младите имаха повече пари отпреди, а възрастните живееха до по-дълбока старост. Единственото, което не се бе променило, бе това, за което мнозинството от тях харчеха цели състояния: диаманти. Самостоятелно или в бижута, те винаги привличаха поток от пари независимо дали като приходи от директна продажба, или от съпътстващи услуги, като поддръжка, полиране и възстановяване.

Това означаваше, че Джеръм Бърнел трябваше да се погрижи повече от всякога магазините му да могат бързо да набавят скъпоценните камъни, което понякога означаваше веднага. Точно онази вечер, в която всичко се промени, той носеше диаманти за сто и двайсет хиляди долара в специално пригоден джоб на якето си. Носеше и куфарче, но то служеше за отвличане на вниманието и беше

пълно с изкуствени кристали и цирконий, опаковани в прозрачни пликчета за заблуда. В случай на грабеж, какъвто досега не бе имал — слава на Иисус и всички светни, — той просто щеше да връчи куфарчето на крадците и да се надява, че ще бъдат достатъчно умни да не утежняват грабежа с убийство.

Бърнел бе започнал да носи оръжие наскоро, след като двама негови познати бяха набелязани и ограбени, като единият бе пострадал толкова сериозно, че сега имаше пластина в главата и можеше да говори само с лявата страна на устата си. Пистолетът го караше да се чувства по-неспокойно, отколкото всички диаманти, които носеше. Ненавиждаше тежестта и формата му. Не му беше приятно да усеща кобура на колана си, въпреки че малкият „Рюгер“ тежеше под половин килограм и общо взето се побираше целият в дланта му. Беше се упражнявал да го вади от кобура пред огледалото в банята, но се чувстваше малко глупаво, все едно си играеше на каубой. В началото коженият кобур беше прекалено стегнат за пистолета, но продавачът му го препоръча като по-подходящ за скрито носене. За съжаление, скритото оръжие нямаше да му е от голяма полза, ако не успееше да го извади бързо от кобура, но Оуен Лараби, който поназнайваше доста за оръжията, го бе посъветвал да намокри кобура, да прибере пистолета в непромокаемо пликче и да го пъкне за една нощ в кобура. Това бе имало известен ефект, но все пак се беше наложило Бърнел да си купи и препарат за отпускане на кожата.

Всичко това предполагаше, че ако най-лошото се случи, Бърнел щеше да има време да се въоръжи и да застреля евентуалния крадец, което не му се струваше много вероятно. Просто не се виждаше как убива някого, ако ще и залогът да е цяла кесия с диаманти. Беше ходил няколко пъти до близкото стрелбище, за да усвои минимума от умения, които бяха нужни за получаването на разрешително, но не се чувстваше добре в компанията на някои от хората там. Не беше луд по стрелбата, а още при първото си посещение видя мъже — и две жени — с достатъчно оръжия, за да надвият Ислямска държава. По-късно, когато се върна с рюгера, обясни на служителя защо го е купил и той го изпрати в края на стрелбището и приближи мишената възможно най-много до него.

— Просто свикнете да стреляте по човешка фигура — посъветва го. — Целете се в торса. Нищо специално.

Бърнел стреля и презареди, и отново стреля и презареди, докато ушите му писнаха, ръката му се изпоти и картоненият човек стана на парцали. Оттогава не беше вадил пистолета от кобура дори за да го почисти. Не беше казал и на жена си за него. Не знаеше защо, освен че имаше предчувствие как ще реагира Нора, ако го види препасал пистолет. Щеше да падне смях: може би не подигравателен, защото той отдавна се бе научил да различава тоновете на неодобрение и насилно развеселяване от поведението на съпруга си, а просто спонтанна реакция на невероятната гледка. Джеръм беше осъзнал, че в много отношения бе разочарование за жена си, както впрочем и тя за него.

Това бе една от причините да спре за чаша кафе, когато пред погледа му се мярна бензиностанция. До Портланд и дома му оставаше по-малко от час, а и не усещаше особена необходимост от кафе или тоалетна, но все по-често се чувстваше по-щастлив сам, отколкото в собствената си къща, и прекарваше повечето време на път. Дори си търсеше нови клиенти далеч на север в Преск Айл и Форт Кент, само и само да има оправдание да прекарва една-две ноци повече в мотел, и сключваше сделки с местни занаятчии, за да разшири територията си и да има повече възможности за пътуване. Нора, както по всичко личеше, нямаше нищо против. И двамата знаеха, че приближава моментът, в който ще трябва да поговорят за раздяла или развод. Може би нещата щяха да бъдат по-различни, ако имаха дете, а може би не. Просто не бяха подходящи един за друг, а децата щяха само да направят неприятната ситуация още по-тъжна и сложна.

Чудеше се дали Нора има друга връзка. Мислеше, че по-скоро не, но сам се бе изненадал от факта колко малко го притеснява това. Що се отнася до него, той не беше такъв тип, не че и някоя жена щеше да му се хвърли на врата и да поиска да му се отдаде по някакъв интересен начин. Ако — или когато — с Нора се развеяха, щеше да се пробва отново, но дотогава щеше да мине и без значителна доза женска утеха, независимо дали физическа, или емоционална. Не вярваше, че ще понесе стреса от проблемното си ежедневие у дома в комбинация с тайния живот на прелюбодеец. По-вероятно щеше да си докара инфаркт.

Една от причините да реши да спре беше, че тази бе от онези редки бензиностанции, управлявани само от една жена и един мъж, без сянката на ярките, безлични неони на големите вериги. Самата сграда

беше боядисана в червено и бяло, така че приличаше повече на малко крайбрежно заведение, отколкото на каквото и да било друго. На стената отдясно бяха нарисувани две кучета, а отдолу бяха поставени две купи с вода и лакомства. Касите вътре бяха отдясно, а отляво имаше чамови маси и столове и малка веранда, гледаща към вътрешния двор. Бърнел беше спирал тук няколко пъти, за да зареди гориво, но никога не се бе заседавал. Спомни си, че до кафе машината имаше табелка, на която пишеше, че всички кекчета и сладки са домашно приготвени. Бяха наредени на дървени лавици заедно с хартията, върху която бяха опечени, а не завити в целофан.

Бърнел паркира отстрани на бензиностанцията. Влагата във въздуха го блъсна още на слизане от колата, а докато отвори вратата, първите капки вече падаха на земята. Интериорът беше топъл и ухаеше на прясно изпечен хляб и горещо кафе, с лека нотка на бензин. Свиреше музика — лек, непретенциозен джаз. Зад щанда стоеше мъж, малко под седемдесетгодишен, и двайсетинагодишно момиче, което толкова приличаше на него, че положително беше дъщеря му. Двамата бяха улисани в разговор с възрастна дама, която се беше подпряла на празния стелаж за вестници с кутия цигари в едната ръка и незапалена цигара в другата, която използваше, за да натъртва определени моменти и да води спора като диригент, размахващ палката си пред оркестъра. Възрастната дама носеше два различни домашни чехъла и дълга, рунтава яка от кожа от миещи мечки, която изглеждаше така, сякаш животинките се бяха простили с живота преди много десетилетия, и то не без бой. Когато Бърнел влезе, и тримата го поздравиха, а после се върнаха към разговора си, който се въртеше около цените на нафтата за отопление — вечният проблем в Мейн преди зимата.

Възрастната дама се казваше Кезия, съдейки по честотата, с която мъжът зад щанда бе принуден да казва: „Виж сега, Кезия“ и „Не си го изкарвай на мен, Кезия“ в отговор на излиянията ѝ. Кезия на свой ред го наричаше Брайс и като че ли се уповаваше повече на дъщерята, в която виждаше гласа на разума: „Пейдж, кажи на този твой баща, Брайс...“, като че ли възрастният мъж страдеше от някаква форма на избирателна глухота или беше забравил мястото си в живота. Всичко обаче изглеждаше много добродушно и двамата старовремци се сториха на Бърнел сериозни чешити.

Кафето беше приготвено наскоро. Той си наля една картонена чаша и си избра кексче от лавицата. Не беше топло на пипане, но по мекотата и аромата се усещаше, че е съвсем прясно. Нямаше студената, неприятно влажна консистенция на размразените сладкиши. За толкова години по пътищата Джеръм беше станал специалист по тези неща. Отиде до щанда, плати си и седна до прозореца. Беше взел чантата си — куфарчето с евтините камъни остана в колата, — но не докосна лаптопа, макар да имаше работа за вършене. Това щеше да му даде извинение да отбягва Нора, след като се прибере у дома. Тя винаги го оставяше да работи на спокойствие. Ако не друго, знаеше цената на парите, а Бърнел внасяше в семейния бюджет много повече от нея. Нора беше управител на магазин за винтидж облекла в южен Портланд, от който притежаваше петдесет и един процента. Бърнел беше доста далеч от модата, но дори той разбираше, че по-голямата част от дрехите, които жена му продава, са били безвкусни боклуци през седемдесетте, осемдесетте и деветдесетте и продължаваха да бъдат такива и сега, поради което често събираха прах по рафтовете. Партньорът на Нора, Джуди, имаше по-добро око и именно тя откриваше първокласните стоки, благодарение на които магазинът успяваше да се задържи на пазара.

Затова, вместо да проверява имейли и поръчки, Бърнел извади „Граф Монте Кристо“ от чантата си и продължи да чете оттам, докъдето бе стигнал по-рано през деня. Книгата беше чудовищна и той успяваше да я чете само на път или когато Нора не е у дома. Колчем го видеше с нея в ръце, решаваше, че е свободен и може спокойно да го безпокои за какво ли не. Нора не четеше. Не гледаше и телевизия, с изключение на модните и козметичните предавания. Най-често пушеше, приказваше си с приятелки по мобилния или рееше поглед в пространството, въобразявайки си други съществувания, които съдбата до момента ѝ бе отказвала.

Бърнел чу два автомобила да спират на паркинга. Вдигна очи тъкмо навреме, за да види фаровете на сив бус дизел и тъмен седан до него, а след това — двама мъже, които бавно тръгнаха към заведението, в което седеше той, видимо необезпокоени от пороя. Отначало реши, че някакъв дефект на стъклото в съчетание със стичащите се дъждовни капки изкривява силуета на по-високия мъж, но когато влязоха, се убеди, че непознатият е необичайно слаб, а

пръстите му са изкривени вероятно от ранен артрит. Тежките му клепачи биха били знак, че човекът още не се е събудил напълно от сън, ако не беше паяшкият блясък на тъмните му очи. Когато погледът му се стрелна към Бърнел, той изпита странното чувство, че малки, остри крачета попълзват по кожата на лицето му, и той неволно се опита да ги пропъди с ръка.

Сивия бус му изглеждаше познат, но не можеше да се сети откъде. Струваше му се, че го е видял по-рано същата вечер. Не че се отличаваше с нещо особено, просто го беше запомнил, както човек помни неприятно парти или кофти храна.

По-ниският мъж се насочи направо към щанда и поиска пакет цигари. В следващия момент високият се обърна към вратата и завъртя ключалката.

— Ей, квпаиш? — обади се Кезия, сливайки двете думи на въпроса си в една.

После, понеже не получи отговор, извика на Брайс:

— Ей, Брайс! Тоз заключи вратата!

Високият мъж се обърна и я удари силно по лицето. Кезия се свлече на колене, а нападателят отърси изкривената си ръка от болката. Съучастникът му вече беше извадил пистолет и го беше насочил към Брайс и дъщеря му.

— Без аларми. Без викове. Угаси лампите отвън. Намали осветлението вътре.

Брайс отиде при таблото с електрически ключове на стената, следван от дулото на пистолета. Междувременно партньорът му се приближи до Бърнел, издърпа го от стола и го просна на пода. Лампите отвън угаснаха, а след секунди останаха да светят само няколко крушки в дъното на заведението.

— Касите са почти празни — каза Брайс. — Дъщеря ми внесе парите в банката днес следобед.

— Млъквай. Мини отзад при безалкохолните.

Бърнел забеляза, че откакто мъжете са влезли, Пейдж не е отронила и дума. Беше посивяла още щом зърна пистолета. Някакво атавистично чувство ѝ подсказваше, че това не може, няма как да завърши добре. По-късно, с още прясна кръв по себе си, щеше да каже на полицията, че е наблюдавала изражението на стрелеца и в очите му е видяла себе си, ограбена и изкормена като риба.

— Ти! — Стрелецът се обърна към Бърнел. — Помогни на дъртата да стане.

Бърнел, който не бе посмял да се надигне от пода, бавно се изправи. Под зоркия поглед на високия мъж той се приближи до Кезия, която лежеше превита сред изпопадали пакетчета дъвки. Забеляза, че още държи цигарата, макар и счупена при падането. От устата ѝ течеше кръв, но беше в съзнание, а изражението на лицето ѝ, когато погледна нападателя си — силно враждебно.

— Кретен — процеди тя, когато Бърнел ѝ помогна да седне.

Високият мъж оголи белите си, идеално равни зъби, след което изтрака с тях, а после още веднъж и още веднъж. Бърнел осъзна, че това плашило бе готово да закълве човешка плът.

— Тихо сега — каза той и тя се оказа достатъчно умна, за да го послуша и да замълчи, докато и двамата се оттеглят в дъното на магазина. Пейдж и Брайс вече седяха на земята до хладилниците. От лявата им страна имаше врата, защитена с ключалка с комбинация.

— Там има ли някого? — попита стрелецът.

— Не, само ние сме — отвърна Брайс.

— Ако ме лъжеш...

— Не лъжа. Моля ви, вземете каквото искате, но не наранявайте никого... — Той погледна Кезия, която Бърнел се опитваше да настани в удобна поза. — ... повече.

— Казваш ми какво да правя ли? — Тонът на стрелеца беше равен, но Брайс беше прекалено умен, за да се подведе.

— Не, само моля. Умолявам ви дори.

Мъжът кимна.

— Така е по-добре. Мобилните телефони на пода. Веднага.

Телефонът на Кезия беше изпаднал от джоба ѝ при падането и високият мъж го изрита при останалите. Апаратът на Брайс беше закачен на колана му, този на Пейдж — в задния джоб на джинсите ѝ. И двамата ги хвърлиха в краката на стрелеца, но Бърнел вече ги беше изпреварил със своя. Той също имаше калъф за телефона на колана си, от обратната страна на кобура, и никак не искаше да дава повод да го претърсват, защото щяха да намерят не само револвера, но и диамантите. Всъщност беше учуден, че мъжете още не са ги претърсили, но може би се смятаха за по-умели в преценката на хората, отколкото бяха в действителност.

— Каква е комбинацията за ключалката? — попита стрелецът.

— Пет — нула — нула — пет — шест — отвърна Брайс.

— Какво има зад вратата?

— Склад. Тоалетна за служителите. Офис.

— Записващата система на охранителните камери?

Мълчание.

— Да.

— Оръжие?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Да.

Мъжът се спогледа с чудовищния си съучастник. Бърнел забеляза, че дясната му ръка не е толкова разкривена, колкото лявата. Тя се пъкна под дългото му яке и Бърнел чу звук от метал върху кожа. Когато отново се показа навън, ръката държеше късо мачете.

— Божичко — издума Кезия, а Пейдж захлипа.

— Моля ви — повтори Брайс, — моля ви...

— Брат... приятелят ми — поправи се стрелецът, — ще ви държи под око, докато аз огледам какво има зад тази врата. Той не си пада много-много по огнестрелните оръжия, но е спец по хладните. Не го карайте да го доказва.

Той посочи Пейдж с пистолета си.

— Ставай, госпожичке. Сега ще отвориш тази врата и ще ме разведеш наоколо.

Пейдж не помръдна. Знаеше какво ще стане зад вратата.

— Не — прошепна тя.

Мъжът клекна пред нея и навря дулото в устата ѝ, мерникът разцепи устната ѝ.

— Май не ме чу.

Той натика мерника под зъбите ѝ и я изправи насила на крака.

— А ти — каза той, като погледна към Бърнел. — Харесва ми якето ти.

И тогава пред бензиностанцията спря помощник-шерифът на окръг Сагадахок.

[1] Гой (иврит) — е еврейската дума за народ. Днес се смята за наименование на неевреите с оскърбителен оттенък. — Б.р. ↑

Бърнел отпи глътка бира в „Мечката“.

— Случвало ли ви се е да изпаднете в такова положение? — попита той Паркър. — Оставен на милостта на човек без милост?

Той се усмихна на собствената си формулировка и Паркър за кратко зърна някогашното му аз, което може би още се криеше дълбоко в Бърнел: умен, но не прекалено, самоуверен и образован, но не арогантен. Можеше ли същият човек да съхранява детска порнография във физическа и електронна форма, и то без да вземе никакви предпазни мерки?

Това тепърва щеше да се разбере.

— На всички ни се е случвало — отвърна той. Точно тогава Луис се присъедини към тях. — Е, поне на повечето — добави той, като погледна партньора си и преосмисли отговора си с оглед на присъствието му.

— И сте оцелели.

Бърнел местеше поглед от Паркър към Ейнджъл и обратно.

— Фактът, че в момента имате публика, която ви слуша, говори достатъчно красноречиво — обади се Ейнджъл с тон, който показваше, че отношението му към Бърнел е омекнало в хода на разказа му.

— А другият?

— Случвало се е неведнъж — каза Паркър.

— Другите, тогава?

Настъпи мълчание, което Луис наруши.

— Те не се измъкнаха толкова благополучно.

— Не е ли това общото помежду ни? — каза Паркър на Бърнел.

— Да. Май е така.

И той се върна към историята си.

Окръг Сагадахок беше най-малкият окръг в щата Мейн с много жители с шотландско-ирландски презвитериански произход, сред които беше и помощник-шерифът Ралф Ърскин. Кръстен бе на изтъкнат презвитериански свещеник от осемнайсети век, чиято статуя стърчеше в центъра на шотландското градче Дънфърмлайн. Помощник-шериф Ърскин имаше намерение да се снима редом със съименника си веднага щом събереше достатъчно пари да се пенсионира и можеше да си позволи пътуване до родината на предците си.

Ърскин чувстваше, че се е разминал леко с номенклатурата: по-големият му брат, Ебинизър Ърскин, също беше кръстен на шотландски свещеник, който, от своя страна, бил по-големият брат на оригиналния Ралф Ърскин. Всичко това се бе случило, защото покойният баща на помощник-шериф Ърскин — мъж със забележително песимистичен дух, беше старейшина в Северната презвитерианска църква на Нова Англия. При смъртта му се разкри, че в завещанието си, освен малки суми за семейството и по-големи — за любимата църква, той е заделил и петстотин долара за „скромно празненство за живота му“, в което не биваше да се включва нищо по-силно от чай и лимонада. За да се погрижи всички да схванат посланието, той беше цитирал и съответната част от конституцията на Реформираната презвитерианска църква на Северна Америка, в която се казваше, че „въобще е разумно и правилно християните да се въздържат от употреба, продажба и производство на алкохолни напитки“. Това даде повод на помощник-шериф Ърскин да си достави немалкото удоволствие да пренасочи част от тези петстотин долара към закупуването на петнайсетгодишно „Балвени“^[1], което двамата с Ебинизър си поделиха край гроба на баща си.

Една седмица преди петдесет и третия си рожден ден помощник-шериф Ърскин спря пред бензиностанцията на семейство Дънстан. Имаше съпруга, четири деца и внуци. Освен това харесваше сладкишите на Дот, съпругата на Брайс Дънстан. Понеже страдаше от

преддиабетно състояние, жена му редовно го предупреждаваше, че тази му слабост някой ден ще го убие.

Точно тази вечер Ърскин не възнамеряваше да се глези с домашно кексче, защото току-що бе вечерял в Топшам, но угасените лампи привлякоха вниманието му. Случваше се Брайс да затвори и порано, ако му скимне, но това значеше в девет вечерта, а дотогава имаше още час. Повечето лампи бяха угасени, освен няколко в дъното на заведението, където се забелязваха и признаци на живот. Почука на стъклото и повика Брайс по име, но отговор не последва.

— Хей, добре ли сте всички? — извика той.

Брайс се появи в дъното на заведението и му помахаша.

— Добре сме. Просто затваряме.

Но не се приближи до вратата.

Ралф Ърскин беше леко закръглен, а под напрежение често заекваше. Никога не се бе стремил да стане шериф или помощник-шериф. Не искаше да става и лейтенант, сержант или ефрейтор. Повишенията означаваха повече пари, но и повече административна работа, документация и срещи, а Ърскин мразеше срещите повече и от хемороидите.

Всичко това не означаваше, че Ърскин не е умен. Просто беше добър в някогашната си работа на патрул и я обичаше. Сякаш беше закърмен с нея. Сега инстинктивно знаеше, че нещо в бензиностанцията на Дънстан не е наред и само изискването да потвърди подозренията си го спираше да се върне в колата си и да повика подкрепление.

Ърскин продължи да говори с възможно най-спокоен глас.

— Хайде де, Брайс. Студено ми е, и съм мокър, трябва ми чаша кафе. Бъди християнин.

Трудно можеше да види лицето на Брайс, но беше сигурен, че старецът слуша някого от лявата си страна. Забелязваше се лекият наклон на главата му. Ърскин се завъртя и леко плъзна ръка, за да откопчае кобура с пистолета си.

— Току-що излях каната — каза Брайс накрая.

— Ще направиш нова. Можеш да си го позволиш с тези цени.

Брайс тръгна към вратата, но изглеждаше като актьор, играещ роля; като изпълнител пред нежелана публика. Ърскин го следеше с очи, но наблюдаваше и пространството наоколо. Рафтовете

препречваха погледа му, но не искаше да си проличи, че се оглежда. Вътре може би беше Дот или дъщерята на Брайс, Пейдж, и ако предчувствието му беше вярно, не бяха сами.

Брайс стигна до вратата, но не я отключи.

— Много съм уморен, Ед — каза той. — И не се чувствам добре. Ако не възразяваш, предпочитам да приключвам тук и да се прибирам вкъщи.

Ед. Не Ралф, Ед. Ралф Ърскин и Брайс Дънстан се познаваха от десетилетия. Това не беше грешка.

Ърскин го гледаше в очите.

— Разбира се. Ясно. Дот ще ти помогне ли?

— Няма я, но Пейдж е тук.

— И никой друг?

Брайс прехапа устни.

— По-рано имаше двама... — подзе той, но в този момент мъжът, който се наричаше Хенри, излезе иззад касата и простреля Ралф Ърскин през стъклото. Първият куршум го прониза в лявото рамо, а вторият куршум се заби в гърдите му и той се строполи на земята с пистолет в ръка.

Брайс Дънстан се присви и покри главата си с дясната си ръка, като че ли това можеше да спре куршумите. Ралф лежеше на земята отвън, засипан от натрошени стъкла, а животът изтичаше с червено бълбукане от него. От устата му шурна последна струя кръв и той замря.

Брайс рискува да погледне зад разперената си ръка. Пистолетът сочеше право към него.

— Тъпо дърто копеле — процеди стрелецът.

Брайс затвори очи и ги стисна здраво при първия изстрел, след което ги отвори, за да разбере защо, въпреки очакванията му, не беше мъртъв.

Бърнел наблюдаваше високия мъж, който беше принуден да се наведе, за да не бъде забелязан от помощник-шерифа на вратата. Така още повече приличаше на гигантско бледо насекомо, чиято глава подскачаше нагоре-надолу, докато се опитваше да дочуе какво си говорят помощник-шерифът и Брайс и да ги зърне през пролуката между рафтовете. С дясната си ръка държеше мачетето допряно до гърлото на Пейдж, а лявата му беше заровена в косата ѝ. Бърнел

забеляза, че лицето му е изкривено от болка. Той постоянно пристъпяше и Бърнел разбра, че е болен колкото морално, толкова и физически. Възрастната жена, Кезия, беше изпаднала в шок и полусъзнание. Мърмореше нещо на себе си — сравнително тихо, но достатъчно силно, за да дразни високия мъж, чиито малки очички се спряха на нея, преди да се преместят върху Бърнел.

— Накарай я да млъкне — каза той.

Това бяха първите му думи, и то завалени.

Кезия седеше от дясната страна на Бърнел. Не беше сигурен какво трябва да направи. Замисли се дали да не покрие устата ѝ, но това можеше да влоши нещата. Ами ако тя излезеше от замайването и изпаднаше в паника или започнеше да рита и пищи? Бърнел не знаеше колко надалеч ще стигне звукът. Ами ако ченгето я чуеше? От друга страна, помисли си той, какво по-лошо можеше да стане? Не вярваше да се измъкнат живи оттук. Нямаше опит с такива хора и не ги разбираше, но те миришеха на кръвта и паникьосаните екскременти на жертвите си.

— Спокойно — каза той на Кезия и се обърна към нея, като завъртя тялото си и посегна да я прегърне с лявата си ръка.

В този миг се чу първият изстрел. Високият мъж изпъна горната част на тялото си и надигна глава, за да види по-добре какво се случва. Острието се плъзна встрани от гърлото на Пейдж, но той не пусна косата ѝ, а продължи да я влачи със себе си, докато се опитваше да разбере кой е стрелял. Докато той гледаше навън, Бърнел пхна дясната си ръка, прикрита от тялото му, под якето си и извади рюгера от кобура.

От вратата долетя звук от втори изстрел. Бърнел се отдръпна от Кезия, отметна якето си с лявата си ръка и вдигна дясната. Високият дори не погледна към него, докато той не насочи револвера, но тогава последните зрънца в пясъчния му часовник вече изтичаха. Бърнел мислеше за мишените в стрелбището, отстранявайки чертите и човешката форма на високия мъж от уравнението, за да го сведе до двуизмерен образ, увиснал в пространството.

Целеше се в горната част на торса, но дали заради отката, или заради треперенето, куршумът уцели високия под брадичката, пробди езика и небцето му, прокара пътека в мозъка му и излетя от върха на черепа му.

Още преди високият мъж да падне на земята, Бърнел вече се беше изправил на крака. Ушите му звънтяха от изстрела. Пейдж пицеше, а Кезия мърмореше още по-силно, но звуците сякаш идваха някъде много отдалеч. Бърнел тръгна напред, сякаш тласкан от невидима сила. Чувстваше натиск в кръста, като че ли някаква ръка го буташе напред. Стигна до пътеката между рафтовете и видя вратата с разбитото стъкло и тялото, проснато на земята отвън. Видя и Брайс, коленичил отдясно на строшеното крило. Стрелецът стоеше от лявата му страна; тялото му беше частично заслонено от рафтовете, но вече се обръщаше към него. Бърнел вдигна и лявата си ръка, за да подпре рюгера, и забеляза, че револверът вече не трепери.

Чу изстрел и една пластмасова бутилка с безалкохолно се взриви току до главата му, опръсквайки го целия. Той не се опита да се скрие. Не се огледа за прикритие. Беше късно за това. Двамата със стрелеца като че бяха свързани с невидими нишки. Бърнел продължи напред, като стреляше на пресекулки, но не вярваше, че ще уцели от такова разстояние. Трябваше да скъси дистанцията.

Стрелецът потрепна и промени позата си. Брайс, който се бе проснал на земята, когато престрелката започна, бавно припълъзваше към тялото отвън. Бърнел предположи, че иска да се добере до оръжието на помощник-шерифа. Това беше добре. Дори Бърнел да загинеше, може би Брайс щеше да застреля копелето, което го беше убило.

Следващите два изстрела дойдоха бързо един след друг. Бърнел усети дръпване върху якето си и някъде наблизо се пръсна стъкло. Стреля отново и мъжът подскочи така, сякаш го е ударил ток. Ръката с пистолета увисна и Бърнел натисна още веднъж спусъка, като държеше револвера колкото може по-равно, учуден от собственото си спокойствие въпреки всичкия адреналин, който със сигурност циркулираше в кръвта му. Стрелецът подскочи още веднъж, обърна се с гръб към Бърнел и някак си прекрачи през стъклената врата. Там обаче се спъна в ръката на мъртвеца точно когато Брайс вдигаше пистолета на помощник-шерифа. Той обаче така и не стреля, защото на лицето на мишената му бе изписано, че пътят му е свършил и че цялата заплаха, която някога е представлявал, сега е отхвърлена и няма смисъл Брайс да си прави труда да го довършва и да товари съвестта си със смъртта на тази нечиста твар.

Стрелецът закуца към буса си, превит одве. Стреля, но дулото сочеше към земята. Брайс вдигна очи и видя Джеръм Бърнел да излиза на дъжда, все така уверено вдигнал пистолета пред себе си, и без да мигне, да тръгва неумолимо след ранения. Простреля го още два пъти, проследявайки с мерника тялото му, докато се свличаше на изцапаната с масло земя, а накрая се надвеси разкрачен над него и не спря да натиска спусъка, докато не изпразни пълнителя.

Само че Брайс Дънстан не спомена последното пред полицията, а заяви, че убиецът се е опитал отново да вдигне оръжието си и да стреля, с което е принуди Бърнел да го застреля в гръб, за да го довърши. Не че ченгетата или окръжният прокурор, или дори медиите, имаха желание да се ровят в подробностите около смъртта на жертвата: имаха един мъртъв помощник-шериф и един обикновен човек, който бе отмъстил за убийството му, като в същото време бе защитил своя живот и живота на други хора. Имаха история, имаха герой и това им стигаше.

Поне засега.

[1] Скъпо шотландско уиски. — Б.р. ↑

По-късно Бърнел си спомни, че докато стоеше над мъртвеца на паркинга пред бензиностанцията, го бе обзел силен пристъп на треперене, последван от замайване, което бързо бе преминало в сериозно гадене. Повърна в тревите в края на паркинга, а после се отпусна тежко сред тях и внимателно положи пистолета си на земята, сякаш беше заспало чудовище, което всеки миг можеше да се пробуди и отново да започне да сее смърт. Ала докато дъждът се лееше, внезапно му хрумна, че полицаите ще поискат револвера като доказателство, а оставен на мръсния бетон, можеше да се повреди. Почуди се дали да не го прибере обратно в кобура, но не искаше полицията да го свари въоръжен. Претърси джобовете си, но не намери нищо, с което да покрие пистолета.

Тогава Джеръм Бърнел си даде сметка, че хлипа.

Пейдж Дънстан прекоси паркинга и застана пред него. Държеше в ръка мобилния си телефон и Бърнел предположи, че тъкмо се е обадила в полицията. Зад нея Брайс покриваше с кърпа лицето на мъртвия помощник-шериф. Бърнел гледаше момичето, но не можеше да си спомни коя е, нито да я свърже със случилото се току-що. Както разказа и на тримата мъже в „Голямата изгубена мечка“, все едно бе излязъл от киното и беше срещнал актрисата от филма на улицата.

Що се отнася до Пейдж, тя бе забелязала, че от мъртвеца е изтекла много кръв. Надяваше се, че където и да е това копеле сега, още усеща болката от куршумите и ще продължава да я усеща, докато на самия Сатана не му омръзне от това мъчение и не измисли друго, по-изобретателно, с което да го замени. От мисълта какво щеше да я сполети, ако този мъж бе успял да я вкара в склада, ѝ призляваше.

Вниманието ѝ се прехвърли от мъртвите върху живите.

— Дори не знам името ви — каза тя.

— Джеръм.

— Благодаря ви, Джеръм. Аз съм Пейдж.

— Не знам какво направих.

— Какво?

— Това не бях аз. Не аз стрелях. Не аз убих тези мъже. Наблюдавах как някой друг го прави — някой, който много приличаше на мен.

Пейдж протегна ръка.

— Мисля, че трябва да влезете вътре — каза тя. — Тук ще си намерите смъртта.

Също като него, помисли си Бърнел, и погледът му се спря върху трупа, проснат на няколко крачки от него. Чу собствения си смях и се почуди дали и Пейдж го е чула. Надяваше се, че не е. Това би било лошо. Покри устата си с ръка, за да заглуши звука. Този си намери смъртта. Мъжът, който приличаше на мен, му я показа и в последния момент този я намери.

— Джеръм...?

На север проблеснаха фаровете на полицейските автомобили. Междувременно една кола спря до колонките и мъжът и жената попитаха дали всичко е наред, макар че жената вече снимаше наоколо с телефона си. Запознайте се с клюкарката на махалата.

Появата им върна Бърнел в реалността и той им беше почти признателен за това. Ако започнеше да се смее на глас, можеше никога да не спре. Не искаше да го снимат. Не искаше по новините да се появят негови снимки с оповръщана риза, изобщо не искаше да го дават по новините и точка. Вече изпълзял на брега от старата Река на лудостта, здравият разум бързо се завръщаше. Тревожеше се, че убитите от него може да имат приятели, които да приемат много тежко факта, че някакъв си търговец на бижута, на име Джеръм Бърнел, четиридесетгодишен, женен (засега), живущ в Портланд, щата Мейн, е пръснал мозъка на единия от другарите им върху хладилник за мляко и е надупчил на четири места тялото на другия — включително два пъти в гърба, за да го довърши. Хрумна му да отиде и да изтръгне телефона от ръцете ѝ, но изведнъж в ползрението му се появиха полицейски коли, униформи и извадени оръжия, из въздуха се разнесоха заповеди. Той изгуби от поглед жената с телефона, но скоро щеше да види заснетия филм — той и мнозина други. И през цялото време един глас му нашепваше:

Ами ако имат приятели?

Ако имат семейства?

Бърнел не искаше да бъде герой и не се смяташе за такъв, но въпреки това стана. Попита дали има възможност за защита на самоличността, но нямаше големи надежди за това, дори преди жената да продаде записа си на телевизионните канали. Отказваше интервюта, но журналистите не спираха да го търсят. Отклони поканата от полицейското управление на Портланд за официалната закуска за връчване на годишните награди, но по-късно отличието му беше донесено от млад служител, който стисна ръката му и му благодари за стореното. Хората го спираха на улицата и молеха да се снимат с него. Заваляха още повече поръчки от клиенти, но той вече нямаше желание да пътува и да носи в себе си скъпоценности, защото се боеше, че някой ще го набележи. Поради това се налагаше да работи повече от дома си, следователно да прекарва повече време с Нора, а тя единствена не се впечатляваше от подвига му.

Защото знаеше.

— Голям стрелец си — казваше тя, а думите разпръсваха облачетата цигарен дим, които излизаха от устата ѝ. — Голям мъж с пищов. А сега те е страх да излезеш от шибаната къща.

Беше права; той се страхуваше. Известността не му допаднаше. Не искаше повече да носи оръжие, но му беше нужно, когато напускаше дома си, защото вече всички знаеха, че Джеръм Бърнел е в бижутерския бизнес, и...

Ами ако имат приятели? Ако имат семейства?

В крайна сметка никой не потърси телата на мъртвците и те бяха погребани в бедняшкия сектор на гробището „Магнолия“ в Огъста. Шофьорските им книжки, според които се казваха Хенри Форд и Тобин Симъс, се оказаха висококачествени фалшификати, които не биха минали пред повечето ченгета, но явно бяха им свършили добра работа. Автомобилите им — „Сатурн“ от 1998-а и бусът „Шевролет Ескпрес Карго“ от 2000 година — бяха купени наскоро от дилъри във Вирджиния и Ню Хампшир, но още не бяха предприети стъпки за прехвърлянето на документите.

Полицаяте върнаха оръжието на Бърнел. Въобще и не стана дума за повдигане на обвинения срещу него, въпреки че един следовател на име Гордън Уолш прояви любопитство към последните два изстрела и накара Бърнел да разкаже историята си няколко пъти. След това обаче

се отказа — беше, ако не удовлетворен, то поне недостатъчно неудовлетворен, за да продължи разследването.

Постепенно, след като общественият интерес стихна, Бърнел отново започна да пътува, ако ще само и само да се махне от жена си.

Събитията в бензиностанцията на Дънстан обаче бяха едва част от историята и само една от причините Джеръм Бърнел да стане герой. Когато полицаите отвориха багажното отделение на буса, сред куп крадени вещи намериха едно момиче на име Кори Уайът. Ръцете и краката ѝ бяха вързани, а в устата ѝ беше натикана топка. Тялото ѝ беше приковано с верига през кръста за халка, заварена към пода на буса. Уайът насочи полицията към къща в Горам, където намериха телата на Мейсън Тимард, съпругата му Дорийн, сина им Нейтан, както и останките на Тод Пелц и Бари Браун.

По-късно Кори Уайът и Пейдж Дънстан щяха да са едни от малкото посетители на Джеръм Бърнел в щатския затвор в Уорън, освен родителите му. Дънстан спря да идва след по-малко от година. След като баща ѝ почина от сърдечно заболяване, тя продаде бензиностанцията, омъжи се и се премести в Орегон, въпреки че продължи да му пише почти до изчезването си.

— Изчезване? — прекъсна го Паркър.

— Писаха във вестниците. Беше библиотекарка в Ашланд. Един ден не се прибрала от работа. Разпитвали съпруга ѝ, но по това време той бил в Сан Франциско по работа, така че вероятно изобщо не е бил заподозрян. Ако са установили какво се е случило с нея, не съм разбрал, а доста се рових.

Кори Уайът спря да посещава Бърнел година след влизането му в затвора. Той не получи обяснение, защото тя никога не му писа. Просто един ден беше там, а после я нямаше.

Бърнел още имаше няколко глътки бира в чашата си — достатъчно, за да разквасва уста, докато довършва историята си. В „Мечката“ бяха останали само шепа клиенти. Беше спокойна вечер.

— Около два месеца след стрелбата съпругата ми се обади да се прибера, защото у дома имало полицаи, които искали да разговарят с мен — продължи той. — Не ми каза защо. Реших, че е свързано с онези двамата. Може би най-после ги бяха идентифицирали или се бе случило онова, от което толкова много се боях — приятелите им ме бяха открили.

Бърнел се разсея за миг. Погледът му проследи млад мъж, който отиваше към тоалетната, и той веднага започна да чопли кожичките на ноктите си. Устните му се движеха, но не издаваха звук. Паркър забеляза, че Ейнджъл го наблюдава. Струваше му се, че изражението на партньора му е омекнало, но не можеше да бъде сигурен.

— Господин Бърнел?

— А?

Бърнел спря да чопли кожичките си.

— Стори ми се, че познавам този човек. Или че той ме познава. Но съм сгрешил. Вероятно.

Тримата мъже зачакаха да продължи.

— Докъде бях стигнал?

— До посещениято на полицията — подсети го Паркър.

— Посещението. Да. Бях в Кенебънк, така че успях бързо да се прибера. По пътя не спирах да мисля какво ще правя, ако се окаже, че някой иска да си отмъсти за стрелбата. Ами ако бяха руснаци или чеченци? Чувал бях, че тези хора могат да бъдат по-жестоки дори от италианците. В такъв случай може би полицията щеше да ме скрие някъде. И единствената ми мисъл беше, че не искам месеци или години наред да стоя затворен с жена си в някакъв апартамент. По онова време бракът ни вече беше в предсмъртна агония и май се изкушавах да се предам на руснаците или чеченците, ако обещаеха да ме застрелят бързо.

— Полицията обаче въобще не идваше, за да ме защитава. Бяха получили този... материал, тези снимки и филми с деца. Показаха ми ги. Попитаха ме дали са мои и аз казах, че не са; личеше си, че не ми вярват. Разпознах някои от полицаите, с които бях говорил след стрелбата — онези, които ме бяха тупали по рамото и наричали герой, — и виждах разочарованието и отвращението им. Арестуваха ме, закараха ме в участъка, разпитаха ме, а после ме отведоха в окръжния затвор на Къмбърланд. На следващия ден се явих пред районния съд, който ми определи гаранция от четиридесет хиляди долара — според прокурора с моя бизнес и достъп до скъпоценности можех лесно да избягам.

Аз обаче не разполагах с толкова средства. Магазинът на Нора беше фалирал, а и аз не изкарвах същите пари, както преди. Като погледна назад, мисля си, че може би съм страдал от посттравматичен стрес, и се бе наложило баща ми да поеме голяма част от ангажиментите. С общи усилия обаче успяхме да платим гаранцията и ме пуснаха да си вървя.

Така името на Бърнел се оказало отново в новините, но по съвсем други причини. Къщата му била маркирана с червена боя, редовно намирал гумите на колата си спукани. Съпругата му се изнесла и подала молба за развод. Споразумяли се да продадат бързо къщата, а със своя дял Джеръм платил на адвокатите. Върнал се да живее при родителите си. Спрял да работи. Баща му се оттеглил официално и завинаги от бижутерския бизнес, защото името му било опетнено от престъпленията, приписвани на сина му.

Накрая Джеръм Бърнел отишъл в затвора.

— Да ви казвам ли какво ми се случи в „Уорън“? — попита той.

— Само ако искате — отвърна Паркър.

— Сами можете да се досетите, но побоищата бяха най-малкото. Не бях в безопасност въпреки мерките за сигурност. Над четири от петте години живях в ада. Последните месеци беше само чистилице.

— Какво се промени? — поинтересува се Ейнджъл.

— Бях боксова круша за всеки, който се добере до мен, но си имах групичка от основни мъчители, а главатарят им се казваше Харпър Грифин. Освободиха го няколко месеца преди мен, но той ми остави нещо, с което да го запомня. На деня след излизането му петима се изредиха да ме изнасилват. Казаха, че е почерпка от Харпър.

Бърнел допи бирата си.

— Ето какво мисля аз, господин Паркър: всичко, което ми се случи, беше последствие от действията ми в бензиностанцията. Инсценираха го, за да отида в затвора и да бъда наказан за стореното. Освен това е възможно същите хора да са докопали Пейдж Дънстан и Кори Уайът и да са ги заличили от лицето на земята. Много скоро същото ще се случи и с мен.

Той бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади дебел кафяв плик, който плъзна към Паркър.

— Вътре са всички пари, които са ми останали, без няколкото долара, с които ще живея, докато дойдат за мен. Когато си отида, бих искал да разберете какво се е случило — ако не заради мен, то заради Пейдж и Кори и заради семейството, избито от онези двамата, и заради застреляните приятели на Кори.

Паркър не докосна плика. В най-добрия случай Бърнел беше наранен човек, в най-лошия — тежко заблуден. Търсеше причина за случилото се. Искаше му се да вярва, че за страданието му си има логика и причина.

Отгатнал мислите му, Бърнел попита:

— Защо ми е да лъжа за детската порнография, господин Паркър? Защо сега? Какъв смисъл би имало? Аз излежах присъдата си. Никога няма да си върна изгубените години. Репутацията ми няма да се изчисти. Ако ми остава достатъчно време живот, вероятно ще си намеря работа благодарение на щата или адвоката ми, където ще бъда заобиколен от други хора, обвинени в същите престъпления, и заедно ще чистим боклуци и плевели от обществените паркинги, но дори това няма да се случи в действителност. Нищо лошо не съм направил. Само спрях за кафе на неподходящата бензиностанция, но скоро ще си платя за това с последното, което ми е останало — като Пейдж Дънстан и Кори Уайът. Там е работата, господин Паркър: нямам нищо против да платя цената, след като вече съм платил толкова много. Просто не искам да е за едното нищо.

Луис си поръча още вино. След като му го донесоха, той беше и първият, който проговори:

— Бива си я историята.

— Но не ѝ вярвате — каза Бърнел.

— И по-странни съм чувал.

Беше ред на Бърнел да погледне скептично, но съмнението му се стопа под непреклонния поглед на Луис.

— Трябва да отида до тоалетната.

Всъщност не се налагаше, но усещаше, че тримата мъже искат да обсъдят насаме чувото. Влезе в една кабинка и заключи вратата, защото тялото му винаги се тресеше от ужас, когато стъпеше в тоалетна.

— Е? — попита Паркър, когато Бърнел се отдалечи, и зачака отговора на Ейнджъл.

— Мисля, че казва истината за детската порнография.

— Хубаво — отвърна Паркър. — Аз също.

— Но що се отнася до цялата конспирация... — продължи Ейнджъл, — мисля, че преувеличава.

— Ако казва истината за порнографията, значи, някой го е накуснал.

— Бих заложил на жена му — обади се Луис.

— Бившата — уточни Паркър. — Но какво е спечелила тя? Той явно не е имал намерение да се противопостави на развода, дори преди престрелката.

— Може би просто не го е харесвала — каза Ейнджъл.

— Трябва доста много да не харесваш някого, за да искаш да отиде в затвора и редовно да го изнасилват — възрази Луис.

— Знаем само едната страна на историята — напомни Ейнджъл. — Може да е бил кошмарен съпруг.

— Мислиш ли? Въобще не ми прилича на такъв.

— Имаме и две изчезнали жени — каза Паркър.

— Съвпадение? — предположи Ейнджъл. — Освен това не знаем нищо за тази Кори Уайът. Това, че е спряла да ходи на свиждане, не означава, че е похитена или мъртва.

— И въпреки всичко е странно — отбеляза Луис и вдигна чашата си към Паркър. — Ти решаваш.

Бърнел се върна от тоалетната. Около ноктите на два от пръстите му се виждаше прясна кръв. Поне едно е истина, помисли си Паркър: не му остава много. Той е изсъхнал лист, който чака да падне.

Бърнел не седна, а застана прав до масата.

— Спестих ви една подробност — каза той. — Реших, че ще ви се види твърде странна или ще сметнете, че си измислям, но докато

бях в тоалетната, се замислих над думите на този господин. — Той посочи Луис. — Той каза, че сте чували и по-странни истории от моята, а доколкото мога да съдя по това, което прочетох за вас, господин Паркър, може и наистина да е така.

Паркър виждаше какво усилие му струва да продължи.

— Малко преди освобождаването си Харпър Грифин ме изнасили за последно. Двама от приятелите му ме държаха. Беше си намерил отнякъде „Адерол“^[1], така че беше по-зле от по принцип. Обикновено ме кълнеше, че съм педофил, урод или просто педал, в зависимост кой термин си беше избрал за момента. Онази сутрин обаче беше в съвсем различно състояние: целият трепереше и халюцинираше. И влагаше сила, много сила.

Бърнел не гледаше мъжете, на които говореше, а някъде в масата.

— По едно време Грифин се наведе и прошепна нещо в ухото ми. Каза...

Това е за Мъртвия крал.

— И го повтаряше с всеки нов тласък.

Това е за Мъртвия крал. Това е за Мъртвия крал.

Мъртвия крал. Мъртвия крал.

Мъртвия крал.

[1] Наркотик от групата на амфетамините. — Б.пр. ↑

Всички в окръг Пласи го знаеха като Отреза заради мястото след процепа в хълма, който се издигаше над северния му край. Отрезът не беше голям, може би общо двайсет и пет квадратни километра, но целият беше частна собственост. Хората, които живееха там, предпочитаха уединението, поне доколкото бе възможно то в ХХІ век.

Окръг Пласи се намираше на изток от Чарлстън — там, където гористите хълмове отстъпваха пред обработваемите земи. Технически погледнато, според езика на Апалачите, това беше долчината между два хребета, по-скоро плитка, отколкото дълбока, земята — с едва забележим наклон за онзи, навлязъл в територията на Отреза. Това беше другото особено нещо: Отрезът беше едновременно и мястото, и неговите обитатели. Те живееха в Отреза и те бяха Отрезът. Той беше в тях и създаден от тях, а те — от него. Понякога използваша названието в единствено, друг път в множествено число: Отрезът е, Отрезът са. Това нямаше никакво значение: всичко беше Отрезът. За външните хора може да беше объркващо, но жителите на окръг Пласи се стараеха въобще да не споменават Отреза, особено пред непознати. Така беше по-добре.

От време на време Отрезът отскачаше до Мортънсвил, Търли и Гайърс Кросинг — трите основни поселения в окръга, — за да си напазаруват продукти, в редки случаи да посетят и лекар. Като цяло си бяха самодостатъчни и така бе от поколения. Отглеждаха сами плодовете и зеленчуците си, също така и свине, малко говеда и много пилета. Държаха дори кошери, но напоследък имаха проблеми с тях, подобно на много други пчелари. Осуалд Хоузи знаеше това, защото самият той гледаше пчели и защото един тип от Отреза — вероятно от по-младите Гантли, но не можеше да бъде сигурен, — го бе потърсил преди година и нещо, за да обсъдят въпроса. Пестициди — това беше обяснението на Осуалд, но младият Гантли възрази, че в Отреза не употребяват такива неща. Осуалд се опита да му каже, че това е чудесно, но освен ако не държат пчелите си вързани с връвчици за

кошерите, те все ще намират пестициди, независимо дали му харесва, или не.

При тия думи младият Гантли свали сламената си шапка, отри челото си с ръкав и погледна с отвращение къщите и фермите, които съставляваха по-голямата част от Гайърс Кросинг, като че ли, ако имаше власт, би изтрил и тях, и всички като тях от лицето на земята. После благодари на Осуалд за отделеното време и си тръгна. Вечерта Осуалд намери на прага си пет гърненца с пресен мед и трябваше да признае, че сигурно е много качествен, макар да съдеше само по миризмата, защото и дяволът не можеше да го накара да го вкуси.

Такива бяха срещите на местните жители с Отреза: неочаквани, обикновено вежливи, но дистанцирани и рядко повтарящи се. А след тях местните неизменно се прибираха у дома, обзети от тягостно безпокойство, спяха лошо, ставаха напрегнати и раздражителни към близките си, въпреки че се опитваха да ги държат наблизко — на сигурно място зад стените и оградите.

Хората от Отреза не бяха като тях. Те принадлежаха на един по-стар порядък.

Гайърс Кросинг беше разположен на запад от Отреза, а Мортънсвил — на изток. Другите близки селища бяха окръжният град, Търли, на юг, и малкият Дийп Дел на север. Ако човек погледнеше картата, би му се сторило, че Отрезът е обграден отвсякъде, като стара реликва в капана на новото, но местните се чувстваха така, сякаш те са оставени на милостта на Отреза. Той се разпростираше като тумор в сърцето на окръг Пласи, постоянен източник на потенциална заплаха, и те нямаше да познаят метастазите, докато не започнеха да мрат като мухи.

В защита на Отреза и неговото население — ако изобщо имаха нужда някой да се застъпи за тях, а те нямаха, — трябва да изясним, че митологията, която до голяма степен ги заобикаляше, произтичаше от миналите векове. Тогава първите жители на Отреза, които колонизирали местността преди другите заселници и водили битки с индианците шоуни, докато не постигнали примирие и права над земята, се сблъскали със спекулантите и новите имигранти от Европа.

В началото хората от Отреза — смесица от скандинавци, шотландци и всевъзможни мелези, не се ползвали с доверие. Другите смятали, че отношенията им с шоуните са прекалено близки, за да се

смятат за почтени бели хора — впечатление, което се затвърждавало още повече от системата на обща собственост върху земята, която практикували и която също били заели от индианците, на които идеята да притежават определено парче земя била напълно чужда. През 1774 г. Отрезът отказал да участва във Войната на Кресап, в която земевладелецът спекулант Майкъл Кресап повел група доброволци на наказателна мисия срещу селата на шоуните в отговор на техните нападения срещу новите поселения. Отрезът споделял схващането на шоуните, че бързото разрастване на градовете представлява заплаха за начина им на живот и когато част от близките на мирния вожд Минго, известен като Лоуган, били избити от хората на Кресап, твърдяло се, че Отрезът е дал убежище на останалите. В замяна на това, когато войните на Лоуган започнали да убиват заселници като отмъщение, Отрезът бил пощаден.

Носеше се обаче мълва, че не само шоуните са избивали бели мъже и жени, но и че Отрезът е използвал конфликта, за да разчисти най-проблемните си съседи и да разшири сферата си на влияние. Две цели фамилии минали под ножа, заедно с жените и децата, а жестокостта на деянието била непозната дори за набезите на шоуните. Слуховете били толкова упорити, че достигнали до ушите на граф Дънмор, губернаторът на Вирджиния, и когато той се запътил да се разправи с шоуните и техния вожд Царевичният кочан, имал намерение да озапти и Отреза.

Дънмор планирал да хване шоуните в клещи, като раздели войската си на две. Едната част, водена лично от него, трябвало да атакува от север, а другата, предвождана от импозантния Андрю Луис, щяла да настъпи от юг. Луис бил особен трън в задника на Отреза и според някои именно по тяхно подстрекаване шоуните устроили засада на Луис при слива на реките Канауа и Охайо. Резултатът бил тежки загуби и за двете страни, индианците били тласнати в отстъпление и в крайна сметка били принудени да подпишат Договора от Камп Шарлот, в който се отказвали от претенциите си върху земите на юг от река Охайо. Това влошило отношенията между тях и Отреза и довело до нелепата ситуация по време на Войната за независимост, когато индианците застанали на страната на британците и Отрезът вдигнали оръжие срещу бившите си съюзници. Фактът, че не се колебаели да дръпнат спусъците, говори красноречиво за тях.

Дотогава характерът на заселниците в Отреза вече се бил изяснил: те не се смесвали с другите, не сътрудничели на властите повече от наложителния минимум, и съществували изцяло благодарение на помощта помежду си. С напредването на десетилетията и вековете било неизбежно изолацията му да бъде застрашена, както и да се появи известна връзка с модерния свят. Мъжете от Отреза се били в Гражданската война, а по-късно и в двете Световни войни. Някои даже заминали за Корея и Виетнам. Но и там те винаги странели от бойните си другари, а след връщането в родината почти не поддържали връзка с тях.

В началото Отрезът се състоял от ядро от дванайсет семейства, всяко от което живеело достатъчно близо до поне още едно домакинство, за да се виждат помежду си. Централната зона, известна като Квадрата, била оградена с редица стени и огради, допълнително подсилвани с бодливи храсти и ровове. Външните посетители не били добре дошли и рядко навлизали по-далеч от първия или втория пръстен, преди да бъдат забелязани и отпратени.

Разбира се, някои от натрапниците се водели от нещо повече от чисто любопитство. Носеха се слухове, че Отрезът е находище на сребро и злато, от което жителите на поселището се издържат. Тези теории обаче никога не се потвърдиха въпреки усилията на множество нелегални експедиции.

Към средата на XIX век се разнесла мълва за поклонничество пред дявола и жертвоприношения на деца, до голяма степен подклаждана от един проповедник на възстановителното движение, на име Уилбър Тори, ученик на Лаймън Бийчър, съосновател на Американското въздържателско дружество. Тори се установил в Мортънсвил и се опитвал да проникне в Отреза, за да разбере каква форма на религиозна вяра изповядва по-голямата част от населението му, тъй като и тогава, както сега, само шепа от жителите му присъствали на службите в околните църкви. Тори бил пропъден от семейство Лайдел, които обитавали най-южните части на поселището. Когато направил втори опит, бил прогонен с оръжие и предупреден, че следващия път го чака куршум. Унижен и убеден, че Отрезът е зло, което трябва да бъде изцелено преди Второто пришествие, Тори започнал да проповядва срещу него и да сее страх и недоволство сред хората, живеещи край границите му.

През нощта на 23 януари 1855 г. Уилбър Тори изчезнал. Издадена била заповед за претърсване на Отреза — първото голямо нахлуване в затворената общност след схватките през предишното столетие. Няколко дни семействата в Отреза живели под насочени дула, целият район бил претърсен от мъже с кучета, но след като не открили и помен от Тори, се наложило да прекратят операцията. Едва век по-късно в горите близо до Грантсвил, окръг Калхун, било открито тяло, идентифицирано като Уилбър Тори. Всички пръсти на дясната му ръка липсвали, а в слепоочната кост на черепа му била установена фрактура, предизвикана от силно нагриване. В устата му намерили остатъци от нещо, подобно на пепел, а вътрешността на черепа му била почерняла. Заключение било, че устата на Тори е била натъпкана с възпламенима материя, която е била запалена и е причинила обгарянето и фрактурата на черепа. Наличието на пепел в устата показвала, че това се е случило, докато още е бил жив.

Претърсването през 1855 г. бил последният случай, в който външният свят и по-конкретно, силите на реда, се намесвали по подобен начин в живота на Отреза. По-старшите семейства постановили да не се дават повече поводи на външния свят да нахлува в техния и взели мерки за избягване на явни конфронтации, които биха предизвикали интереса на местните, щатските или федералните власти. Само че това не означавало, че обръщат другата буза; напротив, те методично се заели да покажат ясно на съседите си, че не бива да безпокоят Отреза и че всеки сблъсък ще завърши зле за противниците ѝ. Домашни любимци изчезвали от дворовете, маскирани индивиди раздавали юмруци, автомобили, къщи и дори предприятия изгаряли до основи, а в най-крайните случаи неколцина души последвали участта на Уилбър Тори и изчезнали, без никой да чуе повече за тях.

Въпреки че никой не го казвал на глас, ясно било, че това е работа на Отреза.

И както понякога се случва, когато някой потенциален източник за заплаха не може да бъде изкоренен и вместо това се намира начин за съжителство с него, четирите основни общности в окръг Пласи свикнали да стъпват внимателно около Отреза и като цяло спрели дори да споменават открито за съществуването му. Това си имало и някои предимства — Отрезът, в стремежа си да си осигури неприкосновеност

и да не привлича вниманието на закона, сам се бе заел да се разпрavia с престъпните елементи, застрашаващи мира в окръг Пласи. По пътищата нямаше рокерски банди, нямаше и лаборатории за метамфетамин — всички производители, дори най-дребните, биваха бързо отклонявани от този бизнес под заплахата да се озоват на два метра под земята, а един кратък опит на „Паганите“^[1] да се установят наблизко завърши с удавянето на един от водачите им в ров, притиснат към дъното от собствения си „Харли Дейвидсън“. Тук дори посегателствата срещу частната собственост бяха най-редки в целия щат. Ако човек не се вглеждаше твърде надълбоко, можеше да му се стори, че Отрезът е особена сила на доброто, грижеща се за реда наоколо в името на собственото си спокойствие.

Ала хората в окръг Пласи знаеха, че не е така.

Оберон прекоси централния площад на Отреза под просветляващо утринно небе. Фамилията му беше Олдхаузър, но хората толкова рядко я използваша, че вече почти не я свързваше със себе си. А и това вероятно не бе името, с което бяха дошли предците му в Новия свят и което никой не помнеше.

Олдхаузър, т.е. обитателят на старата къща, беше изковано в Отреза. В началото то се отнасяше до основите на една порутена колиба, открита от прароднините му на тази земя, която според шоуните била построена преди векове от бледолик мъж с меч. Какво се бе случило с него, те не можеха да кажат. Според преданията един ден просто изчезнал и оставил обиталището си на разрухата.

Името Олдхаузър обаче си остана подходящо, защото Оберон беше пазителят на бункера.

Той беше едър мъж, метър и деветдесет и осем висок по боси крака, с дълга сива коса. Беше почти на шейсет, но косата му се бе прошарила още преди трийсетата година — преждевременното посивяване беше генетично наследство от страна на баща му. Имаше гъста брада и носеше джинси и работни обувки, а върху ризата си — син, подплатен елек, който да го пази от сутрешния хлад. Ръцете му бяха целите в белези, а от лявата липсваха горните фаланги на кутрето и безименния пръст, които по невнимание бе отрязал с трион още като момче. Очите му бяха яркозелени и му придаваха неземан вид, причината баща му да го дари с името на приказен крал. В Отреза бе

традиция на децата да се дават славни имена и общността беше пълна със съименници на богове, древни владетели и библейски персонажи.

От лявата страна на Оберон се намираше домът му, скрит зад ред ели. Къщата му представляваше двуетажна постройка от дърво и камък и датираше в този си вид от началото на XIX век, въпреки че предците му бяха обитавали същото място още от осемнайсетото столетие. Когато излезе от къщи, жена му, Шера, и дъщеря му още спяха.

От другата страна на площада се намираше домът на Касандър Хоб, дясната ръка на Оберон. Касандър беше навън, пиеше кафе и пушеше цигара. Синовеите му още бяха в Мейн. Когато се върнеха, Оберон отново щеше да ги прати в странство — да търсят празни имоти с ценности вътре или лесни мишени за тероризиране и ограбване. Зимата приближаваше и Отрезът щеше да прекрати набезите с падането на първия сняг. Дотогава продължаваха да търсят начини да обогатят хазната.

Касандър вдигна чашата си за поздрав, но не помръдна. Знаеше къде отива Оберон и какво ще направи, щом стигне там. Сметна, че е по-добре да го остави на мира. Щеше сам да сподели заключенията си, когато му дойде времето.

Но също така беше вярно, че през последните месеци дистанцията помежду им се бе увеличила. Касандър бе по-млад с цяло десетилетие, но дори външно приличаше на по-възрастния си приятел, въпреки че косата му беше по-къса и тъмна, а очите му бяха кафяви. Имаше двама сина, за разлика от Оберон, който нямаше нито един, а и Шера с нищо не показваше, че може да му роди мъжки наследник. Това само по себе си не беше достатъчна причина Оберон да отстъпи в полза на Касандър, но трябваше да се вземе предвид и нарасналата предпазливост на Олдхаузър. Вече не беше готов да поема толкова рискове, а това струваше пари на Отреза. Според Касандър Оберон се плашеше от модерния свят, а страхът му бе като пукнатината в камък — слабост в основата на здание, която неминуемо щеше да става все по-опасна с времето. Старото му аз се показва само покрай случая с Джеръм Бърнел, и то защото беше лично засегнат. Не беше достатъчно обаче водачът да действа само в свой интерес: трябваше да мисли и за нуждите на цялата общност.

Пък и Шера...

Всичко това, стаено във вдигането на една чаша и размяната на кимвания в хладната есенна утрин.

От южната страна на площада тръгваше един от основните пътища на Отреза, който минаваше покрай още шест къщи и стигаше до шосето — най-близката връзка с външния свят. Подобни пътища имаше също от изток и запад. След километър и половина те се раздвояваха в различни посоки, една от които беше на север, и се съединяваха малко преди северната граница на Отреза. От тези главни артерии тръгваха по-малки пътеки и алеи, някои достатъчно широки за превозни средства, но повечето едва достатъчни да мине човек. Основните пътища за влизане и излизане от Отреза бяха под постоянно електронно наблюдение, така че всяко превозно средство, което навлезеше в територията, без да деактивира системата, веднага предизвикваше реакция от обитателите на най-близката къща. За малките пътеки се използваха по-примитивни методи на наблюдение и защита, включително жици, закачени към звънци, примки, а на някои места и стоманени капани за животни. От много години никой не се бе опитвал да пристъпи неканен в Отреза, но Оберон не позволяваше бдителността им да отслабне.

На север от площада, на малко под километър навътре в най-старите гори на Отреза, се възправяше своеобразно здание: ниска, двуетажна постройка с квадратна форма, някога част от първоначалните укрепления — когато главните семейства живееха предимно в границите на Квадрата и неговите околности, защитени с ограда от заострени греди. Днес преградите бяха почти изчезнали, въпреки че част от тях още се забелязваха в гората и около Квадрата. Касандър например използваше една от тях за връзване на домати, също като баща си и дядо си преди това. Бункерът все още беше в добро състояние, но природата си бе позволила да постъпи с него, както си знае, и преди повече от век през него бе прорасъл голям дъб, който сега вече беше на умиране. Вместо да оставят постройката да се разсипе обаче, хората от Отреза я ремонтираха, сложиха дъски, където е нужно, възстановиха покрива и така бункерът и дъбът се превърнаха в едно цяло, смесица от природно и човешко творение. От южната страна имаше врата, а няколкото малки, стъклени прозореца с решетки позволяваха на светлината да влиза от всички посоки.

Отляво на бункера имаше стара конюшня. Вътре Оберон държеше две кучки, които скоро щяха да родят, така че отиде да нагледа първо тях. Всичко беше наред или поне така изглеждаше: съпругата му се оправяше с кучките по-добре от него, но всички носеха отговорност за тях, също както и за добитъка, свинете и пилците, за плодовите храсти и зеленчуковите градини.

Оберон залости вратата след себе си и тръгна по пътеката към бункера. Усети как се задъхва и пулсът му се учестява, както винаги в такива моменти. Макар и след толкова много години, чувството на благоговение не намаляваше.

Ключът за бункера беше единственият, закачен на парчето кост на стената. Костта беше старателно издялана във формата на корона. Изглеждаше така, сякаш е взета от животно, макар и отдавна умряло, но Оберон знаеше, че това всъщност е част от бедрото на жена на име Корин Дотрис, умряла през 1952 г. след дълги години на служба в Отреза, въпреки че самата тя надали би се описала по същия начин.

Оберон поспря, преди да отключи вратата. Листата на дърветата окапваха и през пролуките се виждаха слънчевите лъчи, които се отразяваха от дъгата жици над Квадрата, предназначена да попречи на хеликоптер да кацне на единственото място в територията, достъпно от въздуха. Жиците бяха опънати през 1993 г., когато Отрезът следеше с интерес и тревога обсадата на ФБР на селището Клон Давидов в Уейко, Тексас. Бяха поставени на три нива и отдолу приличаха на сложна паяжина. Щяха да спрат не само хеликоптер, но и всеки, който се опита да се спусне по въже от него.

Оберон се пазеше особено много от ФБР и от Бюрото по алкохола, тютюна, огнестрелните оръжия и експлозивите, въпреки значителните усилия на Националната асоциация на притежателите на пушки да му противостои. Отрезът си набавяше оръжия внимателно и предимно законно и се грижеше добре за поддръжката им, за да избегне ненужни покупки. Хората тук не държаха повече оръжия, отколкото им бяха нужни, въпреки че разполагаха с изобилие от боеприпаси. Двете думи, които никога не напускаха съзнанието на Оберон, бяха „повод“ и „основание“: Отрезът не даваше повод на силите на реда да душат наоколо. Потребностите му не бяха много. Дори набезите не бяха същите както някога, а престъпните дейности бяха относителна рядкост и се ограничаваха до задоволяване на

основните нужди. Някои от децата дори напуснаха територията, за да постъпят в колеж или да си търсят работа далеч от Западна Вирджиния. Всички обаче разбираха, че ако го сторят, отношенията им с Отреза никога вече няма да са същите. Когато се връщаха за Коледа, Деня на благодарността или за неминуемите погребения, свободата на движението им бе ограничена и те нямаха достъп до определени места, включително всичко на север от Квадрата. Никой не нарушаваше правилата от страх да не докара неприятности на семейството си.

Ала Отрезът се променяше. Четири от къщите вече пустееха, а две от тях бяха на път да рухнат. Отрезът образуваше децата си, и то добре, но не можеше напълно да скрие примамките на света отвъд границите си. Не можеше и нямаше желание да спира онези, които пожелаваха да си тръгнат, така че населението му постепенно намаляваше. Въпреки това само през последните дванайсет месеца се бяха родили две деца, при това на двойки, носещи имената на две от първите семейства в Отреза — Хейуърдс и Молинес. Преди Коледа се очакваше една венчавка. Още имаше надежда за Отреза.

Оберон обаче не можеше да се отърси от нарастващото безпокойство. То упорито се засилваше през последните седмици, а той не беше съвсем сигурен за причината. Надигаше се сянка. Виждаше я с крайчеца на окото си, като тумор, пречещ на зрението му. Скоро щеше да ги докосне. Затова и дойде в бункера — да поговори с Мъртвия крал.

[1] Незаконен рокерски клуб, свързан с организираната престъпност в САЩ, — Б.пр. ↑

Паркър предложи на Бърнел да го закара до апартамента му, но той отказа и си повика такси, което пристигна след няколко минути. Тримата мъже го изпратиха с поглед, докато се качваше в колата, скрил плика с парите под якето си. Паркър беше решил да не ги взима поне засега, но увери Бърнел, че това не означава, че няма да се заеме със случая. Просто искаше да се обади тук-там, преди да се ангажира. Бърнел се съгласи. Информира го, че ще остави парите при адвокатата си, защото не искаше да ги държи в квартирата по-дълго от необходимото.

— Мъртвия крал — каза Луис, когато Бърнел си замина. — Мислите ли, че Харпър Грифин си е измислил прякор в затвора?

— Ако беше така, щеше да го използва често — отвърна Паркър.

Бърнел изрично потвърди, че това е единственият случай, когато Грифин го е изричал.

— А кой е Мъртвия крал тогава?

— Вероятно трябва да намеря Харпър Грифин и да го питам.

— Може ли и ние да дойдем? — попита Ейнджъл. — Изглежда ми като човек, който ще се повлияе добре от един разговор за отношението му към другите.

— И малко терапия — добави Луис. — Предимно физическа.

— Неодобрена от щата.

— Вие явно сте решили, че ще поема случая — каза Паркър.

— Ти вече отмяташ точки. Личи ти.

Паркър поиска сметката.

— Трябва първо да свърша малко работа. После ще видим.

Паркър потегли с колата си към дома си в Скарбъроу. И къщата му, също като него, носеше физически и психически белези от нападението, което едва не сложи край на живота му. Въпреки всички усилия на братята Фулчи, още личеше разликата в боята върху дупките от куршумите и сачмите от пушките. Вратата на кабинета му беше сменена, но новата му напомняше за онова, което беше изгубил. Вече не обръщаше гръб на нощта, когато влизаше през кухненската врата от

задната страна на къщата и се беше научил да отключва с лявата си ръка, за да бъде дясната му по-близо до оръжието. Макар да бе минала година, все още не беше възвърнал някогашното си спокойствие по отношение на нощните скърцания и намествания на старата сграда.

Мислеше да я продаде. Обичаше блатата и мириса на море, но Портланд го привличаше все по-силно. Като начало, щеше да шофира по-малко. Седенето с изправен гръб, независимо за какъв период от време, все още му причиняваше дискомфорт. Затова и харесваше сепаретата в „Голямата изгубена мечка“ — там имаше възможност да се протегне. Ако си намереше местенце в сърцето на Портланд, щеше да може да ходи пеша по ресторанти, барове, кафенета и дори на кино. Не беше обсъждал евентуалното си преместване с никого, но мисълта мира не му даваше. Нямахше причина да се разпростира сам в такава голяма къща, а и ясно осъзнаваше уязвимостта си. Никой не би оцелял след преживяването от него без последици за чувството си за сигурност и безопасност.

Ала колкото и да беше странно, той всъщност не се страхуваше. Напомнянето за случилото преди всичко го дразнеше, също както предпазните мерки, които чувстваше, че трябва да взима, за да предотврати нов инцидент. Не, не ставаше дума за страх: той знаеше, че мъртвата му дъщеричка бди над него от сенките, въпреки че от седмици не го бе посещавала. Понякога му се струваше, че усеща присъствието ѝ, обикновено когато беше тъмно и винаги навън. Тя обичаше блатата и горите. Беше дете на природата. Тя беше шумоленето на листата, когато нямаше вятър, и стъпките в мократа трева, където никой не бе минавал. Тя го пазеше — и заради себе си и, както вярваше Паркър, заради полусестра си, Сам.

Сам не беше това, което той си мислеше, че е. Беше негова дъщеря и нещо повече: беше същество в процес на сътворение, но никой не можеше да каже как ще завърши тази метаморфоза. Ако Сам знаеше, то отказваше да каже.

Паркър обаче подозираше, че тя наистина знае. Беше го забелязал в очите ѝ. Те слушат, татко. Тя трябваше да остане скрита, докато му дойдеше времето. Те винаги слушат. Никой не знаеше колко е изключителна, защото това щеше да изложи всички им на риск. Те ще ни чуят.

Ще ни чуят и ще дойдат.

Паркър отвори новия си лаптоп, доставен му от Луис. В тази интернет епоха нищо не беше сигурно и човек не можеше да направи нищо в интернет, без някой да наднича през рамото му. Тази нова машинка обаче беше възможно най-сигурната и рискът от проследяване беше минимален, особено с този браузър „Тор“. Информацията в него беше защитена с толкова много стени и процедури за сигурност, че самият Паркър трудно ги запамети всичките — в случай че някой път изпратеше собствените си данни в пространството заради някой погрешно натиснат клавиш.

Компютърът съдържаше цялата информация, събрана до момента за хората от списъка от самолета в Големите северни гори. Към всеки профил бяха добавени редица подробности — съпрузи, съпруги, деца, професии, бизнеси, банкови сметки, притежавани автомобили, закупени къщи, придобити акции, приятели, врагове, познати, и всички те се съпоставяха помежду си, за да се открият евентуални връзки и модели.

Малцината, които познаваха специален агент Рос и неговата работа, бяха убедени, че Паркър участва в тайна мисия за залавянето на най-опасните мъже и жени в списъка, но грешаха. Е, от време на време изскачаше някой — като Роджър Ормсби, — който си струваше да бъде хванат, но Паркър с удоволствие прехвърляше повечето такива индивиди на Рос, без дори да ги разгледа. ФБР и полицията бяха по-подготвени да се разправят с тях от него, дори с помощта на Ейнджъл и Луис.

Не, Паркър беше убеден, че някъде в списъка — или извън него — се крие самоличността на един човек. Списъкът беше отдавнашно дело на група мъже и жени, които наричаха себе си Бакерите^[1]: егоцентрични, неморални особи, заети с издирването на погребано божество. Наричаха го Богът на осите, или Онзи-който-чака-зад-стъклото. Наричаха го още Абадон и Старата змия. Той беше падналата светлина, затъмненото слънце. И видях звезда, паднала от небето на земята; и даде ѝ се ключът от кладенеца на бездната.^[2]

Бакерите търсеха този кладенец, следвайки предводителя си, който стоеше над всички тях. Паркър смяташе, че имената в списъка и информацията за живота им, която събираше с помощта на Ейнджъл, Луис и шепата други помощници, функционират като кръгове или сфери на съществуването. Някои от тях се припокриваха, създавайки

сложни поредици от кръгови диаграми, и някъде в зацрихованите части, като име или доловимо, повтарящо се отсъствие, се намираше личността на този предводител. Паркър можеше да прекара целия си живот в лов на слугите или да намери господаря им и да го унищожи.

Той работи до късно вечерта, седнал до прозореца в кухнята, под закрилата на мъртвото си дете, което бдеше от клоните на бора.

* * *

А на запад, в една преобразена в къща конюшня във Върмонт, друго дете седеше на ръба на леглото си и гледаше през прозореца, но не виждаше нищо от това, което се намираше отвъд него. Вместо това с очите на изгубената си полусестра Сам наблюдаваше лицето на баща си, осветено от екрана, и слушаше шепота на пробуждащия се бог.

[1] Backer (англ.) — поддръжник. — Б.р. ↑

[2] Откр. 9:1. Всички цитати от Библията са предадени според изданието на БПЦ, 1991 г. — Б.пр. ↑

На деня след разговора с Чарли Паркър Бърнел отново отиде да се срещне с отговорника си в Изправителния департамент на „Уошингтън Авеню“. Изглежда, трябваше пак да се подложи на тест с полиграфа, а заради промяна в програмата първата сесия на групата му за психотерапия бе изтеглена за привечер. Нямаше смисъл да се връща в апартамента си, затова реши да си вземе кафе отнякъде и да почете. Беше си купил евтино няколко книжки на старо — предимно научна фантастика и фентъзи — от книжарница „Зелената ръка“ на улица „Конгрес“, недалеч от апартамента си, и сега се бе потопил в разказа на Алфред Бестър „Унищоженият“. Не беше чел подобни развлекателни книги, преди да влезе в затвора; предпочиташе документалистиката и литературата, провокираща добър вкус у читателя, но нищо не може да научи човека да цени развлечението така, както животът зад решетките.

Можеше да вземе автобуса — преживяванията в затвора му бяха завещали постоянни болки, — но предпочете да повърви. Постепенно свикваше с липсата на стени наоколо и се наслаждаваше на свободата просто да ходи по улицата. Освен това, ако вървеше, имаше по-малка опасност да привлече вниманието на полицията, защото още се опасяваше от патрулните коли, които обикаляха града, особено по улица „Конгрес“ и около Старото пристанище. Ако се заседеше по-дълго на някоя пейка или автобусна спирка или пък, опазил бог, решеше да си почине в парка на площад „Конгрес“, това щеше да е все едно да размаха магнит срещу метални стружки. В интерес на истината, вероятно просто щяха да го подминат, защото той не изпъкваше с нищо, ала вътре в себе си се чувстваше различен и се боеше, че излъчва такова впечатление и за другите.

Винаги внимаваше с децата: да стои далеч от тях и да не ги гледа, защото дори случайният контакт с група ученици до Детския музей или неволен поглед встрани на минаване край гимназията на „Къмбърланд Авеню“ беше достатъчен, за да повикат полицията.

Сутринта му се обади адвокатът. Една компания в Южен Портланд, търгуваща с точно онези боклучави накити, които някога презираше, имаше свободно място в отдела за закупуване на стока, и адвокатът му беше уредил да го наемат. Ако искаше, Бърнел можеше да започне в понеделник. За своя собствена изненада, той прие. Едва по-късно си даде сметка, че започва да прави планове за някакво бъдеще. Сигурно беше заради срещата с частния детектив и двамата му партньори предишната вечер и факта, че те не отхвърлиха нито историята, нито страховете му. Може би щяха да го защитят. Може би дори щеше да бъде реабилитиран. Най-много от всичко искаше да си върне доброто име. Не искаше да умре с това клеймо върху себе си.

Познатото лице, което му се стори, че бе видял в „Мечката“, продължаваше да го безпокои. Не можеше да се сети кой е мъжът, който влезе в тоалетната, докато разговаряше с Паркър, а когато самият Бърнел отиде да се облекчи, онзи вече беше излязъл. Чертите му обаче му напомняха на някого. Не можеше да се закълне, но в тях имаше нещо от онзи мъж на име Хенри Форд. Бърнел си помисли, че сигурно е трябвало да го спомене на Паркър, но се побоя, че може да прозвучи като проява на параноя.

От дясната му страна се появи Източното гробище и видът на надгробните камъни заплаши да изпепели приказката за бъдещето, която започваше да се пише в съзнанието му. Той се бореше с отчаянието, защото може би още имаше надежда за него. Виждаше три възможни реалности. Първата бе, че е прав за всичко и животът му е съсипан като наказание за убийството на двамата непознати в бензиностанцията, както и че това ще завърши със смъртта му. Втората бе, че греши, че няма причина да се страхува и че просто е полудял през петте години в затвора. Нямахше да е нито първият, нито последният, който се е пречупил по такъв начин. С времето и с малко помощ можеше да възвърне здравия си разум.

А третата? Третата бе, че хората, които бяха решили да го измъчват, вече са забравили за него или са сметнали, че е страдал достатъчно. Беше изгубил репутацията и каквото беше останало от брака си. Беше изгубил дома си и години от живота си. Нервите му бяха разсипани, а тялото му бе развалина заради физическото и сексуалното насилие. Ако искаха да прекратят жалкото му съществуване, можеха спокойно да го направят.

Ала докато си мислеше това, разбра, че не иска да умира. Никога не се бе смятал за силен и жилав човек, способен да оцелее във всяка ситуация, но ето че беше изтърпял пет кошмарни години на затворничество, преживял бе мигове, в които му се бе искало да се самоубие, но ето че още дишаше и се бореше. Щеше да си намери работа и по-приятно място за живеене. Щеше да продължи да храни птиците в парка „Диъринг Оукс“ и на Източната алея. Можеше дори да си вземе куче за компания. Винаги бе искал куче, но Нора имаше алергия към тях или поне така твърдеше. Все едно, тя си беше отишла и някой пес от приюта щеше прекрасно да заеме мястото ѝ. Този живот, или поне каквото бе останало от него, беше за предпочитане пред никакъв.

Ами ако го наблюдаваха — тези невидими мъже, тези слуги на Мъртвия крал? Ами ако решаха, че е по-добре да продължи да страда, отколкото да сложат насилствен край на мъките му? Дали ако се постаряеше да не изглежда твърде щастлив — което надали щеше да бъде трудно, предвид обстоятелствата, — ако ходеше с наведена глава, ако се държеше така, сякаш е много по-увреден, отколкото беше в действителност... дали това щеше да им стигне?

Той стигна до черните парапети на Източното гробище и се поспря да погледа малката дървена постройка с гранитния постамент — единственото здание в гробището. На нея имаше табела с името и датата на създаването ѝ: 1668 година. Викторианската сграда беше известна като Къщата на мъртвите, защото под себе си криеше входа към подземна гробница: портала към долния свят, собствената малка вратичка на Портланд към Хадес. Бърнел беше чел някъде, че се предлагат специални обиколки за разглеждане на гробницата, но нямаше никакво желание да го прави. Редиците на мъртвите рано или късно щяха да посрещнат всекиго и той не виждаше причина да се запознава предварително с тях.

До бордюра зад гърба му спря бус, скривайки го от движението. Страничните врати се отвориха и от него слязоха неколцина мъже. Бърнел усети присъствието му в същия миг, в който почувства остра болка отстрани на шията си и гробището се размаза пред погледа му. Краката му се подкосиха, но той не падна. Нечии силни ръце го подхванаха и го понесоха. И тъй като последните му мисли бяха за подземния свят, стори му се, че се носи във въздуха; в лодка, плаваща в

черни води — Ахерон, реката на болката, или Лета, реката на забравата. Течението щеше да го отнесе в Къщата на мъртвите, а нейде под нея най-после щеше да срещне Мъртвия крал — бога, пред когото бе прегрешил и който щеше да му въздаде вечно място в Полетата на разплатата.

Само след секунди тротоарът опустя, а бусът потегли на запад. Сви по „Уошингтън Авеню“ и подмина ниската червеникава сграда на Отдела за пълнолетни в Изправителния департамент, където Крис Атууд препрочиташе досието на Джеръм Бърнел, за да се подготви за втората им среща, и се чудеше възможно ли е човек да бъде едновременно толкова храбър и толкова низък.

По това време Бърнел вече беше изгубил съзнание. Последната му мисъл, преди всичко да потъне в черен мрак, беше:

Поне не съм бил луд.

Отношенията между Паркър и детектив Гордън Уолш от Отдела за углавни престъпления на полицията в Мейн бяха по-студени от някога. Събитията в Бореас по-рано тази година бяха принудили Уолш да признае неловкото си положение по отношение на Паркър, Луис и Ейнджъл — мъжете, които се чувстваха добре в черно, бяло и всички нюанси на сивото, въпреки че Ейнджъл и Луис клоняха към по-тъмните тонове. По-конкретно, Уолш се беше опитал да използва познанията на Луис, за да разбере какво се случва в Бореас, отчасти по настояване на специален агент Рос — човек, който се чувстваше също толкова добре в сенките, помисли си Уолш, и имаше сходни на техните интереси. Резултатът бе сериозно компрометиране на репутацията на Уолш, което можеше да застраши кариерата му.

О, той не беше толкова наивен, та да си мисли, че може да омеси тесто, без да се изцапа, но ударът не бе дошъл от Луис или Ейнджъл, а от самия Паркър. Именно той бе изтъкнал, че Уолш се е сдушил с известни престъпници, включително един — Луис, — който като нищо можеше същия ден да е пръснал нечий мозък. Оттогава насам Уолш се държеше на разстояние от Паркър и очарователно опасните (и дори опасно очарователните) му спътници, поради което не се зарадва особено, когато излезе от офиса си в участъка в Грей и видя на паркинга „Мустанга“ на Паркър — приумица на кризата на средната възраст, както и самия него, вдъхващ хладния обеден въздух, като че ли нямаше ни едничка грижа на света. Най-лошото бе, че се беше подпрял на колата на Уолш, така че нямаше как да се измъкне, освен ако не го прегази — не че този вариант беше за изхвърляне, като се имаха предвид обстоятелствата.

— Здравсти — рече Паркър, като че ли не бе изнудил Уолш да си мълчи само преди година. Не че някога бяха били близки приятели, но все пак...

— Махай се от колата ми.

— Това твоята кола ли е?

— Много добре знаеш, че е моята. Махай се от нея. Махай се от паркинга. Въобще, тръгвай на изток и не спирай, докато не потънеш в морето.

Той заобиколи Паркър и отключи шофьорската врата, но проклетият частен детектив не помръдна от капака. Уолш седна зад волана и запали двигателя. Дори даде малко газ с надеждата да уплаши Паркър, въпреки че това щеше да бъде още по-изненадващо и от самата му поява там. Уолш видя няколко колеги, които ги гледаха любопитно. Имаше чувството, че е въввлечен в любовна свада, а аналогията го накара да изскърца така силно със зъби, че му се стори, че един от тях се разклати.

Уолш вдигна крака си от газта. Паркър се приближи до вратата му и той свали прозореца, без да го поглежда.

— Ще те черпя обяд — каза Паркър.

Уолш продължи да гледа упорито пред себе си. Хрумна му да отпусне глава на волана и да остане така, може би да затвори очи и да се надява мракът да го погълне, но се боеше да не остави впечатлението, че плаче.

— В „Коул Фармс“ — изкуши го Паркър. — Телешки черен дроб с лук. И бекон. Даже ще се бръкна за индийски пудинг за десерт.

Уолш отпусна рамене.

— Дай ми парите предварително. Не ти вярвам, че ще платиш. Не ти вярвам и точка.

Паркър му връчи две двайсетачки.

— Може да си взема и безалкохолно — продължи Уолш. — Освен това обичам да оставям щедри бакшиши.

Паркър добави още десет долара. Уолш пусна парите в Стойката за чаша.

— Ще се видим там — рече той. — Ако умреш по пътя, няма да ми липсваш.

Той потегли. Докато излезе на шосето, Паркър вече го следваше плътно отзад.

Поне Рос ще остане доволен, помисли си Уолш. А после: Майната му на Рос.

„Коул Фармс“ съществуваше от над шейсет години. Намираше се на „Луистън Роуд“, близо до входа на игрището за голф „Спринг Мийдоус“. Двамата седнаха на маса за четирима. Паркър си поръча

сандвич с пуйка, а Уолш — обещания черен дроб с лук, бекон и достатъчно гарнитури, за да прекатурят масата.

— Да ти имам наглостта — каза Уолш, след като сервитьорката взе поръчките им.

— Още си кисел заради Бореас.

— Меко казано.

Паркър си спомни окървавеното тяло на пясъка. Спомни си и как го прекрачи, без да почувства нищо.

— Още тогава ти казах: ръцете ми са чисти.

— А съвестта ти?

— И тя, или поне що се отнася до Бореас.

— Точно това ме тревожи.

Паркър прокара пръсти по масата, сякаш да провери колко е гладка, и не намери ни една неравност, нито троха.

— Всяко нещо си има цена, Гордън. — За първи път наричаше Уолш по име. — Няма нищо безплатно.

— Не знам какво трябва да значи това.

— Напротив, знаеш. В Бореас бе сложен край на нещо ужасно. Аз платих с болка. Ти плати с мълчание.

— Има си закони. От мен се иска да ги прилагам.

— Правото и правдата не са едно и също.

— Мисля, че ти се размина организация на убийство. Не желая да поддържам връзки с човек, който е способен на такова нещо.

— Ами Рос?

— Рос очевидно няма същите скрупули. Той ми каза, че ти се плаща за това, въпреки че според мен по-редно е да се каже, че смучеш от федералната цица. Толкова ли си закъсал за пари?

— Осигуряват ми известна гъвкавост. Някои от клиентите ми не са в състояние да плащат достатъчно за услугите ми.

— А куршумите си имат цена.

— Купуваме ги изгодно.

Уолш се облегна назад, видимо отвлечен, но и за да направи място за храната си. А тя беше много. Личеше си, че се изкушава да я остави недокосната и да си тръгне, но блюдата ухаеха твърде примамливо. Той сложи едно лукче в устата си и битката беше изгубена.

— Защо си тук? — попита той.

— Джеръм Бърнел.

Уолш го изгледа над едно пържено картофче.

— Чух, че тъкмо е излязъл.

— Той ме потърси.

— Защо?

— Твърди, че са го накиснали.

— За детското порно? Не беше мой случай.

— А престрелката в бензиностанцията?

— Бях в екипа. Том Стивър беше шефът.

— Стивър отдавна е мъртъв.

— Да. Млад си отиде. Не се грижеше за себе си.

Уолш топна зальк хляб в яхнията, като старателно загреба и малко бекон.

— Слава богу, че ти си взе поука от грешките му — каза Паркър.

— Така е. Никога не пий диетична кока-кола. Захарта поне е естествена.

— Бърнел те помнеше.

— Така ли? Поласкан ли да се чувствам?

— Останах с впечатлението, че си се усъмнил в някои детайли около застрелването на втория мъж — онзи, който се е подвизавал като Хенри Форд.

Уолш сви рамене.

— Дънстанови потвърдиха версията на Бърнел. По онова време нямаше повод да различаваме случая. Форд беше убил помощник-шериф, а двамата със Саймъс бяха заклали още поне петима души. А и онова момиче, Кори Уайт. Това нямаше да свърши добре за нея.

— Поне петима?

— Бяха обрели дома на семейство Тимард, но в буса имаше и други предмети, които явно не бяха техни. Отне ни известно време, но проследихме един часовник до бижутерски магазин в Роуд Айленд. Принадлежал е на шейсет и осем годишен мъж на име Артър Дайнс. Живее сам в къща в покрайнините на Уестърли. Къщата още е там. Дайнс го няма.

— Къде е отишъл?

— Подозирам, че в морето, където са го пратили Форд и уродливият му полубрат, като са го вързали за нещо тежко, за да не изплува.

— Чакай малко — Форд и Саймъс имат роднинска връзка?

— Двайсет и пет процента обща ДНК, въпреки че това се разбра чак след като Бърнел влезе в затвора, а и нямаше да промени нищо. Знаеш ли, че братът, Саймъс, е носил протези, а в джоба си е носил други, модифицирани с остриета? Що за човек трябва да си, за да направиш такова нещо?

Паркър отхапа от сандвича си. Трябваше му време да помисли.

— Да се върнем на Бърнел и изстрелите срещу Форд. Кое те смути?

— Ами, най-вече ъглите. Ако Форд се е обърнал да стреля, както твърдеше Бърнел, куршумите вероятно нямаше да го уцелят право отзад. Изглеждаше, сякаш е бил застрелян, докато се опитва да избяга. Стивър се съгласи под сурдинка, но нали Бърнел беше герой. И да, наистина беше. Не му го отричам. Той е спасил всички в бензиностанцията и се е разправил първокласно с Форд. Но го е довършил. Може би има някаква жилка. Ако щеш, безскрупулност. По-корав е, отколкото изглежда — или поне беше, преди да попадне в „Уорън“.

— Той продължава да отрича, че детското порно е било негово.

— Да, това беше странно. Не се призна за виновен, въпреки натиска. Упорито твърдеше, че е невинен.

— Може би защото наистина е бил невинен.

— Вярваш ли му?

— Ейнджъл му вярва.

— А Ейнджъл е спец по сексуалните насилници?

— Може да се каже.

Уолш замълча, за да осмисли информацията.

— Ако е невинен, кой го е натопил?

— Може да е била бившата му съпруга. Не са били близки, ако мога така да се изразя.

— Не — възрази Уолш. — Едно е да не си близък с някого, друго е да го мразиш, а една жена трябва да мрази мъжа си колкото аз мразя данъците, за да го обвини в педофилия.

— Е, ако Бърнел не лъже, някой явно си е направил труда да му спогоди този номер. Според него е отмъщение за убийствата при Дънстан.

— Отмъщение ли? Ако е така, защо просто не са го застреляли?

— За да не се свърши толкова бързо?

— Първо да го измъчат, после да го убият.

Майка и дете понечиха да седнат на съседната маса, но размислиха и се отдалечиха. Уолш ги изглежда.

— Виждаш ли какво правиш с хората? — попита той.

— Ти още си тук.

— Защото ми плащаш.

— Това е подкуп.

— Не и ако не получиш нищо в замяна. Ще вземеш ли парите на Бърнел?

— Така мисля.

— Няма да ти донесат радост.

— Ще те изненадам. Какво ще ми кажеш за Форд и Саймъс?

— Никакви следи. Като призраци.

— Отпечатъци?

— Получихме частично съвпадение за Саймъс от един обир с взлом в Роаноук, Вирджиния, през 2002 година. Били откраднати много ценности, но собствениците били на почивка по това време. За щастие, защото имали и деветнайсетгодишна дъщеря. Още си я имат, благодарение на вилата им във Флорида.

— Бърнел каза, че и Кори Уайът, и Пейдж Дънстан са изчезнали.

Уолш изчопли парченце бекон от зъбите си, погледна го свъсено, сякаш го е обидило с нещо, и го изяде.

— Уайът беше наркоманка.

— Преди убийствата?

— Не, след тях. Преди тях е била само примамка в схема за изнудване на злощастни мъже за пари. Случилото се при Тимард обаче я пречупило. Така или иначе е била на път, но след смъртта на приятелите ѝ съвсем се предала.

— Ами Дънстан?

— Не съм следил повече случая.

— Наистина ли се води изчезнала?

— Трябва да проверя.

— Хайде де...

— Виж, последния път, когато чух за нея, още се издирваше, но това не означава, че има връзка със стрелбата в бензиностанцията. Това ли е теорията на Бърнел?

— Да.

— Нали знаеш какво е параноя?

— Да.

— Е, не забравяй, че е заразна. Винаги мий ръцете си след контакт с нея.

Уолш довърши мълчаливо ястието си. Паркър хапна още малко от сандвича си, но остави по-голямата част в чинията си. Още не беше възвърнал апетита си. Уолш поиска да му сложат индийския пудинг в кутийка за къщи. Каза, че трябва да върви. Може и да беше вярно.

— Рос още ли ти плаща, за да ме клеветиш? — попита Паркър.

— Никога не ми е плащал за това. Направих го от добро сърце.

— А сега?

— Не ми пука какво ще стане с теб.

— На Рос обаче му пука.

Уолш избегна погледа му.

— Така е.

— Гледай да напишеш вярно имената — каза Паркър.

— Непременно. Я само ми припомни: „изрод“ с „т“ ли се пишеше?

Паркър се прибра у дома. Отметна малко документация, изпрати няколко сметки, после отиде сам на кино в „Никълодиън“ в Портланд. Предпочиташе местното кино пред големите в Сако и Уестбрук. Миризмата му действаше странно успокояващо, въпреки че няколко пъти се наложи да стане и да се облегне на стената заради болките в гърба си. Нямахше кой да възрази, защото беше седнал на последния ред, а и залата беше почти празна. Понякога усещаше кожата си твърде стегната на присадените участъци, друг път чувстваше болка на мястото на липсващия бъбрек. Когато се изправяше, инстинктивно хващаше малката топка, която държеше в джоба си, и я мачкаше както за да упражни увредената си лява ръка, така и за да се разсее от другите болки.

Мислеше за Джеръм Бърнел и жестоки, хищни убийци.

Одел Уотсън не можеше да заспи. Беше на десет години и живееше с майка си и баба си в покрайнините на Търли в тристаен фургон, който опичаше живи обитателите си през лятото, а през зимата ги принуждаваше да навличат дреха връз дреха. Одел често сънуваше кошмари, но се беше научил да не безпокои жените в дома си с тях. И двете работеха: майка му като готвачка, а баба му — като чистачка, като общо се справяха с три работни места, защото, когато основните ѝ ангажименти позволяваха, майка му също чистеше. Работеше сутрешна смяна в „Шелби“ и ставаше в три и половина, за да бъде там в четири и половина и да се подготви за отварянето на заведението в пет. „Шелби“ се намираше в другия край на града, но понякога, когато времето беше хубаво, майка му ходеше пеша на работа, за да пести бензин.

Всяка сутрин баба му го приготвяше за училище и го качваше на автобуса. Одел я обичаше, но тя беше натрупала много гняв в себе си. Спомняше си как баща ѝ не получил правото да гласува, защото не можел да каже колко мехурчета има в един калъп сапун или как се пише думата „бурлеска“, която не бил чувал дотогава и не знаел какво означава. Когато се върнал две години по-късно, издържал теста за грамотност, дал гласа си и веднага изгубил банковия кредит и работата си.

Баба му била в Монтгомъри през 1965-а, когато бели мъже убили Виола Лиуцо — домакиня от Мичиган, която прекарвала черни активисти от Селма до летището в Монтгомъри в дните, когато на емблемата на Демократическата партия в Алабама пишело „Върховенство на белите“. Убийците по-късно били аплодирани на парад на Ку-клукс-клан, но девет месеца по-късно били осъдени на затвор, а бабата на Одел била сред зрителите на стъпалата на съда. Омъжила се за мъж на име Мейсън Кофи — като кафе, както сам казвал той — ветеран от войната в Корея, служил при Дяконите за защита и правда, чернокожи бивши войници, които осигурявали

въоръжена охрана на борците за граждански права в Алабама, Мисисипи и Луизиана.

Накрая баба му и Мейсън се върнали в окръг Пласи, Западна Вирджиния, заедно с единственото си дете — момичето, което покъсно щяло да стане майка на Одел. Мейсън отдавна беше починал, а бащата на Одел ги беше изоставил. Сега живееше в Балтимор и изпращаше пари на Коледа и рождения ден на Одел, стига да си спомнеше и да имаше нещо в наличност. Одел не го бе виждал толкова отдавна, че не си спомняше как точно изглежда.

Баба му напомняше, че сега Одел е мъжът в къщата и му разказваше истории за пралядо и дядо му, защото, предупреждаваше тя, положението не се е променило кой знае колко за чернокожите, каквото ще да пише в законите. Законите се четяха така, както хората с власт искаха да се четат. Достатъчно бе Одел да погледне през прозореца, за да се увери в това.

Достатъчно беше да погледне към Отреза.

Понякога, когато се прибереше от училище, майка му или баба му си беше у дома, но обикновено фургонът беше празен, което означаваше, че Одел се беше научил да се грижи за себе си. Всеки ден той си отключваше, приготвяше си сандвич, пиеше мляко, пишеше домашните си и гледаше телевизия или си играеше на видеоигри, докато жените се приберат, често заедно, ако са чистили на едно и също място, и двете уморени и миришещи на дезинфектанти.

Одел беше старателен ученик, но много затворено дете, отчасти поради начина си на живот. У дома се радваше на обич, но обстановката бе твърде тиха и монотонна. Когато не бяха на работа, двете жени обикновено спяха и го оставяха да се оправя сам. Ако му омръзнеше да гледа телевизия и да играе, четеше. Обичаше истории за космонавти и комикси за супергерои. Рисуваше добре, но само у дома. В училище гледаше да не привлича много внимание. Така животът беше по-лесен.

През последните седмици кошмарите бяха започнали да се завръщат. Одел не знаеше защо, но винаги бяха едни и същи: момиче с разкъсана рокля и разголени гърди тичаше през гората срещу фургона и се приближаваше към прозореца, от който гледаше Одел, но тогава я нападаха кучета. После идваха мъжете, които прогонваха кучетата и отнасяха момичето — всички, освен последния, който се казваше

Лусиъс. Той имаше рижа коса и не спираше да поглежда назад към прозореца, от който Одел наблюдаваше всичко през пролуката между завесите. В кошмара мъжът се приближаваше до прозореца, а Одел не можеше да помръдне. Искаше да се върне в леглото си и да се престори на заспал, но тялото му не го слушаше и той оставаше замръзнал на място, макар да чуваше как Лусиъс диша и да виждаше сянката му по отсрещната стена, докато присъствието му вече нахлуваше в малкото пространство на Одел.

Сънувал бе този кошмар може би над двайсет пъти през последната година — година и нещо, но пет от тях бяха само през последните две седмици; няколко пъти Одел се беше събудил в подмокрено легло. Първия път, когато това се случи, беше толкова уплашен и засрамен, че събуди всички. Майка му го изми и му помогна да облече чиста пижама, а баба му събра чаршафите от леглото и наложи вестници върху дюшека, за да попият влагата. На следващия ден и двете бяха спривави заради неспокойната нощ.

Втория път майката на Адел го заплаши, че ще започне отново да му слага бебешки пелени, а вечерта баба му донесе найлонов чаршаф, който постла върху леглото „за всеки случай“. Одел се почувства като бебе. Оттогава насам се бе напикал само още веднъж, но тогава скри пижамата си под леглото, а когато се прибра от училище, сам изпра и изсуши всичко. Кошмарът обаче продължаваше да го тормози, а когато се събудеше от него, не можеше повече да заспи. Стоеше далеч от прозореца и препрочиташе комиксите си на фенерче под завивката. Не искаше да включва нощната лампа. Спалнята му беше на практика преобразен склад, точно до стаята на майка му, но си беше неговото място и си я обичаше. Трябваше обаче да внимава, защото светлината от лампата се процеждаше под вратата и през тънките завеси, така че можеше някой да я види от пътя, а той не искаше това да стане.

Кошмарът бе толкова упорит, че Одел почти беше забравил, че всичко това се бе случило наистина: момичето, кучетата, мъжът на име Лусиъс... най-вече той. Одел беше видял цялата тази сцена наяве, само че тогава успя да се пъкне в леглото, преди Лусиъс да е стигнал до прозореца. Чу стъпките и дишането му Въпреки всичко остана да лежи съвършено неподвижно, и накрая Лусиъс си тръгна. Одел обаче не помръдна още няколко часа, докато не се увери, че и майка му вече е

будна, защото се боеше, че това е номер и мъжът продължава да го шпионира.

Можеше да разкаже на майка си и баба си какво е видял. Трябваше да го направи, защото така щеше да бъде правилно, само че на следващия ден, докато се прибираше към фургона от училищния автобус, от гората близо до мястото, където майка му паркираше колата си, изскочи мъж, а следобедното слънце огря червеникавата му коса. Одел искаше да побегне и да се заключи вкъщи, но мъжът се оказа твърде бърз и го настигна още преди краката му да са го послушали.

Одел знаеше името на Лусиъс, защото бе чул майка си да говори за него на баба му, шепнешком, както винаги, когато споменаваха някого от Отреза: Оберон, Касандър... Но Лусиъс е най-страшният от всички, беше казала майка му. Най-страшният на всички светове, отвърнала бе баба му.

Лусиъс каза само две изречения на Одел: „Знам къде работи майка ти. Не ме карай да я вземам оттам“, след което допря пръст до устните си, заклевайки момчето да мълчи. После разроши косата му и изчезна в Отреза.

Ето че сега Одел седеше на ръба на леглото си и трепереше. Пижамата му отново беше мокра. Плачеше му се. Тази нощ кошмарът се бе явил малко по-различно: момичето беше в стаята му. Гърдите ѝ бяха много големи и докато Одел ги гледеше втренчено, от зърната им се процедиха малки капчици мляко. Момичето миришеше лошо. Палецът на дясната ѝ ръка липсваше, но нямаше кръв.

— Майка ти е в безопасност — каза му тя, докато в косата ѝ пълзеше буболечка. — Те не взимат цветнокожи.

В този миг Одел се събуди и едва се сдържа да не извика майка си, защото още усещаше миризмата на момичето в стаята, също както и тази на собствената си урина. Успя обаче да не издаде и звук и просто седеше, трепереше и с цялото си същество се разкайваше, задето онази септемврийска нощ бе погледнал през прозореца.

Чу приближаването на автомобил, който намали и спря. Одел често чуваше автомобили в странни часове, защото семейството му имаше нещастieto да живее близо до един от пътищата към Отреза. Никой обаче не спираше тук. Отвори се врата. Одел не искаше да гледа, но чу мъжки глас, който изруга, а друг му отвърна нещо, което

той не можа да долови. Между завесите отново имаше пролука. Тя привлече Одел.

— Не — прошепна си.

Защо този автомобил бе спрял тук? Защо не някъде другаде? Не стига момичето, нападнато от кучетата, ами сега и това. Ала той вече беше станал. Една крачка. Две. Одел притисна око в пролуката.

Бусът беше кафяв или черен — не беше сигурен, — но предната му гума беше спукана. За това си говореха двамата мъже. Към тях се присъедини още един, чието име Одел не знаеше, макар че често го беше виждал в града.

— Ще го заведем пеша — каза третият. — Бенедикт може да смени гумата и да ни настигне.

Един от другите двама се приближи до страничната врата на буса, отвори я и влезе вътре. След малко излезе, водейки четвърти мъж с примка на шията. Ръцете му бяха вързани на гърба, а на главата му бяха нахлузили торба. Наложил се да му помогнат да слезе от буса, за да не се спъне и падне. После затръшнаха вратата зад гърба му и го повлякоха към гората. Третият мъж — познатият на Одел, заговори нещо на Бенедикт, който се готвеше да вдигне буса на крик. После се обърна и погледна право към фургона на Уотсън.

„Не трябваше да го правя — помисли си Одел. — Не трябваше да поглеждам.“

Нечия ръка покри устата му. Той се опита да се отскубне, но после чу шепота на майка си.

— Тихо — каза тя. — Тихо.

После притисна Одел към себе си и двамата продължиха да гледат заедно.

Този път, за разлика от Лусиъс, мъжът не се приближи до прозореца. От гората се чу вик: „Трябва ми помощ“, и той се обърна и се отдалечи натам.

Одел захлипа в шепите на майка си. На вратата се появи баба му, загърнатата в халат заради студа.

— Пак го направих, мамо — прошепна Одел. — Намокрих се. Съжалявам.

— Не се притеснявай, миличък. Не си виновен. Но не казвай на никого за това, чуваш ли?

Той кимна. Разбираше. Не искаше никой да вземе майка му. Отвън се чу как Бендикт сваля първия болт на колелото.

— Хайде, ела — каза майка му, — да ги оставим да си вършат техните си работи.

Тази нощ той спа при майка си, само по чисто бельо. И двамата бяха още будни — баба му също, защото не се чуваше да хърка, — когато бусът отново запали и потегли натам, откъдето беше дошъл.

Изчезна в Отреза.

Едуард Хенкел, шериф на окръг Пласи, спря отстрани на пътя и се опита да успокои дишането си. Едва не беше ударил елен. Ако беше шофирал малко по-бързо, нямаше да се размине, а мъжкарят беше достатъчно голям, за да потроши предното стъкло и да го убие. Появил се беше толкова внезапно от мъглата, че Хенкел едва успя да го забележи, преди да се е изпречил пред колата. Не си спомняше дори кога е натиснал спирачката; сякаш колата беше спряла под налягането на някаква външна сила, а кракът му само по инерция се бе озовал на педала.

Гърдите го боляха. Напоследък често се случваше, което и бе причината да отиде на лекар. Освен това се задъхваше, страдаше от гадене и умора, а ако се изправеше внезапно, му се завиваше свят. Отдаваше всичко на грип, докато не се появиха болките. Бързият поглед в интернет показва, че на четиридесет и девет той изпитва всички предупредителни симптоми на приближаващ инфаркт. Подобно на горе-долу всички мъже след Адам, си помисли, че ще е достатъчно да вземе някакво лекарство и да си почине няколко дни, защото 1) ако наистина беше грип, нямаше смисъл да преиграва, и 2) ако имаше сърдечни проблеми, животът му щеше коренно да се промени — и то ако изобщо оцелееше, защото най-голямата промяна, с която се сблъсква човек в живота си, е неговият свършек.

Хенкел беше разведен, а двете му подрастващи деца живееха с бившата му съпруга и пастрока си в Кливланд. Отношенията между всички бяха доста добри, въпреки че Хенкел нямаше възможност да вижда децата си толкова често, колкото му се искаше, а и те бяха на възраст, в която нямаха голямо желание да се влачат до Търли за два уикенда месечно само и само баща им да се почувства отново като такъв. Затова и се съгласи посещенията да бъдат веднъж месечно само и само децата да са доволни, и донякъде се получи: синът му, Денис, вече не беше толкова враждебно настроен, както при предишните си идвания в Търли, но по-малката. Ким, си оставаше същинско чудовище. Другите бащи с дъщери на същата възраст го успокояваха,

че това не е нещо необичайно за петнайсетгодишните момичета и че не бива да го приема лично. Дори Айрин — жената, което беше поела химическото чистене в Мортънсвил и с която той неотдавна започна плаха връзка, го уверяваше, че това е само фаза и Ким ще омекне. Това обаче беше, преди да се е срещнала лично с нея и преживяването да я накара донякъде да промени мнението си — както и да погълне по-голямата част от бутилка мерло, за да успокои нервите си.

Хенкел не беше казал на Айрин за болките в гърдите и призляването, нито за посещението при лекаря, след като една сутрин се събуди в четири часа от непоносима болка и реши, че това все пак няма нищо общо с грипа. Налагаше се обаче да я осведоми за последвалата ангиография, защото бяха обръснали част от слабините му, за да вкарат контраста, а тя неминуемо щеше да забележи промяната в тази област.

Чудеше се дали смъртта вече е надвиснала над него.

Патрулният автомобил на полицейското управление в Мортънсвил беше спрял на едно голо място в гората над езерото, в което нищо не плуваше и нищо не вирееше заради всички отрови, които се изсипваха там от години. През лятото беше сборище на насекоми и издаваше остра, химическа миризма. През есента също не миришеше по-добре, но поне насекомите намаляваха. От друга страна, сега езерото като че ли имаше конкуренция по отношение на смрадта.

Самият шеф на полицията Бентли се обади на Хенкел от личния си мобилен телефон, така че информацията да не се разпространи веднага. Бентли беше дребен, жилав мъж малко над шейсетте, който трябваше отдавна да се е пенсионирал, но беше като вързан за града и работата си. Ако напуснеше нея, вероятно трябваше да напусне и него, защото нямаше да понесе да гледа как някой друг се разпорежда с управлението. Бентли се самоопределяше според положението си в Мортънсвил. Без него щеше да се чувства кръгла нула.

Хенкел спря до другия автомобил и видя Бентли, който размаха шапката си от една пролука между дърветата. Хенкел взе собствената си шапка от седалката до себе си, извади нов чифт латексови ръкавици от кутията на пода и бавно се запъти към колегата си. Покрай лицето му жужаха последните есенни мушици, а в ясната утринна светлина му се струваше, че вижда цял рояк в гората. С приближаването усещаше все по-силно миризмата на разложение и изпита силно

облекчение, когато първата работа на Бентли, още преди да каже нещо, бе да му подаде тубичка с ментолов вазелин. Хенкел сложи малко над горната си устна и около ноздрите си. Смрадта не изчезна, но ментолът надделяваше.

Хенкел нахлузи ръкавиците, Бентли стори също с чифта, който стърчеше от джоба на панталоните му.

— Кой ги е намерил? — попита Хенкел.

Това бяха първите му думи, откакто пристигна.

— Момчето на Чарли Лътър.

— Аха.

Пери Лътър беше простицък човек. Работеше почасово в закусвалнята „Шелбис“, където миеше чинии и метеше пода. Обичаше да рисува животни от зоопарка и да ги раздава на хората. Беше единственото дете на семейство Лътър, родено, след като те бяха минали четиридесетте. Сега и двамата бяха на близо осемдесет и Хенкел се чудеше какво ще стане със сина им, когато си идат. Вероятно щеше да се наложи да постъпи в някакъв дом, защото със сигурност не можеше да се грижи за себе си.

— Казал на майка си, после баща му ми се обади — обясни Бентли. — Помоли да не намесваме името на момчето. Обещах му да направя каквото мога.

Телата лежаха, отчасти изровени, в една яма в сърцевината на шубрака. В пръстта Бентли забеляза следи от животно — може би лисица, не беше специалист по разпознаването им. Първата му мисъл беше, че е трябвало да изкопаят по-дълбока дупка и евентуално да натрупат камъни върху трупите, само че наблизко нямаше много камъни. Личеше си, че който го е направил, е бързал или не му е пукало особено дали останките ще бъдат открити.

И двете тела бяха на мъже. Хенкел предположи, че стоят там от около седмица. Дали заради начина, по който бяха хвърлени, но те лежаха един до друг, главата на единия почиваше върху гърдите на другия, а ръката му беше праметната върху него като в утешителна прегръдка. И двамата бяха застреляни в главата отблизо с достатъчно голям калибър, че да оставят куршумите масивни изходни рани, които бяха разкривили чертите им още преди разложението да се е захванало с тях.

— Потърси ли документи? — попита Хенкел.

— Проверих джобовете, но бяха празни. Не исках да ги разбутвам повече от необходимото.

Хенкел приклепна до гроба. Съжаляваше, че не си е сложил повече ментол. Съдейки по дрехите и цялостния им вид, нямаха и трийсет години или дори по-малко. Единият имаше татуировка на бодлива тел на дясната си китка. Това можеше да помогне при официалното идентифициране на телата, въпреки че Хентли вече подозираше кои са, и вероятно Бентли — също.

— Дъстин Хъф — каза Хенкел, като посочи тялото с татуировката — това с праметнатата ръка върху другото.

— Което ще рече, че другият е Роби Килиан.

— И аз така предполагам.

Килиан и Хъф бяха от Кълъмбъс, Охайо, но имаха бизнес в Западна Вирджиния. Бяха започнали с продажба на трева, но бързо бяха преминали към оксикодон^[1], метамфетамини и всичко друго, което пазарът бе готов да поеме. Бяха амбициозни и се носеха слухове, че са сключили сделка с някакви мексиканци за продажба и дилърство на хероин. Килиан беше от богато семейство, поне по стандартите в тази част на света, и родителите му бяха готови да глезят сина си с пари, стига да стои далеч от тях — оттам двамата с Хъф бяха почерпили първоначалния капитал за бизнеса си. Благоразумно стояха далеч от окръг Пласи или поне така изглеждаше допреди няколко седмици, когато едно хлапе на име Луси Холмс взе свръхдоза на купон и едва не умря. Въпреки че почти никой не можеше да го потвърди, подозираха, че хероинът, който си е инжектирала, е бил доставен, пряко или не, от Килиан и Хъф. Пласи беше неразработен пазар и окуражени от връзките си, двамата младежи бяха решили да си го присвоят.

После изчезнаха и майката и бащата на Килиан, макар да не можеха да бъдат номинирани за награда за родителски грижи, се оказаха достатъчно загрижени за благополучието на сина си, за да вдигнат шум, а овдовялата майка на Хъф добави гласа си към тези на богатите си съседи. И ето че синовете им бяха намерени, гниеци в плитък гроб.

— Това е работа на Отреза — каза Хенкел.

— Не знаем със сигурност.

— Наоколо няма други, които биха затрили две момчета така.

— Може да са разсърдили мексиканските си приятели в Кълъмбъс.

Хенкел знаеше какво се опитва да направи по-възрастният му колега. Шефското място може и да му харесваше, но като при всеки друг служител на закона в окръга — още от времето, когато бяха носили колани с препасани пистолети и извити мустаци, — удоволствието и удовлетворението от работата бяха обратнопропорционални на замесването на Отреза.

— Ако са разсърдили някого там, щяха да са заровени в дупка в Охайо. Няма никакъв смисъл да ги влачат дотук, за да се отърват от телата.

Бентли разгони мухите с шапката си, като че в момента те бяха единственият му проблем, включително и заради упоритото си нежелание да се махнат.

— Напоследък Отрезът си трае.

— Или просто внимават.

— Което ни връща на въпроса как бихме могли да не го преписваме на тях — рече Бентли, като дръпна една сламка. — Обикновено, когато те закопаят някого, се стараят да си остане там.

— Е, и Омир може да задреме^[2].

— Не знам какво значи това.

— Значи, че всеки може да допусне грешка.

Бентли се взря в телата.

— Знаеш ли какво щеше да направи Ръс Дъгар с тях?

Дъгар беше шерифът на окръг Пласи преди Хенкел и легендарна фигура тук. Ненавиждаше работата на бюро и в резултат на това стана последният сред силите на закона в Пласи, убит по време на служба. Бил застрелян и оставен да умре край пътя, след като спрял един тип на име Оуен Бик, заподозрян в шофиране в нетрезво състояние — само за да открие, че въпросният мъж е целият в кръв, понеже току-що е убил жена си, и няма никакво желание да се обяснява на когото и да било, особено на шерифа. Дъгар умрял в калта, а Бик отпрашил нататък, вече наясно с факта, че е наложително да се преоблече и да се отърве от колата. Успял да остане незабелязан три дни, но за негово нещастие го открила не полицията, а Отрезът, или поне така се говореше. Отрезът си имаха договорка с Дъгар и явно не останали никак доволни, че тя е била застрашена по такъв начин. Тялото на Бик

беше открито да виси с главата надолу от едно дърво от другата страна на границата на окръга. Беше вързано с жица над останките от огън, който бе изпепелил главата и торса на трупа.

— Да, знам — отвърна Хенкел.

Дъгар щеше да вземе една лопата от багажника на колата си, да покрие лицето си с кърпичка, да зарови телата, както се полага, и повече дума да не се чуе за това. В света на Дъгар и хората като него Килиан и Хъф сами си просека неприятности и не биваше да се изненадват, когато съдбата им ги поднесеше. Позицията на Дъгар за Отреза беше пределно ясна: той не им се месеше, в замяна искаше единствено никой да не пострада, а Отрезът си вършеше работата, без да привлича твърде много внимание.

Дъгар, както заключи наследникът му, по всяка вероятност гореше в ада.

Хенкел чу автомобил да спира горе на пътя. Бентли отиде да види кой е и се върна с Роб Чанър — един от заместниците на Хенкел и далеч не негов любимец. Извиха му ръцете да го вземе и въпреки че младият мъж беше умен и работеше ефективно, така и не успя да спечели симпатията му, защото не криеше амбицията си да стане най-младият шериф в историята на окръг Пласи.

Чанър като че ли не се смути ни най-малко от миризмата на телата. Хенкел дори си помисли, че тя като че ли го вълнува, но може би позволяваше антипатията да влияе на преценката му.

— Братче, някой много е искал да ги прати по-бързо при Господ — отбеляза Чанър. — Уха!

— Как ни намери, Роб? — попита Хенкел.

— Минавах покрай къщата на Чарли Лътър и видях, че има някакъв проблем с Пери. Тъпчото се беше изтропал наред моравата пред къщата. Помислих, че ще трябва да го усмирявам с шоквата палка. Заедно с баща му успяхме да го успокоим и тогава Чарли ми разказа какво е станало.

Хенкел си помисли, че би хвърлил Чанър при Килиан и Хъф, ако посмееше да удари Пери Лътър с шоквата палка, но не каза нищо. Хвърли последен поглед на телата и нареди на Чанър да донесе мушамата от багажника на колата му. Събираха се облаци, а не му се искаше дъждът да отмие уликите.

— Повече нищо не можем да направим за тях — каза той. —
Време е да обявим случая.

Фермата на Лътър попадеше в юрисдикцията на Мортънсвил, а телата бяха открити извън града, но нито Хенкел, нито Бентли бяха в състояние да се захванат с разследване на убийство. Това беше работа за щатската полиция.

Бентли не помръдна, а Хенкел забеляза, че и Чанър се е спрял и ги гледа.

— Добре ще бъде, ако се разчуе, че телата са намерени — каза Бентли.

Хенкел много добре разбираше какво има предвид.

Кажи на Отреза, и то преди детективите да довтасат.

— Скоро всички ще разберат — отвърна той.

— Да, но...

Хенкел го погледна.

— Не мога да ти попреча да се обадиш на когото поискаш, или да си тръгнеш оттук — каза той, — но ако възникне проблем и щатската полиция или федералните дойдат да душат наоколо, добре ще бъде да можеш да обясниш всяко свое действие след откриването на гроба. Това важи и за теб, Роб. Ясно?

След кратко мълчание Чанър кимна. Бентли сви рамене.

— Нищо конкретно нямах предвид — каза той.

Да бе, помисли си Хенкел.

— Хайде, Роб, донеси мушамата. Аз ще информирам щатската полиция. — Той се обърна отново към Бентли. — Освен ако не предпочиташ ти да го направиш.

— Не, ти си — отвърна Бентли, но поне имаше благоприличието да не го погледне в очите.

— Да — рече Хенкел, — така и предполагам.

Той се качи по склона след Чанър и остави Бентли да се слее с цялата смрад на покварата и разложението.

[1] Наркотично вещество, полусинтетичен опиоид. Използва се в онкологията, като обезболяващ препарат. Запазва ефекта на морфина и хероина, но при по-ниска склонност към пристрастяване. — Б.р. ↑

[2] Изразът води началото си от Хораций, „Поетическо изкуство“, стр. 359. — Б.пр. ↑

Паркър пиеше кафе в „Петнистата брадва“ на улица „Конгрес“, четеше за плановете за поредния мащабен строеж до Старото пристанище и се чудеше колко ли още ще просъществува Портланд във вида, в който го обичаше.

Спомняше си бегло времето, когато Старото пристанище приютяваше предимно пияни ловци на омари и от онзи тип моряци, които дават лошо име на бизнеса. В началото на седемдесетте, когато идваше с родителите си в Мейн на гости на дядо си за лятото, избягваха района на улица „Търговска“. Там си беше откровено опасно. Ала повечето места, на които коравата репутация на града някога почиваше, сега бяха изчезнали. Четири десетилетия по-рано градът беше поискал федерална субсидия за подобряване на района на Старото пристанище и беше платил на хора, живеещи от социални помощи, да наредят павета и да засадят дървета. Неколцина предприемачи започнаха да купуват на едро имоти на улици „Фор“ и „Уорф“, защото бяха наясно, че ако районът ще процъфтява, то ще са му нужни ресторанти и барове, и то не от онези, в които туристите могат да бъдат пребити от рибарите. Част от характерния облик на Старото пристанище падна в жертва на този процес, но за известно време бе постигнат баланс между града, какъвто си беше, и трансформиращата визия на предприемачите за това, в което можеше да се превърне.

Но за Паркър и други като него сега около Старото пристанище имаше прекалено много нови хотели, а повечето хора, които познаваше, не можеха да си позволят да седнат в ресторантите там. Някъде по пътя градът беше решил да се преобрази в рай за изискания вкус, със съответните менюта и цени, в което нямаше нищо лошо, ако икономиката не бе тръгнала надолу. Магазините за намалени стоки стояха някак некомфортно до шумните туристически барове на улица „Уорф“, с техните пияни гуляйджии, които често привличаха нежелано полицейско присъствие. Някога редът в района се поддържаше само от една жена сержант, която обикаляше върху гърба на кон, прочут с

подлия си характер, но през деветдесетте години конната полиция беше разпусната и сега тук сновяха автомобили и цяла армия от униформени.

Междувременно градската управа най-сетне бе успяла да затвори кръчмата на Сангило на улица „Хампшир“ — последният истински долнопробен бар на Старото пристанище. Затварянето му стоеше на дневен ред още откакто един двайсетинагодишен младеж остана парализиран след престрелка пред заведението, но въпреки това беше жалко да видиш края му след петдесет славни години. Братята Фулчи, които някога бяха свалили вратата на таверната, за да я използват като таран в едно сбиване, бяха безутешни.

Паркър пиеше дългото си кафе и гледаше безделниците, които се мотаеха по „Конгрес“. Улицата все още пазеше ексцентричния си вид — „Стрейндж Мейн“ продължаваше да продава видео и аудиокасети, грамофонни плочи и игри за вече несъществуващи конзоли, а „Грийн Хенд“, „Йес Буукс“ и „Лонгфелю“ развяваха знамето на печатното слово, редом до галерии, заведения за пушене и дори огромния магазин за възрастни „Видео Експо“. Настъплението на луксозните ресторанти обаче беше достигнало и до този далечен, западен край на пристанището и не беше трудно да се досети човек, че скоро хората, обитаващи социалните квартири по улицата, ще бъдат изтикани по-надалеч, за да не смуцават благородните туристи.

Телефонът му завибрира. Беше изключил звука, за да не дразни хората наоколо. Когато станеше губернатор или владетел на света — което се случеше първо, — щеше да прокара закон, принуждаващ хората да говорят по мобилните си телефони само извън заведенията под заплаха да им бъдат конфискувани или да им ги сервираят като десерт. Погледна екрана; беше Гордън Уолш. Изненада се. Бяха се разделили по-топло отпреди, но това не значеше кой знае какво.

Паркър взе кафето си и излезе навън.

— Добро утро, детектив Уолш.

Не получи поздрав в замяна.

— Джеръм Бърнел наруши пробацията — извести го Уолш. — Пропуснал е задължителната среща с отговорника си и не е стъпвал в апартамента си от вчера.

Паркър затвори очи.

— По дяволите.

— Може да е избягал. Няма да е първият.

— Трябва да позвъня тук-там. Кой е отговорникът му?

— Казва се Крис Атууд. Изглежда свестен. Изчакал е до тази сутрин, преди да вдигне тревога. Каза, че искал да му даде шанс.

Дали щеше да има разлика, ако Атууд се беше обадил по-рано? Надали. Паркър не изключваше напълно възможността Бърнел да е решил да опита шанса си някъде другаде. Дори да бе казал истината в „Голямата изгубена мечка“ и да беше набелязан, това не значеше, че ще си седи кротко и ще чака да го хванат. Ала не изглеждаше да има енергията да избяга. Дори разказът го беше изтощил до крайност. Докато вървеше към таксито си, краката едва го държаха. Самият факт, че бе споделил собствената си версия за събитията, въпреки риска никой да не ѝ повярва, беше бунтарски акт от негова страна.

— Претърсиха ли апартамента му?

Отговорникът по пробацията не се нуждаеше от специална заповед, за да претърси жилището на подопечния си, също както и за да го арестува, ако нарушеше условията.

— Преди час. Не е оставил бележка, ако това питаш.

— Някакви следи от борба?

— Не. Още ли смяташ да го поемеш като клиент?

— Може би.

— Надявам се, че ти е платил предварително.

— Това е едно от нещата, които трябва да разбере. Ще ти се обадя пак.

— Аз не работя по случая. Просто реших, че ще се заинтересувам.

— Благодаря. Наистина.

— Виж, може Атууд да ти се обади. Чух се с него и му казах, че Бърнел те е потърсил. Евентуалният ти клиент официално е нарушил условията на пробацията. Ако няма добро оправдание, в окръжния затвор го чака свободна килия.

На Паркър му беше все едно дали Атууд ще му се обади. Нямаше какво да крие и щеше да сподели цялата информация, която Бърнел му беше дал, или поне по-голямата част от нея. Първо обаче щеше да отскочи до адвоката на Бърнел, за да провери дали наистина му е оставил плика с пари, както бе обещал. Не че парите му трябваха, но човек, който се надява да се скрие от закона, би използвал всички пари

в брой, с които разполага. Ако Бърнел беше оставил плика на адвоката си, със сигурност не беше избягал.

Бяха го докопали.

Адвокатът на Джеръм Бърнел, именуц се Олег Кастин, известен още като Мокси Кастин, работеше в малка кантора на улица „Марджинал“. Сред юридическите кръгове в Мейн той беше прословут с неспособността си да функционира без кутийка от любимата си газирана напитка. През XIX век „Мокси“^[1] се продавала като патентовано лекарство срещу парализа, омекване на мозъка и импотентност. Рекламата ще да е била заслужена, защото Кастин бягаше в маратони, имаше коефициент на интелигентност на гений и беше прочут като майстор на шпагата в леглото. Не че човек можеше да се досети за всичко това, като го погледнеше: Мокси беше висок едва метър и шейсет и седем и имаше поне двайсетина излишни кила, а лицето и маниерите му напомняха на катерица, готвеща се за зимен сън.

Когато Паркър пристигна, в приемната нямаше секретарка, но през отворената врата на кабинета се виждаше Кастин, излегнат в стола си. Носеше розова риза и жълти тиранти, а краката му, обути в раирани крачоли, бяха подпрени на издърпаното най-долно чекмедже на бюрото му. Ръцете му бяха долепени върху корема, а часовникът на китката му беше достатъчно голям, за да краси църковна кула.

— Смущаваш дрямката ми — каза той с полуотворено око, когато Паркър влезе и седна.

— Надявам се, че някой не си плаща за нея.

— Най-добре мисля, докато тялото ми е в покой, а и това ми позволява да изразходвам огромни количества енергия, когато е нужно.

Съзнанието на Паркър обрисова неприятна картина, в която подпухналият Мокси употребяваше въпросната енергия с някое от множеството си завоевания от женски пол. Понякога силата на въображението му го тревожеше.

— Не искам да знам — каза той.

— За Джеръм Бърнел ли идваш?

— Точно така.

— Посъветвах го да не те наема, но не ме послуша. Трябва да се подпишеш за парите.

Адвокатът не изглеждаше излишно разтревожен от ненадейното изчезване на клиента си дори според собствените си широки стандарти.

— Не си ли чул? — попита Паркър.

Кастин отвори и другото си око и се обърна към него. При подемонстративен човек жестът му би се равнявал на това, да стисне детектива за гърлото и да го разтърси, за да изскубне всички сведения, които има.

— Какво да чуя?

— Вчера не се е явил на срещата в службата за пробация. От днес се смята, че е в нарушение.

— Защо, мамка му, никой нищо не ми е казал?

— Може да пробваш да си вдигаш телефона.

— Имам много работа този следобед. Трябваше да презаредя батериите.

Той пусна крака на пода и се завъртя към Паркър. Вдигна слушалката на телефона и звънна на Атууд, който потвърди думите на Паркър.

— По дяволите — изруга Кастин.

Той посегна към кутийката „Мокси“ на бюрото си, пресуши я, хвърли я в кошчето в ъгъла и извади още една от малкия хладилник под прозореца.

— Искаш ли?

— Не, благодаря. Току-що пих кафе. Мислиш ли, че е избягал?

— Не беше от този тип.

— Не го познавам толкова добре, но и аз останах със същото впечатление. С колко пари разполага?

— Не мога да ти кажа.

— Хайде, Мокси.

— Ще поемеш ли случая?

— Иначе нямаше да съм тук.

Кастин отключи най-горното чекмедже, извади плика на Бърнел и го връчи на Паркър заедно с книгата за разписки.

— Подпиши тук.

Паркър подписа.

— Е, Бърнел има ли достъп до някакви средства? — повтори той въпроса си.

— Не много. Докато беше вътре, имах достъп до сметките му. Почти нищо не е останало. Освен тези тук, има още към две хилядарки.

— Може ли да провериш дали е теглил вчера, или днес?

Кастин влезе в онлайн сметката на Бърнел.

— Не, там са си.

— Кой бяга без пари?

— Никой.

— Ти го защитаваше. Мислиш ли, че го е извършил?

— Това с порното ли? Не съм питал. Не беше моя работа.

— Той обаче е отричал.

— Да.

— А ти повярва ли му?

— Не пожела да се признае за виновен, за да смекчи присъдата. Това е необичайно. Имахме шансове заради другото — нали се сещаш, стрелбата в бензиностанцията. Опитах се да го убедя, че е в негов интерес да склучи споразумение, но той се запъна.

— Е?

— Това не значи, че не го е направил. Гледал е достатъчно филми, за да знае, че всичко, свързано с деца и секс, ще го направи доста непопулярна фигура в „Уорън“. Не искаше въобще да бъде осъден. Не го виня. Може да се каже, че заложи и изгуби.

— Ами ако не лъже?

— В крайна сметка истината не е важна. Важното е какво могат да докажат и какво аз мога да докажа или опровергая на свой ред. Ако тяхното доказателство е по-добро от моето, губя и клиентът ми също губи. Аз изгубих, Бърнел също изгуби.

— Доста цинично дори за адвокат.

— Просто реалистично. Но като сме седнали да си говорим на четири очи, ще ти кажа, че Бърнел изглеждаше шокиран от това, което бяха намерили в дома му, и не беше просто от изненадата, че са го хванали. Но ако снимките не са били негови, то някой или някои са организирали цял заговор, за да го накиснат. Не че е невъзможно, но заглавието „Бърнел е виновен“ се продаваше по-лесно.

Той отпи голяма глътка от кутийката.

— Виж сега, може би съм повярвал, че е невинен. Фирмата го беше представлявала и преди — дребна работа, гражданско дело. Харесвах го. Още го харесвам.

— И си поддържал контакт с него, докато е бил в „Уорън“?

— Точно така. Не си падам по зарязването на клиенти. Помагам с каквото мога. Намерих му квартира, уредих му работа. Последния път, когато се чухме, каза, че ще я приеме.

— Кога беше това?

— Вчера сутринта.

— Спомена ли нещо за среща с Атууд?

— Само че след час-два тръгва към „Уошингтън Авеню“. Не звучеше като да е проблем. Това му бяха първите дни навън. Още не му тежеше.

Паркър чу отварянето на врата зад гърба си. Секретарката на Кастин се беше върнала. Беше в края на петдесетте и изглеждаше така, сякаш би сритала Мокси в топките, ако се пробва с нея.

— Какъв беше животът му? — попита Паркър.

— Труден. В началото жена му стоеше до него и присъства в съда, но не бяха близки, а и нито единият не се преструваше, че бракът им не е на разпадане. Никой не се изненада, когато тя поиска развод.

— Някаква идея къде е тя в момента?

— Напусна града. Мисля, че беше някъде от Вирджиния или Западна Вирджиния и се върна там. Не, чакай... Охайо беше. Някъде в Охайо. Звучи като заглавие на песен, нали? Бяха женени от осем години, така че съдията присъди общи условия, което е половината от периода на брака, и тя получи четири години издръжка, както и традиционното обезщетение за преместване. Всичко приключи преди няколко месеца. Мога да прегледам записите на плащанията и да видим къде се намира банката ѝ.

— Ще ми бъде от полза.

Кастин почукна с кутийката по бюрото.

— Може би Бърнел ще изскочи отнякъде — каза той. — Някои изпадат в паника след излизането от пандиза. Преходът е много труден. Пият, друсат се, заминават за Флорида — какво ли не правят. Ще звънна тук-там да видя дали мога да намалю пораженията.

Той пресуши и втората кутийка и я запрати след първата, после взе очилата си и посочи плика.

— Той каза, че не иска договор. Само да ти дам парите.

— Аз ще си вода отчет за часовете и ще върна каквото не съм заслужил.

— Имам чувството, че ще си ги заслужиш докрай — отвърна Кастин, без да оригиналничи. — Препоръчвам ти обаче да подпишеш общо споразумение с фирмата. Ще имаш право да пазиш тайната на клиента — не че си човек, който няма да съдейства на силите на закона, ако го помолят.

Той извади един формуляр от папка и добави някои неща на ръка, след което го подаде на Паркър. Той му хвърли един поглед, преди да подпише.

— Ще събера информацията, която ти е нужна, и ще ти я пратя по имейла — обеща Кастин. — Ако искаш, ще ти направя и хартиени копия.

— Разпечатай всичко, моля те. Обади ми се, когато е готово, и аз ще мина да го взема. Имаш ли резервен ключ за апартамента му?

Кастин претърси едно чекмедже, намери връзка ключове и откачи един, маркиран със синьо тиксо.

— Гледай да не безпокоиш съседите.

— Твой ли е апартаментът?

— Цялата сграда е моя.

За момент Паркър си помисли, че е трябвало да стане адвокат. Сигурно щеше да понесе срама, ако това щеше да му донесе цяла жилищна сграда.

— Само още един въпрос — каза той.

— Да?

— Бърнел споменавал ли е за човек на име Харпър Грифин?

Лицето на Кастин се изкриви от болка.

— Да. Каза, че Грифин е направил живота му зад решетките ад. Опитвах се да звънна няколко телефона и ми се струва, че за малко нещата се бяха уталожили, но нали знаеш...

Той започна да прелиства визитките си отнесено, сякаш вече размишляваше как да потуши огъня, който заплашваше окончателно да изгори мостовете на клиента му. Пръстите му внезапно спряха.

— Той не е избягал — каза.

— И аз така мисля.

Кастин кимна.

— Той не вярваше, че е герой. Каза, че просто се е уплашил и е застрелял двама души.

— Разбирам го.

— Да — отвърна Кастин. — Сигурно го разбираш.

[1] Мохіе е една от първите марки газирани безалкохолни напитки в САЩ, а през 2005 г. е обявена за „официална напитка“ на щата Мейн. — Б.пр. ↑

Паркър се отправи към квартирата на Бърнел и намери домакина. По-рано сутринта той беше допуснал Атууд и един негов колега в апартамента на изчезналия. Явно Бърнел не беше единственият бивш затворник на пробация тук, защото домакинът познаваше процедурата и дори не си беше направил труда да уведоми фирмата, която се грижеше за сградата от името на Кастин.

Паркър бързо претърси жилището, защото беше малко, а и Бърнел не бе имал възможност да поживее достатъчно извън затвора, за да натрупа много вещи. Обади се на Кастин от спалнята, за да разбере дали Бърнел е държал неща на склад и дали ги е взел след освобождаването си. Кастин потвърди, че е наел склад от негово име близо до „Мейн Мол“ и че е закарал клиента си дотам в деня след освобождаването му. Бърнел си бил взел един куфар с дрехи и почти нищо друго. Паркър го помоли да провери дали някой е ходил там след това, защото подозираше, че на него няма да му кажат, а не беше в настроение да спори. Кастин обеща да помоли секретарката си да го направи и няколко минути по-късно тя му звънна, за да го информира, че повече никой не е ходил в склада. Паркър ѝ благодари и се загледа в малкия гардероб на Бърнел. Там имаше само един куфар и достатъчно обувки и дрехи, за да го напълнят.

Лошо, помисли си той. Много лошо.

После се обади на Крис Атууд и му обясни, че работи за Мокси Кастин и е нает да открие местонахождението на Джеръм Бърнел. Заяви, че ако успее, ще го заведе при Атууд, а от Кастин ще зависи да изнамери нещо в негова защита. В замяна попита Атууд дали Бърнел е изглеждал притеснен по време на първите им срещи. Атууд отвърна, че не е имал възможност да го опознае добре, но че първоначалното му впечатление било за човек, който е изпълнен повече с тъга, отколкото с гняв. После го информира за резултатите от полиграфа и решението си да го повтори.

— Защо? — попита Паркър.

— За да се уверя, че не съм сгрешил.

— В какъв смисъл?

— Не ми се стори социопат, но първият тест беше толкова чист, че го заподозрях.

— Освен ако не е казал истината.

— Това също ми мина през ума — призна Атууд, — но така или иначе сега го издирваме. Невинен или не, той се намира под мой надзор. Ако не е бил задържан или попаднал в болница със загуба на паметта, това е нарушение на пробацията.

— Били сте по-рано в апартамента му, нали?

— Да.

— Е, аз съм тук сега. Дрехите му са в гардероба, куфарът — също. Ако изобщо има някакви пари, то те са само джобни, а и въобще няма къде да отиде.

— Човек винаги има къде да отиде, дори да е просто „някъде“.

— Трябва да започнете да пишете късметчета за курабийки.

— Ако чуете, че търсят човек, обадете ми се.

Атууд затвори и Паркър остана сам в тишината на апартамента. Три стаи, най-голямата от които беше по-малка от собствената му баня. Всичко лъхаше на прах, почистващи препарати и изгубени надежди. Паркър не би обвинил Бърнел, ако е избягал. Сигурно и той би избягал в подобна ситуация, само че би го планирал достатъчно предварително, за да си вземе поне един кат резервни дрехи.

Домакинът го чакаше долу във фоайето.

— Ще се връщате ли пак? — попита той.

— Не.

— А Бърнел?

— Никой няма да се връща.

— Господин Кастин знае ли?

Паркър огледа празното лоби, олющените маси, нееднаквите столове.

— Да. Знае.

Щом излезе от сградата, Паркър се обади на Ейнджъл.

— Бърнел е изчезнал.

— Какво ще правиш?

— Ще го търся.

— Някаква идея къде?

— Не, но знам кого ще питам първо.

Ейнджъл замълча, за да помисли.

— Харпър Грифин?

— Четеш ми мислите.

— Може ли и ние да дойдем?

— Ще ви кажа, когато го намеря. Схванах, че искаш да се запознаете.

— Искам да го смажа.

— Сигурно. След като го опознаеш.

Бирария „Портърхаус“ се намираше на една пряка в Южен Портланд, която не би могла да бъде по-далеч от обновлението, ако ще и непрестанно да гореше. Отвън беше изцяло черна, а за потвърждение на ирландската ѝ автентичност на едната стена бяха нарисувани няколко зелени детелини и един тъжен леприкон, чиято тояга беше заменена с нескопосана, макар и оптимистична импресия на вирнат член. В действителност „Портърхаус“ беше толкова ирландска, колкото и „Дворецът на Цезар“ във Вегас — римски, въпреки че двете заведения имаха още нещо общо: и двете бяха сцена на множество сбивания.

Репутацията на „Портърхаус“ беше толкова кървава, че местните я наричаха „Кланицата“. Всъщност никой не беше умираше там, поне засега, вероятно защото някой си правеше труда да извлича ранените до най-близкия пуцинак и да ги оставя да умрат там. Това беше от онези барове, в които всички знаят името ти, стига то да е „копеле“.

Паркър се обади на Ейнджъл и Луис веднага след като с деликатно разпитване и общо петдесет долара за развързване на езика установи, че Харпър Грифин е в бара. Отне му двайсет и четири часа да го проследи, което беше твърде много за вкуса му, дори за територията на цял Портланд заедно с предградията. Имаше хора, които просто не искат да бъдат намерени.

Редовните клиенти на „Портърхаус“ не обичаха следобедното им пиене да бъде смуцавано по каквато и да било причина. Не беше изключено Грифин да се е променил към добро в „Уорън“ и да ги посрещне с отворени обятия, но по всичко, което бе чул за него, Паркър предполагаше по-скоро обратното — още повече че пиеше в „Портърхаус“.

— Често ли идваш тук? — попита Ейнджъл, когато спряха пред заведението.

— Да, постоянно. Мислех даже да празнуваме тук следващия рожден ден на Сам.

— Сериозно? Само първо ги накарай да изтрият хуя на онзи леприкон. Изглежда бая грамаден за такова малко човече.

— Трябва да те предупредя, Луис — рече Паркър, — че тези хора никога не са виждали такъв като теб.

— Чернокож или гей?

— Не, просто чист.

Отвътре „Портърхаус“ не изглеждаше толкова ужасно. Прозорците можеха да са малко по-големи, а дървото — малко по-светло, но не миришеше по-зле от повечето барове в града и определено по-прилично от някои. Музиката беше рок, но не толкова силна, че да те заболи глава, а няколкото бутилки, наредени зад бара, показваха добър вкус към алкохола, макар да изглеждаха неотваряни. Клиентелата беше това, което принизяваше атмосферата. Ако не беше точно утайката на обществото, то много се доближаваше до нея точно в този съботен следобед.

Жената, седнала най-близо до вратата, носеше бял суичър с флага на САЩ и надпис „Тези цветове не избледняват“, което вероятно щеше да изглежда по-ефектно, ако червеното не беше сведено до бледорозово. Ръцете ѝ бяха толкова натежали от пръстени и гривни, че сигурно ѝ беше нужно усилие да надига чашата, но съдейки по замъгления поглед, с който удостои новодошлите, явно се справяше чудесно. Косата ѝ беше цялата в червени и руси кичури, като че върху главата ѝ се бе разтопил голям сладолед, а отляво на шията си имаше татуировка на черна роза. Погледът ѝ заобиколи Паркър и Ейнджъл и се спря върху Луис. Той забеляза последователността на чувства, които се изписаха на лицето ѝ — любопитство, лека похот, объркване и раздражение, докато дълбоко вкорененият расизъм не надделя и тя не се извърна с изражение, показващо, че бездруго ограниченият стандарт за клиента в „Портърхаус“ е стигнал до дъното.

Отдясно на вратата седяха двама кльоцави двайсинагодишни типа с широки джинси, тесни потници и племенни татуировки на рамото — от онези, които изглеждат задължителни за всеки кретен, който не принадлежи към истинско племе. Пиеха бира и следяха резултата си с купчинка халки от кутийките. За разлика от жената, дори не погледнаха новодошлите. Паркър предположи, че ако на паркинга ги хванат ченгета и ги отърсят с главата надолу, от джобовете

им ще се посипят хапчета като градушка от райското небе на наркоманите.

Навътре барът тънеше в полумрак, но все пак Паркър различи табела, залепена за стоманената врата в дъното на заведението, на която на ръка беше написано: „Зона за пушачи“. Верен на принципа, барманът също имаше татуировки. Първата, изписана по дължината на лявата му ръка, гласеше: „Познай себе си“, а втората, от вътрешната страна на дясната — „Не ще се побоя от злото“. Беше четиридесетинагодишен, с масивно телосложение, без твърде много тлъстини. Очите му подсказваха, че е видял на практика всички неприятности, които място като „Портърхаус“ може да привлече, но няма да се учуди, ако види и нови.

— С какво да ви помогна? — попита той.

— Търсим мъж на име Харпър Грифин. Един човек ни каза, че е тук.

Един от туземците на масата до вратата повдигна глава, но нищо повече. Луис, който не го гледаше, продължи да не го гледа, само че по-внимателно от преди.

— Един човек, а?

— Да, един човек — потвърди Паркър. — Може да беше майка му. Тревожи се за него. Подозира, че не си яде зеленчуците.

Барманът кимна.

— Мила дама. Ченге ли си?

— Професионален детектив.

— А тези двамата?

— Загрижени граждани.

— Документи?

Паркър му подаде картата си. Барманът дълго я изучава — достатъчно дълго, за да даде възможност на един от онези двамата, и по-точно на този, който не реагира на името на Грифин, да вземе пакет цигари от масата и да се насочи към вратата в дъното. Само че се спря доста изненадан, когато Луис, застанал с гръб към него, леко се извърна и попита:

— Къде си тръгнал?

Онзи вдигна пакета.

— Да пуша бе, човек.

— Я си сядай на задника.

Младежът си седна на задника и погледна към приятеля си, който поклати глава. Барманът, който не бе пропуснал цялото това шоу, върна картата на Паркър.

— Свършихме ли с мотаенето? — попита Паркър.

— Само внимателно — отвърна барманът.

— Чудесно. Грифин откън ли е?

— Да.

— Сам?

— Не, има още двама с него.

— Познаваш ли ги?

Барманът поклати глава.

— Бегло.

— Ами тези двамата? — Паркър посочи с палец туземците.

— Само се опитвах да сторят добро. Нищо лошо не мислеха. — Барманът се приведе над бара, като че ли възнамеряваше да сподели голяма тайна. — Слушай какво, не искам неприятности.

Паркър също се приведе напред.

— Сериозно? Ти обръщал ли си внимание къде работиш? Бас ловя, че някъде отзад има гъба за под, наакисната в кървава вода. Ако не искаш неприятности, трябваше да си потърсиш работа другаде, например във Фалуджа или Кабул. Сега ние излизаме, за да си поговорим с Харпър Грифин. Ще вземем три безалкохолни, да не си капо.

Паркър остави десетачка на бара, а барманът наля три чаши с нещо газирано и много лед. Тримата мъже ги взеха и се отправиха към зоната за пушачи зад заведението. Вратата зад гърба им се отвори, но никой не погледна натам — всички погледи бяха залепени в Паркър и спътниците му.

Щом се отдалечиха, единият от туземците извади мобилния от джоба си и започна да набира. Отгоре му падна внушителна сянка, моментално последвана от още една. Сякаш от космоса бяха паднали две планини и се бяха приземили в „Портърхаус“. Ако барманът си беше помислил, че нещата няма накъде повече да се влошат, скоро щеше да се убеди, че дълбоко греша.

Туземецът на име Дейл Питски установи, че отгоре му са се надвесили масивните фигури на братята Фулчи. Бяха се забавили,

докато паркират, защото монстъртръка^[1] им напомняше повече на къща на колела.

Братята Фулчи рядко удостояваха „Портърхаус“ с присъствието си. Предпочитаха да избягват подобни компрометирани заведения, защото бездруго носеха проблеми със себе си и да пият на такова място бе все едно да мъкнат пясък в Сахара. Според Луис бяха на ново лекарство, но то не изглеждаше да работи по-добре от предишното, въпреки че според Поли Фулчи от него всичко добивало вкус на мюсли със стафиди.

Тони посегна и взе телефона на Дейл от ръката му. Беше стар модел с капаче и Тони любопитно го зараглежда както палеонтологът изучава загадъчен фосил.

— Не знаех, че още ги правят — каза и го подаде на Поли, който се заигра с капачето, като го отваряше и заваряше с палеца си с форма и размери на чук. Забавлението свърши, когато капачето изпука и екранът остана да виси на една жичка. Поли го разтърси като котка, която се опитва да разбере защо мъртвата мишка не иска да си играе повече.

— Ей, това беше шибаният телефон на момчето — упрекна го Тони.

— Съжалявам — каза Поли и върна поразения апарат на собственика му.

— Няма значение — отвърна Дейл.

— Нали знаеш, че вече има едни неща, дето им викат смартфони — осведоми го Тони. — Трябва да си вземеш такъв.

— Непременно.

— На кого звънеш?

— На никого.

— Е, май се опитваше да се обадиш на някого. Ето, защо не вземеш моя телефон?

Той подаде на Дейл смартфона си, който напомняше на тухла в гумен калъф.

— Нямах нищо против да слушаме, нали? Все пак може да решиш да звънеш във Франция или... — Той се опита да се сети за още някоя държава, но не успя, затова се задоволи с: ... някъде другаде.

Дейл не взе телефона. Искрено му се искаше този ден да не беше излизал от вкъщи. Майната му на Харпър Грифин. Бездруго почти не го познаваше, а и вече не виждаше смисъл да му звъни.

— Не е спешно — отказа той.

— Ако си сигурен... — Масивният смартфон се скри в джоба на якето му и го изду като тумор. — В такъв случай просто ще си поседим тук спокойно и ще изчакаме нашите приятели да си довършат работата, а после всички си тръгваме.

Тони махна на бармана.

— Имаш ли настолни игри?

— Не.

Тони сви рамене и се обърна към Дейл.

— Да знаеш някоя песен?

[1] Модифициан пикап с по-високо окачване и по-големи гуми.
— Б.р. ↑

Тримата мъже седяха до малка кръгла маса зад „Портърхаус“, пушеха и тръскаха в отрязани кутийки от бира наместо пепелници. Паркър знаеше как изглежда Харпър Грифин от няколкото полицейски снимки, до които се докопа благодарение на връзките на Мокси Кастин. Грифин беше от хората, които вероятно са хващали окото с външността и повърхностния си чар на младини, но запасите и от двете вече се изчерпваха и нямаше с какво да ги замени. Чертите му бледнееха, от чара му не бе останало почти нищо. Затворът несъмнено му се бе отразил тежко, поне в началото. Това, което бе сторил той с Бърнел, вероятно по-рано се бе случило на самия него. Не беше висок — около метър и шейсет и пет, шейсет и седем — и носеше тъмносини джинси „Ливайс“, светлокафяви каубойски ботуши и бяла риза. Косата му беше дълга и руса и той се смееше на нещо, оголил пожълтелите си затворнически зъби. Масичката беше зарината с бутилки „Будвайзер“ и няколко чашки от шотове, повечето от които бяха струпани от страната на Грифин.

Беше седнал с гръб към задната врата на бара. Явно или не му пукаше, или беше пиян, или просто не вярваше, че има повод за притеснение. Пък и другите мъже с него вероятно му служеха за лична охрана. Този до вратата носеше черни джинси и черна риза, закопчана до яката, и меко сиво горнище, за да го пази от захладняващото време, което явно не се отразяваше на Грифин. Беше с работни обувки, а по ръцете му личеше, че са се занимавали с тежък труд. Кафявата му коса сивееше, а покрай очите и устата му имаше множество дълбоки бръчки и черни петънца, като че ли някой бе гръмнал с пушка твърде близо до лицето му. Беше изчоплил етикета на бутилката си и струпал хартиените късчета на масата.

Другият мъж, който седеше до него, приличаше на лисица в човешка форма. Чертите му бяха изкривени — носът и устата му изглеждаха странно издължени и му придаваха особения лисичи вид, подчертан от рижата коса, прошарена със сребристи нишки, и бакенбардите, които се спускаха спретнато почти до ъгълчетата на

устата. Очите му бяха тъмносини, а ноктите на пръстите — подрязани и заострени. Когато тримата мъже се приближиха, той едва ли не изръмжа, оголил зъби, демонстрирайки разстоянията между тях, заради които приличаха на колове от ограда, останали без телената си мрежа.

Барутлията и Лисицата: биваше си я тази двойка.

Паркър, Ейнджъл и Луис мълчаливо се разделиха, без да свалят поглед от двамата мъже — безспорно те бяха единствената заплаха. Внезапно осъзнал, че е изгубил вниманието на слушателите си, Грифин се обърна към новодошлите, но не се надигна от стола. Чак толкова глупав не беше.

— Мога ли да ви помогна?

— Надявам се — отвърна Паркър и насочи вниманието си към Грифин, спокоен, че Ейнджъл и Луис ще се погрижат за другите двама. — Чудех се дали напоследък сте чували нещо за Джеръм Бърнел.

— Не мисля, че го познавам.

— Били сте заедно в „Уорън“.

— Много хора бяхме в „Уорън“. И прощавайте, но не мисля, че ни се представихте.

Това „ни“ говореше много. Грифин явно винаги разчиташе на подкрепата на глутницата си. Ако беше сам, щеше да избяга.

— Казвам се Чарли Паркър и съм частен детектив. Бих ви дал визитка, но предполагам, че приятелят ви просто ще я добави към купчинката си хартийки.

Лицето на Барутлията не трепна. Той като че ли не мигаше често. Паркър си помисли, че и преди е срещал такива човекоподобни бездни. Способни бяха да одерат човек жив, без да отронят капчица пот или да повишат кръвното си налягане и с една йота.

— Не мисля, че съм длъжен да отговарям на въпросите на частен детектив — заяви Грифин.

— Така е, не сте длъжен. Но ето как ще се случат нещата: ако не говорите с мен, ще ви предам на полицията, а ако решите да не отговаряте и на техните въпроси, ще ви трябва доста сериозен адвокат. По-лесно ще е да се разберете с мен.

— А приятелите ви, те също ли са частни детективи?

— Не, те са само частни.

Грифин отпи от бирата си, открадвайки си време да помисли.

— Няма ли да ни запознаете? — попита Паркър. — Срамота е да стоим толкова хора тук, а никой да не знае името на никого, освен моето и вашето.

— Моите приятели също са частни.

— Само отдалеч, доколкото чувам.

Луис премести тежестта си като котка, която се колебае дали да се протегне, или да нападне.

— Момчета от Юга са — рече той. — От низшия вид. — После подуши въздуха и добави. — Мога да го помириша: гел, кръв и шибано невежество.

Барутлията се напрегна, но Лисицата вдигна предупредително показалец към него.

— О, не ви ли харесва? — продължи Луис. — Не обичате да разпознават корените ви. Цял живот се разправям с петлета като вас — мъже, чиито мамчета са ги изсрали, след като татковците им са пуснали въдицата в грешната дупка. И аз съм южняче, ще знаете, само че не като вас, и то не заради цвета на кожата си. Просто имам достатъчно самоуважение, за да не се мотая с изнасилван от затвора.

Този път Барутлията се надигна от стола си, но Лисицата го сграбчи за ръката, впивайки острите си нокти в кожата му. Погледът му непрестанно се местеше между Луис и Паркър, сякаш не беше сигурен кой от двамата ще нападне пръв, но не се боеше от нито единия.

— Е, поне знаем кой е шефът — каза Луис и се облегна на стената, доволен, че е разбъркал гнездото на осите.

Харпър Грифен хапеше долната си устна.

— Вземи си думите назад — каза той, като посочи Луис с пръст.

Луис въобще не го удостои с внимание. Вместо това продължи да гледа Лисицата с лека усмивка на устните, а главата му се поклащаше в такт с мелодия, която само той чуваше — недоловим за другите музикален фон на предусещането за насилие. Ейнджъл стоеше от дясната страна на Паркър с ръце, хванати пред тялото и разтворено яке, готов да извади пистолета си.

— Казах... — поде Грифин.

— Той те чу — прекъсна го Паркър, — просто не му пука.

— Много е важен, като е с приятелчетата си.

Интересно определение.

— И без тях е важен.

— Той ме нарече изнасилвач!

Колкото повече се изнервяше Грифин, толкова по-отчетлив ставаше южняшкият му акцент. Паркър съжаляваше, че Луис не бе успял да накара и другите да проговорят, за да се издадат. Южняци — добре, но Югът беше голям.

— Точно така — каза той. — Нарече те изнасилвач от затвора, защото си насилвал сексуално Джеръм Бърнел в „Уорън“, и то неведнъж, доколкото ми е известно.

— Казах ти: за пръв път чувам това име.

— Изнасилваш някого, без дори да го попиташ за името му? Много неучтиво. Хайде да пробваме пак: Джеръм Бърнел.

— Разкарайте се оттук. Приключихме.

— Знаеш ли, че неотдавна го пуснаха от затвора? — продължи Паркър, все едно Грифин не беше казал нищо. — За съжаление, после изчезна. Това ме безпокои, защото е мой клиент.

— Работиш за педофили?

— Значи, го познаваш?

— Може да съм го чувал.

— А виждал ли си го, след като излезе от затвора?

— Не. За разлика от теб, аз не се сдушавам с такива хора. Предпочитам да гледам две кучета да се чукат.

Той надигна бирата си, пресуши остатъка и плъзна ръка върху гърлото на бутилката с многозначителен жест към Паркър. Детективът не реагира, но ръката на Ейнджъл се приближи до пистолета, а Лилицата отпрати на Грифин поглед, изразяващ пълно сливане от глупостта му.

— Само се ебавам — засмя се Грифин.

Той метна бутилката към стената и тя се пръсна на парчета.

— Доста си вгорчил живота на Бърнел в затвора — каза Паркър.

— Ако е същият, за когото се сещам, няма защо да се оплаква. Той беше ненормалник. Трябваше да си плати.

— Ами ти? Да не си получил десет години, задето си ограбвал богатите и си раздавал на бедните?

— Не съм чукал деца.

— Той също.

— Може и да е.

— Не отговори на въпроса ми.

— Майната му на въпроса ти.

— Получил си десет години за нападение върху две старици, докато си обирал дома им. Едната е починала шест месеца по-късно.

— За това не съм виновен. Старите хора умират. Случва се. И повече няма да отговарям на въпросите ти. Върви при ченгетата. Прати ги тук, щом ти е кеф. Няма да им е трудно да ме намерят. Ще им кажа това, което казах и на теб: че може и да си спомням за този Бърнел, може да съм го поухажвал, но това е всичко, което знам. Аз приключих с „Уорън“. Вече имам друг живот.

Паркър огледа тримата мъже. Лисицата беше забил поглед в масата, а Барутлията се бе заел да къса етикета на бирата си на още по-ситно.

— Е, благодаря за отделеното време — каза Паркър.

Той си тръгна, без да им обръща гръб, въпреки че Ейнджъл и Луис бяха до него. Вече беше отворил вратата към бара, сумрачен след дневната светлина навън, когато внезапно се спря.

— Имам само още един въпрос — каза той с ръка на дръжката. — Кой е Мъртвия крал?

Ха, ето го и него... Барутлията пръсна листчетата си на вятъра, а Лисицата впери очи не в Паркър, не в Ейнджъл или Луис, а в Грифин.

— Не знам какво е това — отвърна Грифин, като всъщност говореше на Лисицата и всяка дума беше лъжа.

— Чух, че си крещял името му навсякъде в „Уорън“ — добави Паркър, — все едно е Господ, на когото се кланяш. Но може да съм сгрешил. Въпреки това ще продължа да разпитвам наоколо, просто за всеки случай. — Той кимна на спътниците на Грифин. — Надявам се да ви хареса в града, момчета.

Той влезе в бара, следван от Ейнджъл и Луис, които не откъсваха очи от тримата мъже на масичката.

— Ще се видим отново — обеща Луис на Лисицата и затвори вратата след себе си.

— Чух трошене на стъкло — отбеляза барманът.

— И веднага дотича, нали? — отвърна Ейнджъл.

— Толкова глупав не съм. Няма пострадали, нали?

— Засега.

Тримата бързо се отдалечиха към изхода, като Ейнджъл и Луис въобще не се опитваха да крият, че ръцете им са върху пистолетите.

Погледите им не слизаха от затворената врата; очакваха всеки миг тя да се отвори с трясък и онези да ги последват. Братята Фулчи вървяха пред тях и потвърдиха, че на улицата е чисто. Паркър задиша спокойно едва когато и двата автомобила се отдалечиха на безопасно разстояние и „Портърхаус“ се скри в далечината.

— Какво мислите? — попита той.

Луис проговори пръв.

— Мисля, че на Харпър Грифин не му остава много на този свят.

Срещнаха се отново в „Голямата изгубена мечка“. Братята Фулчи паркираха от другата страна на улицата, за да могат да наблюдават вратата, а Паркър, Ейнджъл и Луис се настаниха в едно сепаре в дъното на заведението — всъщност, същото сепаре, в което бяха чули историята на Джеръм Бърнел. Паркър и Луис си взеха вино, Ейнджъл — бира. Всички имаха нужда от пиене, защото двамата мъже в „Портърхаус“ ги бяха смутили твърде много. Паркър се чувстваше натезал и потиснат, като че ли току-що се измъкваше от буря с подгизнали дрехи, а небето отново заплашваше да излее порой върху му.

— Има три възможности — каза той. — Първо: да приемем, че Бърнел не просто е избягал само с дрехите на гърба си, но тези мъже нямат нищо общо с изчезването му, а фактът, че се мотаят с Грифин, е чисто съвпадение. Второ: отвлекли са Бърнел, но не са напуснали града, което означава, че Бърнел все още е някъде в Мейн или дори в Портланд. Някой да иска да отгатне третата?

— Те са ариергардът — отвърна Ейнджъл. — Някой друг е хванал Бърнел, а те са останали, за да се уверят, че никой от службата за пробация няма да го потърси.

— Но тогава се появихме ние — добави Луис.

— И им пуснахме стръв. Ти едва се сдържа да не обидиш майките им.

— Въобще не искам да виждам майките им. Рижият изглеждаше така, сякаш поне едната страна на семейството му прави секс с животни.

— А после им подхвърли Хапрър Грифин — каза Ейнджъл.

— Да, това не им хареса — продължи Луис. — Харпър също не остана доволен, съдейки по побледнялото му лице. Сега имат избор: да избягат и да зарежат Грифин да се оправя, или по-вероятното — да закопаят Грифин някъде и да се върнат, откъдето са дошли.

— Ако Грифин не е пълен тъпак, в момента ги умолява да го оставят жив — съгласи се Ейнджъл. — Може би ще се опита да им

предложи да се разправи с нас вместо тях.

— Не изглеждаше да може да го направи.

— Малцина могат — обади се Паркър. — Ако не може да си държи устата затворена и не може да се справи с нас, за какво им е?

— За нищо — отвърна Луис. — Ти затова пусна кръв във водата, като подметна за Мъртвия крал. Мислиш, че Грифин може да се пречупи и да се обърне към нас.

— На това се надявам. Мислите ли, че ще стане?

— Не. Както казах в колата, мисля, че ще го убият.

Паркър отпи от виното си. Не му пукаше за Грифин, освен като за потенциална следа към местонахождението на Джеръм Бърнел. Но каквото и да знаеше, Грифин нямаше да го сподели доброволно — това бе станало ясно в мига, в който го видяха — и трябваше да го поставят в ситуация, в която единствената му разменна монета да е информацията, с която разполага и която може да спаси кожата му. Ако изключим това, Грифин беше жалко петно за човешкия род, което щеше да избледнее, щом си замине от този свят. Мъжете с него обаче бяха носители на по-голямо зло, вестители на онзи, който се наричаше Мъртвия крал.

— В най-лошия случай ще убият Грифин, а после ще се пробват с нас — каза Луис.

— Няма да се опитат да ни убият — възрази Паркър.

— Странно убеден си в това.

— Не знаем нито как се казват, нито откъде са, но не ми направиха впечатление на хора, които обичат да вдигат шум около себе си. Ако се захванат с нас, ще стане напечено. Не, за добро или лошо, те ще се разправят с Грифин, а после ще изчезнат яко дим.

Телефонът на Паркър иззвъня. Той погледна номера и вдигна.

— Шейки — каза той и включи високоговорителя, така че всички да чуват.

Шейки беше един от бездомниците в града. В определен смисъл той беше причината Паркър да бъде надупчен с куршуми и сачми и да остане с един бъбрек по-малко — защото се съгласи да разследва смъртта на един приятел на Шейки. Не би било зле да се науча да отказвам някои случаи, помисли си Паркър.

Но той също беше длъжник на Шейки: без него нямаше да умре и да се върне преобразен. Без него нямаше да научи истината за

дъщеря си. Шейки се оказа катализаторът.

Самият Шейки осъзнаваше високата цена, която Паркър беше платил, въпреки че детективът никога не бе и намекнал за това. Бездомникът просто връщаше дълга си по свой собствен начин, като се отзоваваше винаги когато Паркър имаше нужда от него. Затова и сега стоеше на входа на бивш склад за използвани коли в Южен Портланд и наблюдаваше „Портърхаус“.

— Излизат — каза той.

— И тримата?

— Да.

— Как изглежда Грифин?

Паркър му беше дал описание.

— Нервен. Пуши. Говори с другите двама — не точно спори, но е видимо превъзбуден. Като че ли се опитва да ги убеди в нещо. Качва се в колата си. Те го наблюдават. Единият вади телефон. Набира. Мамка му!

— Какво?

— Мисля, че ме видяха. Съжалявам, но...

В следващия миг Шейки закрепця вулгарни обиди по телефона, обвинявайки незнайния си слушател, че го е прецакал със седем долара, а после да къдне някой си Малкия Пети зад гърба си и, ако чува правилно, да ругае, че е насрал кучето му. Докато свърши, дори Паркър изпитваше сериозни съмнения в здравия му разум и се чудеше дали не трябва да си намери друг информатор. Накрая връзката прекъсна и Паркър остана да зяпа замлъкналия си телефон.

— Наистина ли каза, че някой е насрал кучето му? — попита Ейнджъл.

— Така ми се счу.

— Той въобще има ли куче?

— Ако има, бас лоя, че не искаш да го виждаш.

След няколко минути телефонът отново звънна. Беше Шейки.

— Добре ли си? — попита Паркър.

— Да. Разкараха се. Решиха, че съм тотално смахнат.

— И не само те.

— Никой не иска да се забърква с луд човек, дори другите луди — отвърна Шейки. — Грифин си тръгна сам, другите двама поседяха

малко в колата си и също отпрашиха. Записах номерата и на двете коли.

Той ги продиктува заедно с описанията на автомобилите.

— Какво да правя сега?

— Прибирай се у дома, Шейки, и благодаря. Добре се справи.

После добави, че ще държат връзка. Щеше да му остави малко пари на сутринта. Шейки щеше да се опита да откаже — винаги правеше така, но в крайна сметка Паркър щеше да го убеди да ги вземе.

Не мислеше, че двамата мъже веднага ще решат съдбата на Грифин, но нямаше как да бъде сигурен. Потърси регистрационните номера на автомобила им в нета и откри данните на автокъща, което означаваше, че вероятно е купен съвсем наскоро и документите още не са прехвърлени. Това му напомняше на нещо, но беше уморен и не се сещаше на какво, затова го остави настрана.

Паркър използваше Грифин; опитваше се да го притисне, за да му се наложи да продаде информацията, с която разполагаше, за да спаси живота си. А ако Луис беше прав, беше направил и нещо повече: беше осъдил Грифин на смърт. Това го смущаваше, но не толкова, колкото би могло, и със сигурност по-малко, отколкото бе редно.

Паркър вече не беше същият човек. Дядо му често казваше, че има ангели, които и дяволите поздравяват на улицата. Ако е така, помисли си той, дяволите трябва да ми свалят шапка.

Така щеше по-лесно да ги разпознае и унищожи.

Харпър Грифин се мъчеше да си спомни кога за първи път бе чул за Чарли Паркър. Не четеше много вестници, само големите заглавия понякога, и рядко гледаше новините по телевизията. Не беше пълен идиот, но интелектът му беше мързелив и лишен от всякакво любопитство, фокусиран изцяло върху собствената му вселена. Всеки човек посвещава живота си на опити да опровергае Коперник, като постави себе си в центъра на съществуването, но само най-упоритите успяват да превърнат това в изкуство. Харпър Грифин беше именно такъв, несмуцаван от подозрението, че е просто една празнина с име, въпреки че самият той никога не би могъл да го изрази с толкова богат речник.

Макар да нямаше никакво намерение да го прави, ако седнеше да поговори спокойно с Паркър, може би с учудване щеше да открие колко точна е била диагнозата на детектива за характера му. Гимназията бележеше връхната точка в живота на Грифин. Тя му бе позволила да прикрива нищетата на характера си, като изпробва различни маски, всяка от които му тежеше и го тормозеше. В същото време се заобикаляше с хора, които се чувстваха не по-малко несигурни от него, но които с времето щяха да израснат по начин, който той никога нямаше да познае.

В крайна сметка Грифин се задоволи с попрището на безогледното насилие и тормоз, в което ставаше все по-добър с помощта на свитата си от по-млади мъже и жени, които бяха кухи почти колкото него, и повърхностно заслепени от този разюздан млад бог. Беше се порадвал на немалко жени — свои и чужди, — но една объркана част от него се държеше на разстояние дори в най-интимните моменти и наблюдаваше отстрани как другият му аз се поти в сексуална агония, чудейки се защо това вече не му носи удоволствие.

Педалите — такива бяха за него; не гейове, не хомосексуални, просто педали — си го отнасяха особено тежко. Мразеше ги, както ги мразеше Господ — а според пастор Рики от местната църква Господ много мразеше педалите, презираше ги повече от мюсюлманите,

привържениците на абортите и феминистите, а това значеше много, защото Господ определено не си поплюваше и с другите споменати. Пастор Рики толкова се нахъсваше срещу педалите, че лицето му ставаше мораво и се налагаше да бърше слюнката от устата си с голяма бяла кърпичка. Пасторът съзираше педали навсякъде — имаше нюх за тях. Вероятно така бе намерил и онзи, с когото го арестуваха в мъжката тоалетна недалеч от Градския съвет в Чарлстън наскоро „неописуем акт“, както се бе изразил помощникът му, въпреки че според него пастор Рики бил изкушен от Сатаната, който бил разгневен от непреклонния отказ на пастора да капитулира пред силите на либерализма. Това според Харпър Грифин беше доста амбициозно извъртане на нещата, но въпреки това се възхищаваше на изобретателността на помощник-пастора.

По-късно, докато пиеше кафе в съседната зала, енорияшите се чудеха как такъв устойчив човек като пастор Рики може да бъде принуден да падне толкова ниско — както в преносен смисъл, така и в буквален, защото го бяха намерили коленичил на пода. За Грифин това, разбира се, не беше изненада, защото двамата с пастора често бяха мразили педалите заедно. Човек трябва да познава деградацията, казваше пастор Рики, а Грифин с удоволствие трупаше опит, защото и двамата бяха на едно мнение относно педалите и техните низки дела.

Понякога, в по-просветлени, така да се каже, моменти, Грифин подозираше, че страда от известно объркване относно сексуалността си.

Беше израснал в Търли, пулсиращото сърце на окръг Пласи, което си беше основателна причина да си потърси друго място за живеене веднага щом му се удаде възможност. Бавно и не само по своя воля той пое на север, а поради липсата на каквито и да било умения се отдаде на дребни престъпления, от които постепенно премина към по-мощни противозаконни прояви, за които също нямаше нужните качества — поради което и се оказа в щатския затвор на Мейн. Първата половина от присъдата премина тежко, а втората, макар и с перспективата за евентуално предсрочно освобождаване, не изглеждаше много по-обнадеждаващо. Тогава го потърси Отрезът.

Грифин беше израснал в Пласи и Отрезът му беше добре известен. Тъй като не беше много умен, а и все се опитваше да впечатли своя така наречен „екипаж“, дори бе имал глупостта да се

конфронтира с част от техните момчетата, когато пътищата им се пресичаха в „Оуки“. Там започнаха и неприятностите му.

„Оуки“ се намираше по средата между Търли и Мортънвил и беше популярно място за по-големите тийнейджъри заради либералното си отношение към личните карти, стига хлапетата да пиеха в задната зала и да реагираха адекватно на Звънеца, сигнализиращ появата на полиция. В „Оуки“ се въртяха всевъзможни сделки, на фона на които сервирането на алкохол на непълнолетни изглеждаше незначително нарушение на закона. Ако чуеха Звънеца, всички непълнолетни трябваше да излеят чашите си в пластмасовата кофа в ъгъла — тя имаше дупки на дъното и се оттичаше право в канала. След това бирата и концентратите биваха заменени с безалкохолно от диспенсера, поставен там именно с тази цел.

Въпросната вечер обаче, редувайки шотове уиски — истинска класа, мислеше си още тогава — с бира „Милър Хайлайф“, Грифин не нарушаваше закона, тъй като три месеца по-рано беше навършил двайсет и една, въпреки че всички наоколо му изглеждаха подозрително млади. (С годините само Грифин остаряваше, а хората около него си оставаха на същата възраст. Само лицата се сменяха.) Грифин не знаеше какво правят трите момчета от Отреза в „Оуки“ Ако беше малко по-трезвен, щеше да се досети, че какъвто и да е поводът да са тук, присъствието им е заплаха за някого и не е препоръчително да проверява дали имат нещичко и за него. Но когато един от младежите от Отреза мина твърде близо до него на път за тоалетната, всичко пред очите му беше размазано. Грифин се беше наквасил порядъчно и се носеше на гребена на ласкателствата на невръстните си почитатели.

Ала Грифин знаеше за Отреза повече, отколкото беше благоразумно, защото не всички жители на тази затворена територия държаха на изолацията си в еднаква степен. Грифин може и да спеше с мъже, но това не значеше, че отказва на жените, когато му се отвори възможност. Беше го правил с жена от Отреза само няколко пъти, но това бе достатъчно да разсее предпазливостта му. Отрезът вече не му се струваше толкова загадъчен и страховит, след като бе покорил една от жените му.

Затова, когато рамото на момчето го закачи, Грифин не отстъпи назад. Размениха се остри думи и Грифин насмалко да се изфука как е

изчукал жена от Отреза, когато събитията ескалираха. Той замахна с юмрук по начин, който в деветдесет и девет от сто случая щеше да пропусне или едва да закачи целта, но в този конкретен случай попадна право върху челюстта на момчето и той политна назад през вратата на мъжката тоалетна, където се подхлъзна и пукна черепа си на плочките.

Когато червената мъгла се вдигна, Грифин осъзна кого е ударил. Отначало не беше го познал заради ниско нахлупената бейзболна шапка и рядката набола брада. На пода лежеше Мариус, малкият син на Касандър Хоб. Току-що бе помлял един от принцовете на Отреза.

В този миг се чу Звънецът.

Грифин никога не бе изтрезнявал толкова бързо. Никой в Пласи не смееше да надигне глас срещу Отреза, какво оставаше за юмрук. Стореното можеше спокойно да го прати в гроба. Двете приятелчета на Мариус бяха в основната зала на бара, а мъжката тоалетна беше празна, така че Грифин направи най-умното и вероятно единственото, което му оставаше: избяга през прозореца на тоалетната и хукна към колата си, където изчака ченгетата да влязат в „Оуки“, след което запали и да отпраши на юг. За съжаление, в портфейла си имаше само четиридесет долара, което определено не беше достатъчно, за да започне нов живот някъде другаде, затова се върна в апартамента в края на града, който държеше под наем, откакто родителите му го бяха изритали от тях. Имаше съквартирант на име Коуди, който редовно пафкаше трева и държеше парите си в един чорап в най-долното чекмедже на шкафа си. Грифин го облекчи с триста седемдесет и три долара с пълното намерение някой ден да му ги върне, прибра малко багаж в една чанта и се върна при колата си. Едва успя да запали отново — беше капризна, иначе казано, проклета стара браква — когато един пикап препречи пътя му. Тогава се появиха мъжете.

Грифин помнеше как ги беше умолявал, докато го извличаха от колата, после нещо го бе блъснало в лицето и оттам нататък вече не помнеше нищо. Събуди се няколко дни по-късно в болницата. Лекарят му каза, че е извадил късмет — налягането от кръвоизлива в мозъка можело да го убие. Той обаче беше чувал разкази за други като него и знаеше, че късметът му е дори по-голям: можеше жив да го изгорят.

След този случай повече не докосна уиски.

Касандър дойде да го навести в деня, когато трябваше да го изпишат от болницата с гипсирани десен крак и лява ръка, което значително затрудняваше равновесието му. Касандър беше един от лидерите в Отреза — въпреки че хората, които твърдяха, че са по-запознати, настояваха, че в Отреза няма истински лидери и че това са пълни глупости. Грифин можеше да разпознае лидер, когато го видеше, въпреки че онази жена от Отреза не му беше споменавала за йерархията, на чийто връх стояха Касандър и Оберон. Но Касандър не бе участвал в побоя му — помнеше, че всички бяха млади мъже.

Грифин опита да прикрие страха си, макар да се питаше дали Касандър не е дошъл, за да довърши започнатото. Успя да навлажни достатъчно пресъхналата си уста, за да попита как е момчето — от отговора разбра, че се възстановява в болница в Чарлстън. Грифин отвърна, че се радва: ако Мариус беше умрял или се беше парализирал, Отрезът щеше да намери начин да го изпепели. Не се изненада обаче, че не са се обадили на ченгетата. Отрезът не решаваше проблемите си по този начин.

Касандър не каза почти нищо. Просто гледаше Грифин, сякаш се чудеше как е възможно нещо толкова тъпо да е оцеляло при естествения подбор и да се е озовало в орбитата на Отреза. После изказа предположение, че Грифин ще пожелае да се премести да живее някъде другаде. Грифин, чиито мисли клоняха в тази посока още от преди сбиването в „Оуки“, потвърди, че ще го направи веднага щом проходи отново нормално, т.е. без да пада — или дори по-рано, побърза да добави, когато видя сянката, преминала през лицето на Касандър при намеката, че Грифин може да отложи заминаването си по независимо каква причина.

— Момчето, което преби в „Оуки“, е мой син — каза Касандър, — но предполагам, че това ти е известно.

Грифин усети как всяко мускулче в тялото му се стяга до болка.

— Ако беше умрял — продължи Касандър, — и ти щеше да умреш. Искях да те убия, по-големият ми син — също. В интерес на истината, той искаше лично да го направи.

Грифин едва се сдържа да не повърне. Всички в окръг Пласи се бояха от Лусиъс Хоб. Той беше не просто луд, но и жесток до мозъка на костите си. Ако в Западна Вирджиния имаше животински вид,

екземпляр от който той да не е измъчвал до смърт в един или друг момент, то причината бе само, че още не го е заловил.

— Един човек обаче се застъпи лично за теб, само пред мен.

Той се наведе към Грифин.

— Някои от нас биха те скопили и изгорили жив, ако разберат, че си бил с наша жена — прошепна той. — Добре го запомни.

Касандър потупа счупения крак на Грифин — по-силно от нужното — и го уведоми, че с интерес ще следи развитието му в бъдеще. Грифин предположи, че това е само израз, но впоследствие се оказа, че Касандър е говорел сериозно. Ето как на половината от излежаването на присъдата си в „Уорън“ — общо девет години след обжалването — Грифин получи съобщение от Отреза. Напомняха му, че все още има дълг към тях и че сега му се удава възможност да им направи услуга.

А именно: като превърне живота на Джеръм Бърнел в истински ад.

Коего Грифин направи, подпомогнат от контрабандните доставки на наркотици, медикаменти и никотин, които редовно стигаха до него и които той използваше, за да се подсигури, като подкупва собствените си мъчители и ги пренасочва към Бърнел. Всяко нещо си имаше цена: от сексуалното насилие до плюенето в храната и Грифин надлежно плащаше за всичко, без да спори. Ала най-много обичаше сам да си върши работата, подпомаган при нужда от две приятелчета. Благодарение на това оставащите му години в „Уорън“ минаха повече от поносимо. Дори успя да задоволи влечението си към хомосексуално насилване, без никой да възрази.

Пастор Рики би се гордял с него.

Когато тази седмица Бърнел беше отвлечен от улиците на Портланд, дългът на Грифин най-после бе изплатен докрай. Всичко мина гладко и Отрезът дори възнагради усилията му с малка пачка, част от която той тъкмо прахосваше в „Портърхаус“, когато Чарли Паркър се появи.

Това го накара да си спомни всичко, което знаеше за този детектив, а то хич не беше хубаво, въпреки че, както вече стана ясно, не си падаше по конвенционалните методи за набиране на информация. Беше спестил най-лошото на Лусиъс и Джабал, но не вярваше, че репутацията на Паркър ще остане достатъчно дълго в

тайна, не и в днешните времена. Отрезът може и да не желаше да оставя следи, използвайки твърде много мобилни телефони и компютри, но и най-беглото проучване щеше да им разкрие достатъчно, за да ги разтревожи.

Паркър бе изчакал до самия край. И точно когато Грифин си мислеше, че го е накарал да млъкне, той бе хвърлил гранатата: Мъртвия крал. Работата беше там, че Грифин идея си нямаше кой е този Мъртъв крал. Просто бе чул името от едни типове в Хънтингтън, които също си имаха проблеми с Отреза. Предвождаше ги Корт Лийбон, който беше изхвърлен от рокерската банда „Монголите“, задето... е, Грифин не беше сигурен защо са му посочили вратата, но знаеше, че е свързано с цялостната му неспособност да се разбира с други хора. Понастоящем Лийбон ухажваше „Бандитие“ заедно със собствената си малка банда от марионетки, които го бяха последвали и напуснали „Монголите“ и на които искаше по някакъв начин да демонстрира добрата си воля.

Рокерските банди продължаваха да обикалят около Отреза въпреки смъртта на злощастния член на „Паганите“ преди няколко години. Някои от тях просто нямаша достатъчно акъл, за да заобикалят препятствията по пътя си: чувстваха се длъжни да ги прегазват. Забраната на Отреза дори да преминават по пътищата в окръг Пласи будеше недоволство, но по-мъдри глави бяха решили, че не си заслужава да се стига до конфронтации, въпреки че решението подлежеше на промяна, ако разузнаването покажеше, че е възможна атака.

Точно такава информация Лийбон се надяваше да предостави на „Бандитите“, но да я набави се бе оказало много по-трудно, отколкото бе предполагал. Един от хората му вече беше застрелян в гараж в Уийлинг, след като беше изпратен в Пласи да разузнава в Отреза, представяйки се за моторист на екскурзия, и Лийбон беше склонен да припише смъртта му на „тези шибани селяци“, както ги наричаше. Когато научи за проблемите му с Отреза, Лийбон потърси Грифин, но последният не можа да му предложи почти нищо повече от това, което самият той вече знаеше — онова, което му беше разказала жената.

Именно Лийбон, по време на третата им среща, пръв спомена за Мъртвия крал. Той и приятелчетата му бяха превзели една славна наркоманска бърлога, в която Лийбон си правеше компания с мърлява

блондинка на име Макайла — Грифин въобще не беше сигурен, че това е име, но какво ли пък знаеше той, — която беше толкова слаба, че мязаше на игла с татуировки. Лийбон му каза, че Мъртвия крал е названието, с което Отрезът нарича водача си — не Оберон, не Касандър, а някакъв друг, когото никой не е виждал. Увери го, че го знае от сигурно място, а после се засмя по начин, от който на Грифин му се доповръща. Лийбон беше пил и смърдеше на „Чивас“. Миризмата напомни на Грифин за последната му среща с твърдия алкохол, като че ли болките в ръката, крака и по-голямата част от торса не му стигаха.

Въпреки всичко случило се, за кратко Грифин се замисли дали да не се присъедини към Лийбон и неговата групичка с надеждата поне отчасти да си отмъсти на Отреза за всичко, което му бяха причинили, ала бързо се отказа по две причини. Първата беше, че не вярваше Лийбон — дори с евентуалната помощ на „Бандитите“ — да може да се мери с Отреза, което пък означаваше, че новият му познайник много скоро щеше да разбере какво е чувството да си мъртвец.

Втората беше, че около час след като спомена за Мъртвия крал, Лийбон реши да запознае Грифин с източника си на информация: осемнайсетгодишно момче, вързано с тел за един стол, с окървавено лице и три липсващи пръста от дясната ръка — липсващи, но не и изгубени, защото Лийбон ги държал грижливо увити в напоен с олио парцал. Хлапето, както обясни Лийбон, карало подготвителни курсове за специалност медицина в университета в Чарлстън. По-важното обаче било, че е идвало от Отреза. Според Лийбон младежът им помогнал да начертаят карта на района, въпреки че, както сам признаваше, не бил убеден в точността на всички маршрути, нито в тяхната безопасност, поради което решил да отреже още няколко пръста на момчето, а после да го изгори жив по маниер на Отреза.

Тогавя Грифин реши, че Лийбон е сериозно и дълбоко увреден.

Представлението му през следващия час заслужаваше награда за актьорско майсторство. Успя дори да глътне малко „Чивас“ от учтивост, но единствената му мисъл бе как да се махне по-бързо от Хънтингтън и Лийбон, възможно по-далеч от изпепеленото момче в мазето, защото колкото неминуемо след деня идва нощ, толкова сигурно и Отрезът щеше да ги открие.

Към четири сутринта всички бяха достатъчно пияни и друсани, за да успее да се измъкне незабелязано. Качи се в колата и подкара, защото най-добре мислеше, докато шофираше. Малко след шест часа спря за кафе и закуска. Бяха онези дни, когато не всеки идиот имаше мобилен телефон, затова Грифин развали една петачка и се обади от телефона до мъжката тоалетна.

Престън Саймъс, барманът в „Оуки“, не остана доволен, че го будят с кокошките, и то човек, който е персона нон грата в целия окръг и в голяма част от околностите му, но млъкна, когато Грифин му каза за момчето в мазето. Пет минути по-късно Престън Саймъс беше на път към Отреза.

Убийствата в Хънтингтън бяха приписани на вътрешно насилие в рокерската банда, въпреки че бяха извършени необичайно тихо и ефективно. Само че така и не откриха Лийбон. Говореше се, че сигурно е успял да избяга от касапницата, въпреки че полицията намери мотора му пред къщата. Грифин обаче знаеше какво му се е случило. На следващия ден вятърът разнасяше миризма на изгоряло месо от Отреза.

Грифин се надяваше, че помощта му по случая с Лийбон и изгореното момче може да е изплатило дълга му, но в сърцето си знаеше, че не е така: Отрезът беше злопамятен. И все пак, докато седяха зад „Портърхаус“, Джабал го беше накарал да повярва, че инцидентът с пукнатия череп е забравен благодарение на сътрудничеството му по повод Бърнел, и че що се отнася до Отреза, дълговете на Грифин са изцяло платени.

Другият, Лусиъс, си траеше почти през цялото време. Грифин нямаше представа какво му минава през главата; всъщност дори не беше сигурен, че Лусиъс е човек. Подозираше, че ако надзърне в съзнанието му, там ще открие само низките, инстинктивни апетити на гризач или хищен бозайник — може би прилеп или пор, нещо способно на всепоглъщаща злост.

И ето че докато седеше с бира в ръка и се наслаждаваше на факта, че има малко кинти в джоба си и отпуск от Отреза, изведнъж, като гръм от ясно небе, Чарли Паркър се появи с приказки за Мъртвия крал. Грифин отрече някога да е споменавал това име, но Лусиъс не му повярва не на последно място защото лицето му бе издало истината още щом Паркър си отвори устата. Лусиъс даде една нощ на Грифин

да помисли как може да изкупи грешката си, което може би означаваше, че иска Паркър да бъде убит.

За жалост, Харпър Грифин не беше убиец — или поне не можеше да се изправи срещу Паркър и двамата му партньори, особено цветнокожия, от когото го побиваха тръпки. Той му напомняше за чернокожите момчета в Пласи, които тормозеше, когато имаше кой да пази гърба му, но заобикаляше внимателно отдалече, когато беше сам.

Хората от Отреза обаче са убийци, мислеше си Грифин, така че могат сами да се разправят с Паркър, ако толкова държат. Отиде до хладилника си, извади последната бира и подхрани с нея нарастващото си възмущение. Всичко това само защото един плод на кръвосмешение не бе внимавал къде върви, а после не бе понесъл едно кроше и се беше строшил като порцеланова ваза. Но какво общо имаше Паркър, та да обикаля и разпитва за някакъв си педофил? Да върви по дяволите. Всички да вървят по дяволите!

Мога да избягам, помисли си Грифин. Едни момчета в „Уорън“ бяха предложили да му намерят работа, ако му потрябва — е, работа от типа да прекарва забранени медикаменти от Канада, но със сигурност за предпочитане от онази, която отговорникът по пробацията му натрапваше — величествено почистване на дворове, в дъжд и пек, нямаше значение. Почти веднага отхвърли идеята за бягство, защото знаеше, че Отрезът ще го намери, и то без никакви затруднения.

Внезапно остави бутилката и се зачуди дали през цялото време не е гледал на ситуацията от погрешен ъгъл. Смяташе, че Паркър е проблемът, а той самият или Отрезът са решението. Този Паркър обаче не беше какъв да е частен детектив, който изкарва жълти стотинки от изнудвания и прегрешили съпрузи. Той беше ловец и убиец. Освен това, доколкото Грифин знаеше, се ползваше и със специална защита: никой не се разминаваше с нещата, които той вършеше, ако някой отгоре не го закриляше.

Грифин знаеше, че Отрезът никога няма да го остави на мира. Ако избягаше, щяха да го убият. Ако не успееше да се разправи с Паркър, щяха да го убият. Дори някак да успееше да измисли решение на проблема, почти сигурно пак щяха да го убият, щом всичко свършеше — просто за да му затворят голямата уста. Откъдето и да погледнеш ситуацията, май се беше запътил право към гроба.

Затова, вместо да предаде Паркър на Отреза, май трябваше да предаде Отреза на Паркър. Човек, който се ползва с нечия закрила, може да намери начин да защити и другите. Ако имаше федерални връзки, можеше да вкара Грифин в някоя от онези програми за защита на свидетелите и да го настави в специална къща със стая, кухненски бокс, кабелна телевизия и „Плейстейшън“, докато федералните връхлитат върху окръг Пласи с цялата мощ на парите на американските данъкоплатци.

Само че какво точно можеше да му продаде? Това беше проблемът. Единственото, което можеше да предложи на Паркър, бяха инструкциите да тормози Джеръм Бърнел в „Уорън“. Можеше да добави Корт Лийбон и неговите хора, въпреки че тогава щеше да се наложи да признае собственото си участие в насъскването на Отреза срещу тях. Останалото бяха само слухове и дори събрани заедно, пак не струваха повече от едно кафе от Паркър или полицията.

Освен ако не се съгласеше да носи микрофон.

Цялото познание на Грифин по темата идваше от телевизионните предавания и филмите за ченгета, но предполагаше, че технологията е напреднала достатъчно, за да му позволи да носи микрофон във формата на копче или игла за вратовръзка, без да се увива целият в жици и тиксо. Заговорът за убийство сигурно си струваше усилието, а точно за това наемваше Лусиъс, макар и не толкова многословно. Но ако се наложеше, Грифин можеше да го подлъже да го изрече на глас. Не беше изчерпал докрай младежкия си чар.

Грифин грабна лаптопа си и се залови да търси информация за Паркър. Не намери уебсайт. Що за човек в наши дни няма уебсайт, с който да рекламира бизнеса си, чудеше се Грифин, докато не му проблесна: човек, който няма нужда от такъв. Намери обаче някои данни в сайта на Асоциацията на частните детективи в Мейн, макар че контактите бяха ограничени до пощенска кутия и номер на мобилен телефон. Грифин въведе номера в телефона си, но веднага го изтри — не искаше Джабал или Лусиъс да вземат апарата му и да намерят номера на Паркър вътре. Вместо това откъсна парченце от едно меню за доставки, преписа номера върху него и го зарови между дребните монети в джоба си. Не възнамеряваше да се обади веднага на детектива; не и докато не се убедеше, че няма други възможности. Първо щеше да излезе и да поговори с някои хора за него.

Грифин допи бирата си, облекчи се и се изми. Главата му се въртеше от цял ден пиене. Посегна да вземе ключовете от колата си, замисли се за кратко дали не е твърде пиан, за да шофира, после реши, че щом размишлява по въпроса, явно не е, и потегли към Портланд.

Шейки проследи Грифин с поглед и се обади на Паркър, за да му съобщи, че обектът отново е на път. Въпреки указанията на Паркър, той беше последвал Шейки до дома му по собствена инициатива, най-вече защото му харесваше да има цел. Паркър отново му каза да се прибира, след като проглуши ухото му, задето се е изложил на риск.

— Мога да остана — отвърна Шейки, — не е студено.

Всъщност беше студено, но по стандартите на Шейки. Все пак той беше спал по улиците на Портланд през зимата. Едва не беше умрял тогава и не гореше от желание да повтори преживяването, но определено му помагаше да вижда нещата в друга перспектива.

Паркър за миг се изкуши да приеме, но после размисли. Двамата мъже с Грифин в „Портърхаус“ бяха видели Шейки и имаха едно наум. Може още да не го подозираха, но ако го видеха отново около себе си или Грифин, щяха да се разправят с него. В това той не се съмняваше ни най-малко.

И така, Шейки се прибра в дома си. Благодарение на намесата на Паркър и неговите приятели в града сега той живееше в субсидирана квартира близо до улица „Конгрес“, недалеч от жилището на Джеръм Бърнел. В сградата имаше пералня, библиотека с компютри и даже апарат за измерване на кръвно налягане, а точно пред нея — автобусна спирка, което още повече улесняваше живота му. Болният му крак вече напомняше, че зимата идва, а дългите часове следене на Харпър Грифин го бяха натоварили повече от обичайното. Шейки извади един бонбон от джоба си и го задържа на път към най-близката спирка, където седна и зачака автобуса за Портланд.

През цялото време Лусиъс и Джабал го наблюдаваха от предните седалки на колата си, а на задната седеше трети човек, който размишляваше над всичко, което бе научил за този частен детектив Чарли Паркър.

Паркър се раздели с Ейнджъл и Луис и се върна в Скарбъроу. И той като Шейки усещаше приближаването на зимата. Скалпът го сърбеше на местата, където го бяха пронизали сачмите — сигурен предупредителен знак за пристъп на главоболие. Беше се научил да разчита сигналите на увреденото си тяло.

Взе няколко хапчета, направи си кафе и седна на верандата, за да го изпие, въпреки че вечерта беше малко по-хладна, отколкото би му се искало, и проклетата лява ръка не спираше да му го напомня. Въпреки това в Мейн човек се научаваше да се радва на удоволствията, когато може. През лятото блатата бъкаха от насекоми, а ако седнеше на верандата след падането на снега, щеше да се наложи да къртят леда от него и да натрошат костите му, за да го вместят в ковчега. Харесваше октомври и ноември. Това бяха неговите месеци.

Обади се на Мокси Кастин по мобилния си телефон и му разказа за срещата си с тримата мъже в „Портърхаус“, въпреки че му спести някои детайли от разменените реплики, защото по принцип не беше разумно да казваш на някого всичко, особено ако е адвокат. А и не познаваше Кастин толкова добре, колкото Ейми Прайс, която се грижеше за неговите дела.

— Вярваш ли, че тези мъже имат нещо общо с изчезването на Бърнел? — попита Кастин.

— Не бяха от града и не изглеждаха така, сякаш планират разходка до пристанището по залез-слънце и вечеря в „Димило“. Ако бяхме в Дивия запад, щяха да стоят на върха на някоя канара и да следят дали някой е пратил шайка подире им.

— Никога не съм стъпвал в „Димило“ — отбеляза Кастин.

„Димило“ беше плаващ ресторант за морска храна, позициониран върху стар ферибот, закотвен в Лонг Уорф. Каквито и да бяха качествата му, вродената неприязън на Паркър към храни, които приживе са имали повече от четири крака или въобще не са имали крака, го беше отказала да стъпва там.

— И аз не съм — отвърна той, без да покаже учудването си от завоя в разговора. Познаваше славата на събеседника си на чревоугодник.

— Мислиш ли, че си заслужава да пуснеш полицията подире им?
— попита Мокси, когато мисълта му отново влезе в релси.

— Ти решаващ, но аз не разполагам с нищо повече от връзката на Харпър Грифин с Бърнел, а и онези типове вече не са в „Портърхаус“.

— Значи, ще чакаме.

— И аз така смятах.

— Грифин в опасност ли е?

— Може би.

Паркър остави адвоката сам да помисли за възможните последици.

— Все пак ще изчакаме — каза Кастин накрая.

— Ако нещо се обърка...

— Аз ще се оправя.

— Добре.

След кратко мълчание Кастин попита:

— Колко може да се обърка?

Паркър си спомни физиономията на двамата мъже.

— Много.

Кастин благодари на Паркър, макар да не знаеше за какво, и затвори.

След това Паркър се обади на Шейки, за да се увери, че се е прибрал жив и здрав. Дребничкият мъж седеше на фотьойла си, ядеше сандвич и гледаше видеокасата с „Дяволчетата“^[1]. Шейки нямаше собствен компютър, нито кредитна карта, така че не можеше да си тегли филми, въпреки че Паркър му беше предложил да му даде паролата си за „Нетфликс“^[2] и да му подари съвместим плейър. Шейки обаче обожаваше видеокасетите и старите грамофонни плочи, които си купуваше много евтино. Малкият му апартамент беше пълен с книги, аудиозаписи и филми. На Паркър му бе нужно известно време да осъзнае, че Шейки беше живял с години на улицата, където му се бе налагало да вози всичките си вещи с количка или да ги носи на ръка; сега му беше приятно просто да притежава разни неща и да се

обгражда с тях, без да се тревожи за пренасянето им или евентуални кражби.

Паркър си спомни разговора с подрастващата дъщеря на една от приятелките на Рейчъл, която не разбираше защо хората продължават да си купуват музика или да харчат пари за дивидита, сидита, книги, списания и куп други неща — неща, за които Паркър с удоволствие заделяше по някой и друг долар. „Нашето поколение не желае да притежава нещата“, беше му обяснила тя като учител, който разяснява на малко дете защо е важно да не ближе пръстите си и да ги пъха в контактите. Паркър кимаше учтиво, но през цялото време си мислеше, че е лесно да отхвърлиш притежаването, когато почти всичко, което поискаш, се намира на върха на пръстите ти, при това обикновено безплатно, макар и невинаги законно. Собствените вещи обаче имаха огромно значение, ако си спомняш времето, когато не си имал нищо. В крайна сметка човек трябва да се радва на определено благосъстояние и привилегии, за да може да избере да не притежава нищо.

Паркър обеща, че ще се видят по-натам, и затвори. Радваше се, че Шейки е добре. Поне едно хубаво нещо беше излязло от онази работа в Просперъс, когато разследваше смъртта на приятеля на Шейки, Джуд. По-рано през седмицата беше мернал името на града във вестника. Оказало се, че питейната вода е замърсена и окръжните власти доставят вода с цистерни. В статията имаше снимка на някои от привилегированите жители на Просперъс, наредили се на опашка с туби в ръка като бежанци от военен конфликт. Първо пожарът, напомняше вестникът, сега и водата. Скоро градът щеше да го нападнат скакалци и циреи... или поне така се надяваше Паркър.

Мисълта за Шейки го върна към Харпър Грифин. Ейнджъл и Луис деликатно бяха подхвърлили, че би било добре да му се осигури малко по-професионално наблюдение от това, което можеше да предложи сакатият бездомник, но Паркър не разполагаше с неограничени ресурси. Грифин и приятелите му вече бяха видели Ейнджъл и Луис, а братята Фулчи не биха били повече на очи дори ако се маскираха като шарени динозаври.

Освен това Грифин не изглеждаше особено умен, но това не можеше да се каже за мъжете с него. Те се оглеждаха за опашка. Вече знаеха, че са засечени от радара на Паркър, както и той — от техния. Жалко, че детективът не беше предположил, че Грифин може да има

такава интересна компания: инак щеше да накара Ейнджъл да закачи бръмбар на колата им, за да я проследят с GPS.

Грифин обаче беше слабата брънка и единствено от него зависеше, ако поиска, да спаси кожата си. За целта трябваше само да сподели каквото знае за Джеръм Бърнел и мъжете, които повече от сигурно бяха изиграли роля за изчезването му.

И за Мъртвия крал.

Нощта беше безлунна, но блестящата вода на блатата въпреки това се виждаше. Испита нужда да се обади на Рейчъл.

Можеше да се чуе и със Сам, ако още не беше заспала. Тя винаги му липсваше, макар да не можеше да мисли за нея без болка.

Беше им гостувал във Върмонт в края на миналия месец. Тя бърбеше весело, без да се смуцава. Хапнаха сладолед, отидоха на кино, после Рейчъл се присъедини към тях. За кратко сякаш отново бяха семейство. Сам в нито един момент не показва, че е с нещо различна от това, което изглежда: малко момиченце, може би една идея преждевременно развито, което се чувства щастливо в собствената си кожа.

Ала всеки път, когато Паркър я погледнеше, той си спомняше за една друга Сам, която стоеше над един умиращ човек и може би желаше смъртта му. Сам, която шепнеше настойчиво на баща си и го предупреждаваше да не я разпитва и да не говори за това, което му се струва, че е видял, за да не им донесе страховити мъки. Всичко това Сам изричаше с гласа на дете, но всъщност тя беше нещо по-странно, нещо по-старо...

Той пропъди тревожните мисли. Нямаше полза от тях. Вече разбираше, че мисията му на тази земя, като мисията на всеки баща, е да закриля детето си.

Само че неговото дете беше специално. То можеше да променя цели светове.

[1] Филм от 1985 г. — Б.р. ↑

[2] Американска компания, доставчик на филми и сериали на основата на видео стрийминг. Има над 50 милиона клиенти по цял свят. — Б.р. ↑

Цяло чудо беше, че Харпър Грифин въобще успя да намери колата си в тъмното. Ако не беше пиян на излизане от вкъщи, то към един сутринта определено вече беше. Обикаляше из някои от недотам здравословните питейни заведения на Портланд, докато не попадна на един мъж на име Бени Тоска, който омаза физиономията му със сос за пилешки крилца.

Тоска беше изхвърлен от едно от по-селските полицейски управления в щата за нещо си, свързано с проститутки, неправилно паркиране, бъкащо от плъхове жилище и опит за удавяне на кандидат-кмет, като подробностите за последното оставаха неясни, тъй като въпросният кандидат предпочете да не повдига обвинения. Вследствие на това шефът на полицията даде на Тоска избор: да се разкара тихичко и да спести някои неудобства на управлението, или да вдигне шум и почти със сигурност да свърши в затвора. Бени благоразумно прие първия вариант. Захвана работа като частен детектив, която също приключи в тресавището на незаконността и сега се занимаваше предимно с преследване на лоши дългове за малка кредитна компания, която действаше от един арменски ресторант близо до „Форест Авеню“, а през уикендите често работеше като охрана на стриптийз барове. Бени Тоска не харесваше никого, но особена ненавист хранеше към онези, които бяха успели в поприщата, в които той се бе провалил, тоест всички ченгета, детективи, бащи, съпрузи, стопани на кучета, собственици на бордеи, сводници и редови човешки същества.

Не че питаеше топли чувства и към бившите затворници, но Грифин притъпи обичайното му негодувание към осъдените нарушители, като неколккратно го почерпи, и много скоро Тоска му изсипа куп информация за Чарли Паркър, част от която може и да беше вярна. Въпреки известните преувеличения и жлъч, описанието на Тоска потвърждаваше това, което Грифин вече подозираше: този човек беше принципен, опасен и повече от способен да се изправи срещу Отреза.

Тоска излезе от бара, за да се върне към задачата си да следи за нежелани посетители в клуба, който го бе наел тази вечер, а Грифин тръгна към колата си, мъчейки се да си спомни къде точно я е оставил. Намери я зад една търговска сграда, облицована в кафяв камък, вероятно беше заключена за почивните дни. Някак си съумя да отвори шофьорската врата, но така и не успя да пъхне ключа в стартера. Прие го като знак, че може би не е препоръчително да шофира в това състояние. На това място надали щеше да привлече вниманието на патрулиращите ченгета, затова отпусна облегалката на седалката си назад и след секунди потъна в безпамятен сън.

Събуди се, когато някой залепи устата му с монтажно тиксо. Главата му също беше увита с него, прикована към облегалката. Опита се да се съпротивлява, но около тялото му и седалката бяха намотани найлонови ленти, които веднага се стегнаха. Едната минаваше през гърдите му и ефикасно ограничаваше движението на ръцете му, а другата — през гърлото му.

Пред предното стъкло на колата се появи Джабал. Грифин чу отваряне и затваряне на задната врата и Лусиъс застана до приятеля си. Държеше нещо в ръка, но в тъмнината не се виждаше какво.

Накрая някой отвори пътническата врата и трети мъж седна до Грифин. Той едва успя да извърне глава, за да го зърне, но мигом го позна. За последно го бе видял да лежи на плочките в мъжката тоалетна на „Оуки“ с разбита глава.

— Помниш ли ме? — попита Мариус и Грифин кимна.

Въпреки че ноздрите му бяха свободни, той едва дишаше. Изпитваше отчаяна нужда да изпразни мехура си. Съзнаваше, че в момента има по-съществени проблеми, но този му изглеждаше най-належащ. Ако беше повече философ и по-малко пиян, може би щеше да разпознае в това същия импулс, който кара осъдения на бесилото да се втрени в някоя треска, шапка, лице — каквото и да е, но не и в непоносимостта на собственото си изчезване.

— Длъжник си ми — каза Мариус.

Мъчейки се да не повърне, Грифин се опита да му каже, че е направил всичко, за което са го помолили и че съжалява, че онази вечер в „Оуки“ е бил пиян до несвяст, точно какъвто е и сега.

— Шшт — отвърна Мариус, — скоро всичко ще свърши.

Грифин трябваше да се изпикае; толкова много му се пикаеше, че се разплака. Спомни си майка си. Опита се да задържи образа ѝ в съзнанието си. Отдавна не се беше чувал с нея. Не беше сигурен дори дали тя знае, че вече е излязъл от затвора.

Мариус нахлузи нещо на кокалчетата на дясната си ръка и показа юмрука си на Грифин: беше си сложил стар, дървен бокс. После изнесе ръката си назад и му нанесе силен удар точно под ухото. Грифин усети как челюстта му се откача. Изкреця от давещата болка. Мариус слезе от колата, а Лусиъс отвори шофьорската врата и започна да полива Грифин с бензин.

Грифин затвори очи и докато горивото се стичаше по лицето му, си представяше как майка му гали косата му с ръка. Миризмата пареше на ноздрите и лютеше на очите му, но той не ги отвори дори когато чу драсването на клечка кибрит, последвана от изненадания, гневен съсък, с който се запали остатъкът от книгата.

После Харпър Грифин също се запали и прогори пътя си към отвъдното.

*Детето иде през блатата,
детето иде, детето иде...*

Дженифър Паркър помнеше момента на умирането си. Преживя го като нажежен миг на болка, преливаща в светлината и топлината, и то толкова дълбока, че агонията сякаш продължаваше вечно. Беше я уловила в хватката си, като че ли винаги е било така и винаги ще бъде, и тя не можеше да си спомни как е започнало всичко.

А после...

Нищо.

Мислеше, че може да е заспала, но как е възможно човек да заспи и да се събуди в съня си? Светът се беше променил; тя се беше променила. В нея се съжителстваха едновременно беше-то, е-то и можеше-да-бъде-то на съществуването ѝ. Изглеждаше като дете, говореше и мислеше като дете, но зад всичко това витаеше и друго съзнание, което възприемаше света по начини, които тя не можеше да изрази. Беше сама, но не се боеше. Седеше на една скала до брега на езеро и гледеше пресъхналия поток, погълната от кървавочервеното небе и наситено тъмносиньото море. Понякога те се спираха и я канеха при себе си. Майки протягаха ръце към нея, защото им напомняше за собствените им изгубени деца. Бащи се опитваха да я закрилят, защото вече нямаха деца, които да защитават. Ала тя не отвърщаше и те продължаваха по пътя си, и скоро се скриваха от погледа ѝ. Склоняваше да говори само с други деца, защото често бяха уплашени и объркани, и тя ги успокояваше, че всичко ще бъде наред, макар да не знаеше дали е вярно, и след време те се вливаха в общата маса и изчезваха в далечното море.

Дженифър не броеше дните, защото до един бяха еднакви. Нямаше представа за времето, защото потокът от хора бе постоянен,

само лицата се меняха. Скоро спря да забелязва и това, и за нея всички и всичко се сляха в едно.

Мислеше за майка си и баща си; чувстваше се като последната брънка помежду им, като че ли те бяха застанали от двете страни на тясна, но дълбока пропаст, в която се издигаше купчина от камъни и върху тази купчина седеше тя, протегнала една ръка към баща си, а другата — към майка си. Усещаше баща си като облак от червено, черно и огнено оранжево, но не можеше да го докосне. Майка си усещаше едновременно като отсъствие и присъствие: край баща ѝ се мерзелееше нещо, което имаше формата на майка ѝ, но не съвсем. Беше тъжно и гневно, насочило неимоверна скръб и ярост срещу баща ѝ. Най-хубавата част от майка ѝ обаче, онази, която обичаше и на свой ред беше обичана, беше някъде другаде.

После — след час, месец, или може би година — тази друга част от майка ѝ се приближи по брега на езерото. Детето гледаше как майка му идва, облечена в любимата си лятна рокля, но не хукна към нея. Седеше там, на скалата, подпряло брадичка на коленете си, и чувстваше топлината на преминаващите мъртви.

Ето че след ден или час, или миг майка ѝ застана до нея, но тя също бе преобразена. Дженифър чувстваше отвлеченото ѝ внимание и раздражението от факта, че е била призована от по-важна мисия, за да иде при това момиче, познато ѝ от някога, което сега седеше на скалата край пътя на мъртъвците.

— Здравей, дъще.

— Здравей, майко.

Майка ѝ — не, почти майка ѝ — стоеше до нея и гледаше мъртвите.

— Колко са много — каза тя.

— Преди ги броях — отвърна момичето, — но после се отказах.

Сега виждам само светлини.

Почти майка ѝ седна до нея.

— Откога си тук?

— Не знам.

— Колко ще останеш?

— Не съм решила.

— Ако искаш, можеш да дойдеш с мен. Не е нужно да стоиш сама.

Детето вдиша болката на баща си, пренесена от вятъра между световите. Миришеше на медна тел и мъртви цветя.

— Какво ще стане тогава с него?

— Не знам.

— Не те ли е грижа?

Пейзажът потрепна и почти майката за миг се сля с майката на скръбта и яростта, а нейде в сърцето и на двете им се таеше нещо като любов.

— Не мога да му помогна.

— А аз?

— Може би.

— Искам да се върна.

— Тогава върви.

И тя тръгна.

Мина време. Тя бродеше в сенките. Понякога, много рядко, почти майка ѝ се присъединяваше към нея в света на баща ѝ, за да изведе някое дете от объркването на смъртта и да го поведе по течението на водата, но обикновено Дженифър беше сама или се носеше заедно с майката на скръбта и яростта и гледаше баща си отдалеч. Опитваше се да му внуши да я види и понякога той почти успяваше. Зърна го, когато той насмалко не пропадна, почувства как се докосва до забвението, а после се връща обратно. Тя...

Тя отново беше на скалата край шествието на мъртъвците, а почти майката седеше до нея. Въздухът обаче беше различен, небето се бе променило, а когато Дженифър вдигна ръка, между пръстите ѝ премина синя светлина.

— Чуй ме — каза почти майка ѝ. Детето долови страха и благоговението в гласа ѝ и се заслуша. — Онова, което спеше, се пробужда.

Дженифър го почувства — завръщащо се, изследващо съзнание, а редиците на мъртвите потрепериха. Неколцина спряха несигурно, а мъж и жена се отдалечиха, хванати за ръка, към ниските възвишения. Детето не знаеше какво ще ги сполети, след като са обърнали гръб на далечното море.

— Какво да направя?

— Стой до мен. Слушай. Слушай много внимателно.

И тя го чу. Плач на бебе — на момиченце, на новородена дъщеричка. И заплака: за първи път, откакто Пътника бе дошъл и я бе откъснал от стария ѝ живот.

— Той ще ме забрави — пророни тя. — Искам да си тръгна. Искам да дойда с теб. Той вече няма нужда от мен.

— Не — отвърна почти майката. — Той ще се нуждае от теб повече от всякога.

И нещо се раздвижи в мрачните дълбини на световете.

Телефонът на Паркър иззвъня малко след шест сутринта. Нищо хубаво не можеше да се очаква от позвъняване по това време на денонощието, особено в неделя.

Беше Мокси Кастин.

— Пусни си Канал 6 — каза той. — Изглежда, някой е изгорил Харпър Грифин жив...

Паркър изгледа новините, докато се обличаше, след което подкара към „Форест Авеню“, паркира на няколко преки от местопрестъплението и отиде пеш до полицейските заграждения. От другата им страна имаше множество автомобили, някои с отличителни знаци, други — без, и един бус на следствието. Отдясно видя автомобил на Съдебна медицина и няколко души в гащеризони. Около колата на Грифин бяха наредени паравани, които да я предпазват от любопитните зяпачи, които вече се бяха наредили наоколо. Вятърът разнасяше смрадта на изгорения автомобил. Отблизо полицаите усещаха миризмата и на Грифин.

Телефонът на Паркър иззвъня: отново беше Кастин.

— Поразпитах тук-там — каза той. — Трупът още не е идентифициран, но колата категорично е на Грифин, а около гърдите и шията на жертвата са открити разтопени найлони. Изглежда, е бил вързан за седалката и оставен да изгори. Искаш ли да уговоря среща в полицията? Колкото по-скоро им разкажем, каквото знаем, толкова по-добре.

— Не, аз ще се обадя. Ако ти го направиш, от самото начало ще им станем неприятни.

— Имаш приятели в полицията ли?

Паркър се загледа в жената, която излезе иззад параваните. Лицето ѝ беше скрито зад маска, а на ръцете си носеше сини латексови ръкавици. Изхвърли ги в чувала за боклук, а после свали и маската, но Паркър я беше познал още в мига, в който я зърна.

Шарън Мейси. Бяха излизали заедно и не се получи, но поне не беше оставил изгорени мостове след себе си.

— Може да се каже — отвърна той.

— От твоята уста това е най-доброто, което може да се очаква при тези обстоятелства. Кажете само кога и ще дойда.

— Разбира се.

— Ти каза, че нещата могат да се оплескат. Е, не ме излъга.

Паркър затвори в момента, в който Ейнджъл и Луис се появиха. Беше им се обадил, преди да тръгне.

Луис погледна параваните и подуши въздуха.

— Хм, не се получи много добре — отбеляза той.

Ейнджъл и Луис отидоха да вземат кафе и закуски, а Паркър остана на сцената на местопрестъплението, за да се опита да привлече вниманието на Мейси. Заобиколи огражденията, така че да попадне в полезрението ѝ. Не се наложи да ѝ маха или дори да подсвирне — тя го забеляза достатъчно бързо. А и ако беше подсвирнал на Шарън Мейси, нищо чудно да беше се озовал в болницата, на системи. Тя каза нещо на другия детектив от Отдела за криминални разследвания. Доколкото Паркър си спомняше, онзи се казваше Фароу или Фарнам, или нещо такова, и се беше записал да учи наказателно право в един от местните колежи, възползвайки се от петдесетпроцентовото намаление на таксата за обучение. Явно беше амбициозен младеж и вероятно тайничко се радваше, че някой е подпалил Харпър Грифин. Убийствата бяха удобно стъпало за всички карьеристи. Фарлоу или Фробишър като че ли изрази желание да последва Мейси, но тя го спря. Той отстъпи назад и я проследи с разочарования поглед на куче, вързано пред магазина.

Мейси изглеждаше добре, но тя винаги си бе изглеждаше така. Беше дребничка, мургава и красива. Паркър бе изгървал шанса си с нея, но не съжеляваше за това. Добре де, само мъничко. Според ключките сега тя се виждаше с Клиф Сандърс, един от новото племе ресторантьори в града. Сандърс вече беше отворил две заведения, в които размерите на порциите бяха обратнопропорционални на цените им, и планираше да отвори още две до началото на следващия туристически сезон. Това потвърждаваше подозрението на Паркър, че много скоро всички жители на града със средни доходи ще могат да се хранят навън само в часовете с намаления и в закусвалните.

— Гледаш сеир? Не е в твой стил — отбеляза Мейси, когато стигна до Паркър.

Той посочи колата на Грифин.

— Самоубийство или е заспал с цигара?

— Още не сме направили официално изявление. Ако гледаш новините по-късно, вероятно ще научиш нещо.

— Като например че е бил вързан за седалката, преди да го убият?

Усмивката на Мейси не изчезна, само се опита да се качи в очите, но се спря някъде около скулите.

— Добре си се осведомил.

— При това без помощта на новините. Мисля, че трябва да поседнем някъде.

— Знаеш ли кой е в колата?

— Харпър Грифин. Ако не е той, ще ти дам един долар.

— Приятел?

— Далеч не.

— Клиент?

— Още не съм толкова отчаян. Върша една работа за Мокси Кастин и Харпър Грифин влезе в обсега ми.

— Как по-точно?

— Точно затова искам да се видим — ти, аз, Мокси и който още трябва. Виж, не става дума за клиентска тайна: просто реших, че е по-добре аз да направя първата крачка. Нямам какво да крия, но клиентът на Мокси вече си има достатъчно проблеми, а и случаят е негов, не мой.

— Въпросният клиент да не е случайно Джеръм Бърнел?

Умна е, по дяволите, помисли си Паркър, но на глас каза само:

— Впечатляващо.

— Четох бюлетините. Кажете на Мокси да бъде на улица „Мидъл“ след час. Ако не дойде навреме, лично ще отида в офиса му, за да проверя колко кутийки от онова неговото безалкохолно ще успея да навра в задника му. И преди да се обадиш — Мейси вдигна предупредително пръст, а усмивката напълно изчезна от лицето ѝ, — трябва ли да мисля за заповед за арестуването на Бърнел?

Паркър погледна покрай нея към колата, която се виждаше през една пролука между параваните. Тялото на Грифин беше покрито с бял найлон, но отдолу личаха овъглените му останки. Именно този въпрос на Мейси беше причината да отлага споменаването на Бърнел до

идването на Мокси Кастин. Не си представяше Бърнел да върже някого за седалката на колата му и да го запали, но пък вероятно и никой не си бе представял, че може да застреля двама души на бензиностанция, а ако някой имаше мотив да убие Харпър Грифин, то това беше Джеръм Бърнел. Сега, след очистването на Грифин, изглеждаше напълно възможно Бърнел въобще да не е бил отвлечен, а само да се е покрил, за да издебне мъчителя си.

Само че не му се струваше правдоподобно. Ако бяха намерили Грифин намушкан или пребит в пристъп на паника или ярост, Паркър може би щеше да включи името на Бърнел в списъка на заподозрените, но едновременно с това щеше да очаква да открият и самия него до тялото. Бърнел нямаше да избяга, а щеше да изчака ченгетата да дойдат и да го приберат. Не, убийството на Грифин говореше за садизъм и предумишленост, както и за участието на повече от един човек. Не можеше да си представи Бърнел със съучастник. Не му бяха останали толкова много приятели.

Мейси чакаше отговора му.

— Не — каза той. — Не го е направил Бърнел.

— Звучиш доста убедено.

— Видях го.

— И мислиш, че не е такъв.

— Не би подпалил човека жив, но и това не е всичко.

— А останалото?

— Мисля, че Бърнел е мъртъв. А ако не е, може би му се иска да беше.

Мейси се замисли над думите му, после се извърна леко, така че и тя да вижда останките от колата и тялото вътре.

— Значи, смяташ, че който е пречукал Грифин...

— Е пречукал и Бърнел? Възможно е. Дори твърде вероятно.

— Обади се на Мокси — отвърна тя. — Веднага.

Малко след осем часа същата сутрин шериф Едуард Хенкел влезе в паркинга на „Шелби“ и изключи двигателя. След развода и решението да не кара децата да идват при него повече от веднъж месечно, бе свикнал да взима първа смяна през уикенда, ако ще и просто да има какво да прави. Така или иначе, не беше от хората, които оставят тежката работа на подчинените си. Освен това поради размерите и населението на окръг Пласи шерифската служба беше малка по стандартите на щата, така че всеки помагаше, с каквото може, в това число и Хенкел, който го правеше с радост.

Пласи не беше кой знае какво, но си беше негов. Познаваше всяка педя от градчетата, всяка камера за ограничение на скоростта, всеки къмпинг, всяка скърцаща барака. Виждаше красотата им, макар и вече залязваща. Малката мина в Бербър Хил отдавна беше затворена, но Пласи още носеше белезите на възгледобивен район с изоставените си железопътни линии, заключените складове при река Колни и крайпътните реклами на адвокати, специализирани в делата за рак и други заболявания в резултат на времето, прекарано под земята, в мрак и прахоляк.

Дори когато не беше на смяна, Хенкел понякога обличаше униформата и тръгваше на дълги обиколки по пътищата. От време на време спираше някого за превишена скорост или скастрияше хлапета, отдали се на малък незаконен запой, но обикновено просто спираше пред разни къщи и фирми, за да се увери, че хората са добре, а ако не бяха — търсеше начин да им помогне. Догодина идваха избори и той усещаше как Чанър диша във врата му. Роб може би беше твърде млад и неопитен, за да се кандидатира за шериф, но въпреки всичко беше добра политика да покажеш на хората, че новата кръв невинаги е за предпочитане пред старата.

Шерифите в Западна Вирджиния имаха право само на два последователни мандата по четири години, но след следващия си мандат, който възнамеряваше да спечели, Хенкел готвеше за свой наследник Нед Ралстън, първия си помощник. Ралстън не гореше от

желание да става шериф, но Хенкел го бе уверил, че всячески ще го подкрепя и ще работи като негов заместник. А после, ако след четири години Нед решише, че му стига толкова, Хенкел с удоволствие щеше да се кандидатира отново. Обичаше да гледа на себе си като на скромен политик, поради което се стремеше да чете не само комиксите в ежедневниците. Каквото и да си говорим за онзи Путин в Русия, мислеше си Хенкел, човекът знаеше как да държи властта дори ако се налага известно време да бъде министър-председател вместо президент, за да заобиколи ограниченията за мандатите. Вероятно дори не беше напуснал кабинета си, а само беше накарал някого да смени табелката на вратата му.

През уикендите Хенкел винаги взимаше дебелилото неделно издание на „Уошингтън Поуст“ и „Чарлстън Газет Мейл“, за да продължи обучението си в сферата на държавните дела, и се отправяше към „Шелби“ скоро след като госпожица Куини, вдовицата на Шелби, който преди няколко години се бе въздигнал към пира в небесата, отвореше заведението. Неделите бяха доста тихи, затова Куини отваряше по-късно, към седем сутринта, и стоеше на касата до девет и половина, когато отиваше на църква. Обикновено, ако успееше да отиде достатъчно рано, Хенкел седеше сам в заведението, а госпожица Куини се грижеше да бъде добре нахранен и напоен, но инак го оставяше да си чете на спокойствие. Тази неделя той позакъсна, но въпреки това заведението беше празно. Щеше да се понапълни след края на църковната служба, когато членове на различните паства се стичаха тук, за да хапнат и побъбрят.

Преди време в неделя в „Шелби“ вървеше госпел станцията на Западна Вирджиния, но това означаваше, че Хенкел трябва да чете вестниците си на фона на проповедите на д-р Лари Браун и Майкъл Бейли, които, въпреки несъмнените си достойнства, определено не бяха подходящи за случая. След като се посъветва с пастора си, госпожица Куини се съгласи да смени госпелите с класическа музика, поне докато Хенкел е гост на заведението.

Госпожица Куини изрази известно учудване, че пастор Дейв е склонил толкова лесно, а Хенкел не виждаше причина да я просветлява, че през уикенда двамата с пастора обичат да пият уискито си на тишина и спокойствие, благодарение на което Господ често се вслушваше в молбите на Хенкел. Пастор Дейв беше повече почитател

на принципа „бавно, но славно“, отколкото на подхода „огън и жупел“, което устройваше чудесно по-голямата част от паството му. Мнозина още помнеха злощастния пастор Рики, който се смучеше с тийнейджърите по мъжките тоалетни в Чарлстън, и това пораждаше недоверие към мъжете в расо, които проповядваха твърде пламенно. Пастор Вероятно Дейв се отнасяше твърде благосклонно към чуждите прегрешения — а и към своите, поне според по-праволинейните енориаши, предчувстващи влиянието на Сатаната, но имаше хубава жена, пет деца и видимо не проявяваше интерес към мъжките тоалетни, не и извън повиците на природата.

Хенкел видя, че госпожица Куини излиза на вратата, като че ли притеснена от забавянето му, но остана в колата си. Пресата го чакаше на седалката до него, а най-отгоре стоеше „Газет Мейл“. Според вестника един съдия в северната част на щата наложил изисквания за облекло в залата си, защото му било писнало от модните прегрешения на хората в Охайо. Забраняваше се носенето на пижами, чехли, джапанки, слънчеви очила, видимо бельо и тениски с неприлични надписи и рисунки. Хенкел, който също беше виждал що за хора минават през щатските съдилища, не можеше да не приветства решението на съдията. И все пак беше на мнение, че всеки, който реши да се яви в съда по чехли и тениска с надпис „НЕ ТЕ КЕФЯ? НАРЕДИ СЕ НА ОПАШКАТА ОТ КРЕТЕНИ, КОИТО ЧАКАТ ДА МИ ЗАПУКА“, както неотдавна бе направила една жена в Пласи, не би следвало да се изненадва, ако съдията го нарича зад решетките, докато започне да му пука.

Новината може би щеше да достави по-голямо удоволствие на Хенкел, ако не беше поместена до първата част на по-дълга статия, продължаваща и на следващите страници, в която подробно се описваше откриването на телата на Роби Килиан и Дъстин Хъф. Заглавието гласеше: „Убийци в окръга: суровото правораздаване в Пласи“, а по-надолу се разказваше за усилията на Килиан и Хъф да разширят наркотериторията си, преди да се сблъскат със „силите на конкуренцията“, както вестникът се изразяваше. Хенкел бе очаквал излизането на материала, защото репортерката беше потърсила за мнение и него. Той ѝ беше дал обичайните общи приказки — разследването продължава, има различни версии, засега няма

заподозрени — и я беше насочил към щатската полиция, които бяха поели случая.

Останалата част от статията представляваше история на окръг Пласи и словоизлияние за убийствата и изчезналите през последния век и половина. Вярно, от десетина години насам те не бяха толкова много, но събрани на едно място, определено правеха впечатление. В статията не се споменаваше за Отреза, но не беше трудно човек да го прочете между редовете. Все едно. Не това му се четеше на закуска (подобно на Отреза, и той предпочиташе името му да не влиза във вестниците), въпреки че вероятно щеше да му свърши работа при евентуален натиск върху Отреза — тоест да накара щатската полиция да се вгледа по-внимателно с дейността му.

През прозореца лъхна миризма на пържен бекон. Имаше и друго — в петък следобед се беше обадил кардиологът. Предложил му беше коронарна ангиопластика, при която в стеснената артерия се вкарваше и надуваше малко балонче. Освен това докторът бе изказал мнение, че ще бъде добре да поставят и стент, който да попречи на артерията отново да се стесни. Препоръчал му беше да извършат процедурата възможно най-скоро. Междувременно Хенкел трябваше да избягва стреса и да внимава с какво се храни. С последното вероятно можеше да се справи, но единственият начин да избягва стреса беше да се пенсионира, а той не беше готов за това.

Госпожица Куини вече беше излязла през заведението и стоеше с ръце на хълбоците и наклонена като на птица глав.

— Добро утро, госпожице Куини — поздрави я Хенкел.

Всички я наричаха така, дори съпругът ѝ, с когото бяха женени четиридесет и пет години.

— Добре ли си? — попита тя. — Имам бекон, картофени кюфтета и омлет с наденици, и няма да си ги ям сама.

А Хенкел се чудеше защо са му запушени артериите. О, помисли си той, да вървят по дяволите.

— Веднага идвам.

Хенкел обиколи масите, за да поздрави хората, които вече бяха насядали, и махна на Тиона Уотсън в кухнята. Попита я за момчето ѝ, Одел, което понякога виждаше на пътя близо до дома им, и тя му се усмихна.

— Добре е, шерифе. Много е добре.

Лъжката имаше вкус на вкиснато мляко в устата ѝ. Тиона харесваше шерифа, но предпочиташе да стои на разстояние от него. Знаеше, че той си има информатори в окръга, включително и такива, които живеят на границата с Отреза, но тя не беше една от тях. Семейството ѝ бе твърде уязвимо и всички го знаеха, дори и Одел.

Хенкел седна на една маса до прозореца, поръча си закуска и си наля кафе. Докато четеше вгълбено „Поуст“, някой влезе и шерифът веднага усети как атмосферата в заведението се промени. За миг разговорите замряха, а после продължиха, но много по-тихо. Хенкел вдигна поглед и видя пред себе си Оберон. Пикапът му стоеше отвън на паркинга. Пред волана седеше Бенедикт, младеж от Отреза. Момчето беше заминало нанякъде поне за седмица, или поне така го бяха информирали. Жалко, помисли си Хенкел, че въобще се е върнал. Това момче не беше наред. Никой, който се мотаеше с Лусиъс Хоб, не можеше да е наред.

Хенкел не се стараяше особено да прикрива антипатията си към Отреза. Не беше като Ръс Дъгар. Държеше под око жителите му, които идваха в града, и с помощта на информаторската си мрежа следеше всичките им движения, поне извън собствената им територия. Контактите му с Оберон обаче бяха редки и двамата подхождаха предпазливо един към друг. Последната им среща беше преди два месеца, когато Лусиъс Хоб беше се заял със семейство туристи в една бензиностанция, като нападнал бащата, а майката заплашил, че ще ѝ отреже гърдите. Касандър се извини за недоразумението, но отказа да предаде сина си за разпит, а Оберон се държа като олицетворение на възпитанието и разума, макар ясно да показва, че Хенкел няма да припари в Отреза без заповед за обиск, както и че Касандър няма да се

яви без заповед за арест. Хенкел си тръгна от срещата разярен, твърдо решен да не се отказва, но когато попълни всички документи и се отправи към съдия Крайър, за да получи съответните заповеди, жалбата срещу Лусиъс се оказа оттеглена. Този път Отрезът бе действал особено бързо дори по собствените си стандарти.

Когато Хенкел потърси семейството в „Драйдън Ин“ в покрайнините на Търли, те вече си бяха заминали. „Драйдън“ беше само мотел, но и единственото място в окръга, където човек с всичкия си би отседнал — макар и не за дълго. Служителят на рецепцията, братовчед на собственика, Мортън Драйдън, го информира, че са потеглили на запад, и Хенкел ги настигна на около пет километра по пътя. Бащата отказа да разговаря с него, а две от трите деца мигом се разплакаха. Майката само гледаше пред себе си с преbledняло лице. Хенкел ги остави да си продължат по пътя. Какво друго можеше да стори? Все пак се върна отново в мотела и служителят потвърди, че семейството е било посетено от двама мъже, но твърдеше, че не е видял ясно нито тях, нито автомобила им, въпреки че стаята на семейството беше точно срещу рецепцията, а денят беше светъл и слънчев. По-късно Хенкел се отби при Мортън Драйдън и го посъветва да обърне внимание на калибъра на служителите си, а може би и на зрението им.

Случаят беше просто последният от серията конфронтации през цялата кариера на Хенкел, но той съзнаваше, че това, неговото, са само символични действия и нищо повече. Ако имаше сериозни намерения да се разправи в Отреза, трябваше да седне с ФБР или евентуално Бюрото за алкохол, тютюневи изделия и огнестрелни оръжия и да им каже...

Там беше въпросът: какво да им каже? Че една общност от семейства, живеещи в изолация на частна земя, и водещи съществуване, което по никакъв начин не е луксозно или разточително, може — само може — да е замесена в някаква форма на престъпни деяния и евентуално да носи отговорност за редица убийства от поколения насам, въпреки че за това нямаше никакви улики, освен местни клюки и подозренията на Хенкел? Федералните служби си имаха достатъчно грижи — наркокартели, вътрешни и външни терористични организации, престъпни банди и прочее заплахи за обществото, които се надпреварваха за вниманието им, за да слушат

мрънкането на невзрачния шериф на най-малкия, невзрачен окръг в щата. Щат, който според последните статистики, които Хенкел си бе направил труда да прочете, шеста година поред беше на дъното на националната класация за жизнен стандарт, което означаваше, че по отношение на насъщните потребности, доброто поведение, условията на труд, здравето и оптимизма хората в Западна Вирджиния хич нямаха късмет.

Така че, ако хората от Отреза са се заели да бутнат едно рамо на окръг Пласи, като не допускат наблизко индивиди, които гледат на него като на лесна плячка за наркотици, проституция, рекетъорство и прекомерна корупция (защото малките дози корупция са неотменни; те са маслото, което смазва машината), то едно неизказано браво на тях. И ако някои нечестиви личности, които не мислят доброто ни на хора, ни на зверове, решаха да пренебрегнат предупреждението, последвалия бой или подпалването на дома, офиса или мястото си за срещи, за да свършат накрая с изглед към корените на дърветата с главата надолу — тяхна си воля. Все пак са имали възможност да се покаят за греховете си или да потърсят друго място, на което да ги задоволяват. Пък и загуба за обществото не са.

Така бяха гледали на нещата Ръс Дъгар и повечето му предшественици, докато не се появи Хенкел и не започна, ако не да клати лодката, то поне да смуцава плаването ѝ. Може би имаше късмет, че Отрезът бе свил перки — или, както подозираше Хенкел, действаше по-прикрито, отчасти като реакция на присъствието му — и че самият той успяваше да поддържа определено ниво на популярност в окръга. Резултатът беше напрегнато статукво между шерифа и Отреза.

С приближаването на изборите обаче Хенкел започваше да се тревожи, че Отрезът вероятно обмисля намеса, целяйки да наклони везните в своя полза. Не беше нужно много — няколко думи пред определени влиятелни лица, маскирана заплаха, където е нужно, колкото да посеят съмнение у гласоподавателите доколко е благоразумно да преизберат Хенкел, и то, при положение че Нед Ралстън е готов да бъде негова марионетка още един мандат.

Ето че сега пред него стоеше Оберон с прилежно вързана на опашка коса, старателно изгладена риза на червени карета, протъркани, но чисти джинси и стари, но прясно намазани ботуши в

очакване на зимата. Брадата му беше гъста, но сресана, а мустаците стигаха почти до брадичката му и му придаваха викингски вид, като че ли самото му присъствие бе доказателство, че хората от Севера са направили нещо повече от това, да се установят за кратко по тези земи.

— Може ли да седна? — попита Оберон.

Хенкел забеляза, че госпожица Куини ги наблюдава от касата. Да, някои от по-младите мъже и жени в Отреза се отбиваха понякога, като внимаваха да не бият на очи и винаги плащаха в брой, но тя не помнеше да е зървала на вратата си силуета на Оберон. Ръката ѝ се насочи към телефона на стената, но Хенкел улови погледа ѝ и едва доловимо поклати глава.

Оберон не се обърна, но вероятно се досети какво се случва.

— Искам само да поговорим — каза той.

Хенкел му показа стола срещу себе си и Оберон седна. Сервитьорката, Кони, се приближи и го попита дали ще поръча нещо. Гледаше го с любопитство и не без известен интерес, защото Оберон беше внушителен мъж, а двамата с Кони бяха на сходна възраст.

— Чай от мента, ако имате — каза той, а Кони отвърна, че ей сега ще го донесе.

Двамата с Хенкел не продумаха, докато Кони не донесе чая и не се отдалечи. Масите и сепаретата наоколо бяха празни, така че нямаше опасност някой да ги чуе.

— Видях чарлстънския вестник на предната седалка на колата ви — каза Оберон. — Успяхте ли да го прочетете вече?

— Прегледах го.

— Видяхте ли историята за онези двамата, на които се е натъкнало момчето на Лутър край Мортънсвил?

— Да.

— Чух, че сте били там, когато са ги намерили.

— Пристигнах малко по-късно, но не много.

Оберон кимна.

— Веднага след Клайд Бентли?

— Точно така.

— Вестникът твърди, че тези момчета — Килиан и Хъф, ако правилно съм запомнил имената, може да са се занимавали с наркопласъорство.

— И аз така чух.

— Опасна работа е това.

— За тях определено.

Оберон кимна и подръпна леко брадата си, като че ли обмисляше задълбоченото наблюдение на Хенкел.

— Имате ли някаква информация за обстоятелствата около смъртта им, която бихте искали да споделите? — попита Хенкел.

Изражението на Оберон не се промени, но тялото му като че ли се отпусна и зае позиция, като на фехтовчик след първия замах на противника, с който се е уверил, че мачът наистина е започнал.

— Не, не мисля.

— Е, ако това се промени, свържете се с Бюрото за криминални разследвания. Те водят случая заради ресурсите, с които разполагат.

Оберон погледна навън към Бенедикт, който седеше в пикала със смъкнат прозорец и потропваше с пръсти по вратата.

— Шериф Хенкел — каза той, — понякога ми се струва, че от самото начало ние с вас не започнахме както трябва.

— Защо мислите така?

— Е, ако такова нещо се бе случило в миналото, шериф Дъгар щеше да си направи труда да информира мен и хората ми просто от учтивост. Отрезът заема значителна част от окръг Пласи. Всичко, което засяга окръга, засяга и нас.

— Шериф Дъгар вършеше много неща по различен начин, като не мога да кажа, че одобрявам всичките.

— Разбирам това. Не храня илюзии относно вашата независимост. Но откриването на две тела в такава близост до Отреза очевидно буди безпокойство у нас. Момчетата са били намерени рано сутринта, а когато ние чухме, беше почти пладне, и то само защото един от хората ми е минавал оттам и забелязал суматохата.

— Много съжалявам, че не съм пратил някого от заместниците си да ви съобщи лично, но както можете да си представите, изваждането на две тела отнема много време и сили. Освен това е доста миризлива и мръсна работа. Човек съчувства на мъжете и жените, които трябва да я свършат, съчувства на жертвите и храни определена нагласа към онзи, който ги е закопал в земята.

— Убеден съм в това.

Оберон слушаше внимателно както думите на Хенкел, така и всичко, което стоеше зад тях.

— Странно обаче как бяха открити толкова лесно — продължи Хенкел. — Нескопосана работа ми се вижда да заровят жертвите си толкова плитко. Чудя се дали някой ги е прекъснал, или са се стреснали, че може да ги хванат. Може някой да е видял тях или автомобила им, но и до момента да не осъзнава на какво е станал свидетел. Но както казах, това е работа преди всичко на щатската полиция, въпреки че ние ще помагаме с каквото можем.

Хенкел се приведе напред и допря длани върху масата пред себе си.

— Искам да кажа, че някой е прецакал нещата. Убили са момчетата, заровили са ги набързо и при това — от грешната страна на границата на окръга. Още по-лошото е, че доколкото чувам, Килиан и Хъф са били на радара не само на щатската полиция тук и в Охайо, но са привлекли вниманието и на Администрацията за борба с наркотиците. Така че кой знае какви лайна ще заваят върху окръг Пласи заради всичко това? А както вие току-що казахте, каквото се изсипе върху окръга, се изсипва и върху Отреза.

Оберон отпи от чая си. Вкусът явно не му допадна и той побутна чашата настрани.

— Шерифе, звучите почти доволен от цялото това внимание.

— Обичам да виждам закона в действие. Вдъхва ми вяра в бъдещето на обществото.

Оберон се изправи.

— Благодаря за отделеното време. Прощавайте, че прекъснах четенето ви.

— Няма за какво да се извинявате — отвърна Хенкел. — Впрочем, добре би било да кажете на момчето, че коланите са задължителни в Западна Вирджиния и нарушителите се глобяват с двайсет и пет долара. Няма да ми е приятно да го спра някой път и да разваля деня му. Като се замисля, отдавна не го бях виждал.

— Наложил се да пътува по работа.

— Така ли? Къде?

— Някъде.

— Аха, някъде. Надявам се да е било успешно, защото което е добро за Отреза, е добро и за окръга, нали така? Чаят е от мен. Ако искате отново да поговорим, знаете къде да ме намерите.

— Да. Очевидно тук. И в офиса ви. И...

Хенкел размаха пръст, но не се усмихна.

— И толкова. Предпочитам домът ми да остане неприкосновен. Може да се каже, че изпитвам твърде собственически чувства към него.

— Ще го запомня.

— Непременно. Защото ще убия всеки, който влезе неканен през прага ми.

— Аз също.

Хенкел го проследи с поглед, докато онзи се качи в пикала, където каза нещо на Бенедикт. Момчето се ухили широко на Хенкел, бръкна в джоба си, извади три банкноти и ги хвърли на земята. Вятърът отнесе дващест и петте долара, а пикапът потегли и сви надясно към Отреза.

Хенкел се облегна на стола си. Дланите му бяха потни, гърдите го боляха. Плъзна ръка под масата и стисна пистолета си. Време е, помисли си той.

Време е с Отреза да се свърши.

Паркър се обади на Кастин и му съобщи за предстоящата среща с полицията. Спести му обаче заплахата на Мейси да навре съответния брой кутийки от безалкохолно в задника му, тъй като не искаше да го настройва предварително. После се срещна за по едно бързо кафе с Ейнджъл и Луис и ги помоли да наминат покрай жилището на Грифин, след което да обикалят по улиците. Там със сигурност вече бѣкаше от полиция, но Ейнджъл и Луис можеха да разпознаят автомобила на двамата мъже, които придружаваха Грифин в „Портърхаус“, а имаше вероятност, макар и нищожна, те все още да са някъде наоколо.

Самият Паркър се отправи към щаба на полицията на улица „Мидъл“ и паркира до хотел „Портланд Реджънси“. Кастин вече чакаше на ъгъла с любимото си безалкохолно в едната ръка и цигара — в другата. Изглеждаше учудващо спокоен, но пък вероятно пушеше и пиеше подсладени напитки от толкова отдавна, че беше станал недосегаем за ефектите им и само спирането им би довело до абстиненция и усложнения.

Размениха набързо няколко думи и влязоха във фоайето, където зачакаха Мейси. Фортнъм или Франке вече беше там заедно с един лейтенант от Криминалния отдел, на име Дъндоналд, когото Паркър смътно познаваше по физиономия, и... гледай ти, Гордън Уолш! След задължителните запознанства, предлагане и отказване на кафе, Кастин обясни как Паркър се е наел с издирването на неотдавна освободения Джеръм Бърнел, за чиято сигурност адвокатът се тревожеше. Паркър, на свой ред, разказа как е открил Харпър Грифин в „Портърхаус“, при което детективите веднага наостриха уши. Паркър знаеше, че ще им хареса да чуят, че Грифин си е спечелил омразата на Бърнел още в „Уорън“, но нищо не можеше да направи. Той все още бе убеден, че Бърнел няма нищо общо със смъртта на Грифин, но ако грешеше, нямаше смисъл да се опитва да го предпазва, криейки факти от професионалисти като Мейси и Уолш, които бяха достатъчно интелигентни, за да ги разберат сами. Даде им подробно описание на

двамата мъже, които бяха с Грифин в бара, както и регистрационния номер на автомобила им. Лицето на Мейси помръкна.

— Какво има? — попита Паркър.

— Автомобилът е намерен изгорен тази сутрин — отвърна тя. — На изоставен паркинг на шосе 1 в Сако. Получихме съобщение от полицията в Сако преди час, след като са разбрали за нашия случай и са се усъмнили за евентуална връзка между двата инцидента.

— Може би щеше да бъде от полза, ако бяхте дошли по-рано да разкажете за мъжете в Кланицата — отбеляза Фърниш, чието име най-после се бе изяснило при представянето преди малко.

— Защо да го правя? — възрази Паркър, който нямаше никакво намерение да позволи на Фърниш да пише черните точки на него. — Нямах информация за извършено престъпление.

— Издирвали сте човек, нарушил пробацията си.

— Издирвах клиента на господин Кастин. Не съм знаел, че законът е променен и че вече съм длъжен да ви информирам за всяка своя стъпка.

— Момчета, момчета — обади се Мейси. Уолш само изхъмка. Дъндоналд си отбеляза нещо, после го задраска. Фърниш скръсти ръце и се опита да не изглежда вкиснат.

— И не знаете къде е господин Бърнел в момента? — Мейси се обърна към Кастин.

— Не.

— Не се е свързвал с вас, откакто ви е помолил да платите на господин Паркър за услугите му?

— Не.

— Правени ли са опити за теглене на средства от банковата му сметка?

— Той няма карта. Може да оперира със сметката си само чрез мен или лично в клон на банката, а нито едното не се е случило. Естествено, ще проверя отново утре, щом банката отвори. Може дори да замразя сметката.

— Длъжна съм да ви предупредя, че клиентът ви е заподозрян в убийството на Харпър Грифин — каза Мейси, — ако приемем, че това в колата е Грифин, докато пристигне зъбният статус от „Уорън“.

— Ясно.

— Има ли още нещо, което господин Паркър би желал да сподели с нас? — попита Дъндоналд.

— Не, мисля, че това е всичко.

Уолш отново изхъмка. Паркър го изгледа сурово и той отмести поглед, но Мейси вече бе доловила скептицизма на колегата си. Тя изчака всички останали да си тръгнат и когато Кастин също се отправи към изхода, хвана Паркър за лакътя и го дръпна към прозореца.

— Ако криеш информация, която може да бъде полезна за разследването — каза тихо тя, — и аз разбера, ще те обвиня във възпрепятстване на следствието.

— Твърде много време прекарваш с Фърниш — отвърна Паркър. — Не съм ясновидец, така че не мога да кажа дали някой незначителен детайл няма да се окаже важен в бъдеще. Нямам интерес да защитавам Бърнел, ако е убиец, но както вече ти казах, не мисля, че е такъв. Тези, които всъщност трябва да издирвате, са двамата мъже с Грифин в „Портърхаус“, само че и аз нямам идея нито кои са, нито къде са. В момента с теб сме в едно и също положение.

— Не го вярвам и за секунда. Не забравяй какво ти казах: няма да ти се размине.

Паркър сви рамене.

— Чувам, че излизаш с онзи ресторантьор Сандърс.

Мейси изглеждаше леко стъписана от внезапната промяна на посоката на разговора.

— Какво общо има това, по дяволите?

— Нищо. Просто чух.

— Сега ли е моментът да ти кажа, че пропиля шанса си?

— Ако искаш. Но защо Сандърс? Виждал съм го. Изглежда така, сякаш закусва, обядва и вечеря в „Дени“.

— Голям чешит си, ще знаеш.

— Мисля, че излизаш с него, защото другояче не можеш да си позволиш да стъпиш в ресторантите му.

— Майната ти — отвърна тя, но на лицето ѝ се изписа издънническа усмивка.

— Права си. Пропилях шанса си.

— Да, така е. Продължаваш ли да търсиш Бърнел?

— Ще поговоря с Мокси, да видим той какво ще каже.

— И ако каже „не“?

— Мисля, че все пак ще продължа да го търся.

— Ако откриеш нещо, обади ми се.

— Знам номерата ти.

— Не, никога не си ги знаел — отвърна тя и го остави да се изпрати сам.

Кастин чакаше Паркър отвън. Пушеше и пиеше от нова кутийка, която явно бе приготвил в куфарчето си за спешни случаи.

— Винаги ми е било жал за Джеръм Бърнел — каза Кастин между облачетата дим и глътките „Мокси“.

— Сега може би имаш още повече основания за това.

— Вероятно си прав, макар че се надявам да грешиш. Какво ти трябва?

— Искаш да продължиш да ми плащаш да го търся?

— Знаеш ли, подозирам, че ще го направиш и за без пари, защото по очите ти виждам, че няма да оставиш нещата така. Обаче не съм такъв човек. Пращай ми сметките и гледай да не убиваш никого. Ако все пак убиеш, обади се на Ейми Прайс в Саут Фрийпорт. Тя трябва вече да ти е свикнала.

— Е, щом си плащаш, ще разчитам на твоите ресурси. Може ли да накараш някого да събере всичко за Харпър Грифин, включително името на адвокатата му в Мейн? Ще се учудя, ако не е бил служебно назначен, а ако е такъв, може да е по-склонен да развърже езика си, отколкото, ако е на частна практика. Щом ми дадеш цялата информация, ще я сравня с това, което имам за Бърнел.

— Ще се обадя на секретарката си и ще я повикам. Ще ѝ платя за извънредния труд. — Кастин загледа горящия край на фаса си. — Адски начин да си отидеш. Да те изгорят жив.

— Аха.

— Някой определено не го е харесвал.

— Видях го на живо. Човек трудно можеше да изпитва топли чувства към него.

— Може затова да са го подпалили, да се сгреят — отвърна Кастин и сам се усмихна на шегата си.

Прав е, помисли си Паркър. Ако целта на упражнението е била да му затворят устата, имаше и по-прости и ефективни начини да го направят. Да изгориш някого жив в колата му беше жестоко наказание. Дали си го беше заслужил в очите на убийците си, като се бе

раздрънкал за Мъртвия крал в „Уорън“? Пак изглеждаше прекалено, освен ако не са искали да пратят послание на някого, предупреждение да държи езика си зад зъбите. Но на кого?

Мокси довърши цигарата и напитката си и хвърли кутийката и фаса в кошчето.

— Е, аз ще тръгвам.

— Добре. Мокси...

— Какво?

— Някой въобще нарича ли те Олег?

Кастин се замисли.

— Кой е Олег?

Паркър мина отново покрай сцената на убийството на Грифин. Огражденията още стояха и тепърва се търсеха отпечатъци, но тялото беше изнесено, а останките от колата бяха натоварени на платформа, за да бъдат откарани в лабораторията.

Паркър се обади на Ейнджъл и се разбраха да се видят заедно с Луис в „Бейсайд Американ Кафе“, което някога се наричаше „При Бинтлиф“. За щастие, променило се беше само името, но не и качеството на храната там. Верни на скъпия си навик, Ейнджъл и Луис си поръчаха яйца по бенедиктински с раци, а Паркър предпочете обикновени яйца с бекон. Както се и очакваше, апартаментът на Грифин беше запечатан от полицията, а от мъжете от „Портърхаус“ нямаше и следа. Паркър, на свой ред, им разказа за срещата си на улица „Мидъл“. При новината, че Кастин ще му плати, за да разбере какво е сполетяло Джеръм Бърнел, в очите на Луис проблесна пламъче. Двата мъже в бара бяха успели да го настъпят по мазола, а ето че сега почти със сигурност щеше да има нова среща с тях, която можеше да завърши с насилие и смърт.

Ако имаха късмет.

Говореха, докато се хранеха. Луис се съгласи, че убийството на Грифин не е било просто решаване на проблем, а крайна форма на възмездие.

— Може да е и предупреждение — каза Ейнджъл, следвайки другата линия на разсъждение.

— Да, но за кого? — отвърна Паркър.

— Може би за нас.

Тази възможност не му бе хрумвала досега.

— Ако е така, значи, не ни познават добре — отбеляза Луис.

— Така е — съгласи се Ейнджъл. — Кога ли сме обръщали внимание на подобни предупреждения?

— Предпочитам да ги приемам като покани — отвърна Луис.

Сметката дойде. Паркър я взе.

— Ти ли черпиш? — попита Ейнджъл.

- Ще я пратя на Мокси. Това беше работна среща.
- Дали по-късно ще черпи и шампанско?
- Може би. Ако открием Бърнел жив.
- Значи, ще си останем без шампанско.
- Най-вероятно.

Когато се върна в Скарбъроу, Паркър се зае да прегледа за трети път досието на Джеръм Бърнел. Почти беше приключил, когато един шофьор му достави купчина документи, свързани с Паркър Грифин, в това число лични данни и списък с предишни арести, след част от които беше лежал в затвори в Охайо и Западна Вирджиния. Паркър ги прелисти, ориентира се за реда и значимостта им и започна отначало. Прегледа ги набързо, след което се обади на адвоката, защитавал Грифин при последното му дело. Казваше се Бет Шиърс и според информацията в интернет, след делото се бе прехвърлила в щатския Департамент за професионална и финансова регулация. Паркър не се изненада. Мейн не поддържаше щатни обществени защитници, а когато се наложеше, наемаше частни адвокати. Заплащането бе значително по-ниско, отколкото в частната практика, а бюджетът на щата за служебна защита все не достигаше. Адвокатите или съчетаваха ангажиментите си колкото могат по-добре, или подобно на Шиърс си намираха работа, предлагаща повече пари и сигурност.

Намери телефонния ѝ номер в указателя и за щастие, я хвана у дома. Адвокатката беше гледала репортажа за Грифин по телевизията и не се изненада от обаждането, въпреки че бе очаквала да я потърсят първо от полицията. Не можа да му каже кой знае какво за бившия си клиент. Пледирал невинност, въпреки че отпечатаците от пръстите и ДНК анализът сочели обратното. Освен това бил заловен на местопрестъплението, което също не му помогнало особено. Имал късмет, че старицата, която ударил, не починала веднага след нападението, иначе още щеше да гние в „Уорън“.

— Освен това ми налиташе — каза Шиърс.

— Сериозно?

— Да, три пъти. Трябваше да го хвърля на вълците, но ми трябваха парите.

— И какво, пуснахте ли му?

Отне ѝ секунда да се усети, че Паркър се шегува.

— Не, умнико, сдържах си нервите и му казах, че ако още веднъж ме погледне така, ще го зарежа да се оправя сам. Направих каквото можах, но между нас казано, исках само съдията да го заключи.

— Споменавал ли ви е за някакъв крал?

Беше предпазлив. Знаеше, че полицията рано или късно също ще я потърси.

— В смисъл, владетел?

— Да.

— Не, не мисля.

Паркър ѝ благодари. Погледна бележките си и реши, че не е научил кой знае какво. Върна се към документите, но едва стигнал до втората страница, се спря, прелисти обратно, откри това, което бе привлякло вниманието му, после отместе материалите за Грифин и посегна към досието на Бърнел. След малко откри това, което търсеше: информацията за бившата му съпруга, Нора Медоус, родена на 19 юни 1971 година в Дийп Дел, Западна Вирджиния. Взе листа с нейните данни в лявата си ръка, а тези на Харпър Грифин — в дясната. Харпър Грифин: роден на 20 ноември 1979 година в Търли, Западна Вирджиния.

Паркър извади карта на Западна Вирджиния на компютъра си и видя, че Дийп Дел и Търли са все в окръг Пласи, най-малкия в целия щат.

Любопитно.

Отдели още час проучване на Нора Медоус, използвайки дадения му от Кастин номер на осигуровката ѝ. Когато приключи, вече разполагаше с настоящия ѝ адрес, месторабота и марка на автомобила, който шофираше. Живееше в Кълъмбъс, Охайо, на около четири часа път от окръг Пласи. Не се беше върнала съвсем у дома, но беше доста близо.

Какво беше казал един от мъжете на бензиностанцията на Бърнел? „Харесва ми якето ти.“ Това беше. Може да не значеше нищо, но можеше и да е много важно: „Харесвам не просто якето ти, а скъпоценните камъни в него“.

Колко ли би могла една жена да мрази бившия си съпруг? Паркър се зачуди дали има граници. Достатъчно, за да организира грабеж и убийство, но всичко да се разпадне, когато самият той извади

оръжие и започне да стреля? Може би. Но толкова, че да го вкара в затвора? Толкова, че да позволи да бъде насилван вътре?

Освен ако Нора Медоус не беше пълен садист, защо би й било да съсипва живота на съпруга си след проваления грабеж? Не са се разбирали, но разводите не бяха сложна работа. Така или иначе е щяла да има издръжка. Може би просто е била алчна и е искала всичко.

Не, Паркър пропускаше нещо. Сигурен беше. Липсваше връзка между Грифин и Нора Медоус. Вярно, бяха родени в един и същи окръг, но Грифин беше влязъл в уравнението едва след осъждането на Бърнел, а дори и надрусан с „Адерол“ не се беше изтървал, че Бърнел е вбесил Нора Медоус, а че е разгневил Мъртвия крал. При това именно последното беше предизвикало реакцията на двамата мъже с него и почти със сигурност бе допринесло за смъртта му.

За съжаление, Паркър не познаваше никого в Западна Вирджиния. Пусна отново търсачката и добре че го направи. Понякога животът раздава нелоши карти.

Все пак се намираше с кого да се свърже в Западна Вирджиния. Трябваше само да възобнови едно старо познанство. Съмняваше се обаче, че другата страна на въпросното познанство ще се зарадва да го чуе.

Продължи да работи до късно през нощта. Седна на дивана в кабинета, намести няколко възглавници зад гърба си си и опъна крака пред себе си. Липсваха му само килимче и столче за банята и можеше официално да мине за дядка. Приключи с бележките чак в два сутринта, защото най-сетне бе открил това, което бе търсил от самото начало: мъртъв крал.

А после видя името на академичната справка и тръпките го полазиха като паяк в тъмнината.

В колежа „Боудън“ бяха записани едва хиляда и осемстотин студенти, но като се има предвид, че цялото население на град Брунсуик, където се намираше, беше само двацет хиляди души, присъствието им упражняваше значително влияние върху общността. Атмосферата през лятото беше лежерна. Есента, след завръщането на студентите, беше малко по-шумна, но отново лежерна, както и подхожда на малък, частен колеж по свободни изкуства.

Паркър харесваше Брунсуик. Имаше магазинче от веригата „Бул Муус“, претъпкано с книги и музика, което за него беше знак, че не всичко е изгубено за човечеството. А и самото градче беше хубаво, след като човек подминеше задръстванията на шосе 1 и стигнеше до улица „Плезънт“, която неслучайно се казваше така^[1]. Подмина Първа енорийска църква, където, докато седяла на пейка 23, на Хариет Бийчър Стоу за първи път ѝ хрумнала идеята за „Чичо Томовата колиба“, и продължи към „Ашби Хаус“, където се помещаваше факултетът по религия.

Професор Иън Уилямсън седеше до прозореца на кабинета си и се развличаше, като броеше оставащите листа на най-близкото дърво. Същевременно, с половин ухо слушаше студентката, която се оплакваше от курса по „Християнска сексуална етика“, защото я карал да се чувства неудобно заради твърде образния език. Уилямсън не беше сигурен, че в курса въобще има образен език, или поне не така, както той го разбираше, но пък в днешно време студентите бяха по-склонни да се засягат в сравнение с предишните поколения. Тайничко тъгуваше за студентския радикализъм на 60-те и 70-те години, може би защото беше твърде млад, за да го преживее лично. Струваше му се, че младежите от онова време търсеха причини да се гневят, което бе напълно разбираемо — в реда на нещата е младите да се гневят. Сега младите само си търсеха причини да се обиждат, което въобще не беше същото. Четирите възрасти на човека според Уилямсън бяха Объркването, Гневът; Самодоволството и Недоволството, но беше важно да следват правилния ред.

Курсът по „Християнска сексуална етика“ дори не беше негов, но тъй като беше англичанин, а въпросната студентка — родом от Бристол, с изключително консервативно възпитание, тя беше решила да се обърне към него в момент на нужда. Той тъкмо се канеше да ѝ предложи да замени курса с „Новият завет и неговия свят“, който щеше да ѝ даде много по-малко поводи за недоволство, стига да отсъстваше, когато се засягаше темата за ритуалното обрязване, когато видя характерния „Мустанг“ да паркира пред сградата и от него да слиза Чарли Паркър.

— Пени — прекъсна я той посред излиянието, което според нея бе внимателно изложение на проблемите на сексуалната ориентация. — Боя се, че скоро имам друга среща. Нека помисля над проблема до края на деня и утре сутрин ще ти дам отговор.

После я дари с ослепителната си усмивка, която беше привлякла хиляди американки — добре де, няколко... по-точно три, и то в много разтегливата дефиниция на сексуален контакт — в леглото му, докато още беше ерген. Не че имаше намерение да привлече там Пени Голдсмит и не че би го направил дори ако още беше млад, необвързан докторант. Пък и откровено казано, след като бе чул възгледите ѝ, нямаше да има и смисъл.

Чу как вратата се затвори подире ѝ, но вече стоеше прав до прозореца и следеше придвижването на Паркър, а ако някой го гледаше отстрани, по изражението му щеше да се досети, че не е особено ентузиазизиран за предстоящата среща.

Двамата не се бяха виждали от много месеци. Последния път детективът дойде, за да обсъдят реалната или измамна квалификация на проповедник на име Майкъл Уорънър от град Просперъс. В крайна сметка Уорънър бе съжалил за интереса на Паркър към делата му, но доколкото Уилямсън познаваше детектива, разкаянието, травмите и внезапната смърт бяха рискове, които вървяха ръка за ръка с общуването с него. Този факт може би обясняваше безпокойството му от завръщането на Паркър в „Боудън“. Въпреки това Уилямсън го поздрави топло, осведоми се за здравето му и му предложи кафе или чай, но гостът отказа и двете. Стори му се, че Паркър изглежда отслабнал, което се очакваше след всичко, което бе преживял. Енергията му обаче не изглеждаше намалела, а концентрирана и може би дори подсилена.

Що се отнася до Уилямсън, в очите на Паркър той изглеждаше непроменен: същата рошава коса, същите износени кецове „Конверс“, макар сега комбинирани с дрехи в кафяво и червено, може би в чест на сезона, а може би да може при необходимост да се скрие от студентите си в купчина окапали листа. Като че ли беше обогатил колекцията в кабинета си с още няколко религиозни артефакта и нови купчини книги, въпреки че това изглеждаше невъзможно предвид претърпаността на всички библиотеки и дори на пода при последното му посещение при професора.

— Забелязах нов курс по „Езичество, християнство и окултизъм“ — каза Паркър. — Да не би да е ваш?

— Толкова ли съм прозрачен? Всъщност това се оказа един от най-популярните курсове, които съм предлагал. Всички места са заети. Има и правостоящи. Не съм сигурен само дали ще има достатъчно казани и отвари за всички. Шегувам се, между другото.

— Схванах. И от ирония разбирам. Гледал съм „Фрейзър“^[2].

— Е, значи, по-късно ще подхвърля нещо иронично, за да ви изпитам.

Уилямсън покани Паркър да седне и самият той се настани на стола от другата страна на ниската масичка. Паркър бръкна в чантата си и извади две книги — студиите за Зеления човек, посветени на езическата фигура, открита в някои стари европейски църкви, които Уилямсън му бе заел преди време, когато Паркър се занимаваше със случая с град Просперъс. Професорът му благодари и потупа кориците им, като че ли посрещаше завърнали се у дома кучета.

— Ходих в Просперъс — сподели той.

— Наистина?

— Да, най-вече от любопитство. Много се е променил.

— За добро, надявам се.

— Подозирам, че зависи от това дали се налага да живееш там, или не. Продължават да възстановяват части от града, но като цяло изглежда, че е оцелял. Е, има какво още да се желае. Носят се много слухове за случилото се с вас и връзката му със съдбата на града.

— Повечето съм ги чувал.

— И верни ли са?

— Неслучайно се наричат „слухове“.

— Това не е отговор.

Паркър като че ли се огъна, но съвсем малко.

— Не съм сигурен, че съм готов за отговори или поне не такива, които могат да уличат мен или някого другиго.

— Имаме архив — е, по-точно казано, аз имам архив, — който колежът любезно пази под ключ. Ако имате желание, с удоволствие бих научил повече за падението на Просперъс и бих го записал. Може да се уреди документите да останат засекретени до смъртта ви.

— Ще го имам предвид, но не мога да кажа, че звучи примамливо.

— Ако ви се струва твърде официално или рисковано, с радост ще изслушам разказа и на питие. В крайна сметка историята си е история.

— Това вече може и да стане.

— Добре тогава. Струва ми се обаче, че не сте дошли само за да ми върнете книгите. Мога ли да помогна с нещо друго?

— Може би — отвърна Паркър. — Бих искал да ми разкажете за мъртвите крале.

[1] От англ. pleasant — приятен. — Б.пр. ↑

[2] Продължение на популярния „Бар Наздраве“. Разказва за известен психиатър от Сиатъл, който води свое предаване по местна радиостанция. Отличава се с интелектуален и премерен хумор. — Б.р.

↑

Листата падаха, студентите идваха и си отиваха. В Музея за изкуства на колежа „Боудън“ от другата страна на улица „Мейн“ имаше изложба, озаглавена „Очи в нощта: ноктюрно в американското изкуство, 1860–1960“. Паркър си помисли, че ако му остане време, с удоволствие ще я разгледа.

Уилямсън се занимаваше с машината „Неспreso“. Докато приготвяше кафето, се опитваше да подреди мислите си, а физическите му действия отразяваха мисловните процеси. Паркър му бе споменал нещо за причината да разпитва за мъртви крале, при което Уилямсън пребледня, правейки връзка с човека, изгорен жив в колата си предишния уикенд.

— Сигурен съм, че ще ми простите, ако звуча поразен, но това е твърде неясен фолклор — каза Уилямсън, когато кафето започна да капе в чашата. — Защо мислите, че този Грифин не е говорил просто за някой човек с особен вкус към прякорите?

— Доколкото ми е известно, няма дори и рапър Мъртвия крал, а те обират всички хубави имена — отвърна Паркър. — Трябва обаче да призная, че и аз смятах, че съм отхвърлил всички възможности и започвах да мисля в същата посока — че Грифин нарича някого по прякор, — докато не попаднах на една книга, „Насилие и набожност в средновековното общество“, публикувана през 1945 г., в която се споменава за мъртъв крал.

— И така стигнахте до мен.

— Затова на визитките ми пише „детектив“. Освен това, книгата е написана от английски учен на име Норман Уилямсън, което ме накара да се замисля дали не сте последвали семейното поприще.

— Това е дядо ми. — Уилямсън огледа лавиците, намери своя екземпляр от книгата и я подаде на Паркър. — Не знаех, че може да се намери в интернет.

— Някой я е сканирал и публикувал. Бих казал, че това ви ограбва, но подозирам, че авторските права вече са изтекли.

— Не съвсем — отвърна Уилямсън, — но така или иначе се съмнявам, че щях да си купя яхта с тях.

Книгата имаше семпли кафяви корици, а името на автора беше изписано със златни букви. Заглавието почти се беше изтървало. Паркър я разтвори и видя посвещение: „С бащинска обич и възхита“ към някого на име Алис.

— Майка ви?

— Леля ми. Сигурен съм, че и майка ми е имала екземпляр, но се е изгубил някъде. Тя предпочиташе романите, с което не целя да критикувам личността ѝ, към която питая само преданост.

Той наля мляко в кафето си и отново седна. Междувременно Паркър бе открил страницата, която си беше разпечатал и от интернет, в случай че Иън Уилямсън нямаше връзка с Норман Уилямсън или пък че първият не притежава екземпляр от въпросната книга.

— Мъртвия крал е споменат само мимоходом в частта за тотемите — каза Паркър. — Разполагате ли с нещо по-подробно или по-съвременно?

— Не мисля, че някой е работил по въпроса. На суеверията и фолклора са посветени цели речници и енциклопедии, но и най-добрите сред тях не могат да обхванат всичко, и това дори преди да стигнете на микрониво. „Съзнание, характер, фолклор и обичаи на северен Йоркшир“, публикувана през 1898 г., се простира на петстотин страници и включва над четири хиляди идиома, а се отнася само до една трета от графството. Или ето, погледнете тук...

Той отвори една вратичка под библиотеката и Паркър видя множество подвързани документи. Уилямсън прекара пръст по гърбовете им, докато стигна до този, който търсеше, и го подаде на детектива.

— „Примери за печатен фолклор в Източен Йоркшир, събрани и редактирани от госпожа Гъч“ — прочете на глас Паркър. — Коя е госпожа Гъч?

— Илайза Гъч. Тя предложила да се създаде Фолклорното дружество в Англия през XIX век. Разгледайте съдържанието.

Паркър го направи. Книгата обхващаше теми като: Естествени и неорганични предмети; Отдаване на почит към дървета и растения в азбучен ред; Животни, птици и насекоми. Всичко това само разкриваше усилията на госпожа Гъч да подготви читателите за

същинското удоволствие: Светът на гоблините; Врачуване; Вещерство; Продажба на съпруги; Поличби за смърт; Ден за биене на кучета с камшици за изкарване на бесовете; Откриване на удавник; Скърцащи ботуши.

— Госпожа Гъч явно е имала широк кръг от интереси — отбеляза детективът.

— Обезпокоително широк — съгласи се Уилямсън. — Но пък е била полезна. Без нейните усилия много ценни материали щяха да бъдат изгубени. Това изследване на Източен Йоркшир е особено старателно, което прави невключените елементи още по-привлекателни.

— Мъртвите крале?

— Много добре.

— Може би просто не е чувала за тях.

— Ако тя не е чувала за нещо, значи, не е съществувало. Там е работата: тя е чувала за мъртвите крале, но е решила да не ги включва.

— Откъде знаете?

— Защото дядо ми е говорил с нея при писането на книгата си и тя го е потвърдила на четири очи.

— И защо ги е изключила?

— Защото някой така ѝ е наредил.

— Тя ли го е казала?

— Донякъде. Бележките на дядо ми сочат, че това е единственият случай, когато е забелязал нежелание у госпожа Гъч да говори за нещо. Тази жена се е чувствала като у дома си в света на митологията и фолклора. Не мога да знам доколко е вярвала в тях, но определено не се е смущавала лесно.

— Дядо ви направи ли си някакъв извод от това?

— Подозираше, макар да не можеше да го докаже, че някъде в Източен Йоркшир има мъртъв крал.

— Кое то ни навежда на главния въпрос — каза Паркър, — а именно: какво точно представлява мъртвият крал?

Група студенти подритваха малка топка на паркинга пред „Ашби Хаус“. Отсреща вече се беше образувала малка опашка за музея. Повечето сгради по улица „Мейн“ бяха собственост на или най-малкото свързани с „Боудън“, въпреки че „Масачузетс Хол“, най-старата колежанска сграда в щата, беше на известно разстояние, от

северната страна на първоначалния четириъгълник. Това придаваше на отделните факултети чувството за самодостатъчни вселени. А кабинетът на Уилямсън със своите кръстове, мандали, шофари^[1] и мурти^[2] на индуистки божества приличаше на отделен свят, особено с езическите си артефакти: образи на богини на плодородието или мъжки фигури с огромни фалоси, гравюри на демони, толкова избледнели с годините, че от определен ъгъл на човек можеше да се стори, че се скриват обратно в камъка, защото никой не вярва в тях, или обратното, подават се бавно от скривалището си, убедени, че тяхното време отново е дошло.

— Какво знаете за ръцете на славата? — попита Уилямсън.

— Нищо, което да прозвучи благоприлично.

Уилямсън изпсува безгласно който там бог се бе случило да изучава в момента.

— Имам си стотици тийнейджъри, които изпитват търпението ми — каза той. — И току-що и вие се присъединихте към тях.

— Прощавайте.

— Свикнал съм. Ръката на славата е изсушената, консервирана ръка на обесен човек. Обикновено лявата, но ако става дума за убиец, може да бъде предпочетена ръката, извършила деянието. За съхраняването имало различни методи, включително накисване в различни видове урина, но крайната цел била да се направи талисман, който да се използва за изцеряване на болести или, като му се добави свещ — за отнемане на силата на движението и словото. Ала не ставало дума само за ръцете. Хората се биели под ешафодите за ръце, уши, кичури коса — всичко, което може да е запазило същността на покойника. Ръката на славата е част от дълга традиция за приписване на сила на тленните останки. Неотдавна един американец бе заловен, докато се опитвал да превози бебешки останки от Тайланд, където се вярва, че те носят закрила и успех, ако монасите изпълнят определени ритуали. През 2010 г. в храма Файнгуерн Чотинарам в Бангкок бяха открити две хиляди незаконно абортирани плода, готови да бъдат благословени и продадени. Християнската традиция също винаги е приписвала сила на мощите на светците: пръсти, коса, нокти, сърца. И отсечени глави.

Тук професорът потърка брадичката си, сякаш да се увери, че собствената му глава още стои непокътната на мястото си.

— Глави, глави, глави...

Уилямсън стана, отиде до една лавица и взе малка сребърна монета, която подаде на Паркър. Беше пробита близо до ръба може би за да се наниже на верижка.

— Какво е това?

— Монета от периода на крал Етелред, изсечена в Кеймбридж, Англия. Над хилядагодишна. Може някога да е била свързана с мъртъв крал.

Паркър, който до момента потриваше монетата между пръстите си, спря и я остави на масата. Още не беше сигурен що е то мъртъв крал, но предпочиташе да пази дистанция, докато не разбере.

— Вероятно мъртвите крале са произлезли от Англия — поне най-старите са открити именно там, но е възможно традицията да е била повлияна от викингските наемници. През 2009 г. в Риджуей Хил, в района на Дорсет, Югозападна Англия, беше открита погребална яма, в която беше намерена и тази монета. В ямата бяха заровени останките на повече от петдесет млади викингски мъже — петдесет и четирима, ако трябва да бъдем точни, по причини, които след малко ще изясним, — като всички са били убити и след това обезглавени. Макар да не е съвсем ясно кои са, според един изследовател от Кеймбридж, д-р Брит Бейли, са били йомсвикинги — елитни наемни убийци, които са действали от база в Йомсборг на брега на Балтийско море. Ордент, който ги е убил, сигурно е дошъл от англосаксонския владетел Етелред Втори, наричан още Етелред Неготовия, защото упорито отказвал да се вслушва в съвети. На 13 ноември 1002 г., деня на св. Брайс, той заповядал да убият всички викинги в Англия. В миналото той често се възползвал от услугите на викингските наемници, които вършели мръсната му работа, но постепенно му писнало от викингските нападения по брега, а и се боял за живота си, така че решил да се отърве от тях. Йомсвикингите в Риджуей Хил, ако наистина са били такива, били екзекутирани особено жестоко — гледали екзекуторите си в очите, докато са ги обезглавявали. Това говори за голяма храброст. В гроба са намерени петдесет и четири тела, което подсказва, че трябва да има и петдесет и четири черепа, тъй като всички глави били струпани в единия край на рова. Само че черепите се оказали не петдесет и четири, а петдесет и пет.

— Изгубено тяло? Някой е бил екзекутиран на друго място, но са пренесли само главата, защото е било трудно да довлачат трупа? — предположи Паркър.

— Би било логично, ако и петдесет и петата глава беше на викинг, само че тя не е. Изотопното изследване на зъбите показва, че главата е на човек от Южна Европа, може би от тогавашния Кордовски халифат. Освен това е с най-малко век и половина по-стара от другите останки, а дупките в черепа подсказват, че някога е бил украсен, може би със злато или скъпоценни камъни... или монети. — Уилямсън посочи сребърната монета на масата, — които са били иззети от убийците на викингите.

— Какво е обяснението?

— Черепът е бил тотем, талисман. Един от първите, а може би първият мъртъв крал. Викингите са стигнали чак до Хазарския хаганат, между Черно и Каспийско море. Кордоба била на пътя им и била ограбена още през IX век. Дядо ми, мога да кажа, би останал очарован от находката в Риджуей. Самият аз отделих време да посетя разкопките, докато бях у дома за няколко седмици. Това беше най-малкото, което можех да направя за първия професор Уилямсън. Мъртвия крал всъщност е фигура, в чийто център типично стои черепът на жертва, но се среща много рядко дори и в най-основната си форма, а създаването на такъв, доколкото ни е известно, е запазена марка на най-крайните престъпни групи. По същество той изисква обиграност в убиването, защото силата и ефективността на тотема се усилва от добавянето на части от нови жертви. Всъщност няма значение колко големи или малки са останките — важното е да символизират жизнената сила на мъртвеца.

— Приемете го като ритуала на някои туземци да консумират месото на убитите в битка. Колкото по-храбър е падналият воин, толкова повече сила носи месото му. Тази сила е свързана с вярата. В определен смисъл, може да се каже, че виждаме един от най-великите мъртви крале във всяка християнска църква — разпнатият Христос. Той може да не е съставен от телесни части, но християнската църква компенсира с мощите на светци, достатъчни да напълнят цяло гробище. Според католическата трансубстанциация пък вярата превръща хляба и виното от светото причастие не просто фигуративно

или символично, а действително в тялото и кръвта Христови — стига да изберете да вярвате.

— Както и да е, когато туземците ядат враговете си, жизнената сила на убития воин преминава в тях. При мъртвия крал е по-сложно: той не е просто символ и името му не е случайно. Човек служи на мъртвия крал. Подчинява му се. И добавя нови части към него, от което силата на мъртвия крал нараства, а оттам — и властта му върху онези, които са го създали.

Паркър наблюдаваше Уилямсън, който жестикулираше трескаво, за да придаде тежест на думите си. До сребърната монета на масата лежеше екземплярът от книгата на дядо му. И всичко това, помисли си Паркър, благодарение на едно словосъчетание в стара книга, на която се бе натъкнал след часове ровене в интернет. Може би трябваше да се учуди, че връзката с това, което търсеше, се явява под формата на човек, който живее само на половин час по магистралата от Портланд — учен, от когото бе търсил помощ и преди и чийто дядо бе споменал въпросното словосъчетание в труда си.

И все пак той не го намираше за странно.

Имаше време, когато детективът почти бе изгубил вярата си — в седмиците и месеците след загубата на съпругата си и първата си дъщеря. Питаше се що за бог би позволил две невинни души да понесат такова страдание и се изкушаваше да отсъди, че единственият отговор е, че такъв бог няма. Ала оттогава насам бе видял твърде много, за да повярва, че след смъртта няма нищо, защото Дженифър се бе върнала, други — също, а той самият бе седял на бреговете на спокойното езеро, очаквайки колата, която да го поведе по Дългия, сетен път.

Каквото и битие да владееше отвъдното — великодушно, нехайно или просто разюздано жестоко, то не бе изгорило всички следи. Беше оставило знаци за себе си и ако погледът на човек се плъзгаше върху тях, без да им обръща внимание, без да ги забелязва, той можеше да ги вземе за съвпадение или късмет. И понякога си беше точно така. Номерът беше да се научиш да различаваш случайното от умишленото.

Ако това, което казваше Уилямсън, беше вярно, то мъжете с Харпър Грифин в „Портърхаус“ бяха замесени в създаването на мъртъв крал. Джеръм Бърнел явно беше привлякъл вниманието им, убивайки

двама от техните в бензиностанцията на Дънстан, и това го беше обрекло на смърт.

Ами съпругата на Бърнел? Двамата с Грифин бяха от един и същи окръг в Западна Вирджиния. Ако тя някак си бе продала мъжа си на слугите на мъртвия крал, но съпругът ѝ бе провалил плана, снабдявайки се тайно с оръжие, ако след това тя се бе заела да го съсипе докрай... дали бе направила всичко това по своя инициатива, или по чуждо подстрекателство? В случай че се окажеше второто, то това можеше да са единствено същите индивиди, които бяха накарали Грифин да превърне живота на Бърнел в ад. Това, което свързваше Грифин със съпругата на Бърнел и ги разделяше от самия Бърнел, беше родното им място.

Някъде в окръг Пласи, Западна Вирджиния, имаше мъртъв крал.

— Има още нещо, което трябва да вземете предвид — каза Уилямсън със сериозно, почти тъжно изражение.

— Какво по-точно?

— Този Грифин не е казал „мъртъв крал“, а конкретно „мъртвия крал“. Разбира се, може да е било случайно и да не значи нищо.

— Или?

— Госпожа Гъч каза на дядо ми следното: ако създадеш сигурно и сухо местенце в градината си, някоя твар непременно ще се настани в него, била тя паяк, щипалка или нещо по-голямо, като прилеп или птица. Подобно нещо се случва с мъртвия крал: ако стане достатъчно силен, достатъчно могъщ, може да започне да действа като магнит. Ще привлече към себе си нещо, което с радост ще свие гнездо в старите му кости. Може да си няма име или форма, не и докато мъртвите останки не му я дадат, но щом се вмъкне там, не ще си тръгне. Изведнъж онези, които са искали талисман, за да ги защитава, и в отплата са му отдавали почит само на думи, ще открият, че мъртвият им владетел не е толкова безжизнен, колкото са си мислили преди. И може това да им хареса.

И ако това гнездо от кости е достатъчно старо и могъщо, през вековете то ще привлича към себе си зло от същата величина. Вече няма да бъде просто мъртъв крал. Хората ще са дали физическа форма и смисъл на нещо крайно неприятно. Ако Харпър Грифин не се е изразил случайно по този начин, той не е говорел просто за някакъв талисман.

Говорел е за определено битие.

[1] Древен еврейски музикален инструмент, обикновено изработван от рог на овен. Според преданието под звуците на шофарите рухнали стените на Йерихон. — Б.пр. ↑

[2] В индуизма — форми, превъплъщения. — Б.пр. ↑

Уилямсън изпрати Паркър със същия поглед, с който го беше посрещнал. Застанал до прозореца на кабинета си, той наблюдаваше детектива, който пресече улицата и се запъти към музея и изложбата „Ноктюрно“. Напълно уместно, помисли си: Паркър беше дете на мрака.

Полуразсеяно Уилямсън протегна ръка към стъклената кутийка на близкия рафт. Вътре стоеше отломка от разрушената църква в Просперъс. Професорът отвори капака и завъртя камъка между пръстите си. Стори му се, че усеща съвсем лека вибрация, остатък от енергията, която някога бе притежавал.

Дълъг път бе изминал Уилямсън, за да стигне до Паркър. Беше отказал по-добре платени позиции в името на „Боудън“ и беше използвал всичките си връзки и ресурси, за да се добере до мястото.

И ето че Паркър сам беше дошъл при него.

Оберон работеше по двигателя на пикапа си и го подготвяше за зимата. Беше малко рано, но при това непредсказуемо време малко предпазливост не беше излишна. Освен това заниманието му даваше възможност да остане сам и да помисли, докато ръцете и очите му действат, а умът му разнищва проблемите.

Клоните на ясените наоколо бяха оголели, запазили само тъмните си гроздове семена. Листата на буковете бяха пожълтели, а дивата лоза бе станала виненочервена. Във въздуха се носеше ухание на ябълки: група жени и малки деца работеха на чугунените преси зад Квадрата, наливаха сока в шишета и отделяха остатъците за прасетата.

Оберон приготви смес от равни части антифриз и вода, която щеше да предпази пикапа при температури до минус трийсет градуса. Не само географското положение на Отреза бе необичайно, но и климатът също: тук температурите винаги бяха с няколко градуса пониски, отколкото в останалата част от окръга, което беше добре дошло през лятото, но не чак толкова през зимата.

Хенкел. Хенкел беше заплаха.

Оберон доля дестилирана вода в акумулатора, за да покрие оловните плочи, провери кабелите и клемите и сложи акумулатора да се зарежда, защото водата беше разредила електролитния разтвор.

Килиан и Хъф. Тези проклетни тела...

Дойде ред на системата за задвижване на четирите колела. Провери лоста на раздатката, хъбовете и блокажа на диференциала. Нямахме смисъл да сменя чистачките, защото тези бяха само от няколко месеца, а преди седмица-две беше проверявал маслото. Накрая намаза хубаво пикапа с парафиново покритие, което да го пази от леда и солта, взе си едно безалкохолно от малкия хладилник в гаража и се отправи към гората и полянката с резбованата дървена пейка, която не се виждаше от дома му. Близките му се стараеха да не го безпокоят, когато отидеше там. Той разчисти листата от пейката, седна и се загледа в двойка елени през клоните на иглолистните дървета, които баща му беше посадил, за да пазят животните от ветровете и снеговете

през зимата. Елените вече бяха започнали да ядат по по-малко, готвейки се за настъпващите студени месеци, през които щяха да разчитат основно на запасите си от мазнини и способността си да съхраняват енергията си, за да оцелеят — можеха да издържат и месец без храна. Хората, които не знаеха това, понякога им оставяха по нещичко през зимата, но елените бяха чувствителни същества и понякога им бяха нужни седмици, за да се приспособят към нов източник на храна. Най-зле им действаше царевицата: тя им причиняваше остра ацидоза, която можеше да им причини ужасни болки и да ги убие за няколко дни.

В Отреза не ловуваше никой, освен самите му жители, а те внимаваха да не взимат повече, отколкото им бе нужно. Оберон въобще не ловуваше, защото вече не ядеше месо. Беше го отказал преди десет години, защото от него се чувстваше вял и отпуснат. Сега консумираше предимно зеленчуци и плодове и малко риба за белтъчини.

Макар и труден, животът в Отреза беше донякъде идиличен, само че тази идилия трябваше да бъде поддържана и опазвана, за което бяха необходими средства. Част от тях идваха от набезите, както Отрезът наричаше „системните обири и грабежи“, но те бяха намалели след смъртта на синовете му. Оберон често мислеше за тях. Минаха години, преди да рискува да посети бедняшките им гробове в Мейн и дори тогава гледаше да не се бави много.

Там, където законът не бе успял да проследи произхода им, те бяха познати като Хенри Форд и Тобин Саймъс. За Оберон те бяха Гидиън и Болдър. Болдър беше принцът, наследникът. Родени бяха от различни майки, но един баща. Оберон знаеше, че Ръс Дъгар е бил наясно кои са, въпреки че бяха напуснали Отреза преди години, за да обикалят по широкия свят и за да учи Болдър занаята. Връщаха се у дома рядко и възможно най-дискретно. Старият шериф беше дал на Оберон копие от шофьорските им книжки, което бе разпространено от полицията в цялата страна след смъртта им. Дъгар бе скъсал документите на четири парчета, след което ги бе сложил в плик, който връчи на Оберон. Никой не продума повече за това дори след като Оберон остави плик с десет хиляди долара на изтривалката на Дъгар.

По-младият му син, Гидиън, беше опасно извратен и Оберон съзнаваше, че ако поведението му продължава да върви в тази посока,

ще се наложи сам да го убие, но Джеръм Бърнел бе свършил тази работа вместо него. Болдър обаче трябваше да бъде негов наследник и водач на Отреза. Сега Оберон бе останал без мъжки наследници и беше много вероятно скоро Касандър да предприеме ход срещу него.

Именно Оберон беше взел решението Отрезът да понижи степента си на престъпна дейност, с която се бе издържал до втората половина на миналия век. Кражби, грабежи, отвлечения, банкови обири, набелязване на конкурентни организации и отнемане на имуществото им, обикновено под заплахата с оръжие и понякога придружено със смъртни случаи — такива бяха методите на Отреза през по-голямата част от съществуването му. Светът обаче се бе променил и подобни дейности вече не си струваха риска, въпреки че неотдавнашното убийство на Килиан и Хъф им беше донесло четиридесет и осем хиляди долара, след като Лусиъс и Бенедикт, глупавият син на Закари Боуман, бяха успели да ги убедят, че могат да откупят живота си, ако им дадат всичките си пари и обещаат повече да не стъпват в Западна Вирджиния. След това ги бяха застреляли — но тотално се бяха изложили със скриването на телата.

Лусиъс, подпомогнат от по-малкия си брат Мариус и приятеля си Джабал, не се беше справил добре и с убийството на Харпър Грифин. Оберон не бе разпореждал смъртта на Грифин, но не биваше да се учудва, че след толкова години Мариус все пак бе пожелал да си отмъсти. Само че публичният характер на убийството много го ядоса. Беше ненужно и рискуваше да привлече внимание.

Синовете на Касандър се бяха върнали от Мейн по-рано същия ден. Мариус и Джабал веднага изчезнаха и оставиха Лусиъс да разкаже подробностите за случилото се в Мейн, а след това да обясни защо с Бенедикт не са заровили Килиан и Хъф по-надълбоко и по-надалеч от Отреза. Оберон обвиняваше Лусиъс за цялата каша, защото той беше по-големият.

От друга страна, на Лусиъс никога не бе могло да се разчита. Твърде склонен бе към насилие, което в някои случаи беше полезно. Не на всички в Отреза им стискаше да направят това, което понякога се налагаше.

Ала разказът на Лусиъс само беше увеличил тревогите му. Младежът призна, че се е наложило да претупат заравянето, защото забелязал момчето на Чарли Лътър — Пери, идиота — да се разхожда

в гората, и ако ги срещнело с телата, щяло да се наложи да направят нещо и с него.

— Трябваше веднага да дойдеш при мен — каза му Оберон.

Касандър гледаше и слушаше, сложил ръка на лявото рамо на сина си в знак на подкрепа. Моята кръв, за добро или лошо, помисли си Оберон.

— Не искахме Пери да загази — отвърна Лусиъс, но това не беше причината и Оберон го знаеше. Просто беше решил да си трае за евентуалния свидетел, докато нещо не го принудеше да разкрие подробностите.

Тогава се обади Бенедикт.

— Гробът не беше толкова плитък — каза той.

— Какво?

— Изкопахме го заедно и сложихме телата на почти метър дълбочина. Имах време дори да ги затрупам с камъни, преди да ги засипем с пръст.

— Да. — Намусеното изражение на Лусиъс светна при думите на Бенедикт, които може би щяха да му помогнат да избегне гнева на Оберон. — Наистина така беше!

— Явно не е попречило на някое животно да ги изрови.

— Какво животно? — попита Лусиъс.

Оберон се замисли. Информаторът му беше доста детайлен и конкретен в описанието на сцената.

— Следи от лисица.

— Някоя лисица не би могла да изрови телата оттам — възрази Бенедикт.

— Ако не е било животно, кой е бил тогава? — обади се Касандър.

Оберон се бе почувствал стар и уморен. Всъщност знаеше отговора. Пери Лътър.

Елените се отдалечиха с потрепващи уши и опашки. Оберон още беше ядосан на Лусиъс и Бенедикт. Не се бяха справили добре със ситуацията, дори да беше вярно, че са били принудени да застрелят Килиан и Хъф по-рано от очакваното, защото Килиан посегнал към оръжието на Бенедикт. А понеже не искали да рискуват да ги спрат по каквато и да било причина с два трупа в пикапа, решили да ги заровят

в сумрака близо до земята на Чарли Лътър. Мислели, че са от другата страна на границата на окръга, но грешали.

Въпросът беше дали Пери Лътър се беше натъкнал на разровената земя случайно и бе решил да я разкопае от чисто любопитство или беше станал свидетел на заравянето на телата. Момчето може и да не беше кандидат за МЕНСА, но Оберон познаваше вродената му съобразителност. Пери харесваше горите и всички знаеха, че се отдалечава на километри, но винаги успява да се върне сам — освен ако някой не го докараше с кола, защото всички в окръга го познаваха.

Виждаше много, но и много дърдореше.

Полицията не беше потвърдила официално самоличността на човека, открил заровените тела, но и без специалните му ресурси за Оберон нямаше да е трудно да се досети, че е Пери Лътър. А и Хенкел не го бе отрекъл, когато го споменаха в „Шелби“. Само че сега излизаше, че е възможно Пери не просто да се е натъкнал на гроба. Щеше да се наложи Оберон да говори с него, и то далеч от майка му и баща му, които го пазеха като мечка малките си.

Тревожеше го и частният детектив, когото Лусиъс и Джабал бяха срещнали в Портланд, след което се бе наложило да очистят Грифин, за да не се разприказва, пък и за да задоволят жаждата за кръв на Мариус. С малко късмет смъртта на Грифин щеше да пресече любопитството на този Паркър, но Оберон вече беше решил, че трябва да го проучи — за всеки случай. В Отреза нямаше интернет, нито кабелна телевизия; само няколко предплатени телефона, които сменяха на всеки две седмици. Оберон трябваше да отиде в някое интернет кафене извън окръга, за да потърси информация за Паркър.

Оставаше и проблемът с шериф Едуард Хенкел. Оберон искаше да го разкара, но се беше примирил, че ще почака до изборите. Хората в окръга харесваха Хенкел и той с лекота бе спечелил първия си мандат, ала скоро стана ясно, че не е никак приятелски настроен към Отреза. Все пак в началото бяха избягвали сериозни конфронтации. Напоследък обаче Хенкел проявяваше подчертана враждебност и Оберон реши, че не го иска за свой враг още четири години. Вече беше съставил списък с влиятелни личности, към които щяха да се обърнат с учтивии молби, подкупи или заплахи — в зависимост от човека, — за да осигурят недотам инициативен шериф на окръг Пласи.

Откриването на телата на Килиан и Хъф обаче беше най-непосредствената заплаха за Отреза. След срещата с Хенкел в закусвалнята Оберон вече беше сигурен, че шерифът ще използва всички възможности на разследването срещу тайната общност в сърцето на окръга. Може би вече се беше задействал — кой знае с кого беше разговарял или какви приятели имаше на щатско или федерално ниво. Не че беше трудно да се убие шериф — Ръс Дъгар го беше разбрал в сетните си мигове, — но последствията не бяха толкова леки.

Оберон не вярваше, че шерифската служба или който и да било друг разполага с достатъчно доказателства, за да вземе заповед за претърсване на Отреза, поне засега, но все пак звънна тук-там, за да размъти водата. Така поне щяха да си спечелят малко време и да отклонят вниманието. Ако окръгът, щатът или федералните решаха да се намесят в Отреза, почти със сигурност щеше да бъде предупреден. Тогава щеше да приведе плана си в действие и да го сподели с Касандър и другите старейшини. В случай на предстоящо нападение всеки щеше да получи задача. Междувременно самият той щеше да намери Пери Лътър и да се опита да разбере какво точно е видял той в нощта на убийството на Килиан и Хъф.

Имаше обаче един проблем, за който можеше да се погрижи веднага.

Оберон се прибра у дома. Цялата къща миришеше на оцет, защото Шера, жена му, и дъщеря им, Тамара, правеха консерви с домати, краставички и каперси за зимата. Шера беше втората му съпруга. Ожени се за нея десет години след като първата му жена, Джаел, бе починала от пневмония. Шера беше по-малката сестра на Джаел, и двете дъщери на Закари. В малка общност като Отреза такива съюзи не бяха рядкост. Гидиън беше роден от друга жена между браковете му и именно нея Оберон винеше за дефицитите на сина си. Тя също беше мъртва.

Той взе Тамара на ръце и я вдигна високо над главата си. Момиченцето беше на четири години, едно от най-малките деца в Отреза. Оберон се беше надявал на момче, но с времето се бе привързал силно към Тамара. Постоянно се изненадваше от любовта си към нея. Мислеше, че може би я обича повече и от Джаел и със сигурност повече от Шера. Все още искаше и син, но засега Шера не беше заченала повторно.

— Приключи ли работата си за днес? — попита Шера.

— Не, имам още една задача.

— Ще се забавиш ли?

— Не би трябвало, но когато приключа, ще трябва да се измия.

Докато говореха, той не сваляше очи от дъщеря си. Шера нямаше нищо против. Беше свикнала с поведението му. Знаеше, че е само заместител на сестра си и малко повече от животно за разплод за Оберон. Искаше ѝ се да го дари със сина, за когото мечтаеше. Харесваха ѝ опитите и ѝ се струваше, че на него също му харесват, но не знаеше чие тяло ги предава.

Оберон остави дъщеря си и отиде в кабинета си. Когато се върна, Шера видя, че е препасал на колана си дълъг нож в кания. Не каза нищо, само поспря за миг да налива оцета, когато забеляза, че мъжът ѝ взима от бараката лопатата и зелената кофа с капак, в която държеше негасената вар.

— Къде отива татко? — попита Тамара, покачена на стола до майка си.

— Има малко работа.

— Може ли да му помогна?

Шера притегли дъщеря си към себе си и я целуна по главичката.

— Когато пораснеш.

Касандър пресичаше Квадрата на път към дома си, следван по петите от едно от кучетата си, когато видя Оберон с лопата в лявата ръка и нож на дясното бедро. Познаваше този нож. Оберон го използваше само на месо.

Касандър отвори уста, но преди да е успял да каже нещо, Оберон му подхвърли лопатата. Изражението му не вещаеше нищо добро.

— Кажи на Лусиъс да изкопае дупката — каза Оберон, без да забавя крачка. — И да гледа този път да е дълбока.

Телефонът на Хенкел иззвъня малко след четири следобед. Беше Скот Стоукс, негов познайник от Бюрото за криминални разследвания. Според Стоукс разследването за смъртта на Килиан и Хъф беше взело нов обрат благодарение на разузнаването на доверен информатор. Изглежда, те бяха разсърдили един от четирите наркокартела. Най-вероятно Синалоа, който контролираше осемдесет процента от търговията с метамфетамини в САЩ благодарение на агресивната си политика — съчетание на висока чистота на материала с ниски цени.

— Глупости — отвърна Хенкел. — Синалоа нямат клетка в Западна Вирджиния.

— Но имат в Охайо, а това е достатъчно близо, в случай че не си поглеждал карта от гимназията насам. Освен това Килиан и Хъф са от Кълъмбъс, а според Администрацията за борба с наркотиците това пасва чудесно на Синалоа.

— Не, чуй ме, Скоти. Това е работа на местни. Свързано е с Отреза.

— АБН казват друго, а случаят е в техния ресор. Убедени били, че Хъф ще ги заведе при Синалоа. Смятали, че е идеален за вербуване.

— По дяволите...

— Виж какво, ако откриеш нещо сериозно в друга посока, кажи и аз ще го придвижа по веригата. Но не разбирам защо се палиш толкова. Тук никой не се оплаква, че АБН ще ни отърват от два трупа.

— Да, явно по това се различаваме.

— Стига де, не ми се прави на по̀ католик и от папата.

— Мисля, че твърде отдавна си в Чарлстън, Скоти. Градът те е погълнал.

— А ти си твърде отдавна с онези селяци. Трябва да опиташ да живееш някъде с асфалтирани пътища. Ако имаш настроение, ела някоя вечер насам. Обещавам да те черпя с нещо по-хубаво от царевична питка.

Хенкел обеща да си помисли и затвори. Беше бесен, но нямаше смисъл да си го изкарва на Стоукс, пък и искаше да запази добрите си отношения с него. Облегна се на стола си и натисна един молив в бюрото, докато връхчето му се счупи. Доверен информатор? Може и да грешеше за връзката с Отреза, но не смяташе така. Някой беше подхвърлил стръв, уверен, че от АБН ще я лапнат.

Оберон. Нямаше кой друг.

Джеръм Бърнел беше ослепен малко след като го доведоха в Отреза. Лесна работа — две движения с ножа, — но това бе направило Мъртвия крал още по-силен. Ала преди да избодете очите му, Оберон му бе позволил да зърне краля, та да знае с кого ще бъде затворен.

На практика Бърнел вече беше полудял.

Беше вързан с вериги за кол, забит в бетонен постамент в пода на бункера. Спеше върху земята и получаваше само вода и овесено брашно. Вонеше на собствените си изпражнения. Вече не се опитваше да говори, разсъждава или да се пазари с похитителите си. Просто лежеше на пода и тихо стенеше. Когато Оберон влезе, дори не си направи труда да извърне глава.

Оберон познаваше гласа на Мъртвия крал. Беше смущаващ и плашещ, като потракването на кости в чувал. Не говореше на разбираем език, но онези, които познаваха гласа му, не хранеха илюзии за потребностите и желанията му. Те бяха непрестанни и смразяващи. Дори след толкова години Оберон се стараеше да го вижда колкото се може по-рядко.

А Бърнел бе останал насаме с него дни наред.

Реликвата беше стара почти колкото Отреза — отзвук от друга епоха и култура, донесена в Новия свят от най-ранните нордически заселници. Ала Мъртвия крал, силата, която в момента я обитаваше, беше по-стар от световете.

Оберон запали една лампа, висяща от по-ниските клони на дървото вътре в постройката. Светлината обля Бърнел и Мъртвия крал.

Оберон чуваше ясно гласа му, който беше една идея по-поносим, тъй като беше насочен към Бърнел.

Оберон коленичи до ослепения мъж и извади ножа си. През цялото време, откакто беше тук, никой не бе казал на Бърнел единственото, което той със сигурност искаше да узнае повече от всичко:

Защо?

Оберон можеше да му обясни и реши, че ще го направи, макар да не беше сигурен, че в лудостта си мъжът ще го разбере. Сграбчи Бърнел за косата и повдигна главата му. Празните му очи гледаха неவிждащо нагоре. Устата му висеше отворена и Оберон видя, че част от езика му липсва. Беше го отхапал. Дали Мъртвия крал му бе заповядал да го направи? Вероятно също както го беше накарал да изтръгне ноктите си със зъби и да ги събере на купчинка до купата си с вода, а после да отскубне космите от главата си един по един, така че скалпът му да стане на петна като на крастава хрътка.

— Те бяха мои синове — прошепна Оберон. — Всичко това е, защото ги уби, и пак няма да е достатъчно. Но сега ще свърши. Времето ти на мъчения изтече.

Възнамеряваше просто да пререже гърлото му, но в последния момент промени решението си и го прободде в гърдите. След това не можа да се спре и продължи да пронизва, реже и разкъсва тялото на умирация мъж, докато не се озова в локва от кръв и плът. А в главата му кънтеше гласът на Мъртвия крал.

Оберон се събуди до обезобразеното тяло на Джеръм Бърнел. Не знаеше колко време е минало, но светлината беше различна, а лампата беше угаснала. Мъртвия крал вече говореше сам на себе си.

Той излезе от бункера. Слезе при реката, съблече окървавените си дрехи на брега и се потопа във водата. Кръвта не личеше в тъмните вълни на течението. Когато най-после излезе, целият трепереше от студа и от шока. Обу само панталоните си, а с края на ризата си избърса, доколкото можа, кръвта от ножа си. Върна се в Квадрата и намери Касандър да пуши, седнал на тревата до къщата си. Лопатата лежеше в краката му, а на светлината от верандата Оберон видя калта по ръцете и дрехите му. Щом го видя, онзи стана, свали жилетката си и я наметна върху раменете му. Нямахше нужда да пита дали работата е свършена.

Оберон погледна лопатата и калта по кожата на Касандър.

— Казах ти да накараш Лусиъс да изкопае дупката.

— Не го намерих, затова сам я изкопах.

— Къде е?

— Не знам.

Лъжеше, но Оберон нищо не каза. Двамата завърнали се братя, Лусиъс и Мариус, сигурно пак заговорничеха някъде. Вероятно дори Касандър не си даваше сметка колко опасни са всъщност.

Оберон надзърна през рамо. Бункерът не се виждаше оттук.

— Ще ти трябва найлон, за да го пренесеш. После трябва да го изгориш. Варта е там някъде.

— Ще се погрижа.

— Има много кръв. Ако дойдат...

— Казах ти, ще се погрижа.

Касандър го изпрати до дома му, където Шера го чакаше, но Оберон не хапна нищо, а после не можа и да заспи, защото беше прекарал твърде дълго време в бункера и гласът на Мъртвия крал още кънтеше в черепа му. Вместо това гледаше как над Отреза пада мрак, докато студеният северен въздух пропълзяваше в костите му.

Дженифър обикаляше из къщата на баща си. Знаеше, че той спи на горния етаж, но не смееше да се доближи до стаята му, колкото и да обичаше да бъде близо до него. Той беше станал много чувствителен към нея. Понякога дори когато го гледаше отдалеч или мълчаливо го наблюдаваше от сенките, той се обръщаше сякаш за да я зърне, а изражението му беше като на човек, който едновременно иска да види нещо и се бои да го види.

Макар да не усещаше минаването на времето, когато седеше край езерото, тук тя ясно чуваше тиктакането на часовника в коридора, бръмченето на хладилника в кухнята, трепкането на крушката, която винаги светеше в кабинета на баща ѝ. Мислеше си, че той държи лампата светната заради нея, за да може лесно да го намери през нощта, въпреки че тя винаги с лекота прекосяваше блатата към къщата на хълма. Харесваше ѝ отново да бъде част от този свят, който бе напуснала — от тази преходност, това бавно разложение, измервано в минути и часове. Езерото бе винаги тихо и неподвижно, сред неподвижния въздух на пейзажа. Само краткото присъствие на баща ѝ, преминаващ между сферите на съществуването, го бе променило за малко: появила се бе корубата на сграда, както и стара кола, шофирана от създания, възприели формата на бабата и дядото, които тя никога не бе виждала. Той бе предизвикал проявлението им, но когато си тръгна, те също изчезнаха, предпочитайки да не поемат по Дългия път.

Дженифър се чудеше какво се крие в края на пътя на мъртвите, отвъд разбиващите се вълни. Спомняше си почти майка си и предполагаше, че това, което очаква всички, е едновременно битие и небитие — загуба на Аз-а, разтваряне в цялото. Ала Дженифър не искаше да изгуби себе си. Искаше да запази сложността на емоциите си, очарованието и объркването, любовта и омразата, радостта и тъгата, дори завистта, яростта и... всичко. Искаше да задържи всичко, а когато се върна в света, от който я бяха изтръгнали насила, си спомни и защо. Може би ако баща ѝ тръгнеше с нея, всичко щеше да бъде различно. Веднъж той бе успял да промени другия свят. Дали не

можеше да го направи отново? Или просто да седят заедно до езерото и да наблюдават преминаващите мъртъвци подобно часовои.

Но нали в края на краищата единствен баща ѝ беше останал тук, а тя и майка ѝ бяха другаде и когато той умреше, нейната връзка със света на смъртните също щеше да се прекъсне? Тогава те щяха да се влеят в редиците на мъртвите, които вървят хванати за ръка към съществуване, в което старите имена вече нямат смисъл; съществуване, в което нещо толкова малко и мимолетно, но и толкова дълбоко и трайно като човешката любов ще бъде изгубено завинаги, като сълза, отронена в морето.

Тя се приближи до бюрото му. Отгоре лежеше разтворена книга, а до нея купища документи — бележки, написани с неговия почерк, копия, карти, самолетни билети за следващата сутрин за Кълъмбъс, Охайо, потвърждение от фирма за коли под наем. Тя ги прелисти. Ако в този момент по коридора минеше някой — не баща ѝ, — вероятно щеше да си помисли, че вятърът някак си е минал през рамките на прозореца, за да посее хаос, където може.

Дженифър прочете името върху листата.

Мъртвия крал.

Шумоленето спря.

Тя си бе отишла.

Сам се размърда в съня си и отвори очи. Дженифър стоеше в края на леглото. Живата дъщеря си помисли, че вероятно е там отскоро. Нямаше го прашенето от статично електричество, което обикновено я съпровождаше. Сам не го усещаше, не долавяше и мириxa му във въздуха.

Тя се надигна на лакът.

— Какво има?

Беше уморена, а на другия ден имаше тест по правопис. Не обичаше да я безпокоят така.

— Баща ни е по дирите на Мъртвия крал — каза Дженифър. Звучеше притеснена, дори уплашена.

Сам се замисли за миг.

— Добре — отвърна тя и отново заспа.

Нора Медоус прие доставката от осем чувала с дрехи и два кашона с обувки от салвадорския имигрант на име Хектор, когото беше наела да събира пратките от домове в постоянно разширяващия се радиус на Кълъмбъс. Това беше каймакът на даренията за тази седмица според съпругата на Хектор, която имаше добро око за мода и според Медоус беше относително честна, доколкото това означаваше, че не краде твърде очевидно от шефа си. Всъщност Медоус нямаше повод да смята, че Близа Риос Силва въобще е откраднала нещо през живота си, независимо дали от нея, или от когото и да било друго, но тъй като самата тя не познаваше честността, неволно приписваше същия недостатък на всички околни — и то в по-голяма степен.

Медоус, разбира се, нарушаваше закона, но поне не вредеше на хората — не че беше сигурна дали главният прокурор, който отговаряше за благотворителността, би погледнал на нещата по същия начин. Медоус караше Хектор и семейството му да разпространяват листовки, според които се търсеха дарения от запазени употребявани дрехи, за да бъдат продадени, а парите — използвани за подпомагане на бедни семейства в Латинска Америка. Или, ако дрехите се окажеха негодни за взискателния американски потребител, то да бъдат директно изпратени на най-нуждаещите се. Хората биваха приканвани да оставят дрехите пред вратите на домовете си в определен ден, откъдето те щяха да бъдат прибрани без много шум и използвани за добри цели.

Медоус се стараше да работи само в заможните квартали: не й трябваша стари боклуци от „Джей Си Пени“, въпреки че самата тя имаше немалко такива тоалети, пък и мнозина бедни граждани с радост биха ги приели, и то не само на юг от границата, но и много по-близо до дома. Не, Медоус търсеше дизайнерски продукти или такива, които можеха да минат за дизайнерски с помощта на етикетите на реални, но никому неизвестни модни къщи в Европа, които жената на Хектор произвеждаше по образци, осигурени от шефката ѝ. Останалите продаваше на килограм на хора, по-непретенциозни и от

нея самата, и въртеше бизнеса доста добре — дотолкова, че се бе видяла принудена да наеме склад близо до шосе 23, в който да съхранява и сортира даренията. С тази задача с удоволствие се бе нагърбило голямото семейство на Хектор — срещу няколко долара на час и дрехи по избор от по-евтините. Да, без него беше изгубена. Не разбираше защо толкова много от съседите ѝ негодуваха срещу имигрантите. Без Хектор и неговата рода щеше да ѝ се наложи да върши цялата тази гадна работа сама.

Тя се зае да прегледа чувалите в задната стаичка на „Старо и ново от Сю“, нейния бутик за винтидж облекло близо до „Нийл Авеню“. Сама беше измислила името на магазина и се гордееше с него. На клиентите, които питаха, казваше, че Сю е второто ѝ име, въпреки че то всъщност бе Алисън. Нора Медоус обаче беше толкова затънала в лъжи и измами, че самата тя не можеше да различи истината от неистината, а и това не я тревожеше особено.

Тя извади дрехите на шивашката маса. Вече бяха изпрани и сгънати от сестрата на Близа, а самата Близа беше пришила хващащи окото дизайнерски етикети, където бе нужно. В третия чувал я чакаха истинските съкровища: риза на Саша Каневски, която изглеждаше необличана, и дантелена рокля на Оскар де ла Рента, която вероятно бе струвала към хиляда долара като нова. Медоус я огледа с обиграното си око и едва при третия опит откри поправката на Близа върху неприятното триъгълно скъсване под лявата мишница. Мислено си отбеляза, че в края на седмицата трябва да даде още двацет долара на Близа — такава добра работа не биваше да остава невъзнаградена — и в същото време благодари наум за невъздържаността на консуматорството. Най-хубавото беше, че според бележката на Близа роклята беше част от дарение от Синсинати от преди месец, така че имаше минимална опасност собственичката ѝ да се натъкне на нея в бутика. Медоус обаче се беше застраховала и срещу това. На стената до вратата, скрита за почти всички клиенти, освен за онези с най-зорките погледи, имаше малка табелка, на която пишеше, че процент от печалбата отива за подкрепа на благотворителни каузи в Латинска Америка. Този процент варираше между пренебрежимо малък и нулев в зависимост от приходите и настроението на Медоус.

Чу звънчето, което означаваше, че някой е влязъл в магазина. Медоус беше поставила камери в два ъгъла, но те служеха само против

най-недодяланите крадци. Тя работеше сама, така че бездруго нямаше кой да следи мониторите, пък и досега Медоус успешно бе бранила територията си. Сама беше проектирала мястото, така че нямаше почти никакви слепи петна, а всяка дреха беше закачена със свинска опашка за закачалката. Налагаше ѝ се да ги реже, за да могат жените да пробват облеклата, но неудобството и разходите за това бяха незначителни, а и ѝ позволяваха да следи броя дрехи в ръцете на всеки клиент. Достатъчно дълго време се бе задържала в бизнеса, за да не се учудва на желанието и способността дори на най-заможните на вид жени да крадат, стига да им се удаде възможност за това. Забравете тези глупости, че кражбата била вик за помощ: бедните понякога крадяха, защото нямаша избор. Богатите крадяха, защото можеха и искаха.

Медоус се върна в магазина и почти не се учуди, когато видя мъж пред щанда. И това се случваше. Някои идваха да търсят дизайнерски чанти или оригинални шалове за жените си. Други се надяваха да изберат впечатляващ подарък на ниска цена. А трети просто питаха за упътване към някое друго място. Този обаче приличаше на човек, който не влиза през врата, преди да се е уверил, че помещението има поне още един изход. Имаше сиво-сини или зеленикавосини очи в зависимост от светлината, които излъчваха особена зимна топлина. Носеше елегантно черно сако, джинси и бяла риза с тясна яка, отворена на врата. Не беше висок — най-много метър и осемдесет — и не можеше да се нарече точно красив, но и не би останал незабелязан, когато влезе някъде.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя.

— Да, ако вие сте госпожица Медоус — отвърна той и тя веднага застана нащрек.

Мъжът не приличаше на ченге, но имаше подобно излъчване. Медоус отново си помисли за прокурора, но ако се наложеше, разполагаше с достатъчно подправени документи, които да докарат главоболие и на най-добрия счетоводител.

Листовките, които Хектор разносяше, не уточняваха крайната цел на даренията, а най-отдолу с дребен шрифт бяха изписани разни случайни кодове и лицензи за заблуда на по-неподозрителните.

Хектор, от своя страна, имаше ясни инструкции за действие, ако му се стореше, че го разпитва човек, който не просто си проветрява

устата — да настоява, че не знае нищо и не говори английски, след което бързо да бяга. В случай че се намесеше полиция, трябваше да си мълчи и да се обади на адвокатската кантора „Пейнтър-Мейнс“, която работеше за хърватите, изкупуващи непотребните дрехи от Медоус, и беше свързана с офисите на Даниъл Старчър в Луисбърг, Западна Вирджиния. Те щяха да освободят Хектор достатъчно бързо, за да вечеря със семейството си боб с ориз или каквото там ядяха в малкия апартамент, нает им от Медоус — още една причина Хектор да си мълчи, ако законът се намесеше.

За щастие, такава ситуация не бе възниквала до момента. Хектор имаше вътрешен усет за близостта на властите — резултат от факта, че немалко негови роднини бяха избити от националната гвардия на Салвадор по време на продължителната гражданска война в страната. Същата национална гвардия и дори според Хектор — същите индивиди, заемащи в момента високи длъжности, които бяха изнасилили и убили три американски монахини и една католическа мирянка през 1982 г. — зверство, принудило американското правителство да оттегли военната си подкрепа към режима за цели шест седмици. Когато чу за това, Нора Медоус още повече се зарадва, че прецаква данъчната служба — нямаше никакво желание нейните данъци да се използват за такива неща.

Но ето че сега пред нея стоеше непознат мъж, може би представител на властта, който я търсеше по име. Тя се усмихна широко с два реда избелени зъби и потвърди, че е Нора Медоус.

Мъжът извади портфейла от джоба си и ѝ подаде визитка.

— Казвам се Чарли Паркър — представи се той, — и съм частен детектив.

Тя прочете внимателно визитката, включително и телефонния номер, за да спечели малко време и да помисли.

— Мейн — каза тя.

— Точно така.

— И аз съм живяла в Мейн.

Това със сигурност му беше известно, но тя реши, че така ще изглежда по-открита.

— Да, знам.

— Предполагам, че затова сте тук. Щом идвате от Мейн, вероятно става дума за бившия ми съпруг. Не ми хрумва друга причина

да биете толкова път до Охайо.

— Знаете ли, че е освободен от затвора?

— Не. Предполагах, че скоро ще го пуснат, но не знаех кога точно.

— Излязъл е миналата седмица.

— О!

Само толкова: „О“.

Паркър прецени жената пред себе си. Изглеждаше добре, без да бъде привлекателна. Чертите ѝ бяха лишени от жизненост и характер, които биха ѝ спечелили нещо повече от мимолетен поглед. Само в очите ѝ имаше искра, но тя беше породена от алчност. Приличаше на гладна кукла.

— Свързвал ли се е съпругът ви с вас след излизането си от затвора?

— Не. Защо да го прави?

— Защото някога сте били женени. Защото човек, който е прекарал пет години в затвора, няма много приятели отвън и обикновено се обръща към старите.

— Със съпруга ми не сме приятели. Той е извратен. Не искам да имам нищо общо с него. Затова се разведохме. Но за какво става дума? Той ли ви е наел?

— Да.

— Защо?

— Твърдеше, че е невинен и не е извършил престъпленията, за които е осъден. Беше убеден, че са го натопили.

Тя се изсмя и поклати съжалително глава към мъжа срещу себе си, сякаш се чудеше как е възможно някой да е толкова глупав.

— Какъв детектив сте, ако вярвате на всяка история за лош късмет, която ви сервират!

Паркър се усмихна.

— Не вярвам на всяка. Само на тези, които звучат като истина.

— Боже мой, вие говорите сериозно! Вижте какво, той държеше детска порнография на компютъра си. Криеше снимки в кутия в мазето. Видях някои от тях. Полицайте ми ги показаха. Бяха отвратителни. Най-гадните неща, които някога съм виждала. Аз бях живяла с този човек, бях приела името му. Той се преструваше на любящ съпруг, а се оказа, че се възбужда от снимки на голи деца, и не само — деца, които бяха подложени на всички варианти на сексуално

насилие, които можете да си представите. Трябваше да пукне в затвора.

— Не е пукнал, или поне не в затвора, но много е страдал.

— Радвам се.

Не прозвуча като механична реакция или неволен опит да се предпази от остатъците от чувства към бившия си съпруг. Паркър се съмняваше, че тя въобще изпитва нещо към Джеръм Бърнел. Почуди се дори дали някога е изпитвала. Сигурно е имала причина да се омъжи за него, но кой можеше да каже каква? Може би от скука или страст, която бе изтляла през първите години след размяната на обетите. Или просто заради пари и сигурност. Това ни най-малко не би учудило Паркър: с лъскавите ѝ сврачешки очички, хлътналите бузи и леко присвитите устни, в Нора Медоус имаше нещо почти вампирско.

— Показвал ли е признаци, че може да се интересува от такъв тип порнография, преди да открият снимките?

— Не. Смятате ли, че щях да остана с него, ако подозирах?

— Някои хора го правят.

— Не и хората като мен.

Не, помисли си Паркър, определено не хората като вас.

Медоус беше достатъчно проникателна, за да се досети, че човекът пред нея е имунизиран срещу всяко обаяние, което тя си мислеше, че притежава, и достатъчно умна, за да осъзнае, че появата му в магазина не вещае нищо добро за нея.

— Ако ме извините, в момента съм доста заета. Чака ме много работа.

Тя му посочи вратата и го зачака да си тръгне. Не искаше да му обръща гръб. Трябваше да се увери, че си е отишъл, след което щеше да заключи вратата и да затвори магазина до края на деня. Можеше да се измъкне през задния вход и по-късно да се върне да си вземе колата. Той обаче вероятно знаеше адреса ѝ: щом беше намерил магазина, със същата лекота би намерил и дома ѝ. Можеше да отиде на кино следобеда или дори да преспи в мотел през нощта с надеждата да му омръзне да я дебне.

Мъжът обаче не помръдна, като че ли въобще не я беше чул и не забелязваше колко ѝ е неприятно упоритото му присъствие. Тя реши да изостави любезностите.

— Кажете ми, защо сте тук?

— Бившият ви съпруг е изчезнал.

— Нали току-що е излязъл от затвора? Как може да е изчезнал?

— Не се е явил на уговорената среща с надзорника си. Дрехите и вещите, които си е прибрал от склада, са все още в апартамента му.

— Може да е... духнал. Нали така се казва?

— Трудно е да духнеш без пари. Съпругът ви е оставил и малкото си пари в банката, а не разполага с дебитна или кредитна карта.

Нора скръсти ръце. Белите ѝ зъби хапеха долната устна, като че ли поради липсата на друго, беше склонна да се самоизяде. Изчезването на Джеръм Бърнел явно беше новина за нея, но реакцията ѝ не беше твърде изненадана. Паркър си помисли, че не е знаела, но го е очаквала.

— И какво общо има това с мен?

— Родена сте в окръг Пласи, Западна Вирджиния.

Ето го: лекото потреперване.

— Е, и?

— Познавате ли човек на име Харпър Грифин?

Издишане. Доловимо.

— Не.

И лъжа.

Всички тия приказки как хората поглеждали надясно, когато измислят лъжа — или пък наляво, Паркър не можеше да запомни, а и му беше все едно, — бяха абсолютни втели-некипели: полъх от псевдонауката, наречена невролингвистично програмиране. Лъжецът се издаваше с паузите или липсата им: или твърде дълго се замисляше, или въобще не го правеше. Паркър виждаше как Нора Медоус претегля възможностите си и решава, че най-добрата ѝ надежда е да излъже.

— Сигурна ли сте?

— Не ставайте груб, господин Паркър. Говори за лошо възпитание.

— Лъжата, за сметка на това, е универсално достойнство.

— Напуснете магазина ми или ще повикам полиция.

— Това е без значение за мен. Бездруго скоро трябва да говоря с тях. Просто реших да ви дам шанс да кажете истината, преди нещата да са излезли извън контрол. Харпър Грифин е лежал в затвора заедно с бившия ви съпруг. Преди няколко дни беше изгорен жив в колата си в

Портланд. Той също е от окръг Пласи. Това прави двама души от един съвсем малък район в Западна Вирджиния, свързани с Джеръм Бърнел в Портланд. Изглежда ми странно.

— Просто напуснете. Ако обичате.

— Май ще го направя. — Паркър подуши във въздуха. — Знаете ли, миризмата на стари дрехи винаги ми напомня за смъртта.

Нора Медоус не можа да сдържи възмущението си от обидния намек въпреки риска да прекара повече време в компанията на неприятния мъж.

— Това не е казион.

— Да, винтидж магазин е. Забравих, че повечето антики са просто боклук, докато някой не ги поиска. Имате визитката ми, в случай че решите да ми се обадите и да се подготвите.

— За какво?

— За въпросите, които полицията рано или късно ще ви зададе. Вие ли организирахте обира на съпруга си в Мейн? Знаехте ли, че носи оръжие? Как наехте мъжете, които в крайна сметка загинаха от ръката му? Участвахте ли в подхвърлянето на детска порнография, заради която е бил осъден? Защо поръчахте убийството на Харпър Грифин?

— Не съм поръчала...

Думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди да успее да ги спре. Паркър се обърна към вратата.

— Май трябва да упражните отговорите си — каза той.

— Вървете на майната си.

Паркър вдигна показалеца на дясната си ръка.

— Внимавайте, това говори за лошо възпитание.

И той затвори внимателно вратата след себе си.

Нора Медоус изчака Паркър да се отдалечи с колата си — взета под наем, доколкото можеше да определи по марката, цвета и регистрационния номер, — а после заключи вратата и обърна табелката „Затворено“. Угаси лампите в магазина и се върна в задната стаичка. Нервно събори новите дрехи от масата и те се разпиляха по пода. Нора погледна телефона. Трябваше да им се обади. Ако разберяха, че детективът е бил тук, а тя го е скрила от тях, можеха — не, щяха — да я наранят. Той беше направил връзката с окръг Пласи, въпреки че вината за това беше тяхна, не нейна. Те бяха наели Харпър Грифин да свърши мръсната им работа.

Тя не разбираше защо не бяха убили мъжа ѝ още преди да влезе в затвора, или докато беше там. Вместо това предпочетоха да го измъчват с години, а дори тя не го мразеше толкова. Просто го намираще за безинтересен и слаб, въпреки че силно я бе изненадал с поведението си на бензиностанцията. Но каквито и да са били неподозираните му достойнства, оставаше фактът, че явно не всеки мъж в търговията с бижута изкарваше достатъчно, за да обсипва жена си с богатства и диаманти. Кой да предположи?

Разбира се, те щяха да убият детектива. Ако бяха по-умни, той просто щеше да изчезне. Нора Медоус обаче започваше сериозно да се съмнява в интелигентността им, след като бяха успели да оплескат елементарния обир, който им беше поръчала — защо, за бога, не бяха приклезили съпруга ѝ в някоя пуста част от пътя, ами на бензиностанция? А после бяха изгорили човек и бяха оставили тялото му да бъде намерено — тя не се и съмняваше, че те са убили Грифин, макар да нямаше идея защо.

Ами двата трупа в провинцията, за които вестниците тръбяха през целия уикенд? Ако и това беше работа на Отреза, тези хора определено губеха форма. Може би трябваше все пак да си замълчи. Паркър нямаше да седне да разказва, че е говорил с нея... или? По дяволите. Не, трябваше да им каже. Все пак ползваше услугите им от време на време. Благодарение на техните „набези“, както ги наричаха,

често се сдобиваше с чудесна стока за магазина си. Но преди всичко те бяха нейни мълчаливи партньори, а месечният им дял не беше свързан с брутните или нетните приходи: беше с ясно определен размер и всеки път я болеше сърцето, като им го даваше.

Беше гледала достатъчно криминални филми, за да знае, че не бива да се обажда от някой от личните си телефони. Затова събра дрехите от пода и отдели цял час, за да ги сортира и оценява, след което се качи в колата си и се отправи към търговския център на „Тъгъл кросинг“, като през цялото време следеше за автомобила на детектива в огледалото. Продължи да се оглежда и в търговския център, дори се отби в „Пейнера“, взе си кафе и седна до прозореца, откъдето можеше лесно да наблюдава. Щом се увери, доколкото бе възможно, че не я е проследил, отиде в „Сиърс“, взе си количка, натрупа в нея кърпи, чорапи и други неща, които не ѝ бяха нужни, а накрая добави и един евтин мобилен телефон. После се отправи към интернет кафенето и активира телефона от един от компютрите там.

Едва тогава позвъни.

Пери Лътър обичаше да се разхожда. Обичаше да бъде сред природата. В малката стая в къщата на родителите му — същата стая, в която живееше, откак се помнеше, пълна с предмети от детството му, които не желаше да изхвърли, и по-нови предмети, които бяха част от двойствения му живот, защото той беше едновременно дете и възрастен, — имаше чувството, че стените го притискат, а нощем чуваше гласове. Тези гласове, Лошите, използваша мръсни думи, понякога за жени и момичета, а Пери не мислеше, че му харесва да слуша такива неща, въпреки че сред нещата му на възрастен имаше някои списания, които беше намерил при обиколките си и криеше, доколкото можеше, зад прашните си детски книжки по рафтовете.

Когато излезеше навън, гласовете обикновено си отиваха или се изгубваха сред звуците на птиците и животните, вятъра и водата. През лятото Пери често спеше навън — на верандата или, ако въздухът не миришеше на дъжд, в спален чувал в гората зад бараката за инструменти на баща си. Родителите му не се опитваха да го спрат, стига да можеха да го виждат от къщата.

Понякога обаче гласовете бяха упорити и толкова силни, че Пери започваше да плаче и стене. В такива моменти той се молеше и когато се молеше достатъчно пламенно, идваха другите, тихите гласове, които пропъждаха Лошите, а Пери заспиваше под техните звуци, напомнящи на шепота на морето.

Гледаше да стои далеч от Отреза. Придържаше се към пътищата и горите, които не свършваха в него, и поддържаше разстояние между себе си и нещото, което обитаваше това място. Чуваше го, когато случайно се приближеше, което се случваше, ако загубеше ориентация и се объркаше, но това ставаше само когато беше уморен или гладен, затова се беше научил винаги да носи в раницата си малко бонбони и плодове.

Онова нещо в Отреза звучеше като дрънкалката, която имаше като дете и която майка му още пазеше в едно чекмедже в дневната заедно с едни от първите обувчици на Пери, портрета, който той й бе

нарисувал в първия учебен ден в специалното училище, и старите му снимки като бебе и малко момченце. Пери много обичаше, когато майка му ги вадеше от чекмеджето и му разказваше истории, свързани с всяка от тях, макар да ги беше чувал стотици пъти. Гласът на майка му беше един от двата самотни шепота, които можеха да удавят Лошите.

Другият беше гласът на нещото в Отреза, защото дори и Лошите се бояха от него.

Дрън-дрън, трак-трак, псс-псс! — не поотделно, а всичко едновременно, на език, който можеше да бъде само чут, но никога разбран. Низостта му обаче беше ясна за всички, които го чуваха и особено за Пери Лътър, защото той нямаше филтри, които да го предпазват. Затова той избягваше Отреза и хората, които живееха там — защото те носеха със себе си белега на онова, което вирееше сред тях, и ехото му се долавяше зад всяка тяхна дума.

Пери беше над метър и осемдесет висок, но така и не се беше отървал от бебешката пухкавина. Независимо от времето, винаги носеше риза с дълги ръкави, кафяви или сини памучни панталони в зависимост от деня от седмицата и ветровка. Косата му беше черна, сресана право назад от челото му и фиксирана с щедра доза помада на водна основа „Ройзел“. Баща му използваше помада „Мъри“, която беше по-евтина, но на мастна основа и му причиняваше акне, поради което майка му настояваше за „Ройзел“, въпреки че баща му мърмореше за високата цена всеки път, когато видеше Пери с кутийката в ръка. Очите на Пери бяха малко по-малки от нормалното за лицето му, но имаше мила усмивка и нито мислеше, нито вършеше злини. Работеше по три следобеда всяка седмица и по цяла събота, като миеше чинии за госпожица Куини в „Шелби“, за което тя му плащаше по три долара на час, а той си ги събираше в една стара метална кутия за бисквити и всеки неделен следобед си ги броеше, като внимателно записваше новата сума на лист хартия, който държеше при парите.

Когато скиташе из горите и полята, съзнанието на Пери обикновено беше щастливо празно, защото тогава той беше в мир със себе си. Напоследък обаче мирът му беше отнет, защото бе видял как онези двама мъже от Отреза копаят дупка. Опита се да се престори, че не е видял какво вършат, но не беше сигурен, че е успял да ги заблуди.

После направи грешката да се върне рано на другата сутрин, за да провери какво са сложили в дупката, и я разкопа с малката лопата, която бе взел от бараката с инструменти на баща си. Мислеше си, че може да са заровили съкровище.

Само че не беше съкровище.

Като видя какво се крие под пръстта, повърна върху ризата и панталоните си. Понеже не знаеше какво друго да направи, покри, доколкото можа, телата и изтича вкъщи, за да се измие и преоблече. Така го намери майка му: плачеше по бельо и се опитваше да нахлузи панталоните си на обратно. Плачеше, защото дрехите му се бяха изцапали, защото панталоните не бяха с правилния цвят за деня и защото ръцете му миришеха на трупове.

Пери Лътър не умееше да лъже, просто не му беше по силите. Най-близкото, което можеше да направи, бе да скрие истината или да откаже да говори. Майка му цял час го успокоява, за да ѝ разкаже той какво се е случило, и след още половин час полицията вече беше на мястото. После шериф Хенкел дойде да поговори с Пери в присъствието на родителите му. Така и не успя да изкопчи много от него, защото Пери изпитваше дълбок страх от мъже и жени в униформи. Това бе последствие от онзи неприятен инцидент около двайсетата му година, когато един от идиотските заместници на Ръс Дъгар бе налетял на Пери, докато той разпиляваше съдържанието на някаква кофа за боклук близо до главната улица на Мортънсвил. Помощник-шерифът, който беше нов и не познаваше Пери, макар ясно да виждаше, че младежът има някакъв умствен проблем, му заповяда да спре, но Пери настояваше да продължи да преразпределя съдържанието на кофата. Затова и онзи го просна на земята, закопча го с белезници и го откара в участъка, където го хвърли в една килия, за да охлади страстите.

Разрази се същинска буря от злощастни съвпадения, защото всичко това се случи в неделя следобед, когато единственият друг служител в участъка имаше също толкова жълто около устата, колкото и колегата си, макар и да проявяваше малко повече съчувствие към състоянието на Пери. Когато Пери не спря да плаче, а започна да блъска главата си в решетките, той реши да се обади на Ръс Дъгар у дома и да го помоли за съвет.

Въпреки всичките си недостатъци, Дъгар не беше лош човек, а и добре познаваше семейство Лътър. Той отиде в участъка с неделната си риза и вратовръзка, като само се отби по пътя да вземе майка му. Дватамата заедно успяха да успокоят Пери и се разбра, че младежът, който си бил купил бонбони, изпуснал рестото в кофата за боклук и се уплашил, че ще загази. Наложиха се да повикат лекар, който да зашие раната на челото му, а Пери разви траен страх от униформените, особено от шерифската служба на окръг Пласи. Що се отнася до нещастника, който го бе арестувал, Дъгар така натисна физиономията му в окървавените решетки на килията, че те дни наред останаха отпечатани на лицето му.

Нямаше да има полза и ако Хенкел беше дошъл без униформа, защото Пери знаеше, че той е шерифът. Малкото, което успя да изкопчи от него, беше, че разровената земя му се била сторила любопитна и той започнал да копае. Ако момчето знаеше нещо повече от това, което казваше, както Хенкел подозираше — отчасти защото майката бе стиснала здраво ръката на момчето си, когато въпросите се бяха доближили твърде много до истината, — бездруго нямаше да му го каже. По-късно, на верандата, Чарли Лътър попита дали полицията може да покрие факта, че Пери е открил телата, и Хенкел се съгласи, защото не виждаше смисъл участието му да се афишира, особено ако това беше работа на Отреза. Ала те така или иначе щяха да разберат, каквото и да кажеше Хенкел. Чарли Лътър също го съзнаваше. Просто се опитваше да предпази сина си.

— Има ли шанс Пери да е видял повече, отколкото казва? — попита Хенкел.

— Той е добро момче — отвърна Лътър.

— Не беше това въпросът, Чарли.

— Каза ми само това, което каза и на теб.

Може и така да беше, но и това не отговаряше на въпроса му. Пери беше момчето на мама. Тя можеше да сподели подробности със съпруга си, а можеше и да не го направи. Така или иначе, Чарли Лътър знаеше по-малко за сина си, отколкото майка му, и това си беше божията истина.

Хенкел намести шапката на главата си и напомни на Лътър да обясни добре на сина си колко важно е да си мълчи за телата. Мъжът обеща да го направи и му благодари, след което Хенкел погледна

настри, за да позволи на бащата да изтрие сълзите на признателност и облекчение, които се бяха събрали в очите му.

Пери Лътър обаче не знаеше всичко това. Той разбираше единствено, че не бива никога, ама никога да говори за онези тела в гората. Баща му беше казал така, а Пери винаги слушаше баща си. Обичаше майка си и се страхуваше от гнева ѝ по-малко, отколкото от съпътстващата го възможност да се държи студено с него, но боязънта от баща му не беше толкова усложнена от любов и той изпълняваше инструкциите му дословно.

Ето че сега Пери вървеше със странна, отвлечена усмивка, облечен в любимата си зелена ветровка, която да го пази от все поголемия студ. Разхождаше се из любимата си гора, броеше катеричките и литващите птици, стреснати от присъствието му. Нещото в Отреза беше далеч, Лошите гласове бяха стихнали до мрачен шепот, а Пери броеше ли, броеше, защото колчем погледнеше към земята, виждаше купчини пръст, а те му напомняха за телата в дупката и по нелогична, но дълбока асоциация му се струваше, че във всяка от тези могили може да се крият други тела, които го зовяха да ги разкопае, за да бъдат най-сетне открити и майките и бащите им да могат да ги приберат у дома.

Осем, девет.

Трийсет и една, трийсет и две.

— Пери! Хей, Пери! Стой там!

От дясната му страна, там, където гората свършваше и започваше пътят, стоеше мъж с червеникава коса и остри нокти и зъби. Пери знаеше кой е това: Лусиъс, от Отреза. Беше го виждал в града, в „Шелби“, в огромния му пикап на улицата.

Беше го виждал и да копае дупка в гората, за да зарови две мъртви момчета.

Седемнайсет, осемнайсет.

Трийсет и три. Христовата възраст. Амин.

Лусиъс тръгна към Пери. Зад гърба му се появи още един мъж. Пери позна и него: Бенедикт.

За бога, Лусиъс, този вече смърди. Май се насра.

И по-зле ще засмърди, ако не го закопаем.

Пери искаше да побегне, ала не можеше.

Трийсет и четири. Трийсет и...

— Не се страхувай — каза Лусиъс. — Искаме само да поговорим.

— Трябва да се прибирам вкъщи — отвърна Пери.

Лусиъс се приближи. Вече можеше да го докосне. Бенедикт не помръдваше.

— Ние ще те закараме. Кани се да вали.

Пери погледна към небето. Имаше облаци, но те бяха бели и пухкави. Не миришеше на дъжд. Иначе нямаше да излезе от вкъщи.

— Не, няма — възрази той. — Няма дъжд.

Бенедикт тръгна бавно и неохотно към Лусиъс и към собственото си проклятие. Пери заплака.

— Пери — каза Лусиъс, — просто се качвай в шибания пикап.

Когато всичко свърши и слънцето залезе, Лусиъс хвана брадичката на Бенедикт с дясната си, оплескана с кръв и пръст ръка, и каза:

— Никому нито дума за това, разбра ли?

Бенедикт разбра.

Шера спеше. Беше се опитала да приласкае Оберон, за да се любят, защото не знаеше как другояче да го измъкне от мислите му. Той ѝ бе отказал внимателно, а тя не се обиди, защото го разбираше по-добре, отколкото той предполагаше, макар да беше с близо трийсет години по-млада. Преди да си легне, го погали по главата, както седеше до прозореца, зареял поглед в Отреза, и забеляза засъхнала кръв зад лявото му ухо. Наплюнчи една кърпичка и го почисти.

— Какво има? — попита той.

— Нищо. Просто петно.

Тя се опита да пхне кърпичката в ръкава си, но той я хвана за ръката и разтвори свития ѝ юмрук. Червенината ясно личеше върху белия плат. Можеше да мине за следа от червило, но и двамата знаеха, че няма как да бъде. Оберон вдигна очи към жена си, а тя отвърна на погледа му, без да мигне.

— Сигурна съм, че се е налагало — рече тя, защото не знаеше какво друго да каже. Не знаеше дали е вярно, но това нямаше значение.

— Не — отвърна той. — Направих го, защото исках. Защото се надявах да намеря покой.

— Но не успя?

— Не.

— Той уби синовете ти.

— Той направи, каквото смяташе за правилно. И си плати за това.

Едното ми момче беше болно, прииска му се да добави, макар че тя нямаше нужда от това потвърждение за увреждането на Гидиън. То бе очевидно за всички. Гидиън беше диво животно, също като Лусиъс, може би дори по-зле от него, защото при Лусиъс имаше някакво подобие на здрав разум, което напълно липсваше при сина на Оберон. Брат му, Болдър, който бе загинал заедно с него, обичаше да наранява жените, това беше неговата слабост. Оберон също понякога ги нараняваше, но това не му носеше кой знае какво удоволствие, освен моментния оргазъм, а краят им след това винаги настъпваше бързо.

Ако синовете му бяха толкова увредени, какво говореше това за самия него? Можеше ли да вини единствено майката на Гидиън за дълбоката му физическа, психическа и морална поквара? Кръвта на Отреза бе опетнена: и как иначе, след толкова време и поколения на кръвосмешение? Дори вкарването на свежа кръв от време на време можеше само да разреши замърсяването, но не и да го заличи докрай. Проблем имаше и Шира, помисли си той — как иначе би могла да избърше човешка кръв от кожата на мъжа си, без окото ѝ да мигне?

Оберон потрепери въпреки нажежените въглени в огнището и топлината в стаята.

— Странно течение — каза той. — Усещаш ли?

— Кое?

— Захладняването. Иде от север, но дърветата не помръдват и няма полъх на вятър. Какво ли го носи?

Тя допря длан до челото му, но то не беше по-топло от нормалното. Не ѝ харесваше да гледа съпруга си такъв. Обикновено не униваше. Той беше тяхната скала, но може би Касандър беше прав: тази скала вече отслабваше и се пропукваше.

Ръката ѝ се плъзна от главата към гърдите му, а после към корема и издутината на чатала му.

— Ела в леглото — каза тя. — Ще те стопля.

Той вдигна ръката ѝ от себе си, поднесе я към устните си и я целуна.

— Ти върви. Имам нужда да поседя малко.

Оттогава бяха минали два часа. Светлините на околните къщи бяха угаснали — всички, освен една, защото лампата на верандата на Касандър продължаваше да гори. По някое време се чу шум от приближаващ се автомобил и от наблюдателния си пост до тъмния прозорец Оберон видя как Лусиъс слиза от пикапа си и се отправя към къщата на баща си. Вратата се отвори и Касандър излезе на прага. Каза нещо на сина си и двамата погледнаха към Оберон. После Лусиъс влезе вътре, вратата се затвори след тях и лампата угасна.

Оберон остана на мястото си. Ноктите му драцеха в бедрата като на човек, който усеща как пръстта се изронва под пръстите му, докато се опитва да спре последното си, фатално падане.

Не само Оберон седеше буден до прозореца. На границата на Отреза, където третокласният път от Търли пресичаше неравния черен

път през гората, Одел Уотсън също се взираше в мрака. Събудило го бе връщането на Лусиъс, въпреки че този път виждаше в кабината двама души, а не един.

По-рано Одел беше дочул разговора на майка си и баба си. Оберон, водачът на Отреза, ходил в „Шелби“ и говорил с шерифа. Майка му наблюдавала незабелязано от гишето за сервиране и не чула много, но достатъчно, за да разбере, че шерифът и Отрезът скоро ще се хванат за гърлата.

— Шерифът няма достатъчно сили, за да се опълчи срещу Отреза — каза баба му.

— Мисля, че шерифът е добър човек — отвърна майка му.

Тя не би му разказала какво знае за Отреза, но това не означаваше, че не иска той да победи. Просто трябваше да се справи без нейната помощ.

— Те са от най-лошите.

— О, не знаеш какво говориш.

— Знам и по-добре ме чуй, момиче. Доброто няма да победи Отреза, или поне не ако е само. Те са като глутница вълци, а шерифът е едно зайче. Ще го разкъсат.

— А какво ще ги победи тогава, а?

Бабата на Одел замълча за секунда, преди да отговори:

— Ловците.

Сега Одел седеше до прозореца и си мислеше за хората като вълци, но единствените образи, които идваха в съзнанието му, бяха картини от стари филми и върколаците от „Здрач“, които изглеждаха странно, когато говореха. Мислеше си и за Лусиъс. Баба му грешеше: Лусиъс не беше куче, а лисица — хитра, коварна лисица като от приказките, само дето никога не губеше. Дори приличаше на лисица с рижата си коса и острите си черти.

Доспа му се и се отдръпна от прозореца. Някъде в тъмнината извряска птица. Той се спря и отново го чу, но този път приличаше повече на чифтосващи се лисици: напомняше на човешки звук, на плачещо дете. Одел се заслуша, докато не заглъхна, после се мушна под завивките. Малко преди да потъне в сън, му хрумна, че звуците от гората бяха по-плътни от гласа на която и да е лисица, и че в тях почти се долавяше викът „мама“, повтарящ се отново и отново.

Денят зазори ясен и чист: със синьо небе, едва загатнати облачета и усещане, че светът отново се преобразява под плаща на есента. Тя още не си беше отишла, но дърветата вече бяха оголели, а стреловидните силуети на гъските се носеха високо над тях, напомнящи повече на рисунка, отколкото на истински птици, като припрени драскулки на дете върху синя хартия.

Госпожица Куини отвори вратите на „Шелби“. Тиона Уотсън сложи първите кани с кафе и се върна в кухнята, за да се заеме с бекона. Приготвянето на кафе беше работа на сервитьорките, но тази сутрин и двете бяха закъснели, с което си бяха навлекли сурови погледи от Куини, способни да замразят пикня в движение, както се бе изразила по-възрастната, Деби, и още се оправяха в тоалетната. На госпожица Куини ѝ се стори, че Тиона изглежда уморена и я попита дали всичко е наред у дома. Тиона отвърна, че не е могла да спи през нощта заради крясъците на някакво животно в гората. Чудеше се дали не са били съвкупяващи се лисици, но беше малко рано за това — пикът обикновено настъпваше през януари.

В осем сутринта почти всички маси в заведението бяха вече пълни, а до високите столчета на бара разговаряха още множество мъже и жени — хората наоколо винаги се стичаха в „Шелби“, когато имаше новини за обсъждане или разпространяване. Предната вечер Пери Лътър не се беше прибрал у дома, а родителите му, които бяха излезли да го търсят на развиделяване, не бяха успели да го намерят на обичайните му места за разходка. Шерифската служба беше уведомена и бяха изпратили патрулни автомобили да го търсят. Междувременно шериф Хенкел бе помолил всички, които имат време, да претърсят земите си, в случай че Пери бе претърпял инцидент и лежеше някъде в безпомощно състояние, както и шофьорите да се оглеждат за него по пътя.

— Ще се появи отнякъде — каза Куини с увереността на жена, която бе живяла тук над седемдесет години и познаваше ритъма на хората в общността, и най-вече този на Пери Лътър. Само че и тя беше

чула мълвата: че именно той е открил телата на онези две момчета и може би е видял кой ги е заровил. Говореше се за мексиканци от Охайо, а тези хора не се ебаваха, въпреки че последното бе изразено с по-деликатни думи пред нейните уши.

Улисани в темата на деня, госпожица Куини и служителите ѝ не обърнаха внимание на двамата непознати, седнали в дъното на заведението, въпреки че на подобни места непознатите лица обикновено привличаха известен интерес. По-високият от двамата, чернокож мъж в тъмно спортно яке, четеше „Ню Йорк Таймс“, който се продаваше само на една бензиностанция в окръга — нещо, което въпросният мъж вече добре знаеше, защото можеха да седнат да хапнат час по-рано, ако с колегата му не бяха научили този интересен факт по трудния начин. Другият — по-дребен и определено не толкова елегантен, държеше пред себе си списание и го прелистваше на подозрително равни интервали, като възприемаше малка част от напечатаното на страниците му и всичко, което чуваше и виждаше около себе си.

На паркинга спря патрулна кола, от която слезе един от помощник-шерифите. Той влезе в „Шелби“ и си поръча кафе. Малка група хора, сред които и госпожица Куини, бързо го наобиколиха, а мнозина други надаваха ухо отстрани или от масите наоколо, но новини нямаше. Нито следа от Пери Лътър. Хората бяха помолени да се съберат в единайсет сутринта пред шерифската служба, където щяха да бъдат разпределени по групи и райони за претърсване. Обикновено трябваше да минат четиридесет и осем часа, за да бъде обявен някой за изчезнал, но в случая ставаше дума за Пери Лътър и такова отлагане не беше необходимо.

А двамата мъже седяха в ъгъла, пиеха кафето си и слушаха.

Около Отреза обикаляха и други непознати: Джейсън Хейуърд отпрати двама японски туристи, след като бяха стигнали чак до бариерата, препречваща пътя към имота му. Те започнаха да се усмихват и да дърдорят насреща му, а той им показа, че са подминали половин дузина табели „Частен имот“. Наложил се да им помогне да обърнат с множество маневри, а после единият се опита да му благодари, като му натика някакъв тъп бонбон в ръцете. По-късно Брайон Молин каза на Тобин, че е срещнал същите японци на един от южните пътища към Отреза, приведени над полевия определител

„Птиците на Западна Вирджиния“ от Стан Текила, но дотогава Отрезът вече си имаше по-големи тревоги от обърканите японски туристи.

Хенкел беше слязъл по същия път малко преди обяд, а когато Тобин го попита по каква работа, шерифът недвусмислено го предупреди да не се закача с него и го осведоми, че ако не вдигне бариерата до десет секунди, ще го закопчае с белезниците за някое дърво, а с правните последици ще се оправя по-късно. Заяви, че иска да се срещне с Оберон, а Тобин, като забеляза погледа му, сметна, че ще е най-добре наистина да вдигне бариерата и да го заведе при Оберон. Гледаше да не бърза, за да се обади на Оберон от пикапа си и да му даде колкото се може повече време да се приготви.

Оберон ги чакаше в южния край на Квадрата и Тобин забеляза, че бариерата зад него е спусната: шерифът нямаше да навлезе по-дълбоко в сърцето на Отреза. Хенкел слезе от колата си и тръгна право към него.

— Пери Лътър е изчезнал — каза той.

— Откъде знаете? — попита Оберон. — Пери Лътър постоянно кръстосва окръга.

— Влиза ли в Отреза?

— Не мисля.

— Е, трябва да разберем със сигурност. Искам разрешение да претърсим.

— Това е частна собственост, шерифе.

— Затова моля за разрешение.

— Не мога да ви позволя. Ние ценим уединението си.

— Глупости.

Оберон замълча. Не беше свикнал да му говорят така.

— Не ми харесва нито тонът ви, нито езикът ви, шериф Хенкел.

— Не ме интересува. Пери няма навика да пренощува навън, без да е казал на майка си и баща си къде ще бъде, и дори тогава винаги стои достатъчно наблизо, за да го виждат от вкъщи. Разтревожени сме за безопасността му. Това е най-голямата частна територия в окръга. Възможно е да е навлязъл в границите ѝ.

— Ако беше така, щяхме да знаем.

— Това сигурно ли е?

— Да.

Тобин наблюдаваше отстрани в очакване на неизбежното избухване. Нямаше да се изненада, ако единият от двамата внезапно скочеше срещу другия в сблъсък, който неминуемо щеше да прерасне в откровен конфликт между Отреза и окръга. Вместо това обаче Оберон отстъпи.

— Ще организирам претърсване на Отреза — каза той.

— Не е достатъчно.

— Какво повече искате?

— Искам хората ми да участват.

— Земята е наша.

— Става дума за човешки живот.

Оберон отново отстъпи.

— Добре, но аз трябва да одобря хората. В окръга има някои личности, които ще стъпят тук само през трупа ми.

Дори Хенкел остана учуден от предложението компромис. Тобин си помисли, че това е повече, отколкото е очаквал.

— Съгласен.

— И ще стоят вън от къщите и стопанските ни постройките.

Устата на Хенкел се изкриви.

— Съгласен — повтори той, макар и по-неохотно от преди.

— Дайте ми час. Ще организирам хора, които да чакат на основните ни входове. Кого ще изпратите?

Хенкел обмисли въпроса и даде списък с имена, две от които бяха незабавно отхвърлени от Оберон без обяснение. Шерифът ги замени с други и Оберон ги прие.

— Ако Пери не бъде открит скоро, ще започна да разпитвам хората за действията и местонахождението им през последните двайсет и четири часа. Това включва и вас, ясно? Ако се наложи, ще ми осигурите достъп до жителите на Отреза.

— Няма проблем. Да се надяваме, че Пери ще се намери жив и здрав и няма да се наложи.

Хенкел погледна през рамото на Оберон към тримата мъже, които бяха излезли от една къща от дясната страна на Квадрата. Дори от това разстояние разпозна внушителната фигура на Касандър и двамата му сина до него. Наблюдаваха отдалеч, без да се приближат. Мариус тъкмо обличаше палтото си, а двигателят на пикапа му работеше.

— Да — каза шерифът, — да се надяваме.

Оберон имаше по-малко от час да се приготви за началото на акцията и да се погрижи определени зони от територията да останат извън вниманието. Определено не желаше някой да оглежда бункера и околностите му, което означаваше, че още с приближаването си до Квадрата влезлите от север трябваше да бъдат насочени на изток или на запад. Така или иначе всичко беше игра: дори Хенкел да подозираше, че Отрезът е замесен в изчезването на Пери Лътър, със сигурност знаеше, че няма да сглупят толкова, че да го изхвърлят на собствена територия.

Следващата му стъпка беше отклонение от основната задача, но въпреки това беше важна, ако ще и само за да защити авторитета си и да намери отдушник на гнева си. Отправи се към къщата на Касандър. Мариус вече беше тръгнал да търси резервни части за генератора, или поне така беше казал баща му. Лусиъс беше в задния двор и проверяваше оранжерииите, в които щяха да отглеждат зеленчуци през зимата. Баща му засипваше земята в другия край на градината с мъхове, дървесни кори и накъсани вестници, за да покрие растенията и да избегне ерозията. Намираха си работа, вместо да дойдат и да разберат защо Хенкел е дошъл на крак в Отреза. Нарочно се дистанцираха от водача си.

Когато Оберон се приближи, Лусиъс го чу тъкмо навреме, за да се обърне и брадичката му да поеме удара на юмрука му. Просна се на земята и усети вкус на кръв, но съумя да опази езика си.

— Какво си направил? — изкрещя Оберон.

Рижавият се опита да се изправи, но Оберон продължи да го рита в бедрата, задника, гърба, докато Лусиъс се откажа да бяга и просто се сви на кълбо, за да предпази лицето и слабините си. Междувременно Касандър се нахвърли с всичка сила върху Оберон и двамата паднаха в калта до Лусиъс.

Пръв успя да се изправи Оберон, но Касандър и синът му бързо застанаха насреща му. Оберон със задоволство видя кръвта, която се

стичаше от устата на Лусиъс, както и отока на окото му, където бе попаднал един от ритниците.

— Какво си направил с Пери Лътър? — попита Оберон.

Лусиъс изтри кръвта, доколкото можа. Въпреки изричното предупреждение към Бенедикт да си мълчи, самият той се разприказва, преди мозъкът му да се е прояснил. Мразеше Оберон, защото го плашеше.

— Той ни видя.

— Кога?

— Когато заравяхме Килиан и Хъф.

— Откъде знаеш?

— Мернах го, че ни гледа от гората. Беше само за няколко секунди, после изчезна, но съм сигурен, че беше той. Трябваше да ти кажа по-рано, но...

— Продължавай.

— Уплаших се.

Повръщаше му се от унижението заради това признание.

— И?

Лусиъс погледна към баща си, който кимна веднъж.

— Погрижихме се за него.

— Погрижихте се?

— Стана бързо. Не е страдал. Не искахме. Винаги съм харесвал Пери.

Оберон се обърна към Касандър.

— Ти си знаел за това? Знаел си и нищо не си ми казал?

Касандър не отмести поглед. Те ме предизвикват открито, помисли си Оберон. Така се започва.

— Щяхме да ти кажем. Аз щях да ти кажа.

— Кога?

Касандър сви рамене. Днес, утре, другата седмица — нямаше значение. Работата беше свършена.

— Хенкел идва — съобщи им Оберон. — Води хора, които да претърсят Отреза.

Касандър изглеждаше поразен. Лусиъс спря да попива кръвта от устата си.

— Трябва да го спрем — каза Касандър.

— Ти май не разбираш. Синът ти ги доведе тук със своите действия. Няма да попреча на Хенкел да влезе. Лично му разреших.

— Позволил си му да влезе в Отреза?

— Ако не го бях направил, щеше да поиска съдебна заповед и щеше да я получи. Това щеше да ни докара повече неприятности, а вече си имаме достатъчно заради Килиан и Хъф. Половината окръг търси Пери Лътър. Ако застанем на пътя им, ще се обърнат срещу нас. Няма причина да възпрепятстваме издирването, освен ако не крием нещо.

Оберон неохотно погледна към Лусиъс.

— Къде го скри?

— Отвъд границата на окръга. Заровихме го дълбоко и натрупахме тухли отгоре. Никой няма да го намери.

— Вие?

— Аз и Бенедикт.

Оберон сви юмруци. Искаше му се да каже още нещо, да смели Лусиъс от бой — и баща му заедно с него. Вместо това каза само:

— Когато всичко това приключи, ще отговаряте за смъртта на Пери Лътър. Дотогава отиваш на западния път и чакаш хората на шерифа. Гледай никой да не се отклонява от пътя и се опитай да ги забавиш, колкото можеш. Касандър, ти организирай водачи за другите групи, а после вземи четирима мъже, с които да следите района около бункера. Ако някой се доближи, отклонете го. Не искам никой да припари толкова близо, че да го види, ясен ли съм?

— Да. Ами ти?

— Щом приключи, ще се присъединя към Хенкел.

— Няма ли...?

— Какво?

— Няма ли да ги убиеш? — попита Касандър.

Всички знаеха за какво говори. Нямаше нужда да го изрича на глас.

— Прекалено ценни са, за да ги убия. Жена ми ще се погрижи да си мълчат. Но синът ти току-що пропиля петдесет процента от дела на семейството ви. Молете се тези растения да оцелеят през зимата, че иначе ще просите храна.

Касандър не понечи да спори. Двамата със сина му проследиха с поглед Оберон, докато се отдалечаваше. Времето му изтичаше, това на

Касандър приближаваше.

— Петдесет процента! — взмути се Лусиъс. — Не можем да го допуснем. Изработихме си целия дял. Аз го изработих в Мейн.

— Знам. Не се притеснявай. Няма да стане.

— Мисли си, че сам съм решил да убия Пери.

— Засега. Нали не си казал нищо на Бенедикт, което да го наведе на друга мисъл?

— Нито дума. Все още ли мислиш, че постъпихме правилно?

— Да.

Оберон почти беше стигнал до къщата си. Гърбът му все още беше невъзможно широк, но ходеше леко прегърбен. Остаряваше.

— Ако кажеш, ще го убия — рече Лусиъс.

Баща му го хвана за врата.

— Ще видим. Сега се пригответи да посрещнеш хората.

Мълвата, че в Отреза ще нахлуят външни лица, бързо плъзна из територията, но всички разбраха какво се очаква от тях. Мъже, жени и деца — достатъчно големи, за да разберат значимостта на случващото се, плъзнаха из гората, за да следят претърсвачите екипи.

Оберон отиде при Шера. Беше му нужна за това, което предстоеше: тя умееше да успокоява. Шера прати Тамара да повика Хана, жената на Брам, за да ѝ помогне. Когато Хана пристигна, двете жени бързо отидоха в бараката, където държаха кучките. Шера отвори външната врата, зад която имаше друга врата с прозорец от дебела, бронирана пластмаса.

От другата страна с няма враждебност я гледаха две бременни жени.

Пейдж Дънстан беше пленница в Отреза от три години. За това време беше родила две деца, момичета, едно на Касандър и едно на Оберон. Сега беше бременна в шестия месец с трето дете, отново от Оберон. Всички бременности бяха резултат от изнасилване, въпреки че след първите пъти се бе отказала да се бори и се бе научила да се дистанцира от случващото се, така че тялото и съзнанието ѝ се превърнаха в две независими единици. Не беше идеалното решение, но беше най-доброто предвид обстоятелствата.

Пейдж беше похитена от дома си близо до Портланд, Орегон, от Касандър Хоб. Не помнеше почти нищо: тъмна нощ, бус, внезапна остра болка отстрани на шията. Когато се събуди, беше затворена зад фалшива стена в задната част на буса. Там тя се хранеше, спеше, плакаше и изхождаше, без да може да излезе навън, докато бусът не достигна целта си. По това време краката ѝ вече бяха толкова отслабнали и схванати, че тя се свлече на земята и се наложи да я отнесат на ръце до бъдещия ѝ затвор.

Постройката имаше фотьойли, две стаи, книги и списания, които биваха редовно подменяни с нови, лаптоп без достъп до интернет, но позволяващ гледането на филми, и шкаф с храна. Нямаше печка и микровълнова фурна, така че всички запаси се състояха от сладки изделия, зърнени закуски, плодове, чипс, преработени меса — все неща, които можеха да се консумират студени и без готвене. Веднъж дневно ѝ носеха топла храна. Даваха ѝ само пластмасови прибори и не ѝ оставяха храна в консерви и метални съдове, които би могла да използва, за да нарани себе си или някого друго. Отрезът беше научил този урок по трудния начин: след две години в плен Шера, която беше малко по-искрена от другите жени, които се грижеха за нея, ѝ разказа, че предшественичката ѝ е прерязала вените си с капачката от консерва с боб. Пейдж научи само първото име на тази жена: Сали. Била погребана в гробището на Отреза под чуждо име.

Пак беше по-добър край от този, който сполетя Кори. Пейдж още не можеше да я забрави. Беше прекарала една година с нея. Когато

пристигна, Кори вече беше бременна, а скоро след това роди момченце. Когато Кори се опита да избяга, Пейдж не беше в състояние: беше бременна в осмия месец с първото си дете и не можеше да мине през прозореца, хоросана на който Кори старателно беше изронила, заменяйки го с дъвки и мокри вестници, за да не си личи. Пратили подире ѝ кучетата и едно от тях я бе съборило на земята, след което прегризало артерията на шията ѝ. Погребяха я при Сали, а големите прозорци бяха заменени с малки процепи в стените.

Пейдж беше пометнала веднъж, а единствената помощ преди и след ражданията беше тази, която можеха да ѝ окажат жените в Отреза. Все пак те раждаха там от векове и притежаваха значителни, макар и примитивни, акушерски умения. Сексът от страна на мъжете беше изцяло функционален, въпреки че Касандър и Оберон проявяваха известна грижа и внимание. Изнасилванията като цяло траеха само докато забременееше, след което почти веднага се прекратяваха, въпреки че някои мъже имаха правото да я използват и след това, стига да не вредяха на нея и на плода.

Не знаеше какво е станало с децата. Хана и Шера ѝ бяха казали само, че вече не са в Отреза. Пейдж беше кръстила момиченцата си: Ейми, на майка си, и Мередит, на сестра си. Макар и рожби на сексуално насилие, тя все още страдаше от загубата им. Опитваше се да го скрие от себе си, но травмата от раздялата, въпреки начина на зачеване, беше отворена рана. Не минаваше и ден, без да поплаче за тях.

Чудеше се дали майка ѝ е жива, дали семейството ѝ още я търси. Надяваше се някой ден да се върне при близките си, жива или мъртва. Питаше се дали това някога ще стане, или и тя щеше да почива навеки под фалшив кръст. Не беше сигурна, че ще издържи още едно изнасилване. Тази бременност я изтощаваше. Тялото ѝ беше изцедено. Когато се погледнеше в пластмасовото огледало в банята, не можеше да се познае: насреща я гледеше много, много по-стара жена.

Понякога — през по-голямата част от времето — ѝ се искаше да умре, но ако това станеше, никой никога нямаше да разбере какво я е сполетяло и ужасът щеше да продължи: щеше да има още отвлечени момичета, още изнасилвания, още бременности, още изчезнали деца. Затова Пейдж се държеше и чакаше своя шанс, защото знаеше, че шанс

неминуемо ще ѝ се открие. Отказваше да изпадне в отчаяние, защото, ако това се случеше, щеше да полудее. Също като Гейл.

Гейл беше отвлечена от улиците на Вашингтон — поредното хлапе, което бе избягало от лошия живот у дома, за да опита късмета си в големия град, въпреки че Пейдж не беше сигурна какво е очаквала да намери там, освен още по-труден живот. Гейл започна да плаче и пици от момента, в който дойде в съзнание. Пейдж се опита да я успокои, но не можеше да ѝ предложи кой знае каква утеха. Известно време кри от нея откога самата тя е в плен, но в крайна сметка ѝ каза истината. Разказа ѝ какво ще се случи с нея и как най-добре да се справи, но Гейл се пречупи още преди първото изнасилване. Може би се беше пречупила още преди да стигне до Вашингтон, поне така ѝ се струваше на Пейдж. Изглеждаше като момиче, което вече е видяло най-лошите мъже на света, но тези в Отреза я опровергаха.

Понякога Пейдж успяваше да води свързан разговор с Гейл, но тези случаи ставаха все по-редки, откакто тя бе заченала. През повечето време Гейл си тананикаше нещо под носа, макар че надали пееше на бебето. При един от малкото им истински разговори Гейл попита Пейдж как да направи аборт. Пейдж я разубеди, най-вече защото някога и тя самата го беше обмисляла. Две неща я бяха накарали да се откаже. Първото беше, че дори да намереше начин да предизвика аборт, можеше и самата тя да пострада фатално. Второто бяха думите на Шера, след като бе заченала за първи път.

— Ако нараниш бебето, ще те убият — предупреди я Шера. — Ще те заровят в гората при другите. Но ако го износиш докрай, ще се грижат за теб и нищо няма да ти се случи.

Пейдж я погледна невярващо. Беше отвлечена, държана в плен и изнасилвана, докато не я заплодиха. И на това му викаха „нищо няма да ти се случи“?

Шера отгатна мислите ѝ.

— Ще си отидеш трудно. Не си мисли, че ще бъде просто куршум или нож. Ще те изгорят.

Пейдж си помисли, че не е чула добре.

— Ще ме изгорят?

— Няма да си първата.

Пейдж не можеше да намери думи, с които да изрази чувствата си. Плен, изнасилване, принудително раждане... изгаряне? Все едно я

бяха върнали в Средновековието.

— Защо им позволяваш да постъпват така с мен?

Шера сви рамене.

— Аз не искам да страдаш и ще направя всичко, за да бъдеш жива и здрава. Всички жени тук ще се постараям. Но ти не си от Отреза, а Отрезът се грижи за своите.

В началото Пейдж крещеше за помощ, също като Гейл, но никой извън Отреза не я чуваше. Хана я бе предупредила да пази тишина, но Пейдж я бе пратила на майната си.

После дойде Оберон и Пейдж спря да крещи.

Веднъж се опита да избяга — малко след първото раждане, когато Марта, една от по-възрастните жени, която по-късно беше починала, ѝ донесе ежедневната порция топла храна. Пейдж я блъсна на земята и побягна, но я хванаха след броени минути. Пръв я настигна Лусиъс, който я удари толкова силно отстрани на главата, че дясното ѝ ухо частично оглуша. За наказание я затвориха в мазето под колибата. Тя дори не знаеше, че там има мазе — тъй добре бяха скрили входа под една от дъските на пода. Оставиха я там два дни в пълен мрак само на хляб и вода и една кофа за облекчаване. Това беше най-голямото изпитание за разсъдъка ѝ.

Дълго чака някой да дойде в Отреза — някой външен. Но не би. Въпреки това не беше изгубила докрай надежда — не и докато не дочу разговора на Касандър и Хана, след като се бе потвърдила последната ѝ бременност. Беше заченала трудно, а и помятането преди това ги тревожеше. Ако не можеше да ражда повече, за какво им беше? Хана и Касандър мислеха, че спи, но Пейдж се беше събудила, за да пишка, и ги чу да говорят недалеч от един от отворите за проветрение на стената.

— Време е — каза Касандър. — Мислех си, че кръвта ѝ ще изтече.

— Може би трябва да потърсиш друга. Досега не сме имали повече от три раждания от една жена. Увреждат се. Не е същото като между съпруг и съпруга.

— Знам разликата.

— Добре. Иначе Шера нямаше да е доволна.

Касандър се засмя, а Пейдж се върна в леглото, размишлявайки над тази информация, макар да се страхуваше за живота си. Шера

беше жена на Оберон. Нима Касандър спеше с нея зад гърба му?

Ала Пейдж си имаше други, по-непосредствени тревоги. След това бебе щяха да я убият. Със сигурност. Трябваше да се опита да избяга отново, но я пускаха само за час навън в оградения двор зад колибата и винаги я наблюдаваха. Жените внимаваха да стоят на разстояние, а понякога бяха и въоръжени. Дори когато идваха да проверят състоянието им, винаги бяха поне две и първата им работа беше да ги разделят. Заклучваха Пейдж в стаята ѝ, докато прегледат Гейл, и обратното. Колкото и да го мислеше и от каквито и ъгли да го разглеждаше, нямаше как да избяга. Щеше да умре в Отреза, и то скоро.

Най-големият прозорец беше не повече от трийсет сантиметра широк и по-малко от метър висок, затворен с плексиглас, който се беше надраскал с годините и всичко се виждаше като в мъгла. Въпреки това Пейдж обичаше да седи и да гледа света отвъд стените на затвора си. Щом изгубеше желание и енергия и за това, вероятно щеше да приветства последната визита на пленителите си и сама да отиде в гората при гроба си.

Сега пред прозореца имаше необичайно оживление: Шера и Хана приближаваха бързо, следвани от Оберон. Изглеждаха разтревожени.

— Нещо се случва — каза тя.

Гейл спря да си напява и я погледна.

— Може би ще ни пуснат.

Тя се разкиска, после спря.

— Мисля да убия някоя от тях.

Каза го така, сякаш се чудеше дали да пробва друга рокля — бялата или синята, но Пейдж никога не я бе чувала да говори с този тон.

— Кого? — попита тя с любопитство.

— Хана. Не, Шера. Тя се преструва, че я е грижа за нас, но всъщност не ѝ пука. Хана поне не се преструва.

— И кога ще го направиш?

Гейл обмисли въпроса.

— Днес?

Пейдж долови въпросителната интонация. Може би не всичко е загубено, помисли си.

Отрезът приближаваха. Тя се отдръпна от прозореца и коленичи внимателно пред Гейл, пазейки натежалия си корем.

— Ще ти помогна да ги убием. Не днес, но скоро. Само изчакай да ти дам сигнал. Става ли?

— Да.

— Добре.

— А после искам да убия и Касандър, и Оберон, и Мариус, и Лусиъс...

Всичко по реда си, помисли си Пейдж.

— Да, ще измислим как да убием и тях.

Хенкел беше в групата, която влезе в Отреза от юг: бяха общо десет души, включително хората от Отреза, и се разпръснаха в редица, която позволяваше на всеки да вижда тези отляво и отдясно. Викаха името на Пери Лътър, изчакваха малко и продължаваха напред. Имаха по едно куче във всяка група, но нито едно не долавяше миризмата на Пери. Въпреки че не би го казал на глас, Хенкел не хранеше големи надежди да намерят младежа тук. Ако някой от Отреза беше замесен в изчезването му — или, не дай си боже, в убийството му, — вероятно си бяха взели поука от случая с Килиан и Хъф и го бяха заровили далеч от територията си.

Хенкел съзнаваше, че предубеждението му спрямо Оберон и хората му възпрепятства издирването. Напълно възможно бе Отрезът да няма нищо общо с бедата, сполетяла Пери — а несъмнено такава имаше, — което означаваше, че в момента губи ценно време и ресурси.

Но макар да нямаше преки улики, свързващи Пери с Отреза, Хенкел имаше почти двайсетгодишен опит в тази работа. Историята на Отреза, изпълнена с насилие и слухове за престъпни дейности, беше обществената тайна на окръга. Единственият спорен въпрос беше дали напоследък Отрезът е започнал да се укротява в името на по-конвенционален начин на живот — поне доколкото може да се очаква от изолирана общност, която се бе затворила в своята си земя и в която никой не носеше нормално име като Дейв или Стив. Може и да имаше известен елемент на истина в твърдението, че по-съмнителните дейности на Отреза са в застои, но това не означаваше, че са преустановени окончателно. Злото още витаеше там.

За Хенкел претърсването беше средство за натиск върху Оберон и хората му. При положение че разследването за Килиан и Хъф беше насочено в друга посока, това беше най-добрата му възможност. И ако Пери Лътър не се появеше скоро, Хенкел щеше да започне да повтаря името му по всички телевизионни канали и радиостанции и да говори с всеки журналист, който пожелаеше да го изслуша. Да сее семена на

съмнение в Отреза. Натиск, натиск, натиск; скоро нещо щеше да се пропука. Сигурен беше в това.

Групата продължи напред. Кучето душеше и скимтеше. Когато Хенкел спря да се облекчи, изпитвайки леко удоволствие, че ще пикае в Отреза, му се стори, че вижда две деца да ги следват. Брайън Кибъл, който държеше железария в Търли и някак бе успял да оцелее трийсет години в бизнеса въпреки огромния „Сиърс“ до границата на окръга, изчака Хенкел да се върне и за кратко се смени с един от другите, за да се чуват.

— Видя ли ги? — попита Кибъл.

— Да.

— Гадни призрачета, жилави като чугун. От това място ме побиват тръпки.

— Гора и пръст, като навсякъде.

— Не е така и го знаеш.

Зад тях се появи Лусиъс, синът на Касандър, който проверяваше защо двамата мъже се бавят. Хенкел беше забелязал синината на лицето му от самото начало, но през последния час аркадата беше отекла и сега дясното му око стоеше наполовина затворено.

— Всичко наред ли е? — попита Лусиъс.

— Поемаме си въздух — отвърна Хенкел. — Трябва да сложиш нещо на това око.

— Удари ме вратата на пикапа.

— Да — рече сухо Кибъл, — вратите правят такива неща, ако им изскочиш ненадейно.

Хенкел си помисли, че различава следи от грайфер върху лицето на младия мъж. Може и да грешеше, но беше почти сигурен, че някой го е сритал с тежка обувка във физиономията. Ала не беше Пери Лътър: той винаги носеше маратонки, в слънце и пек.

— Трябва да продължаваме — каза Лусиъс. — Да не нарушаваме редицата.

Шерифът кимна и хвърли последен поглед през рамо. От високите до коляно треви го гледаше момиче, полускрито зад едно дърво. Носеше зеленикавокафяви дрехи, с които изглеждаше като част от пейзажа, сякаш фиданка.

Хенкел потрепери и й обърна гръб, за да продължи издирването.

Даниъл Старчър, адвокат, работеше в малка кантора в красивото историческо градче Луисбърг. Вписваше се чудесно сред галериите и винарните, антикварните магазинчета и агенциите за недвижими имоти, стъпил с единия крак в стария, а с другия — в новия свят, като гигантски правен колос, съчетал южняшките маниери със съвременния разум. От прозореца на офиса му се виждаше старото каменно гробище на презвитерианската църква и беемвето, което шофираше в момента. Стените на кантората му бяха накичени с внимателно подбрани произведения на изкуството, предимно от южняшки художници. Практиката му беше специализирана в гражданското право и много рядко поемаше наказателни дела. Местните казваха, че Даниъл Старчър не обича да си цапа ръцете и предпочита клиенти, които дори да нарушават закона, го правят с риза с бяла якичка.

Старчър беше един от адвокатите на Отреза, избран колкото заради малката вероятност някой да заподозре връзка помежду им, толкова и заради способностите и дискретността му. В редките случаи, когато жители на Отреза се озовяха в затруднения от криминален характер, Старчър прехвърляше делото на някои от послушните си колеги в околните градове, всички от които обучени под неговата егида и заразени от меката му, но силна поквара. Пълен социопат, Старчър представляваше истинска морална бездна. Хората в Луисбърг го смятаха за гей, но на практика той просто не изпитваше сексуално влечение. Обаче много обичаше парите. В неговите очи онези, които твърдяха, че богатството не те прави щастлив, просто не бяха достигнали подходящо ниво на финансово благоденствие.

Старчър уреждаше частните осиновявания от името на Отреза. Много го биваше за тази работа. При нужда можеше да намери „майка“, която да свидетелства, че детето е нейно и дори да изпълни драматична сцена на страдание, задето се отказва от детето си, придружено от облекчение, че сега то ще има по-добър живот, отколкото тя може да му даде. Подобни театри рядко се бяха налагали в дългогодишните му взаимоотношения с Отреза. Осиновителите

обикновено бяха доволни просто да получат здраво бяло дете с колкото се може по-малко правни усложнения. Повечето осъзнаваха, че е най-добре процесът да не предизвиква излишно внимание. Купуваха си бебе и плащаха хонорар, който покриваше бързото осигуряване на всички нужни документи. След като детето бъдеше доставено на бъдещите родители, Старчър не очакваше повече да чуе за тях и досега не го бяха разочаровали в това отношение.

Беше избрал три възможни двойки за двете деца, обещани от Отреза, и след кратко наддаване списъкът бе освободен от излишния трети. За щастие или нещастие, в зависимост от гледната точка на евентуалния родител, през последните дни се бе появил нов кандидат-купувач или по-точно, консорциум от купувачи. Представиха се като стандартна двойка на средна възраст, желаеща да осинови детето, което вече не могат сами да създадат, но Старчър не беше глупак и винаги проверяваше лично. Не можа да потвърди препоръките им, а справка в банката показва серия от значителни плащания към нова сметка през последния месец.

По-сериозното задълбаване разкри връзка с мъж на име Пауло Торак — порнограф с доходоносен страничен бизнес в най-лошия тип детска порнография. Името му беше познато на Старчър, защото именно един от неговите хора му бе осигурил материалите, с които беше уличен и по-късно осъден Джеръм Бърнел. Старчър изпрати някои от по-безскрупулните си колеги да разпитат Торак и макар онзи да отказа да посочи имена, призна, че група мъже с особени вкусове са готови да похарчат значителна сума пари, за да се сдобият с дете — за предпочитане мъжко, но щяха да се съгласят и на женско, — за свое собствено удоволствие. Когато чу горната граница на офертата и получи предложение за още десет процента за услугите си, Старчър веднага оряза предишния списък от две двойки родители с още петдесет процента и се съгласи да продаде едно от децата на консорциума.

Знаеше, че ще трябва да скрие характера на сделката от Оберон, който беше безкомпромисен в това отношение. Щеше да се наложи да поизлъже малко, което му се удаваше с лекота. Ала Старчър също така знаеше, че времето на Оберон изтича, и беше насърчил Касандър Хоб в амбициите му да поеме водачеството на Отреза. Касандър беше по-гъвкав от Оберон, но и по-опасен. Затова адвокатът реши да не лъже и

него за продажбата и му предложи една четвърт от собствения си бонус за подслаждане на сделката.

Касандър прие, пък и Старчър щеше да се изненада, ако беше възразил. Адвокатът умееше добре да преценява хората и тъй като самият той не притежаваше качества на характера, достойни за споменаване, можеше спокойно да съди тези на другите.

Касандър му позвъни тъкмо когато Старчър си отваряше бутилка хубаво каберне совиньон, за да отпразнува успешния край на едно гражданско дело. Вече си беше събул обувките и се канеше да се потопи в роман на Уилбър Смит. Прекъсването от Касандър щеше да го подразни във всеки момент, но в този му беше особено неприятно. Обаждаше се отнякъде на открито и говореше тихо, за да не го чуят.

Оберон беше позволил претърсване на Отреза. Това само по себе си беше достатъчно лошо, но освен това Касандър беше научил — Старчър не искаше да знае как, макар да подозираше, — че Оберон може да спре продажбата на едното дете, ако се окаже момче, и да го задържи за себе си.

— Време е за нов водач — каза Касандър.

Мислейки си за обещания бонус, Старчър отвърна:

— Мисля, че така ще е най-добре.

И така, беше решено.

Майор Алвин Мартин от Щатската полиция на Западна Вирджиния беше изминал дълъг път от окръг Хейвън, Вирджиния: не физически, защото с кола може да се върне там доста бързо, ако поискаше — което той със сигурност не желаше, — а с оглед на ранга, доходите и възможностите за кариерно развитие. Не му липсваше шерифското място в Хейвън. Имаше син, който скоро щеше да завърши гимназия, друг в прогимназията и дъщеря, която учеше за адвокат. Имаше и съпруга, която остаряваше по-добре от него — и не му го навираше във физиономията, което беше адски християнско от нейна страна. Имаше дори куче, на име Роко, което вероятно беше най-глупавото животно в кучешката история, но нямаше ни една клетка лошотия в дръгливото си тяло.

Понякога минаваха цели дни, без Мартин да се замисли за мъртвите деца и мъжа, който беше участвал в убийството им десет години по-рано. Дълго се беше питал дали е можел да направи нещо, за да спре убийствата и да предаде на съд виновните. След много ровене в душата си и пространни разговори с пастора и съпругата си реши, че не е можел, но това не му донесе голяма утеха.

Две от телата още не бяха идентифицирани. Мартин не знаеше как е възможно това. Някъде в страната някоя майка или баща издирваха детето си, но или не знаеха, или нямаха желание да отидат до Ню Йорк за ДНК тест. Двете неразпознати деца бяха погребани в бедняшки гроб, след като им бяха взети проби от тъканите — в случай че някой все пак ги потърсеше. Дотогава щяха да лежат под сенките на два малки бели кръста, без никой да ги оплаква, освен Мартин и съпругата му, които идваха веднъж годишно, за да оставят цветя и да се помолят за душите на дечицата, заровени в пръстта. Те и още един човек.

Пазачът на гробището го беше споменал на Мартин преди няколко години, когато забеляза, че шерифът ходи на гробовете. Каза му, че още един мъж идва редовно, макар че никога не оставя цветя.

Мартин го помоли да го опише и веднага се досети кой е: частният детектив Чарли Паркър.

Пазачът си го спомняше ясно заради един случай, който още го тормозеше. Един ясен пролетен следобед мъжът влязъл в гробището. По-късно, по залез-слънце, пазачът го видял да седи на пейка, а до него стояли две деца. Въпреки че мъжът като че ли не ги забелязвал и не се обръщал да говори с тях, пазачът беше убеден, че е съзнавал присъствието им.

— Защо не се е опитал да разбере кои са? — попита Мартин.

— Мисля, че добре знаеше кои са. И затова не се обръщаше.

От този разговор Мартин още го побиваха тръпки. Оттогава насам не се чувстваше спокоен на гробището.

Мислите му не се насочваха често към Паркър, до голяма степен благодарение на силата на волята му, което може би все пак означаваше, че мисли за него, докато се опитва да не го прави. Детективът присъстваше в подсъзнанието му — като петно, което не може да се изпере и трябва просто да бъде пренебрегвано, доколкото това е възможно. Да, Паркър беше разкрил едно неимоверно зло и му бе сложил край, но пък беше оставил след себе си погром и кариерата на Мартин почти със сигурност бе част от него. Беше успял да загърби Хейвън и да се издигне до сегашната си позиция въпреки, а не благодарение на Паркър.

Или поне така убеждаваше себе си. Като чернокож мъж, който си бе пробил път през редица предимно бели правни институции, Мартин бе свикнал да не обръща внимание на всичко неприятно и унизително и да вярва на собствените си лъжи, когато се налага. Иначе нямаше да оцелее.

Мартин беше толкова потънал в мислите си, че не забеляза кога на вратата му е застанала Естел, една от служителките в екипа му.

— Прощавайте, че ви безпокоя, сър, но долу чака един мъж, който твърди, че е дошъл да се срещне с вас.

— Каза ли името си?

— Не, но ми предаде това.

Тя му подаде кутийка кибрит от „Хейвън Вю Мотел“. Мотелът беше затворил врати преди много години и не можеше да се каже, че това няма връзка с краткото гостуване на Паркър в него. Мартин

отвори кутийката. Вътре пишеше: „Обзалагам се, че още държиш килиите си чисти и спретнати“.

Обзе го странно чувство.

Мислех за него, каза си той. Появи се в мислите ми и го призовах като призрак.

Или демон.

— Какво да му предам? — попита Естел.

— Че ще сляза след няколко минути.

Естел се обърна, но Мартин я спря.

— Всъщност сам ще се оправя — каза той, докато взимаше шапката и палтото си.

Мартин заведе Паркър в „Капитол Роустърс“, което беше достатъчно далеч от полицейския участък — от другата страна на река Канауа, за да намали риска да ги забележи някой, който би се заинтересувал от компанията на Мартин. Макар че, когато ставаше дума за кафе с този човек, дори да бяха отскочили до някой от съседните щати, пак щяха да бъдат по-близо до „Джеферсън“ 725^[1], отколкото би му се искало. Двамата седнаха отвън с лице към сергиите на пазара. Мартин все още не знаеше защо Паркър е в Чарлстън. Детективът бе казал само, че иска да поговорят, и Мартин прецени, че ще е добре да го направят с по-малко униформени наоколо.

И двамата се бяха променили. Бяха остарели, посивели, може би малко помъдрели, а ръцете на Паркър бяха оцапани с повече кръв. Подобно повечето хора, които бяха пресекли пътя му, Мартин имаше известна представа с какви случаи се захваща детективът. Досега трябваше да е умрял поне десет пъти, но ето че седеше тук и пиеше най-скъпото кафе в заведението за сметка на Мартин само и само за да го подразни. Упоритото оцеляване на Паркър беше достатъчно, за да накара човек да повярва в Бог, или напротив — да оспори съществуването му, всичко в зависимост от гледната точка. Двамата отпиваха от чашите си, без да си говорят за дреболии, докато Паркър не реши да започне.

— Един човек на име Харпър Грифин изгоря в колата си в Портланд миналия уикенд — каза той.

— Видях.

— Познаваш ли го?

— Имаше досие, но нищо сериозно.

— Свързаха ли се с теб от полицията в Портланд?

— Не лично, но се обадиха. Искане да знаят кой в Западна Вирджиния би могъл да направи подобно нещо, като че ли ние тук обичаме да подпалваме хората.

От тона му ставаше ясно, че който и да беше звъннал от Портланд, не беше успял да затопли отношенията между двете

полицейски управления.

— Някаква идея кой се е обадил?

— Фънкшън, Фарнолд... нещо такава.

— Фърниш.

— Да, точно така. Да не сте приятели?

— Обиждаш ме.

Паркър отпи продължителна глътка от кафето си. По дяволите, помисли си Мартин, това си е тцу саго^[2] чаша със смлени зърна и вода. Този кучи син можеше поне да я пие по-полека.

— А какъв ти се пада Грифин? — попита вместо това той.

— Подозирам, че е замесен в изчезването на един клиент.

— Кой?

— Джеръм Бърнел.

— Фарадей...

— Фърниш.

— Да, той спомена това име, но не ни говореше нищо.

— Мисля, че има връзка с окръг Пласи.

Паркър забеляза лекото колебание в жеста, с който Мартин надигна чашата към устата си. Да видим, помисли си.

— Така ли?

— Това е в Западна Вирджиния.

— Знам къде е.

— А какъв е проблемът с окръг Пласи?

— Казал ли съм, че има проблем?

— От теб би излязъл добър покерджия, но не и знаменит.

Мартин се облегна на стената. Защо не си беше останал вкъщи тази сутрин? Но вече беше късно.

— В Пласи живеят по-малко от пет хиляди души — каза той. — Малко, тихо, хубаво, бедняшко и на практика без престъпност. С една дума, нищо.

— Звучи прекрасно — отвърна Паркър, — освен че е бедняшко. Но бедността ражда престъпност, а престъпността ражда насилие... как така Пласи е останал райско местенце?

— Официално, заради сравнително възрастното си население и ефективните институции. В такава малка юрисдикция представителите на закона обикновено познават хората, които биха могли да създават проблеми, и работят с тях, за да си гарантират съдържаността им.

— Така ли правят представителите на закона в Пласи?

— Не. Някой друг го прави вместо тях.

Мартин изчопли парченце засъхнала кал от иначе безупречния си панталон. Той беше праволинеен човек. Ако нещо го беше подразнило в кутийката кибрит на Паркър, то беше фактът, че килиите му наистина бяха чисти. Мартин правеше всичко възможно полицията в щата да поддържа подобен стандарт на чистота, но Западна Вирджиния беше особен случай. Насилието тук вилнееше в епидемични размери още от основаването на щата, а планинският му терен дълго време бе възпрепятствал ефективното налагане на ред и законност. За това бяха спомогнали и частните феодални имения в малките селски райони, които предпочитаха да решават споровете си със сила, без да разчитат на полицията. С развиването на въгледобива насилието в щата бе започнало да се свързва с индустриалния прогрес, а по мащаб сблъсъците между собствениците на мините и синдикатите се бяха наредили до проституцията, хазарта и наркотиците. Като добавим последиците от сухия режим, през първата половина на миналия век Западна Вирджиния дълго се бе пържила в собствения си сос, а тази ѝ история напълно съответстваше на отровните химикали, които попиваха в почвата ѝ. Ако нещо пораснеше от нея, то със сигурност щеше да носи белезите на тези отрови.

Най-лош от всичко беше въгледобивът. Да, той осигуряваше работни места — в мрачни, опасни условия, които не биха били напълно чужди на миньорите от предишните векове, описвали спускането в галериите като удавяне, — но на цената на сляпата лоялност от страна на властите и бавното унищожаване на самия щат.

Сега тези работни места постепенно намаляваха, а най-големият работодател в Западна Вирджиния беше „Уолмарт“. Последиците от неуспехите на цели поколения обаче не можеха да бъдат лесно заличени, което днес означаваше затлъстяване, злоупотреба с наркотици, бъбречни заболявания, емфиземи и най-ниското ниво на образование в цялата страна. Западна Вирджиния беше попаднала във водовъртежа на упадъка.

Ала и Мартин, също като Едуард Хенкел, обичаше този щат: величавите му пейзажи, въпреки усилията на минните и химическите компании да ги погубят, и почтеността на хората, въпреки корупцията на ония, от които се очакваше да защитават интересите им. И, разбира

се, твърдоглавието на тези, последните, които бяха станали свидетели на това как поколения наред работят до смърт за една индустрия, която през 1972 г. доведе до срутването на една от стените на възгледобивния басейн и заливането на шестнайсет града по продължението на Бъфало Крийк Холоу. Инцидентът уби сто двама и пет души, а индустрията го обяви за Божия воля.

Мартин разказа всичко това на Паркър, докато слънцето грееше над пазара, а на изток Хенкел и хората му напразно обикаляха из Отреза.

— Окръг Пласи се управлява от Отреза — каза накрая Мартин. — И причината това да бъде допускано векове наред е, че го правят по-добре от щатските власти. Ако оплескаш водоснабдяването или замърсиш някоя река или поток, отговаряш пред Отреза. Ако се опиташ да спретнеш лаборатория за метамфетамини, Отрезът ще я унищожи и ще ти даде двама и четири часа да се разкараш, а за твое добро е никога повече да не се връщаш. Ако се захванеш с каквато и да било престъпна дейност — не дай си боже, да вдигнеш ръка срещу жена си, — Отрезът веднага ще те пипне и повече няма да го повториш.

Паркър се замисли над това.

— И всичко това в името на реда и доброто управление?

— Всичко това в името на спокойствието. Те не искат никой да ги закача.

— Защо?

— Официалната версия: за да си живеят, работят и гледат собствените си дела.

— А неофициалната?

— Задай въпроса какви са тези дела.

— И ще получа ли отговор?

— Не и от мен, но не съм аз човекът, когото трябва да питаш.

— А кого да питам?

— Шерифа на окръг Пласи, Ед Хенкел. Хич не харесва Отреза — толкова, че е станал трън в задника на някои хора в Чарлстън. Непрекъснато вдига тревога. И дъжд да завали, пак Отрезът ще му е виновен. Ако можеше, щеше да изгори цялото им селище и да го засипе със сол.

— Как тогава са го избрали?

— Може би в Пласи има достатъчно хора, които вярват, че властта не трябва да се дава на Отреза — или поне, че той трябва да се държи под контрол.

— Дали Хенкел ще се съгласи да говори с мен?

— Питай го.

— Ще му кажеш ли да ме очаква?

— Можеш да се обзаложиш.

— Предпочитам да не го правиш.

— С цялото ми уважение, но предпочитанията ти слабо ме интересуват. И аз имам един въпрос: колко проблеми мислиш да докараш на окръг Пласи?

— Още не съм решил.

Мартин си представи скала, в долния край на която стоеше желаното количество неприятности, и Паркър, който кръжеше някъде около горния, на границата преди стрелката да запъне.

— Предпочитам да се придържаш към минимума.

— С цялото ми уважение, но предпочитанията ти...

— Да, добре, схванах.

Паркър се изправи и протегна ръка. Мартин я стисна.

— Знаеш ли, харесвам си работата — каза той.

— Определено върви с хубава униформа.

— Ако някой пита, ще отговоря, че съм ти казал да се разкараш от Западна Вирджиния.

— Разбрах.

— Така че: разкарай се от Западна Вирджиния и стой далеч от Отреза.

— Първото име на този Хенкел Едуард ли беше?

— Да.

— Благодарая.

— Няма за какво, забрави. Сериозно. Забрави.

Мартин не се обърна след Паркър. Трябваше да отиде до „Джеферсън Роуд“ да вземе някои документи. Ако се забавеше още малко, Естел можеше да си е тръгнала, а на следващия ден щеше да замине на почивка в Бока. Докато се върнеше, с малко късмет, щеше напълно да е забравила за Паркър. Може би Мартин също трябваше да се опита да забрави за него или поне да го изтласка в тъмните кътчета на съзнанието си, където погребаните деца чакаха някого да ги повика.

Мартин погледна наляво.

— Дори не си допи проклетото кафе — изруга на глас той. После се завъртя и даде знак на преминаващия сервитьор.

— Може ли да ми затоплите това кафе, моля? И да ми намерите някой вестник...

[1] Адресът на Щатската полиция в град Чарлстън, Западна Вирджиния. — Б.пр. ↑

[2] Много скъпа (исп.). — Б.пр. ↑

Четирите издирвателни групи се движеха през Отреза и постепенно се приближаваха към Квадрата. Оберон поддържаше дискретна връзка с всички през късовълновите радиостанции, които Отрезът предпочиташе да ползва на своя територия пред мобилните телефони. Използваше и помощта на няколко деца, които му донасяха информация. Когато групата на Хенкел стигна до Квадрата, децата вече не ги следяха, а бяха изчезнали обратно в гората.

Посрещнаха ги мъже и жени с топла супа, прясно изпечен хляб и кани с кафе. Хенкел познаваше повечето лица и имена, макар някои от по-възрастните да излизаха толкова рядко от Отреза, че му беше трудно да си ги спомни. Всички те наблюдаваха натрапниците с мълчалива враждебност, подправена с леко любопитство: за пръв път от години, със сигурност отпреди времето на шериф Дъгар, толкова дълбоко в Отреза навлизаха външни лица.

Хенкел отпиваше от кафето си и се разхождаше из Квадрата с преувеличено спокойствие. Попиваше всичко, което виждаше, отбелязваше си разположението на къщите, другите постройки и пътеките, пресмяташе разстоянията помежду им. Щом се прибереше у дома, щеше да начертае карта на Отреза по наблюденията си, а после щеше да допълни информацията от другите си колеги. „Гугъл Карти“ не вършеше работа по отношение на Отреза — като се изключи Квадратът, по-голямата част от земята беше покрита с вечнозелени гори и дори по-главните пътища бяха достатъчно тесни, за да бъдат затулени от клоните.

Оберон стоеше до стъпалата на най-голямата къща и наблюдаваше движенията на Хенкел. Беше поел премерен риск, като позволи на шерифа да претърси Отреза. И двамата знаеха, че това е най-вече показна акция. Пери Лътър не беше влязъл в Отреза, а и да беше, какво? Ако лежеше някъде безпомощен или мъртъв, щяха да го открият само ако се спънеха в него. А претърсването беше повече от повърхностно. Оберон съзнаваше, че действителната цел на Хенкел е да забие флаг в Отреза, да покаже, че няма намерение повече да търпи

феодалното владение. Претърсването представляваше значителна ескалация на враждебността между шерифа и Отреза, но все още не се знаеше дали Хенкел ще събере достатъчно улики, за да отправи по-сериозно предизвикателство. Не беше сигурно и дали Оберон и останалите ще успеят да изчакат до края на мандата му, преди да се погрижат да бъде наследен от някого, който е съгласен да ги остави на мира.

Хенкел не беше видял Касандър, а заместникът на Оберон трудно оставаше незабелязан. Сякаш той, по свой си начин, изпитваше още по-силно закрилническо чувство към Отреза. В случая обаче, изглежда, беше оставил по-неуравновесения от двамата си синове да бъде неговите очи и уши. Лусиъс седеше на една маса, изработена от масивна дървена плоскост, видимо отрязана от ствола на вековно дърво и подпряна на четири по-малки дънера, по които още имаше парчета кора, и дялкаше ръба ѝ с дълъг нож. Вниманието му беше фиксирано върху ножа и дървото и единственото, което за миг го разсея, беше погледът, който Оберон му хвърли, а Хенкел не пропусна. Враждебността му беше гола и ясна като острието в ръката на Лусиъс.

Какво ли си свършил, та да си заслужиш ритник от Оберон в лицето? — почуди се Хенкел. Ако с Оберон не бяха врагове, щеше да го посъветва да внимава около Лусиъс особено когато младежът държи нож в ръката си. От друга страна, Оберон едва ли се нуждаеше от този съвет. Ако не беше осъзнал заплахата, която рижавият представляваше, независимо по каква причина, то не беше негова работа да управлява Отреза и вероятно не след дълго някой друг щеше да заеме мястото му: може би Касандър, но не и самият Лусиъс. Никой в Отреза не беше толкова луд, че да следва младежа. Брат му, Мариус, също не беше гений, нито надарен с особена харизма, но поне не беше толкова луд. Но не беше и водач. Ако нещо се случеше с Оберон, Касандър щеше да заеме мястото му. Хенкел не беше сигурен какво да мисли за това. Оберон не беше цвете за мирисане, но поне се държеше разбираемо, докато Касандър си оставаше загадка.

Шерифът се спря в северния край на Квадрата. През дърветата забеляза дълга постройка, подобна на барака, с ламаринен покрив и тесни процепи вместо прозорци. Не я беше видял досега, а и тъй като неговата група беше дошла от юг, нямаше причина да минава оттам. Огледа се. Роб Чанър говореше с приятелчетата си, застанал с гръб към

шерифа. Чанър беше реорганизирал групите, които бяха влезли в Отреза от север, запад и изток, което Хенкел установи едва когато четирите екипа се събраха в Квадрата. По-късно щеше да поговори с него за това, не му беше мястото да го обсъждат тук. Във всеки случай групата на Чанър трябва да беше огледала постройката.

От дясната страна на Чанър стоеше Кайл Фогъл, също от неговата група. Кайл беше свястно момче, но лесно се подвеждаше. Искаше да стане помощник-шериф, но веднъж вече се беше провалил на писмения изпит — и вероятно за добро, поне според Хенкел.

Хенкел се приближи до Фогъл и се поинтересува как е минало претърсването. После, като че ли подсетен от нещо, го попита дали групата му е огледала постройката зад гърба му. Фогъл отвърна, че не е. Показа се, че екипът на Чанър не е вървял направо от север на юг, а бавно е завивал на югозапад, така че с групата от запад са се срещнали на малко под половин километър от Квадрата и са влезли по-скоро от тази посока, отколкото от север.

Хм, помисли си Хенкел, може би все пак съм подценил Кайл Фогъл. По-късно трябваше да си поговорят пак за онзи писмен тест. Засега му благодари, изля остатъка от кафето си и се запъти към постройката.

Касандър седеше достатъчно близо до бункера, за да може да го докосне, и слушаше гласа на Мъртвия крал, който рисуваше образи в главата му, като настроение, породено от песен на непознат език. Видя Отреза, облян в зелени листа и цъфнали растения сред знойно лято. Видя деца. Видя как гробът на жена му бавно изчезва, обрасъл с пълзящи стъбла. Видя как в дома му влиза друга жена, за да внесе своята музика в къща, която не бе чувала женски глас от три години. Лицето ѝ оставаше скрито от Касандър, но тялото ѝ беше младо.

Видя примитивен дървен ковчег, който се спускаше в земята. Женската фигура в дома му стана по-ясна. Сега вече различаваше чертите ѝ: формата на гърдите, заоблените хълбоци, приветливата тъмнина между бедрата. Светлина обля голотата ѝ и Шера се обърна към него, захвърлила траурните дрехи.

И Касандър я пое, за да я обладва като своя.

Още с влизането на Шера и Хана в бараката, стана ясно, че изобщо не са дошли да си губят времето. Заповядаха на Пейдж и Гейл да застанат с лице към стената, с хванати ръце пред тялото си. Шера държеше пистолет, въпреки че той беше предимно за показ и надали щеше да го използва. Хана обаче носеше остен и Пейдж от личен опит знаеше, че не е за показ. Хана го беше използвала срещу нея при първия ѝ опит за бягство. Пейдж нямаше желание това да се повтори, затова изпълни всичко, което ѝ наредиха, а Гейл последва примера ѝ.

В затвора влязоха още трима мъже и две жени, които Пейдж познаваше по лице, но не и по име. Те бързо разчистиха всички предмети, подсказващи скорошно обитание. Събраха храните от шкафовете и ги прибраха в кашони и чували, откъснаха снимките, които двете пленнички бяха откъснали от списанията и закачили по стените.

После вързаха ръцете им със свински опашки, стегнаха ги здраво и запушиха устите им с гумени топки въпреки съпротивата на Гейл. След това вдигнаха капака в пода, водещ към мазето. Сега беше ред на Пейдж да изпадне в паника. Не искаше да слиза отново там. Това щеше да я пречупи.

— Шшт — успокой я Шера. — Аз ще бъда с вас и ще светнем лампа. Обещавам, че няма да е за дълго.

Тогава Пейдж разбра: идваше някой, някой външен.

Хенкел чу някого да вика името му, докато вървеше по отъпканата пътечка към постройката, но не се обърна. Надигна се на пръсти да погледне през тесните прозорци, но вътре беше тъмно, а дърветата наоколо скриваха и малкото дневна светлина.

— Мога ли да ви помогна, шериф Хенкел?

Той се обърна. Оберон стоеше по средата на пътеката. Не се усмихваше, но не изглеждаше и притеснен.

— Какво е това място? — попита Хенкел, като посочи бараката с палец.

— Ползваме го за склад. Има също легла, както и тоалетна и душ.

— Защо?

— Понякога хората се карат. Жена се спречква с мъжа си, син с баща си. Живеем в затворена, сплотена общност и това обикновено е хубаво, но ако имаш проблем с близките си, няма къде да идеш, за да се успокоиш. Затова хората идват тук, когато имат нужда.

— Прилича на затвор.

— Някога е било затвор. А сега служи и за изтрезвително. Някои мъже, когато прекалят с пиенето и се разлютят, идват тук, докато им мине.

Хенкел погледна отъпканата пътечка.

— Май идват доста често.

— Казах ви: ползва се и за склад.

— Отворете го, моля.

— Пери Лътър не е там, а и е излишно да ви напомням, че нямате заповед за обиск.

Оберон не помръдна. Зад гърба му Хенкел видя двама от Отреза, които ги наблюдаваха от началото на пътеката. Единият беше Лусиъс.

— Казах „моля“ — отвърна Хенкел.

Оберон откачи един ключ от колана си, скри костния ключодържател в шепата си, и се приближи до Хенкел. Вратата се отвори лесно към друга, незаключена врата с пластмасов прозорец, зад

която се откри голямо помещение, пълно с най-различни кашони, стари столове, два дивана и маса. В единия край имаше две стаи с по едно легло и шкафче, а помежду им — малка баня, която едва побираше душ, тоалетна и мивка. Миришеше на ароматизиран сапун или гел. Хенкел видя косми около душа. Изглеждаха мокри. Поне банята беше използвана съвсем скоро.

Върху леглата имаше само голи дюшеци. Шкафчетата бяха отворени и празни. По стената се виждаха следи от тиксо, с които са били залепени някакви снимки или картини.

Сградата имаше дебели стени, които вероятно държаха хлад през лятото и топлина през зимата, помисли си Хенкел. Покривът може да беше ламаринен, но беше и добре изолиран. Подът беше от ламиниран паркет, почистен от прах. Изглеждаше солиден. В ъгъла на основното помещение имаше няколко килима, навити на руло.

— Какво има в кашоните? — попита Хенкел.

— Не знам. Не съм идвал скоро. Ако искате да ги претърсите, заповядайте.

Хенкел не си направи труда. Щом Оберон му позволяваше да рови, значи, не съдържаха нищо, което да си струва да види. Той стоеше в средата на стаята, пъхнал ръце в джобовете си. Нещо тук не беше наред, но не можеше да определи какво точно.

— Ако сте приключили...?

Какво пропускам? — чудеше се Хенкел. — Какво недовиждам?

— Да — каза той на глас, — приключих.

Пейдж успя да различи два гласа — единият беше на Оберон, — но не и какво си казват. Седеше на пръстения под, облеганата на стената. Единственото осветление идваше от две лампи на батерии: една до нея и една до Гейл, която седеше отсреща. По-младата жена внимателно наблюдаваше Пейдж и за пръв път от месеци насам изглеждаше фокусирана върху обкръжението си. Щом бяха тук, долу, явно мъжът, разговарящ с Оберон, представляваше заплаха. Не беше случаен посетител. Заплаха означаваше нещо повече от човек отвън. Заплаха означаваше човек на закона.

Ала Пейдж не помръдваше и не издаваше и звук, защото Хана седеше до нея и шепнеше в ухото ѝ. Всяка дума ясно показваше, че ако Пейдж дори издиша по-шумно от нормалното, ще последва нещо, пред което досегашните ѝ наказания ще изглеждат като божия благодат. Остенът беше вдигнат до лицето ѝ.

— Ще го вкарам на места, за които не е предназначен — каза Хана. — Разбираш ли?

Тя допря върха му в дясното зърно на Пейдж.

— Ззззт — прошепна. — Ззззт. Ззззт.

После плъзна остена надолу по корема и слабините ѝ и го притисна между краката ѝ.

— Ззззт!

Гласовете замлъкнаха. Чуха се глухи стъпки. От тавана се посипа малко прах. Горестата се затвори врата.

Не. Не, не, не, не...

Шера и Хана обаче не помръднаха. Четирите жени останаха в мазето още дълго — на Пейдж ѝ се струваше, че е минал час, въпреки се сигурно беше по-малко. Накрая вратата горе се отвори отново, чуха се стъпки и някой вдигна капака на пода. През отвора се показа Оберон.

— Качвайте ги — каза той, — вече е безопасно.

Махнаха топките от устата им, а Шера извади малък нож и срязва свинските опашки. Докато помагаше на Гейл да се качи по грубите

дървени стъпала, Пейдж хвърли на Хана поглед, изпълнен с чиста омраза, но не каза нищо. Струваше ѝ се, че Хана е разочарована, защото не е имала възможност да използва остена.

Върнаха им малкото лични вещи, въпреки че никой не предложи да им помогне да приберат храната отново по шкафовете или да закачат изрезките от списания по стените. Някои бяха смачкани и скъсани, включително снимката на някаква момчешка група, към която Гейл хранеше необяснима привързаност, като че ли за да ѝ напомня колко млада е в действителност. Няколко часа по-късно Шера и още една жена, Агата, им донесоха вечеря. Беше по-хубава и богата от обичайното — печена пуйка, картофено пюре, сос, моркови и грах, прясно приготвени, и даже малки кексчета. Награда за доброто им поведение в мазето. Пейдж още усещаше вкуса на гумената топка в устата си и дори десертът не успя да го заличи, но изяде всичко. Гейл също. Тя не беше продумала, откакто бяха излезли от мазето, дори не си тананикаше. Не обърна внимание на Пейдж, когато я попита дали предпочита да измие или подсуши чиниите и приборите от вечерята, затова Пейдж направи и двете. Каквото и да се случваше с Гейл, скоро щеше да си проличи.

Обикновено изключваха осветлението в девет вечерта, но и двете жени имаха малки лампички за четене на батерии и фенерчета, които не бяха много по-силни от лампичките. Зареждаха компютъра им по два пъти на ден, тъй като в бараката нямаше достъпни контакти. В момента беше напълно зареден и Пейдж си пусна няколко епизода от „Шеметни години“^[1] от доста употребената колекция с дискове, която някой от Отреза им беше донесъл. Гейл не пожела да гледа заедно с нея, а и на Пейдж не ѝ беше забавно. Сериалът просто ѝ помагаше да се разсее — безсмислени звуци и светлини, в които можеше да се потопи за кратко, защото в момента не можеше да се съсредоточи в книга, нито дори в списание. Тук за първи път стъпваше външен човек, и то вероятно представител на закона. Какво ли го беше довело? Нима най-после имаше напредък в разследването, нещо, което да свърже Отреза с нея или Гейл? Не, не можеше да е това. Ако имаше сериозна улика, тя щеше да доведе до нещо повече от бегъл оглед на затвора им. Но въпреки всичко си оставаше фактът, че тук, в тази стая, беше стъпил външен човек. И ако беше успяла да извика, той щеше да я чуе.

Толкова близо. Толкова близо.

Но какво щеше да стане тогава? Който и да беше той, щяха да го убият. Отвлечането в Западна Вирджиния се наказваше с десет години — Пейдж го беше прочела в някакъв вестник, — а едно изнасилване стигаше за още трийсет и пет. Да не говорим за множество обвинения. Никой от хората, които Пейдж бе виждала на това място — нито Касандър, нито Оберон, нито шибаната Хана, щеше да се даде без бой.

Шера дойде да ги нагледа малко след девет и угаси големите лампи. Пейдж беше минала през банята, докато още беше светло, но Гейл не беше и сега се чуваше как се съблича в стаята си на светлината на фенерчето. Пейдж поглади с ръце корема си. Беше натезжал и болезнено чувствителен. Помисли си, че пак трябва да пишка. Искаше ѝ се Гейл да побърза. Навлече нощницата през главата си и седна на ръба на леглото. След няколко минути чу водата в тоалетната и на вратата се показа Гейл.

— Имам подарък за теб — каза тя и се приближи.

Пейдж виждаше, че се усмихва. Не беше сигурна, че това ѝ допада. Знаеше наизуст всички вещи на Гейл. Нямахше нищо, което да може да ѝ даде, или поне нищо, което Пейдж би искала да получи.

— Какво е? — попита тя.

Гейл протегна ръце със свити юмруци. Имаше големи длани като за такова дребничко момиче, с дълги, мускулести пръсти. Беше казала на Пейдж, че някога е свирила на пиано, преди... преди да избяга, макар още да не бе споделила какво я бе накарало да го направи. Пейдж обаче имаше подозрения по въпроса — заради начина, по който веднъж Гейл беше казала „гаджето на майка ми“ и последвалото изражение на лицето ѝ, сякаш току-що е глътнала нещо отвратително.

— Избери една.

— Пишка ми се.

— Моля те, избери.

— Лявата.

Гейл разтвори юмрука си. В дланта ѝ лежеше парче червена тухла, при това изглеждаше доста тежко. Пейдж го взе и го претегли в ръка.

— Къде го намери?

— На същото място, на което намерих и това — отвърна Гейл и разтвори и десния си юмрук, в който се криеше дълъг, тесен камък, леко заострен в единия край, подобен на древен инструмент, открит

при археологически разкопки. — В мазето. Изрових ги с пръсти, докато чакахме долу.

Пейдж я погледна с нови очи. Докато тя се бе вслушвала в гласовете и стъпките, които може би бяха техния шанс за избавление, и си бе мислила колко мрази Хана, Гейл беше действала.

Това не бяха просто камъни. Това бяха оръжия.

— Е, кога ще ги използваме? — попита Гейл.

Пейдж стисна здраво парчето тухла, вдигна ръка и я свали с едно бързо движение. Да, помисли си тя, мога да го направя. Представи си как носът на Шера се чупи, а от ушите на Хана бликва кръв.

— Скоро — каза тя.

Много скоро.

[1] Американски ситком, въртящ се около живота на група тийнейджъри. Сниман от 1998 го 2006 г. — Б.р. ↑

IV

*Разрушете жертвениците им и
съборете
стълбовете им, изгорете с огън
дъбравите им и
строшете истуканите на
боговете им, затрийте
и името им от онова място.*

*Второзак
оние 12:3*

Паркър пое на изток на смрачаване, много скоро след срещата си с Алвин Мартин. Облаците се стелеха ниско над зелените хълмове, а от горите се вдигаха тънки бели стълбове мъгла, като дим от невидими огньовете. Подмина къщи с прекалено много боклук по дворовете и прекалено малко пари за поддръжката им. Видя евтини реклами за шивашки услуги, бръснари и фризьорски салони — все бизнес начинания, за които трябва съвсем малка начална инвестиция и които лесно могат да бъдат затворени някой ден. Отстрани на пътя зееха празните пощенски кутии на къщи, скрити между дърветата; скоро Паркър изгуби броя на табелите „частен път“. Баптисти, методисти и презвитерианци се бореха за последователи в крайпътните църкви, които не издаваха с нищо същността си, освен с простите си кръстове и още по-простите си фасади, повечето от които не се различаваха от вехтите магазини и порутените къщи наоколо. Ако в района имаше католици, помисли си Паркър, гледаха да не се показват много-много.

Не беше научил кой знае какво от Нора Медоус, но и не беше очаквал повече. Достатъчно му беше, че я беше вбесил. А благодарение на Алвин Мартин му се струваше, че вече знае името и местоположението на виновниците за измъчването на Джеръм Бърнел: Отрезът.

Ако беше прав, че Медоус наистина е замесена във всичко, сполетяло съпруга ѝ, тя щеше да се обади на съучастниците си в Отреза и те трябваше да решат: дали да продължат да пренебрегват интереса на Паркър към делата им, което изглеждаше малко вероятно и при това неразумно, или да предприемат действия срещу него. Можеше да се опитат да ги отложат, но в крайна сметка, ако ще и със самото си присъствие, той щеше да ги принуди да направят първата крачка и да се разкрият. След това можеше да се разправи с тях.

Не намираше за странно, че разследването отново го бе отвело при Алвин Мартин, също както не му се бе видяло и твърде необичайно, че дядото на Иън Уилямсън му е дал следата към Мъртвия крал. Паркър беше оръжие в ръцете на невидим бог. Вървеше по

усукани пътеки и ако имаше нещо учудващо, то не беше, че понякога се пресичат, а че не го правят по-често.

Срещата с Алвин Мартин обаче му бе напомнила за едно друго време, когато самият той беше друг човек, едно същество, изтъкано от ярост и болка, рискуващо собствената си гибел, за да издири онзи, който бе погубил семейството му, и да му отмъсти. Разговорът с Мартин го бе върнал към Пътника и към онази обещаваща къща в Бруклин, към полицейските светлини, които бяха облели изцапаните му с кръвта на жена му и детето им ръце. Част от този гняв още тлееше в сърцето му, но сега той можеше да черпи енергия от него, без да му позволява да го изпепели.

Или поне така се успокояваше.

Шофираше мълчаливо към окръг Пласи, докато не заваля и пътят не стана хлъзгав под гумите на автомобила. Налегна го внезапна умора, гърбът и хълбоците го заболяха. Съзря червено-жълти светлини между дърветата и сви в паркинга, засипан с дървесен чипс. Отпред се показва ниска сграда с фасада от дървени трупи и рисувани стъкла. Приличаше повече на църква, отколкото на заведение за хранене, но табелата обещавахе кафе и печива, както и „ръчно изработена религиозна иконография“. В друг случай последното би накарало Паркър да потърси по-конвенционално място за почивка, но болката се усилваше и трябваше да слезе от колата, за да опъне краката си.

В заведението миришеше на кафе и прясно дърво. На плота отляво бяха наредени порцеланови и хартиени чаши и стъклена витрина с кексчета, канелени кифлички и резени кейк. По цялата стена имаше прозорци, а до тях — три масички с различни столове. Свиреше тиха хорова музика, въпреки че Паркър не можеше да определи каква точно, а и нямаше значение. Вниманието му бе привлечено от останалата част от интериора.

Всяка педя от стените, пода и дори гредите на покрива беше заета от дърворезби — глави, бюстове и цели тела. Всички изобразяваха светци и ангели, макар че Паркър разпозна само неколцина от тях — остатък от детството му, когато помагаше по време на службите в църквата. Отляво стояха иконите на четиримата евангелисти в различни форми: на едно място Матей беше крилат мъж с копие, на друго носеше кесия, Йоан държеше бокал, от който изпълзяваше змия, а на една по-малка дърворезба на ръката му беше

кацнал орел. Франциск Асизки беше заобиколен от фантазмагория от птици, риби и вълчи глави, а зад него архангел Гавраил надуваше тромпет, за да призове възкресението на мъртвите и Второто пришествие. В спомените на Паркър обаче отец Фланан казваше, че предвестникът не е упоменат поименно в Библията и че тази иконография е продукт на византийското изкуство, за което Паркър не знаеше много и тогава, и още по-малко сега.

Паркър навлезе по-навътре сред застиналите дърворезби и невиждащите очи, докато не го спря един образ, който го запрати назад през годините, също както срещата с Алвин Мартин преди няколко часа — само че сега силата, с която това се случи, беше дълбоко интуитивна и вонеше на кръв. Поводът беше статуя на свети Вартоломей в човешки размери и правилна анатомия, само че кожата му беше отлепена от тялото и преметната като епитрахил през рамената и кръста, покривайки слабините му надясно и спускайки се почти до нозете му отляво. В едната си ръка държеше нож, а в другата — Библията.

Агонията на светеца напомни на Паркър за сетните страдания на жена му и дъщеря му, а оттам и за неговите собствени. Искаше да отвърне очи, но не можеше, защото гледката беше едновременно ужасяваща и красива. Дори не забеляза човека, приближил се до него, докато не чу въздишката му. Обърна се и видя до себе си мъж, който самият приличаше на светец, на мъченик от древния свят, с бяла брада на фона на мургава кожа и напълно гол и гладък скалп. Само очилата, които допълнително уголемяваха светлокафявите му очи, говореха за принадлежността му към модерния свят.

— Знаете ли кой е това? — попита той с мек, висок глас.

— Свети Вартоломей — отвърна Паркър.

— Много добре. — Той кимна одобрително. — Някои източници твърдят, че е бил вързан в чувал и хвърлен в морето, но този образ не може да бъде вдъхновение за велико изкуство. Според християнската традиция бил одран жив в Армения, а после обезглавен. Наричат го „сирийско мъченичество“. Обезглавяването обикновено не се изобразява обаче. Трудно е да придадеш красота на обезглавен мъченик.

— Вие ли го изработихте?

— Тази дърворезба е мое дело, но не мога да си присвоя повече авторство от това. Заимствано е. Оригиналът е творба на Марко д'Аграта от 1562 г. и е изложен в трансепта на Миланската катедрала. Все се надявах някой ден да я посетя, но вече не виждам как ще се случи. Работех по снимки. Странно — а може би не толкова странно, като се замисля — никой никога не пожела да я купи. Не съм сигурен обаче, че бих я продал, дори ако някой я беше поискал. Е, вероятно зависи какво щяха да ми предложат. Чувствайте се свободен да назовете цена, ако ви се прииска.

— Не, но ви благодаря — отвърна Паркър. — А всъщност кой купува творбите ви? — попита той, като откъсна поглед от дърворезбата.

— О, предимно църкви, въпреки че тук няма много, които да го правят — повечето не одобряват идолопоклонничеството. Някои колекционери. Продавал съм дори на барове и ресторанти, все пак тези статуи не са благословени... Но притежават някаква сила, без значение дали са пръскани със светена вода, или не. Правя повече, отколкото някога бих могъл да продам. Те бдят над мен. Когато някоя си замине, изработвам друга, но винаги гледам да пазя няколко в резерва.

Той протегна ръка.

— Казвам се Томас Рикет.

— Чарли Паркър.

Двамата си стиснаха ръцете.

— Знаете ли, че името ви е като на...

— Знам.

— Сигурно сте го чували и преди.

— Няма лошо. Моето име е почти също като на болестта^[1], но баща ми твърдеше, че имаме връзка с генерал Джеймс Брюъртън Рикетс, който се е бил на страната на Съюза в Гражданската война. Държеше на версията си пред определени кръгове от фамилията, като внимаваше от коя страна на линията Мейсън-Диксън^[2] се намира. Искате ли кафе или нещо друго?

— Кафе, моля.

— В картонена чаша или цивилизован порцелан?

— Порцелан, ако не ви затруднявам.

— Ни най-малко. Обикновено жена ми се грижи за тази част от бизнеса, но тя се е заприказвала със сестра си.

Рикет мина зад щанда и наля кафето.

— Нещо сладко?

Паркър си поръча парче кейк, въпреки че не беше гладен. Просто му стори редно да направи някакъв оборот на Рикет.

— Необичайна комбинация — отбеляза той. — Кафене и религиозна работилница.

— Кафенето води клиенти, които понякога си купуват сувенири. — Той махна с ръка към лавиците до вратата, отрупани с малки разпятия, сцени от Рождеството, статуетки на Богородица с вендузи, с които да се закрепят на таблото на колата. — Може да изглежда странно, но върши работа.

Рикет сервира кекса в стара порцеланова чиния.

— Откъде сте?

— От Портланд, Мейн.

— Какво ви води насам?

— Работа.

— Аха? — Рикет кимна учтиво, подканвайки Паркър да продължи, ако желае.

— В окръг Пласи — добави Паркър.

Реши, че няма да навреди. Все още знаеше твърде малко за Пласи, освен това, което бе чул от Алвин Мартин.

— Значи, почти сте стигнали. Още километър и половина и сте в Пласи. Оттук дотам са само дървета.

— Не попитахте по каква работа идвам.

— Защото, ако е свързано с Пласи, предпочитам да не знам.

— Може да съм търговец.

— Нямате вид на такъв. Приличате на човек на закона.

— Частен.

— Като по телевизията.

— Същото.

Паркър отпи от кафето си и пробва кекса от любезност. Беше вкусен, така че хапна още.

— Често ли ходите в окръг Пласи?

— Не — отвърна Рикет.

— Звучите доста категорично.

— И още как.

Изражението на Рикет остана непроменено: добронамерено, усмихнато и много, много предпазливо по отношение на това, което криеше.

— Виждам, че носите кръст — каза той.

Яката на Паркър беше отворена и разкриваше малкото кръстче на шията му.

— Да.

— Изглежда старо.

— Византийско.

— Е, значи, е старо. Носи ли някакъв смисъл за вас?

— По-точно?

— Християнин ли сте, или е просто красиво бижу?

— И двете, бих казал.

— Добре. Няма нищо лошо в красотата, ако се използва правилно, но вярата е тази, която вдъхва сила на нещата. Вярвам, че Божият дух населява всеки от тези светци и ангели. Затова не се притеснявам, че ще отидат в луксозни ресторанти или мрачни барове, които се опитват да си купят малко атмосфера. На хората там няма да им навреди, ако някой светец ги държи под око.

В думите му за силата на вярата Паркър долови нещо познато, което бе чул от устата на Уилямсън, и отново се замисли за Мъртвия крал в Отреза.

— Непременно носете този кръст, където и да отидете — продължи Рикет.

— В окръг Пласи?

— Да, в окръг Пласи. Ако сте тръгнали натам и представлявате закона, частно или не, ще се натъкнете на Отреза.

— Вие знаете за тях?

— Повечето хора в окръга и по неговите граници знаят за Отреза.

— Престъпници ли са?

— И не само.

— Какво имате предвид?

— Знам само това, което ми казват светците — отвърна Рикет.

— И какво ви казват те?

— Че не съм единственият наоколо, който вярва в силата на идолите.

Паркър понечи да каже нещо, но Рикет вдигна предупредително ръка.

— Не, знам какво е на езика ви, но не изричайте това име на глас. Тук идват всякакви хора — туристи, пътници — и си мислят, че виждат работилница, магазин, колекция. Но всъщност не е така. Ще пробвате ли да отгатнете какво е, господин Паркър?

— Защита?

— Цяла армия — потвърди Рикет. — Само и само да държи далеч това, което живее в Отреза.

Той посегна към чашата на Паркър.

— Още кафе?

— Не, благодаря. Достатъчно ми беше. Приключих и с кекса — добави той, въпреки че беше очевидно, все пак в чинията му бяха останали само трохи.

Рикет взе чашата и чинийката и ги сложи в съдомиялната под плота. После погледна часовника си.

— Съмнявам се, че ще има повече клиенти тази вечер. Време е да затварям.

Паркър схвана намека, че трябва да си върви. Имаше още въпроси, но беше ясно, че няма да научи повече от Рикет. Тръгна към вратата, следван от домакина.

— Съжالياвам за статуята — каза Рикет, когато Паркър отвори вратата.

— Защо?

— Одраният мъж. В очите ви видях как ви се отрази. Не направих веднага връзката. Името ви ми беше познато, но не заради музиката^[3].

— Светците ли ви казаха?

— Може би. Иначе нямаше да говоря толкова открито с вас.

Двамата се вгледаха в мрака на изток, където дебнеше Отрезът.

— Някога си мислех, че става въпрос за добро и зло — каза Рикет, — но не е така.

— Мислите ли?

— Има вид зло, което дори не е противоположност на доброто, защото доброто няма никаква връзка с него. Това е поквара в самото сърце на съществуването, родена със самата вселена. Разложението,

към което клонят всички неща. То е и винаги ще бъде, но в смъртта си го оставяме след себе си.

— А докато сме живи?

— Настройваме душата си срещу него, светците и ангелите си — също. — Той потупа Паркър по рамото. — Особено унищожителите.

Паркър се качи в колата си и запали. Миналото е по-реално от настоящето, помисли си, и всеки носи историята си със себе си. Излезе от паркинга и зави надясно. Беше изминал вече над половин километър, когато табелата на заведението угасна и на пътя останаха само неговите фарове. Едва тогава Паркър осъзна, че всички изображения в работилницата на Рикет гледаха на изток.

Към Отреза.

Към Мъртвия крал.

[1] Rickets (англ.) — рахит. Може да се има предвид и ученият Томас Рикетс, на когото са кръстени рикетсиите — микробиологични организми, причинители на редица заразни болести, сред които тифа. — Б.пр. ↑

[2] Демаркационна линия от 1763 г., която и днес формира част от границите на щатите Пенсилвания, Мериленд, Делауеър и Западна Вирджиния. — Б.пр. ↑

[3] Чарли Паркър (Charlie Parker Jr.) е джазов музикант-саксофонист и композитор. Влиянието, което оказва върху развитието на джаза, е огромно и може да се сравнява с това на Луис Армстронг. — Б.р. ↑

Хенкел не можеше да спре да мисли за Отреза. Каквото и да се беше надявал да открие при претърсването — което не беше само Пери Лътър, — то му се беше изплъзнало. Ако се налагаше да го определи, щеше да избере думата „доказателство“: доказателство, че инстинктите не го лъжат.

Издирването на Пери Лътър вече бе стигнало до щатско ниво, вестниците и телевизията също го бяха подхванали: Хенкел се беше погрижил за това. Щатската полиция погледна по-сериозно на случая, защото именно Пери беше открил Килиан и Хъф, а Хенкел им подсказа, че може да е видял кой ги е заровил в ямата. Ала за това също нямаше доказателства, а родителите на Пери продължаваха да твърдят, че Пери не им е казал нищо, което да гарантира, че е станал свидетел на престъпление. Хенкел не искаше да ги измъчва, поне засега. Бяха постигнали отчаяно равновесие, уплашени, от една страна, от Отреза, а от друга — да не изгубят сина си завинаги.

Местната мрежа от слухове беше донесла, че след претърсването Чарли Лътър е пратил в Отреза свой посредник, Мортън Драйдън. Това беше деликатна, опасна работа, но посланието беше предадено внимателно или поне така каза информаторът на Хенкел. Драйдън беше казал на Оберон, че Чарли съжالياва, задето синът му въобще е намерил онези тела, и че нито Пери, нито който и да било в семейството им знае как са се озовали там. Може би се надяваха, че ако Оберон държи Пери в плен, докато трае разследването, или знае нещо за местонахождението му, все пак ще реши да го освободи.

Само че разследването вече се беше насочило към картелите и всяка постъпка от страна на Отреза щеше отново да фокусира вниманието върху окръг Пласи. Нямаше смисъл да държат Пери, за да си осигурят мълчанието на близките му, а и ако Отрезът го беше прибрал, щяха със сигурност да уведомят родителите му, че е при тях. Защо им беше заложник, ако никой не знаеше за него?

Но ако Пери не беше в Отреза, какви бяха другите възможности? Хенкел все още се надяваше да го намерят жив, може би в някоя яма

или пресъхнала река, със счупен крак, заради който не е в състояние да ходи, но хората бяха претърсили окръга надлъж и нашир, а от него нямаше и следа. От друга страна, Пласи беше малък окръг, но пак имаше значителна територия, а и ранен човек би могъл лесно да остане неоткрит, особено ако е в безсъзнание или твърде немощен, за да вика за помощ.

Седнал в тъмната си кухня, Хенкел чувстваше, че Пери Лътър е мъртъв, а ако смъртта му не беше нещастен случай, то със сигурност Отрезът беше замесен, защото тия приказки за разни мексиканци бяха пълни глупости. Ала отново, като змия, захапала опашката си, Хенкел се върна на въпроса защо им е да рискуват нови проблеми с убийството на Пери, ако полицията вече търси другаде убийците на Килиан и Хъф. Оберон и хората му трябваше да са или отчаяни, или глупави, което означаваше, че: а) Пери Лътър със сигурност е видял убиеца или убийците на Килиан и Хъф; б) можеше да ги идентифицира, което значеше, че са местни, и в) замесените познаваха достатъчно добре Пери, за да знаят, че той обича да приказва и рано или късно ще разкаже каквото знае. Предупрежденията нямаше да са достатъчни, за да го разубедят.

Хенкел чу шум от спалнята и на вратата се появи Айрин. Беше я оставил задрямала след секс. Носеше една от неговите тениски, под която прекрасно се виждаха краката ѝ. Беше хубава жена: с дълга, тъмна коса, четиридесетинагодишна, красиво съзряваща с възрастта. Хенкел нямаше представа какво прави с него, нито откъде се беше появила. Беше споменала нещо за бивш съпруг, но това било отдавна минала история. Двамата с Хенкел още не бяха говорили накъде отива връзката им — твърде отскоро бяха заедно, — но той се радваше, че я има.

— Какво правиш? — попита тя.

— Мисля.

— За какво?

— За Пери Лътър.

— Надявах се, че мислиш за мен.

— Вече мисля за теб. Трудно мога да мисля за нещо друго, като те гледам.

— Върни се тогава в леглото.

— След минута. Само да допия млякото си.

Тя не помръдна.

— Още мислиш, че от Отреза са го убили, нали?

— Изключих призрачните мексиканци.

— Защо мразиш Отреза толкова много?

— Не ги мразя.

— Напротив. Може да не го съзнаваш, но аз го виждам.

Хенкел се опита да намери правилните думи, но не успя, затова каза само:

— Просто не са наред.

— Нямах доказателства.

— Цялата им история е пълна с насилие и престъпления.

— Така се говори, но дори да са били такива в миналото, не значи, че и сега продължават.

— Звучиш, сякаш си на тяхна страна.

— На ничия страна не съм!

— Дори на моя?

Тя поклати глава.

— Не искам да пострадаш.

— Мислиш ли, че Отрезът ще ми посегне?

— Ако продължаваш да ги притискаш.

— Това не противоречи ли на думите ти отпреди малко?

— Не е задължително да ти посегнат физически. Могат да упражнят влиянието си върху други хора, така че да изгубиш изборите. Щом сложат на твое място човек, когото могат да манипулират, ще те изхвърлят от службата и дори от окръга, освен ако сам не напуснеш веднага след преброяването на гласовете.

— В Пласи има достатъчно хора, които споделят мнението, че Отрезът не е законът. Така ме избраха.

— А Отрезът видяха на какво си способен и разбраха, че не си на тяхна страна. И това не им харесва.

— Това е гласът на добре информиран човек.

— Всеки човек с две уши чува какво се говори.

Хенкел допи млякото си и изплакна чашата си на мивката.

— Защо си с мен? — попита той.

— Моля?

— Защо си тук, с мен, в тази къща, в тази...

— Връзка?

— Да.

— Защото те харесвам.

— Уважаваш ли ме?

— Разбира се. Иначе нямаше да съм с теб. Това би означавало, че не уважавам себе си.

— Тогава трябва да разбираш защо не мога да оставя Отреза току-така. И не става дума само за Пери или за това, което е било някога.

— А за какво?

Той не беше казал на никого друго. Не беше сигурен, че звучи логично. Но я харесваше, а и тя беше жена, така че можеше и да разбере.

— В гората, близо до сърцето на Отреза, има една постройка. Погледнах вътре. Казаха ми, че я ползват за склад и място, където хората отиват, ако се скарат със семейството си. Изглеждаше така, сякаш някой скоро е бил там. Миришеше на сапун, от онези, които ползват жените, а в канала под душа имаше мокри косми.

— Е, и? В Отреза имат жени, а ако бях омъжена за някого от техните мъже, със сигурност бих искала от време на време да си почивам от него. Може някоя жена да е ползвала бараката.

— Има ключ отвън, а отвътре — не. Даже и резе няма.

— Какво значи това?

— Че може да бъде затворена само отвън. Ако реша да се скрия някъде, бих искал да мога да се заключа вътре. Вярно, че отвътре имаше още една врата, която сигурно би могла да се заключи, но пак не ми изглежда нормално.

Тя се замисли.

— Странно е.

— Освен това вътре нямаше ключове за лампи и контакти. Има електричество, но лампите са покрити със стоманени решетки.

Айрин седна срещу него на кухненската маса и хвана ръцете му в своите, но не каза нищо.

— Това не е място, в което живеят хора. Това е място, в което държат хора. Килия.

— Но кого биха държали там? — попита тя. — Пери?

— Не, не Пери.

— Кого тогава?

— Не знам.

Двамата останаха така, хванати за ръце и безмълвни в
ослушващия се мрак.

На запад, в Охайо, в удобния си дом в Немския квартал на Кълъмбъс, Нора Медоус напълни ваната си и си наля чаша вино. Майка ѝ беше родена тук, но се беше омъжила в окръг Пласи. Бракът не беше продължил дълго, което може би беше доказателство, че проблемът е в гените им, но Медоус беше съхранила топли чувства към родния град на майка си. Винаги беше харесвала Немския квартал с павираните улички и газените лампи и след много спестявания и лишения беше успяла да направи първата вноска за къща тук, макар и най-малката на улицата. От прозореца на спалнята се виждаха светлините на ресторанта „Старият мохок“ — някогашен универсален магазин, превърнал се в бордей и питейно заведение по време на сухия режим и отворил като таверна през трийсетте. Тук се сервираше знаменитата супа от костенурки, отглеждани в калта в мазето. Имаше тухлени стени, ламаринен покрив и говежди стек за 10.99 долара в неделя. Това беше нейното спасение и убежище. Ходеше там и преди — само за пиене. Познатото обкръжение ѝ помагаше да успокои нервите си. С едно обаждане Нора бе обрекла частния детектив на смърт, но не угризения я водеха редовно в „Стария мохок“. Просто се надяваше всичко това да няма отражение и върху нея самата.

Понякога Кълъмбъс ѝ се струваше твърде близо до Западна Вирджиния и Отреза, за да се чувства спокойна, но след стрелбата в бензиностанцията на Дънстан, бе станало повече от ясно: те я искаха наблизко, в случай че някой я потърси. Минали бяха години, но ето че и това се случи.

Връзката ѝ с Отреза винаги бе адвокат Старчър. Познаваше го още откакто живееше в окръг Пласи, когато баща ѝ имаше проблеми с Отреза заради някаква сделка със земя и Старчър беше помогнал за изглаждането на проблема. Именно към него се бе обърнала с идеята да обере съпруга си и да си подели печалбата от скъпоценните камъни с Отреза. Той я представлява при развода ѝ. Ясно ѝ беше показано, че няма голям избор в това отношение и че Отрезът ѝ е наложил данък върху издръжката, както и върху бизнеса ѝ. Можеше да се оплаче,

защото си беше тяхна грешка, че един елементарен обир се беше превърнал в престрелка, завършила със смъртта на двама души, но това в най-добрия случай щеше да свърши с увеличаване на данъка, а в най-лошия — в плитък гроб на незнайно място, като бяха възможни и всякакви междинни варианти. Отрезът винеше нея за случилото се в Мейн и надали щяха да ѝ простят в този живот.

Ваната се пълнеше бавно. Тя запали цигара. Никога не пушеше в магазина, за да не се вмирисват дрехите, но много обичаше цигара с чаша вино. Погледна към горящия край и се сети за Харпър Грифин. Още не разбираше защо са го убили.

На вратата се позвъни. Тя отиде до интеркома в коридора и натисна бутона.

— Да, кой е?

— Хектор, госпожице Медоу.

Винаги я наричаше така. Не можеше да си извърти езика за това „с“ накрая.

— Спешно ли е? Тъкмо щях да взимам вана.

— Има пожар в склада. Голяма каша е.

— По дяволите.

Нора хвърли цигарата в мивката в банята. Пристегна хавлията си, спря крана на ваната и тръгна боса към вратата. Забеляза едно конче, която се беше изтеглило от хавлията, и в съзнанието ѝ изплува фразата „скъсване на връзките“. Затова ли бяха убили Харпър Грифин? Божичко, дали Паркър беше посетил и него? И дали той беше разказал на Отреза за това?

Пожар. Шибан пожар. Само това ѝ трябваше.

Тя отвори вратата. Хектор стоеше на стъпалото, но зад него имаше още двама мъже. И двамата носеха черни маски за ски и държаха пистолети. „Рюгер“, 22-ри калибър, почти неизползвани, със заглушители. Куршумът от първия прониза Хектор в основата на черепа, разцепи прешлените му и предизвика моментална парализа от шията надолу. Щом той падна на земята, стрелецът пристъпи напред и повлече умиращия мъж в къщата, докато другият стоеше с насочен към Медоус пистолет.

Вратата зад тях се затвори. Хектор не кървеше много. Това ѝ се видя странно. Очакваше повече кръв. Едва тогава се разтрепери.

Единият от мъжете вдигна маската си и отдолу се показа лицето на Мариус Хоб.

— Нищо не съм му казала — увери го Нора. — Не бих го направила.

— Все едно — отвърна Мариус.

Той я удари с пистолета. Тя се свлече.

Дори не чу изстрела, който я уби.

Рано на другата сутрин, след като се отби за кафе и поничка в „Шелби“, Хенкел обиколи Отреза отвън, но не забеляза нито хора, нито излизаци автомобили. Вечнозелените дървета формираха преграда около него: физически образ на непроницаемостта му. Беше вкарал издирвателни групи в Отреза, но ни най-малко не се бе доближил до разкриването на тайните му.

Изяде само половината от поничката си. Беше я поръчал, без да се замисли, но сега, докато хапваше нещо, което не му се полагаше, усети как сърцето го заболява. Трябваше скоро да определи дата за процедурата. Но тогава всичките му здравословни проблеми щяха да излязат наяве. Нямахте как да скрие нещо такова, дори да се възстанови бързо. И Отрезът щеше да се възползва. Шериф със сърдечно заболяване?

Хора, щяха да шепнат те, трябва да бъдем внимателни с гласуването за човек с такива слабости.

Отрезът отново побеждаваше. Осъзнаваше го. Отрезът винаги побеждаваше. Не се оцелява векове, ако не си се научил как да се справяш с онези, които ти мислят злото. Отрезът беше успял да се измъкне от уличаване в убийствата на Килиан и Хъф, а до момента избягваше и всякаква връзка с изчезването на Пери Лътър. Може би Айрин беше права: той беше допуснал проблемът да стане твърде личен и това вероятно го заслепяваше за истината. Но какво значение имаше в крайна сметка? Хората в окръг Пласи не желаеха края на Отреза. Те бяха свикнали със злината и дори вече не я разпознаваха като такава. С годините тя се беше разпръснала и беше пропила във всичко, така че трудно можеха да забележат присъствието ѝ. Дори изчезването на Пери Лътър вече намираще обяснение сред местните: Пери е паднал. Получил е пристъп. Знаете как е с хората като него. Те са специални, но не живеят колкото нормалните. Отрезът ли? Не, не може да са наранили точно Пери Лътър. Никой не би го направил, не и в този окръг.

Законът, доколкото го имаше, служеше само за противотежест. Хората тук не обичаха Хенкел. По дяволите, дори не го харесваха особено. Никой човек, чиято длъжност включваше събиране на данъци, не можеше да се надява на любовта на народа.

Докато обикаляше около Отреза, Хенкел реши да остави заровете да се търкулнат както съдбата пожелае. Щеше да си запише час в болницата, щеше да каже, на когото трябва, защо ще отсъства, те щяха да прошепнат на другите, на следващата година той щеше да се кандидатира отново, а ако не го изберяха, може би щеше просто да се премести на запад, по-близо до децата си.

Той стигна до службата, където го чакаше съобщение: да се обади на майор Алвин Мартин от Щатската полиция на Западна Вирджиния.

Хенкел смътно познаваше Мартин от две-три конференции и няколко телефонни разговора, когато работите на окръга и щата се пресичаха. Позицията на Мартин беше предимно административна. Вече не участваше активно в разследвания, което вероятно обясняваше как успява да се пази толкова спретнат и чист. По някаква причина винаги напомняше на Хенкел за нов автомобил, който още не е излязъл от магазина.

Хенкел затвори вратата на кабинета си, седна на бюрото си и набра номера на Мартин. Беше директна линия и Мартин вдигна на второто позвъняване. Размениха си обичайните любезности, поинтересуваха се за здравето на семействата си, а после Мартин заговори за някаква междуведомствена инициатива за борба със сексизма в процедурите за наемане на хора — а задникът на Хенкел започна да се поти от скука. Не разбираше какво толкова спешно има в тези глупости. Мартин можеше да му изпрати имейл, който Хенкел полесно щеше да пропусне покрай вниманието си. Той не беше сексист. Един от най-добрите му помощници беше жена и сам я беше избрал. Тя беше един от двамата души, които му беше позволено да наеме в рамките на три години заради ограниченията в бюджета и липсата на пенсионирани или напуснали служители. Ако на Мартин му плащаха за такива глупости, то Хенкел определено искаше да получи част от парите, които щатът явно пилееше с шепи покрай „Джеферсън Роуд“.

Хенкел се беше замислил за други неща, така че му отне секунда да осъзнае, че Мартин е млъкнал.

— Кога спря да ме слушаш?

— Преди известно време. Нищо лично.

— Е, ако някой пита, кажи му официалния повод за обаждането ми.

— Има и неофициален ли?

— При вас ще дойде един човек. Казва се Чарли Паркър. Частен детектив от Портланд, Мейн.

— Ако иска да разглежда забележителности, няма кой знае какво да му предложим.

— Мисля, че е вдигнал мерника на Отреза.

Хенкел замълча.

— Защо? — попита накрая.

— Чете ли за онзи тип, който изгоря в колата си в Мейн?

— Харпър Грифин.

— Не е ли от вашите?

— Беше. Много отдавна не ни е безпокоил с присъствието си, благодарение на съдията, който го прати зад решетките.

Хенкел се поизправи на стола си. Не беше направил пряка връзка между подпалването на Грифин и Отреза. Нямаше причина. Но това беше интересно.

— Е, надали ще ви безпокои отново — отвърна Мартин. — Изгарянето, казват, бил начинът на Отреза да се разправя с хората, които ги разсърдят. В далечните мрачни времена.

— Така приказват. Грифин да не е бил приятел на този детектив?

— Силно се съмнявам. Един от клиентите на Паркър е изчезнал и има връзка с Грифин. Ще оставя той да ти разкаже останалото.

— Той ли те помоли да ми се обадиш?

— Не, той ме помоли да не ти се обаждам.

Хенкел взе една химикалка и започна да си драска бесило.

— Какво се очаква от мен, майоре?

— Ти решаваш. Опитът ми — горчивият ми опит — подсказва, че имаш два варианта: да му сътрудничиш или да откажеш, но което и да избереш, все тая. Той няма да спре, докато не свърши работата си.

— Мисля, че Отрезът са убили момчето, което издирваме, Пери Лътър — изстреля Хенкел. — Освен това съм почти сигурен, че са пречукали Килиан и Хъф. Също така смятам, че е възможно да държат една жена против волята ѝ.

— Жена? Имаш ли доказателства?

— Засега не.

— Тогава остави Паркър да търси, но не си цапай ръцете. Ако намериш причина да влезеш вътре, със или без заповед, със или без Паркър, и ти трябва подкрепление, обади ми се, независимо по кое време на денонощието.

Той продиктува номерата на мобилния и домашния си телефон и шерифът ги записва на едно лепящо листче от железарията на Кибъл.

— Ако се изпречи на пътя им, ще го убият — каза после.

— Ще се пробват. Няма да са първите.

— Той е само един човек.

— Съмнявам се, че ще дойде сам. Доколкото съм чувал, движи се с въоръжена свита.

— Исусе Христе.

— Не мисля, че Исус играе някаква роля тук, но съм готов да се поправа, ако греша. Но... ако искаш да изравниш Отреза със земята, точно този човек ти е нужен. Моят съвет е да запалиш фитила и да се отдръпнеш настрани.

Хенкел погледна през прозореца си на север, като че вече виждаше дима, издигащ се над Отреза.

— И помни, че сексизмът е враг на добрата полиция — добави Мартин. — Ще ти пратя и плакат. Гледай да го закачиш на видно място.

Мартин затвори, после отново вдигна слушалката. След случая с Пътника ФБР бяха посетили окръг Хейвън — по-конкретно, агент Рос беше го посетил. Той поръча на Мартин да ги информира, ако Чарли Паркър някога се свърже отново с него, като ясно показа, че това не е молба и че няма крайна дата.

Мартин набра номера.

Паркър въобще не беше това, което Хенкел очакваше. След разговора си с Мартин шерифът се бе подготвил да види нещо като човека армия, пращящ от решителност и тежко въоръжение. Вместо това посрещна мъж с няколко сантиметра по-нисък от него самия, който излъчваше особена прозрачна развеселеност, като че ли се опитваше да си спомни идеята на виц, който продължава да го размива. Не изглеждаше точно болен, но по лицето си имаше бръчки не от старост, а в косата му се виждаха следи и петна като от ноктите на диво животно.

Въведе го една от секретарките, които шерифската служба споделяше с други окръжни институции, в това число окръжния съд, геодезичната служба и прокурора Ейдъл Уикинс. Въпреки че отстрани изглеждаха любезни и сърдечни, отношенията между Уикинс и Хенкел не бяха добри. Прокурорската длъжност в окръг Пласи беше лесен начин да изкарваш по шейсет хиляди годишно, особено ако се преструваш, че Отрезът не съществува — задача, с която Уикинс успешно се справяше. Все пак не беше напълно непотребен — отнасяше се сурово към злоупотребата и занемарената грижа за деца и подаваше множество граждански жалби към окръжните агенции по екологични проблеми. Предпочиташе обаче асистентът му да върши неприятната работа, включително да се явява в съда по повечето дела, а консултантският бизнес, който развиваше успоредно с това, често водеше до конфликт на интереси, които биха разтревожили някого с по-чувствителна или развита съвест.

Според негласното споразумение помежду им прокурорът оставяше шерифа да си върши работата, стига да не закача Отреза — по която и причина Уикинс се опита да го смели на кайма, когато разбра за претърсването по повод Пери Лътър. Хенкел беше принуден да му напомни, че по това време Уикинс бе участвал в голф турнира на Националния клуб „Пайкууд“, така че е нямало как да се допита до него. Най-вероятно Уикинс нямаше да гласува за Хенкел, когато му дойдеше времето, и щеше да направи всичко възможно и другите да не

го правят. Само че никой не го слушаше и дори повечето съдии го смятаха за въздух под налягане, така че Хенкел не се притесняваше кой знае колко от това.

Въпреки всичко се радваше, че този ден Уикинс е по работа в Чарлстън и не можа да види пристигането на Чарли Паркър. Роб Чанър обаче беше там и изгледа любопитно детектива, което накара Хенкел да се почуди дали не се познават отнякъде.

Хенкел и Паркър си стиснаха ръцете.

— Знам кой сте — рече Хенкел, като затвори вратата. — И знам защо идвате.

— Алвин Мартин?

— И „Гугъл“.

— Е, и?

Мобилният телефон на шерифа иззвъня. Беше Айрин и той вдигна.

— Може ли да ти звънна след малко? Гостът, за когото ти споменах, тъкмо пристигна.

Тя беше наминала по-рано през деня и той ѝ бе разказал за обаждането от Мартин и за човека, който идва, за да се изправи срещу Отреза. За първи път, откак го познаваше, тя съзря надежда в очите му.

Хенкел остави телефона и посегна към шапката си.

— Какво ще кажете да се поразходим, господин Паркър?

* * *

Хенкел обиколи Отреза за втори път този ден, но сега на съседната седалка седеше Паркър. Разказа му историята на района, защото отдавна се интересуваше от произхода на зловещата общност, и постепенно стигна до по-новите времена. Ясно разграничаваше фактите от подозренията и предположенията си. Не пропусна Килиан и Хъф, Пери Лътър и постройката в сърцето на Отреза с лекия мирис на женско присъствие. Отне му час, а когато свърши, Паркър бе чул огромна поредица от заплахи, изнудвания, изчезвания и убийства, простиращи се с векове.

— Как са оцелели толкова дълго?

— Те са част от втъка на окръга — отвърна Хенкел, — а окръгът е втъкан в щата. Освен това обикновено не оставят следи. Това е важното. Много са внимателни или поне бяха доскоро.

— Защо се промениха?

— Млада кръв. По-гореща от старата. Освен това ми се струва, че има конкуренция за позицията на водача на глутницата. Оберон, сегашният им предводител, няма мъжки наследници. Имаше поне един син, въпреки че съм чувал, че има още един извънбрачен, но това са слухове. Така или иначе, те напуснаха Отреза преди много време и подозирам, че и двамата са мъртви.

— Оберон? Сериозно?

— Отрезът дава странни имена на децата си. Винаги е било така. Кръщават ги на герои от Библията, историята, митологията. Въпрос на традиция. Както и да е, Касандър, помощникът на Оберон, има двама сина, а и самият той е с десетина години по-млад от Оберон. Това пак са само слухове, но Касандър май мисли, че е време Оберон да отстъпи и да предаде водачеството на неговия род.

— А Оберон не ще.

— Засега.

Подкараха към „Шелби“, където Хенкел седна на обичайното си място.

— Бих предложил да не се опитате да не биете на очи — каза той, — но предполагам, че ако идеята ви беше такава, нямаше да се появите и да ми се представите по този начин.

— Скоро ще разберат, че съм тук. Обърнах внимание, че не ме попитахте нищо.

— Реших, че сам ще ми кажете, когато прецените.

Двамата си поръчаха кафе и пай и Паркър му разказа всичко.

Телефонът на Оберон позвъни, докато шофираше към Търли. Той спря отстрани на пътя, изслуша каквото имаха да му кажат, и затвори, без да обели и дума. Телефонът звънна отново, но той не вдигна. Слезе от пикапа, направи няколко крачки навътре в гората и вдигна очи към небето. Дърветата бяха почти оголели и приличаха на пукнатини в космоса. Оберон обели малко парче кора и го завъртя между пръстите си. Чувстваше се като осъден на смърт, който току-що е чул датата и часа на екзекуцията си и поради това светът внезапно е станал по-красив, а всяка гледка, звук и миризма — по-ясни и

отчетливи. Северният хлад, който прерязваше костите му, най-сетне се бе появил, ала не под формата на зима, а в лика на един човек. Много заплахи бе преживял Отрезът, но никога такава. Сами бяха привлекли детектива с действията си, с безразсъдството и жестокостта на младежите си.

За миг беше си помислил, че най-лошото е отминало. Размина им се откриването на двете тела и убийството на умствено изостаналия мъж, който никога не бе наранил жива твар в живота си. Беше разрешил претърсване на Отреза от външни лица и рискът се беше отплатил. Дори с Хенкел можеше да се оправи.

Но този човек, този Паркър, беше роден ловец и нещо повече. Нещо много повече.

Останал сам между дърветата, Оберон се почуди дали не е време да напусне Отреза. Можеше да вземе Шера и Тамара със себе си. Щяха да започнат нов живот другаде, далеч от окръг Пласи. Имаше малко скрити пари — достатъчно, за да си купят нови самоличности и да се устроят скромно. Той имаше сърчни ръце. Можеше да си намери работа като монтьор, дори да започне свой бизнес. Нямахше да е трудно.

Искаше обаче син, който да замени изгубените. Онази жена, Пейдж, май щеше да роди момче от неговото семе. Хана ги разбираше тези неща; досега никога не бе грешила пола на бъдещите деца. Това момче, бе решил Оберон, нямаше да бъде продадено. Не го интересуваха плановите на Касандър и другите. Отрезът имаше по-голяма нужда от нова кръв, отколкото от пари. Оберон възнамеряваше да отгледа момчето като свое и да му намери добра партия в Отреза, за да продължи рода му. Тази сутрин му се бе наложило да сподели намерението си с Касандър и адвокат Старчър, за да възпре всякакви плащания в очакване на осиновяването. Това беше поредният пирон в ковчегата на отношенията му с Касандър, когото някога имаше за свой най-добър приятел и довереник.

Касандър, от своя страна, го предупреди, че не е единственият в Отреза, според когото детето трябва да бъде продадено, както е планирано. Вече имаха родители, които го чакаха срещу определена сума пари. Оберон не разполагаше с достатъчно средства, за да компенсира провалената сделка. Оберон обаче му напомни, че не е длъжен никого да компенсира. Винаги бяха задържали децата, когато

бяха нужни на Отреза. Касандър обаче не беше съгласен и се бяха разделили с лошо. Спречкването окончателно убеди Оберон, че ще трябва да убие Касандър, а може би и синовете му.

Ала всичко това беше преди появата на ловеца от севера.

Какво следваше сега? Отрезът не беше силен като някога.

Страхът и респектът, които предизвикваше у хората в окръга, бяха резултат от натрупания ужас и подхранвани от миналото. Днес Отрезът беше само сянка на миналото си величие и дори Мъртвия крал не можеше да спре упадъка му.

Оберон можеше да напусне Отреза със семейството си и да вземе Пейдж със себе си. Щеше да бъде опасно, но ѝ оставаха само няколко месеца. Шера щеше да се грижи за нея, а щом бебето се родеше, той щеше лично да се разправи с Пейдж. Похищението ѝ беше последица от гнева му заради загубата на синовете му, също както проследяването и отвличането на Кори Уайът. Бе възнамерявал да убие и стареца, собственика на бензиностанцията, но природата го беше изпреварила. Тогава Оберон беше заслепен от мъка, и все пак това беше правилно решение, а и Пейдж им бе свършила добра работа. Кори Уайът им бе дала само едно бебе, преди да умре, но двете заедно бяха донесли доста пари на Отреза.

Искаше му се да може да пусне Пейдж да си върви. Уважаваше я повече от другата, по-младата. Тази жена притежаваше истинска сила. Ако можеше да разчита, че ще си държи устата затворена, щеше да я освободи, но знаеше, че тя ще отиде в полицията при първа възможност. Яростта я пазеше да не полудее, но пламъците ѝ нямаше да бъдат потушени само с обещанието за свобода. Касандър искаше да я убие след третото бебе. В това отношение може би беше прав.

Заръмя тих дъждец. Оберон затвори очи и го остави да капе по лицето му. Усецаше как се събира по клепачите му и се стича по страните му. Мокреше косата му и попиваше в кожата му, бавно отмивайки всички мечти и фантазии. Той въздъхна и се отърси от тях. Не, нямаше да избяга от земята си. Той принадлежеше на Отреза и Отрезът живееше в него. Това беше тяхното място и ако трябваше да се бори, тъй да бъде. Някога Отрезът беше крепост и отново щеше да се превърне в такава. Бяха видели цели поколения противници да стават на прах и пепел, но бяха устояли. Щяха да се справят с Хенкел; щяха

да се справят и с Паркър. Щяха да удържат Отреза пред нашествието на врага.

А Мъртвия крал виеше ли, виеше.

* * *

— Никога не съм чувал това име — каза Хенкел.

— Сигурен ли сте?

— Такова нещо не се забравя лесно. Ако имат крал, то това е Оберон. А той може да е много неща, но не и мъртъв.

— Харпър Грифин обаче е заявил, че действа в името на Мъртвия крал.

Паркър виждаше как Хенкел подрежда мислите си и внимателно подбира следващите си думи.

— Познавах Грифин само отдалеч — каза той. — Беше много популярен — хубавец, дори чаровен за по-лековерните. Не беше безкрайно тъп, но беше суетен и самомнителен, поради което не използваше интелекта си и той просто изветря. По едно време обаче много момичета в окръга го смятаха за добър улов — и то не само извън границите на Отреза.

— Имал е приятелка от Отреза?

— Не е потвърдено.

— Няма значение.

— Ако слуховете не лъжат, името ѝ е Шера. Беше балдъза на Оберон, а сега е негова съпруга. Връзката им не е продължила дълго — Отрезът не се жени извън границите си и определено не одобрява връзки между жените си с мъже от типа на Харпър Грифин. Мисля обаче, че когато Грифин беше на път да се прости с живота си, задето налетя на сина на Касандър в „Оуки“, Шера се е застъпила за него.

— Съдейки по случилото се в Портланд, явно не е била готова да се намеси отново.

— Може и да не е знаела какво му готвят. Освен това сега Шера е с Оберон и каквото и да е имала с Грифин, то е в миналото. Тя е корава жена. Съмнявам се, че е проливала сълзи за Грифин след смъртта му.

— Ами Нора Медоус, бившата съпруга на Бърнел?

— Името ми е познато. Не само жените от Отреза пресичат границите в името на удоволствието. Казват, че е била с Касандър, преди той да се ожени.

— Сложен окръг си имате, шериф Хенкел.

— Не ми е скучно. Очевидно съм длъжен да ви предупредя, че ако възнамерявате да разпалвате проблеми с Отреза, ще ви арестувам и повдигна обвинения за всички нанесени вреди или, не дай си боже, смъртни случаи.

— А в случай на самозащита?

— Стига да я докажете с независим свидетел.

— Ще го имам предвид.

— Непременно. Може ли да попитам какво смятате да правите сега?

— Ще говоря с Оберон и ще го помоля за среща с двамата мъже, които за последно са били видени с Харпър Грифин преди смъртта му. — Паркър ги беше описал подробно на Хенкел и шерифът беше общо взето сигурен, че става дума за Лусиъс, по-големия син на Касандър, и още един младеж, на име Джабал. — И ако полицията в Портланд не възнамерява да отдели от бюджета си детективи, които да дойдат на място, ще им се наложи да ме придружат доброволно на север, където ще бъдат разпитани за смъртта на Грифин и изчезването на моя клиент, Джеръм Бърнел.

— Отсега мога да ви кажа, че Оберон няма да го допусне.

— Длъжен съм първо да попитам. Въпрос на учтивост.

— А когато откаже?

— Тогава ще трябва сам да вляза да си ги взема.

— Не сам, надявам се?

— Не.

— Отрезът може да реши пръв да нападне.

— Чудесно.

Хенкел го изглежда. Исусе Христе, помисли си той, този говори сериозно.

— Ако съм прочел вярно, били сте прострелян.

— Точно така.

— Доста нетърпелив ми изглеждате да ви застрелят отново.

— Надявам се, че съм усвоил някои тактики за избягване на куршумите след последния случай.

— И аз се надявам.

Хенкел вдигна ръка за сметката и едновременно с това плъзна прегънат лист хартия към Паркър. Когато го погледна отново, листът беше изчезнал.

— Какво е това? — попита Паркър.

— Карта на Отреза. Разстоянията са приблизителни и е само частична. Не видях всичко, а и няма откъде да намеря повече информация. Преди да влезете там, трябва да знаете, че територията им се охранява от години. Малко преди да стана шериф две добри стари момчета дръзнаха да влязат с двацеткалиброва двуцевка, защото си мислеха, че рискът си струва.

— И?

— Единият изгуби крака си в капан за мечки, а не мисля, че в Отреза бродят стръвници. Иначе казано, аз не бих влязъл там без водач, но единствените водачи, които познават Отреза, са собствените му жители, които надали ще имат желание да ви помогнат.

Сметката дойде. Хенкел я плати и грижливо сгъна бележката, след което я прибра в портфейла си.

— Ами вие? — попита Паркър. — Ако знаят, че съм тук, ще знаят и че сме разговаряли.

— Нека.

— Не мислите ли, че ще погнат и вас?

— Досега не са го направили, а и убийството на шериф е голям залък дори и за тях. Или поне на това разчитам — отвърна Хенкел, но не звучеше сигурен, а и усмивката му беше напрегната.

Паркър го последва, без да хвърли дори поглед към масата до касата, където Ейнджъл и Луис седяха с оръжия под ръка, наблюдаваха паркинга и търпеливо чакаха да дойде часът на разправата.

Рос почука на вратата на Конрад Браун. Шефът се беше заринал с документи и почти изпита облекчение, когато Рос се появи на вратата — поне докато не видя изражението на лицето му.

— Какво има?

— Помоли ме да те държа в течение за действията на Паркър.

— Той е в Западна Вирджиния.

— Защо?

— Разследва нещо, наречено Отреза — затворена общност, вероятно свързана с престъпна дейност.

— Нещо, което трябва да ни тревожи?

— Вероятно не повече от обичайното.

Браун се намръщи.

— Значи, е зле?

— Ще видим. А сега погледни това.

Рос извади смачкана карта на Съединените щати от папката, която държеше под ръка. Разгъна я на бюрото на Браун, така че да се видят нанесените с червено GPS координати. Браун веднага усети как го побиват тръпки. Беше виждал такива карти.

— Намерени тела?

— Де да беше това — отвърна Рос и му подаде малко картонче. На него със същия почерк беше написано „Тоалетни на ФБР“ и въпросителна.

Рос посочи едни от координатите в Средния запад.

— Тук е Националният музей на горчицата в Мидълтън, Уисконсин. Близко до него, в Нийлсвил, също отбелязана, се намира Чати Бел, Най-голямата говореща крава на света. — Пръстът му се премести надясно. — Това е Музеят на дъгата в тематичния парк, „Доливуд“ в Пиджън Фордж, Тенеси. Тук, в Сан Антонио, е Арт музеят за тоалетни чинии на Барни Смит. Имаме още Картофения музей на Айдахо, Международния бананов музей в Мека, Калифорния, и най-големият скрин на света в Хай Пойнт, Северна Каролина.

— А това? — попита Браун, като унило посочи координатите в пустинята Мохаве.

— Зона 51^[1]. Не мисля, че има нужда да проверяваме отпечатъци от пръсти, за да се досетим кой го е изпратил.

— Този изрод Ейнджъл — каза Браун. — Мразя ги тези типове.

[1] Американски свръхсекретен военен полигон, занимаващ се с създаването на нови летателни апарати. Дълго време правителството отрича съществуването на зоната — оттам и множеството конспиративни теории за експерименти с катастрофирали НЛО. — Б.р.

↑

Касандър лежеше в леглото и обмисляше кога би било най-добре да се разправи с Оберон, който изглеждаше твърдо решен да задържи контрола си над Отреза, въпреки че хватката му все повече отслабваше.

Сутринта Оберон беше информирал старейшините в Отреза за намерението си да вземе следващото — и последно — дете на Пейдж и да го отгледа в дома си. Малцина надигнаха глас в открито несъгласие, но един от тях беше Касандър, който повтори публично онова, което Оберон му беше казал насаме преди време. Изтъкна, че Оберон се е съгласил следващите две деца да бъдат продадени и приходите от това да бъдат разпределени по равно. Последните години бяха тежки за всички. В желанието си да продължи рода си, посочи Касандър, Оберон обричаше всички им на затруднения.

Оберон обаче беше водачът и крайното решение беше негово. По-късно Касандър бе дочул недоволно мърморене от някои, които си бяха замълчали по време на събранието, но не им обърна внимание. Вече не бяха от полза. Те нямаше да се опълчат открито на Оберон, но това само по себе си не беше непременно лоша новина. Означаваше, че Касандър и синовете му можеха да превземат властта без страх от конкуренция.

Въпреки че Лусиъс беше по-големият син на Касандър, той не беше водач по темперамент, само по желание. Въпреки че Мариус беше пожелал да изгорят Харпър Грифин, той беше по-балансиран, и именно на него Касандър възнамеряваше да повери бъдещето на Отреза. Разбира се, младежът още не беше съвсем готов: беше твърде зелен, твърде слаб. Ако Оберон сдадеше властта, щеше да се наложи Касандър сам да я поеме, а Мариус да го следва, докато бащата не преценеше, че синът му е готов да го наследи. Беше готов за тази отговорност. Беше разговарял с Мъртвия крал и беше получил неговата благословия.

Касандър вече беше започнал да шие мантията си. Той получи обаждане от Старчър, който го информира за посещението на Паркър

при Нора Медоус, и той изпрати Мариус и Джабал да я ликвидират. Когато детективът стигнеше до Пласи, което със сигурност щеше да стане, щеше да се разправи и с него, ако Оберон подходеше твърде предпазливо.

Върху лявата му гърда полегна ръка и пръстите ѝ се плъзнаха между сивеещите косми подобно дребни розови змии. Шера лежеше гола до него. Детето ѝ си играеше далеч на юг в къщата на Хана.

— Отново — каза тя. — Направи го отново.

Оберон вероятно идваше насам, но Касандър я облада за втори път, без да мисли за риска да бъдат разкрити. Донякъде дори му се искаше това да стане, та да може враждата между двамата мъже да стигне до критична точка и най-после да бъде разрешена.

Оберон обаче не се появи, защото беше зает със собствените си проблеми.

Оберон спря да купи някои основни неща от „Сампсън“, най-големия универсален магазин в Търли. Отрезът беше почти самодостатъчна общност, но все пак трябваше да купуват някои продукти като кафе, захар и сол. След кратък размисъл Оберон купи и една кутия деветмилиметрови муниции, две кутии патрони за дванайсеткалибровата си пушка и три кутии 7,62×39 за своя „Колт AR-15“.

По принцип Касандър отговаряше за въоръжението в Отреза, но Оберон вече му нямаше доверие. Не ставаше дума само за очевидното му нежелание или неспособност да овладее Лусиъс, нито за възраженията му срещу плановете на Оберон за бебето на Пейдж или дори за подозрението на Оберон, че Касандър иска да поеме властта над Отреза. Не, Оберон беше забелязал начина, по който Касандър гледа жена му. Той все още вярваше на Шера... или поне така си мислеше.

В интерес на истината, вече не беше сигурен.

Претегли една от кутиите в ръка. По отношение на точността колтът нямаше да му бъде от голяма полза на повече от двеста метра разстояние, но той и не беше предназначен за това. Ако нещо се случеше в Отреза, боят щеше да се води от малки разстояния. Наслади се за още няколко секунди на тежестта на мунициите, след което ги занесе в пикапа. Докато ги подреждаше, му се стори, че някой го наблюдава. Вдигна очи и видя един мъж, облегал на безличен седан, толкова чист и необичайно нов за този район, че със сигурност беше взет под наем.

Детективът: Паркър.

Оберон затвори вратата на пикапа, огледа паркинга за приближаващи автомобили и се приближи до ловеца.

— Знам кой сте — каза той.

— Тогава знаете и защо съм тук.

— Не, ще трябва да ми кажете.

— Искам да ми предадете двамата мъже, Лусиъс и Джабал, които неотдавна са били в Портланд, Мейн.

— С каква цел?

— За да могат да бъдат разпитани тук или на североизток за смъртта на Харпър Грифин и изчезването на Джеръм Бърнел.

— Не съм ги чувал.

— Не съм ви питал за това. Попитах ви за Лусиъс и Джабал.

— Вие сте частен детектив. Нямате правомощия тук, а нито Лусиъс, нито Джабал са обвинени в престъпление. Връщайте се в Мейн, преди нещата да загрубеят.

— Не бих могъл.

— Значи, всичко ще се случи по реда си.

Оберон понечи да се отдалечи, но се спря.

— Защо не можете просто да ни оставите на мира? — попита той.

— Не мисля, че вие сте мирни хора или че Отрезът е мирно място — отвърна Паркър, — така че не виждам смисъл във въпроса ви.

— Предупреждавам ви. Стойте далеч от нас.

— Лусиъс — повтори Паркър. — И Джабал.

Оберон не каза нищо повече, само се качи в пикапа си и потегли. Когато погледна в огледалото, Паркър вече го нямаше.

Не беше трудно да разбере къде е отседнал детективът, защото в окръг Пласи нямаше много хотели, още повече пък такива, в които някой би се спрял. Паркър беше взел стая в „Драйдън Ин“, а Мортън Драйдън имаше достатъчно здрав разум, за да не ядосва Отреза.

Оберон се прибра у дома. Прозорците на спалнята бяха отворени, дюшекът беше гол, мокрите чаршафи висяха на простора. Бяха ги постлали преди по-малко от седмица. Оберон не изкоментира, а целуна Шера и попита как са Пейдж и Гейл. Тя каза, че още не ги е навестявала, но ще иде да ги нагледа след вечеря. Щеше да вземе и Хана. Жените не бяха преглеждани от миналата седмица, а Хана беше специалист в това отношение.

Оберон остави жена си и прекоси Квадрата. Още преди да е стигнал до стъпалата пред къщата му, Касандър излезе на верандата. Не се изненада, като видя приближаващия гостенин, но инстинктивно сви юмруци. Освен това явно стоеше с яке вкъщи, което можеше да означава единствено, че носи оръжие под него.

Оберон беше твърде стар или твърде мъдър, за да се преструва, че всичко е наред.

— С теб имаме въпроси за обсъждане — каза той, — но сега не му е времето. Имаме по-съществен проблем.

Касандър се поотпусна и зачака да чуе.

— Паркър е тук.

Макар и затворена в бараката, откъдето можеше да наблюдава живота наоколо само от разстояние, Пейдж беше прекарала толкова много време в Отреза, че беше свикнала с ритъма на общността. От прозореца си можеше да познае дали има проблем, или повод за празненство. Освен това се беше научила ловко да манипулира Шера, Хана и другите жени, така че да й дават полезни сведения, и дори бе успяла да изкопчи нещичко за организацията на Отреза по време на сексуалното насилие, завършило с три бременности, въпреки че всяко зрънце информация ѝ бе струвало болка. И сега напрежението витаеше във въздуха: нещо не беше наред. Усети го по начина, по който Оберон и Касандър излязоха от къщата на последния и започнаха да събират хора около себе си. Не се изненада, когато видя оръжията. Единствената ѝ тревога беше какво означава това за двете им с Гейл. Тя нямаше да стъпи повече в онова мазе. Предпочиташе да умре.

Всъщност, даде си сметка тя, бездруго мога да умра.

Двете с Гейл бяха скрили камъка и парчето тухла в казанчето на тоалетната. Очите на Гейл бяха запазили обезпокоителна живост, откакто се бе сдобила с оръжията. Не бяха озарени от светлината на разсъдъка, но поне показваха някаква връзка със света наоколо. Повъзрастната Пейдж едва я бе убедила да не се муси задето не употребяваха съкровищата веднага — и с това да привлече вниманието на похитителите им.

Вечерта Пейдж заспа, но се събуди още по тъмно от шума на двигатели. На площада спряха два пикапа и една кола, в които се качиха група въоръжени мъже и отново потеглиха. Оберон и Касандър не бяха сред тях, но това нямаше значение. Важното бе, че в Отреза бяха останали значително по-малко мъже, а само след няколко часа Шера и Хана щяха да дойдат със закуската, защото обикновено ги хранеха между шест и седем часа сутрин.

Пейдж се обърна към Гейл, която седеше на пода по нощница. Беше обвила коленете си с ръце и подпряла брадичка на тях, а очите ѝ бяха вперени в жената на прозореца.

— Защо не донесеш новите ни играчки? — попита Пейдж.

Хенкел си легна. Цялото тяло го болеше. По-рано през деня беше свалил задната врата на къщата от касата ѝ, защото пантите се бяха повредили, и докато се усети, беше започнал да я търка с шкурката. Много скоро целият беше покрит с прах и пот, но поне бе успял да се разсее от мислите за Отреза и пристигането на Паркър. Сигурен беше, че лекарят няма да одобри тази борба с вратата, докато не оправи сърцето си, но ако започнеше да мисли по този начин, изобщо нямаше да излиза от вкъщи.

Беше потънал в толкова дълбок сън, че когато телефонът иззвъня, той го вписа в съновидението си и сянката му вдигна слушалката, за да чуе гласа на Пери Лътър, който плачеше за майка си и молеше Хенкел да я доведе, защото го боли корем.

Имам кръв на ризата си, каза Пери. Имам кръв навсякъде.

Хенкел се събуди. Телефонът още звънеше. Беше Айрин.

— Знам, че още е тъмно — каза тя, — но можеш ли да дойдеш насам?

Хенкел седна.

— Какво става?

— Мисля, че има мъже в гората, които наблюдават къщата. Може и да греша, затова звъннах на теб, а не на 911. Не исках да изглеждам глупачка, ако са само сенки, които се движат от вятъра.

— Заклучи вратите. След десет минути съм там.

Когато Хенкел звънна в службата, помощник-шериф Роб Чанър тъкмо отиваше да нагледа Дела Уоткинс в изтрезвителното. Дела не беше редовен посетител, но когато ѝ се случеше да прекали — което ставаше около три пъти в годината, — беше склонна да вдига скандали и да чупи предмети, които не ѝ се полагат, като врати, прозорци и чужди глави. Този път се беше ограничила с едно от старите огледала в „Бара на Бъри“, чийто собственик надали щеше да повдигне обвинения. Щеше да настоява само да му се платят щетите, а щом изтрезнееше, Дела щеше да се разкае и да плати още на същия ден.

— Проблем ли има, Луси? — попита Чанър диспечера.

— Шерифът тръгва към дома на Айрин Колтър. Сторило й се, че някакви мъже обикалят наоколо.

— Разтревожен ли звучеше?

— Напоследък да не е звучал разтревожен?

Чанър погледна кафеварката. Тъкмо беше сложил нова доза, в случай че Дела се освести по-скоро от очакваното.

По дяволите.

Одел Уотсън седеше до прозореца на стаята си и се опитваше да довърши домашното си по география и да начертае карта на всички големи реки в Съединените щати. Нямаше представа за какво можеше да му е нужно това по-нататък в живота, освен ако не възнамеряваше да стане речен капитан, а той определено нямаше такова желание. Едно беше да знае имената им, съвсем друго — да ги нарисува с всичките им притоци. Трябваше да поспи, но сънят като че ли беше твърдо решен да му се изплъзне и тази нощ. Събудил се беше малко преди три сутринта и бе почел на нощната си лампа, след което се беше сетил, че е забравил за големите реки. Решил, че това му е пречило да заспи, и той се бе замислил за удивителните начини, по които работи мозъкът. После беше станал, извадил учебниците от чантата си и се бе заловил за работа. Тъкмо беше свързал Пекос с Рио Гранде, когато на градинската порта се появи Пери Лътър.

Одел знаеше, че го издирват, и беше чул някои от слуховете за изчезването му, защото майка му и баба му постоянно шепнеха за това. Пери продължаваше да бъде основна тема в „Шелби“, където липсата му беше хвърлила сянка върху целия персонал, а госпожица Куини беше станала по-раздражителна от всякога. А ето че сега Пери стоеше до портата: с маратонки, панталони, закопчана догоре риза и ветровка.

И все пак това не беше истинският Пери. Одел го познаваше, откакто се помнеше — още откакто майка му го водеше в заведението като бебе, за да заработи няколко допълнителни часа. Госпожица Куини не възразяваше, стига Одел да кротува, което той обикновено правеше. Не беше от децата, които плачат често; харесваше му да наблюдава света, когато е буден, и да сънува за него, докато спи, а останалата част от времето му беше заета с храна и игри.

Така лицето на Пери Лътър беше едно от първите, които Одел опозна. То се беше запечатало в съзнанието му. И макар фигурата на портата да приличаше на него, сходството им беше като между

тушираните фотографии на модели в някои от списанията на майка му и действителните образи в по-евтините журналы, които тайничко предпочиташе тя — онези, в които коремите на жените висят от банските костюми, а тлъстините на бедрата им са прищипнати. Сякаш някой внимателно беше редактирал чертите на Пери, за да направи малките му очи пропорционални на останалата част от лицето и да изчисти петната по кожата му. Одел си помисли, че сега изглежда направо красив. Там стоеше Пери, какъвто можеше да бъде, ако лекарите не бяха оплескали нещата при трудното му раждане и не бяха стиснали черепа му с форцепса с една идея по-силно от необходимото. Това беше Пери, какъвто винаги бе трябвало да бъде. Мъжът, когото Пери Лътър виждаше, когато се погледнеше в огледалото.

Може би Одел трябваше да се уплаши, но не изпита страх. Знаеше със сигурност, че Пери е мъртъв — инак това същество с неговия лик нямаше да стои сега до оградата, — но Одел не усети никаква заплаха. Мъжът имаше очите на Пери, меки и приятелски както винаги, но сега в тях се четеше и интелигентен поглед, който липсваше преди и който го озаряваше отвътре, сякаш някой беше пъхнал крушка в главата му и беше натиснал копчето.

Майката и бабата на Одел спяха. Той не ги повика. Вместо това отвори прозореца, покатери се през него и скочи навън. Тръгна към съществото на портата — Пери или новата му версия — и застана достатъчно близо до него, за да може да го докосне. Подухна лек ветрец и Одел усети новата миризма на Пери: на дим, изгоряло дърво и кал, като че ли някой беше запалил огън в тресавище.

По лявата маратонка на Пери имаше кръв, и то не просто капки: беше петно от рана, която не е спряла да кърви, докато кръвта му не е свършила.

— Болеше ли? — попита Одел.

Пери не отговори. Само се усмихна.

— Съжалявам — каза Одел, макар да не знаеше за какво точно. Не беше сторил нищо, а и не мислеше, че може да предотврати случилото се с Пери. Просто съжаляваше, че се беше случило.

Пери кимна. Обърна се с гръб към Одел, пресече пътя и спря, за да изчака момчето. Одел се огледа наляво и надясно и го последва. Знаеше, че Пери няма да му направи нищо лошо и където и да го заведеше, значи, там трябваше да бъде.

Дори не се поколеба, когато се запътиха към Отреза.

Най-хубавото в „Драйдънс Ин“ според Луис беше, че вероятно скоро щеше да се срути и повече никому нямаше да се налага да отсяда там. Може би някога, много преди хората да научат за съществуването на луксове като работеща канализация, електрическа мрежа, която не звучи като повреден реактивен двигател, и кърпи, които биха могли да бъдат по-меки от шкурка, „Драйдънс“ е бил приемливо място за хора с достатъчно ниски очаквания. Сега обаче принадлежеше на далечното минало, заедно с едрата шарка и туберкулозата, въпреки че нямаше да се учуди, ако проба от мръсотията зад мивката в банята покажеше следи и от двете.

Мотелът имаше двайсет и четири стаи, подредени според Луис във формата на свастика, с малък офис по средата. Стените на стаята му бяха лимоново зелени и контрастираха остро, даже болезнено, с кафявия килим и златните като жито завеси. Столовете подхождаха на стените, лампите — на килима, а завивките не подхождаха на нищо. В стаята на Луис имаше две легла и два стола, нито един от тях обаче не беше наистина удобен, макар да бяха неудобни по различен начин. Чувстваше се като Златокоска, която се е озовала в къщата на трите мечки, след като малкото мече е заминало в колеж и родителите му са струпали всичките му неща в килера.

Двамата с Ейнджъл поискаха отделни, но съседни стаи, за да привличат колкото може по-малко внимание. Когато Мортън Драйдън, собственикът на мотела, ги попита по каква работа са в Пласи с тона на човек, който е убеден, че въобще нямат работа там, Луис отвърна, че правят проучвания за книга, посветена на прочути фолк и кънтри музиканти от Западна Вирджиния. Това накара стареца да поомекне, особено след като Луис показа, че знае разликата между Моли О'Брайън и Моли О'Дей, както и че Милт Хейли, бащата на слепия цигулар Ед Хейли, е бил линчуван през 1889 г. по време на размириците в окръг Линкълн.

Дори да се изкушаваше, Драйдън се въздържа да попита от какъв зор чернокож мъж слуша музика, изпълнявана и слушана от бели.

Вместо това им предостави шепа имена на местни момчета, които можеха да изсвирят някоя и друга проста мелодия, и дори им записа няколко диска от личната си колекция. Луис трябваше да признае, че някои от тях са доста добри, но Ейнджъл не ги оцени — за него всичко, в което се чуват кълтри цигулки и банджота и няма перспективи да влезе в „Американ Топ 40“ на Кейси Кейсъм^[1], минаваше за „селска простотия“. За потвърждение на прикритието си Луис се беше снабдил и държеше в стаята си малка сбирка местна музика, включително „Планинско джамборе“ на Айвън Трайб и „Планини от музика“ на Джон Лили. Освен това прекара две вълнуващи вечери в таверна „Надежда“ в Мортънсвил, където често свиреха местни банди.

Сега обаче си имаха други задачи. Паркър се беше върнал, а Оберон беше захапал въдицата. Отрезът или щеше да изчака следващия ход на детектива, или щеше да удари. Луис се надяваше на второто: отдавна не беше убивал никого.

Минаваше четири сутринта, а Луис не можеше да заспи. Ейнджъл спеше дълбоко в стаята си, Паркър правеше същото в своята, която беше през три врати от тази на Луис. До момента не бяха контактували помежду си. По-добре беше Отрезът да смята, че Паркър е сам. Тази вечер в другото крило на мотела имаше още няколко клиенти. В сградата беше тихо и само от време на време се чуваха преминаващите по пътя автомобили.

Луис обикновено спеше добре, но откакто бяха пристигнали в Пласи, се чувстваше напрегнат. Родом беше от Юга, но вече не го чувстваше като свой дом, ако въобще някога го бе приемал така. Освен това очакваше насилие. Благодарение на собствените си инстинкти и разузнаването на другите си партньори, с които бе дошъл тук — в това число двама японски туристи, които вече си бяха заминали, — беше развил усет към местните. Ситуацията вреше и скоро щеше да изкипи.

Засега обаче Луис имаше своя лична мисия. Последните кърпи, които му бяха донесли, бяха не само по-износени от обичайното, но имаха прогорени дупки от цигари, някои съвсем пресни. Всеки човек си има граници и Луис беше стигнал своите. Затова грабна кърпите под мишница, взе последната чаша каберне „Вергелеген Резерва“ и се отпрати към офиса на мотела. Колкото и да е невероятно, на главната улица в Търли имаше гурме магазин с малка, но чудесна селекция от

вносни вина, от които Луис си бе избрал „Вергелеген“. Купил си беше и четири чаши „Ридел“, защото не желаше да пие качествено каберне от мотелските чаши, увити в салфетка, която би трябвало да демонстрира хигиена и чистота, но всъщност бъка от яйца на паяци.

Вратата на офиса беше затворена, а на табелката пишеше, че собственикът скоро ще се върне. Луис натисна дръжката. Вратата се отвори. Телевизорът вътре работеше тихо, но нямаше и помен от Драйдън или някое от децата му, които наглеждаха рецепцията в негово отсъствие. В пепелника лежеше цигара — угаснала, но още топла.

Луис остави кърпите. Зад рецепцията имаше още две стаи, в една от които персоналът спеше в малките часове на нощта. В леглото се виждаха следи от човешко тяло и завивките бяха разбъркани. Вратата към банята беше отворена, но вътре нямаше никого. До спалнята имаше малък офис, в който откри папки, сапуни, салфетки и две опаковки замразени понички, оставени да се размразят, за да бъдат поднесени на сутринта като закуска за клиентите. След кратък оглед Луис откри два пакета дебели, нови кърпи, които явно никога не бяха използвани. Размени своите за три от тях, излезе през главния офис и затвори вратата след себе си.

Надникна към паркинга зад офиса и двете места, запазени за персонала. На нито едно от тях нямаше паркирана кола. Където и да беше отишъл Драйдън или нощният управител, беше взел и автомобила си.

Беше хладна нощ. Луис вдиша дълбоко и усети мириса на дим и земния аромат на мъртви листа. Доволен, че е решил проблема с кърпите, той си помисли, че вече би могъл да поспи няколко часа.

На паркинга от дясната му страна спря пикап, от който слязоха трима мъже. Чу друг автомобил отляво, но не можа да го види, защото беше скрит зад другото крило на мотела. След секунди към нощните ухания се добави още една миризма: на силен, евтин афършейв. Мъжете от пикапа се движеха бързо, но тихо през паркинга. Двама от тях носеха пушки, а третият държеше нещо като бутилки в двете си ръце.

Луис чу стъпки отляво. Допи виното си, постла едната кърпа на пода, положи чашата върху нея и я покри с още една кърпа. Стъпи върху горната част на чашата, счупи я и внимателно разпръсна

парченцата между офиса и стената на основната сграда. После взе столчето и се скри в сенките.

Нехаен беше този мъж: не внимаваше къде стъпва, не внимаваше къде отива, не внимаваше дали държи пистолета достатъчно близо до тялото си. Не успя да реагира на стъклата под краката си, преди Луис да се появи от лявата му страна, да сграбчи пистолета с лявата си ръка, а с дясната, стиснала столчето на чашата, да прониже гърлото му с острото стъкло и да го завърти за максимален ефект. То се счупи вътре и изпрати кървав фонтан към нощното небе, а стената на мотела се обагри в червено. Мъжът политна назад, стиснал врата си в опит да спре шурналата кръв, а от гърлото му се откъсна гъргорещ звук като на дете, събиращо сили да се разплаче. Луис позна лицето му от „Портърхаус“. Паркър му беше казал имената на двамата мъже, които бяха седели с Харпър Грифин, докато са планирали да го изгорят жив. Това не беше червенокосият, Лусиъс, а другият — Джабал.

Луис нямаше време да го гледа как умира. Появи се още един стрелец, въоръжен с пушка, и едва не се препъна в тялото на Джабал. Лусиъс го простреля в сърцето с оръжието на Джабал и изстрелът отекна силно в нощта въпреки заглушителя. В паркинга влезе на скорост още един пикап, но Луис вече се движеше надясно. Рискува и погледна към тримата мъже, които пресичаха паркинга в момента. Единият се беше насочил към него, воден от звука на изстрела, и се криеше между паркираните автомобили. Другите, далеч зад него, щракаха с някаква запалка. Луис видя искрите ѝ и зърна една от бутилките до нея, а другата — в краката на мъжете. Появи се пламък, който веднага погълна някакъв парцал.

Луис разбра. Щяха да изгорят Паркър в стаята му. Ако излезеше или се опиташе да избяга, мъжете на паркинга щяха да го застрелят — и ако не бяха мъртви, другите двама щяха да им помогнат. Вторият пикап и хората в него щяха да покриват територията отзад, в случай че Паркър се опиташе да избяга през прозореца на банята.

Мъжът с коктейла „Молотов“ изнесе ръка назад, за да го хвърли. Луис го застреля. Бутилката падна и се пръсна на земята, а пламъците обвиха краката на партньора му. Раненият мъж се свлече на колене и падна ничком в огъня. Чуха се полуавтоматични изстрели и от стената до него полетяха парченца мазилка. Той се скри обратно в офиса, който имаше ниска тухлена стена под прозореца, и се опита да нацели

стрелеца между колите. От стаята на Паркър също се чуха изстрели, което означаваше, че двамата с Ейнджъл вече са разбрали какво става. След секунди се чу трошене на стъкло, последвано от нов взрив на Молотов, чиито пламъци се отразиха в стъклата на автомобилите. Някой изкрещя от болка и в полезрението на Луис се появи вторият от нападателите — безпомощен и с димящи панталони. Преди Луис да стреля, той падна безжизнен на земята. Зад него гореше клада с формата на човек.

Полуавтоматичният огън се насочи към Луис и пръсна стъклото на офиса. Той залегна на пода, молейки се да са им свършили коктейлите „Молотов“. Ако метнеха някой в помещението, нямаше никакъв шанс.

Пистолетни изстрели. Атаката срещу офиса бе преустановена, после за кратко се възобнови отново. Това е стрелба за прикритие, помисли си Луис. Той се изправи на колене и се приближи покрай стената до вратата точно навреме, за да види как два крака изчезват зад ъгъла, оставяйки кървава диря след себе си. Изтегляха мъртвите и ранените. Луис се опита да ги последва, но беше спрял от огъня. Някъде пищеше жена, но виковете ѝ потънаха в рева на отдалечаващия се пикап. Още един пистолетен изстрел и всичко утихна.

— Луис?

Това беше Ейнджъл.

— Тук съм — извика той, — в офиса.

— Разкараха се — каза Ейнджъл, — но хванахме един жив.

Източното крило на мотела беше изцяло погълнато от пламъци. От север приближаваха сирени. На паркинга стояха три жени и един мъж, които бяха излезли от стаите си в другите части на мотела. Едната гледеше ужасено пръснатите стъкла и надупчената си от куршуми кола.

Паркър, Ейнджъл и Луис вече бяха оставили мотела зад гърба си. Паркър шофираше, Луис седеше до него, насочил пистолета си към мъжа до Ейнджъл на задната седалка. Десният лакът на Бенедикт беше пръснат и явно го болеше, но щеше да живее. Отначало не искаше да каже каквото и да било на похитителите си, дори името си, но Ейнджъл го почукна по ранения лакът с глока си и това свърши работа.

Можеха да изчакат полицията, но Паркър знаеше, че враговете им ще изпаднат в шок и паника след неуспешната си атака. Сега беше

моментът за контраатака, а Бенедикт щеше да им покаже откъде да влязат.

Часовете на Отреза бяха преброени.

[1] Американски диджей, музикален историк, радиоводещ, актьор и озвучаващ артист (1932–2014). Най-известен е като гласа на Шаги Роджърс в поредицата „Скуби-Ду“. — Б.р. ↑

В къщата на Айрин светеше, но не се забелязваше движение нито вътре, нито вън. Хенкел огледа гората на светлината на фаровете и изгаси двигателя. Единственият звук беше цъкането на лампите с фотоклетка над главата му. Беше дошъл с пуснати светлини, защото, ако това беше работа на Отреза, искаше да знаят, че идва, макар да не можеше да си представи какво искат от Айрин, освен ако не се опитваха да я използват, за да стигнат до него.

Той слезе от колата. На колана му беше закачен кобурът с M&P 9, а в ръка държеше една от служебните пушки „Ремингтън“ 870. Повика Айрин, но тя не отговори. Той се качи заднешком по стъпалата на верандата, без да сваля очи от гората, и почука. Пак нищо. Натисна дръжката, но беше заключено. Заобиколи. Задният вход също беше заключен.

Замисли се за кратко. Ако го беше послушала, значи, беше вътре. Не виждаше следи от проникване, но винаги беше възможно да са влезли, преди да е успяла да затвори, а след това да са заключили отвътре. Нямаше избор: трябваше да разбие стъклото, за да влезе.

Обърна пушката с приклада към стъклото и тъкмо се канеше да го удари, когато зърна движение в отражението. Отстъпи вдясно и вдигна пушката с пръст на спусъка, но я отпусна, като видя Айрин пред себе си.

— Божичко, не се промъквай така! Защо не си вътре, както ти казах?

— Сложно е — отвърна тя.

Той се приближи към нея, фокусира цялото си внимание в лицето ѝ. В този момент от дясната му страна приближи мъж и насочи пистолет на педя от главата му.

Хенкел замръзна.

Може да е само предупреждение, помисли си той. Може да ме оставят жив.

Мъжът се премести. Беше Нестор, един от синовете на Брайон Молин от Отреза, и не носеше маска. Нямаше да бъде просто

предупреждение. Хенкел никога не си беше представял Нестор като убиец, но явно беше грешал. Изглежда, нямаше да живее — не и след като Нестор му показваше лицето си с такава готовност, но може би още имаше шанс да спаси Айрин.

Тогава тя проговори.

— Съжалявам. Все пак те харесвах.

— Не — издума Хенкел и в тази една сричка чу всичката умора и разочарование от един живот, който така и не се беше развил, както се бе надявал, а сега щеше да завърши по същия начин.

Айрин се обърна към Нестор.

— Просто го направи — каза тя, като че ли Хенкел беше старо куче, което трябва да бъде убито бързо и безболезнено.

Хенкел чу изстрела. А не трябваше: не и от това разстояние, не и ако беше предназначен за него. Нестор се просна на земята. Куршумът го беше уцелил под вдигнатата дясна ръка и го беше пронизал право през торса. Мъжът изхриптя и от устните му излезе кървав мехур, който се пръсна с последния му дъх.

Айрин стоеше със зяпнала уста и гледаше тялото му. Хенкел не знаеше дали е виждала как убиват човек досега, но и не го интересуваеше особено. Видя Роб Чанър да приближава през моравата и за миг си помисли, че някой друг е убил Нестор, а Чанър идва да довърши работата на Отреза, но не можа да проумее логиката.

Чанър изрита оръжието от ръката на Нестор, без да сваля пистолета си от Айрин.

— На колене!

Айрин погледна умолително Хенкел.

— Те ме накараха — каза тя. — Заплашиха ме.

Просто го направи.

— Чу го — отвърна Хенкел. — На колене.

Тя коленичи. Чанър я бутна по корем и я претърси, след което прибра пистолета си в кобура и я закопча с белезници. Когато приключи, Хенкел му каза:

— Не го очаквах от нея. И от теб не го очаквах.

— Искях мястото ти — отвърна Чанър, — но не по този начин.

Радиостанцията в колата на Хенкел запращя. Той прескочи бившата си приятелка — тя определено беше такава и надали имаше нужда изрично да ѝ казва, че вече не са двойка, — и отиде да отговори.

— Хенкел.

Гласът на Луси беше едновременно напрегнат и развълнуван.

— Имаме информация за престрелка в „Драйдънс Ин“. И пожар.

Хана и Шера отидоха в затвора по-рано от обичайното. Хана вървеше напред, а Шера я следваше с две порции върху подноса: хляб, мюсли, плодове, поизстинало кафе в пластмасови чаши, за да не могат затворничките да го използват за попарване.

Процедурата беше ясно установена. При влизането на жените Пейдж и Гейл трябваше да седнат на масата, а вратата да бъде заключена, преди да им поднесат храната. Едната жена оставяше храната на масата, а другата стоеше на известно разстояние, в случай че пленничките се опитат да им отнемат ключовете. С годините обаче правилата се бяха поотпуснали малко, както Хана и Шера — защото обикновено те се грижеха за жените за разплод. Сега едната сервираше храната, а другата оглеждаше стаите, зареждаше шкафа в кухнята или просто гледаше отегчено. Този път обаче явно бяха неспокойни и Хана стоеше близо до Шера, докато тя сервираше храната, и подрънкваше с ключовете в лявата си ръка.

Което беше чудесно.

Пейдж кимна едва забелязано на Гейл, която „без да иска“ обърна купичката си с мюсли на пода и се разплака. Хана се обърна да вземе парцал, а Шера приклепна, за да събере храната. В този момент Пейдж стовари парчето тухла, което държеше в дясната си ръка, върху слепоочието на Шера. Стори й се, че чу как нещо се пропуква, но кучката не падна. Само се олюля на краката си и изграчи като стар гарван на дърво. Пейдж я удари отново и Шера се строполи.

Междувременно Гейл изблъска толкова силно Хана отзад, че възрастната жена залитна напред и се строполи по лице на пода. После обаче успя да се извърти по гръб и започна да се бори с Гейл, която вече седеше върху корема ѝ и се мъчеше да притисне ръцете ѝ към пода.

Шера се опита да се изправи. Надигна се на ръце и колене и отърси глава. На слепоочието ѝ имаше цицина и малка резка, която не кървеше много. По-голямата част от кръвта се стичаше от дясното ѝ ухо: постоянно кап-кап-кап, която се събираше на локвичка на пода.

Дясното ѝ око беше сведено надолу. Устните ѝ се размърдаха и издадоха поредица от звуци, но Пейдж не разбра нищо. Тя вдигна отново тухлата. Здравото око на Шера проследи движението, с което бременната жена вложи в удара цялата сила на торса си. Този път Пейдж едновременно чу и усети пропукването. Очите на Шера се завъртяха навътре в черепа ѝ и тя се свлече в конвулсии на пода.

След като се погрижи за Шера, Пейдж можеше да помогне на Гейл, но тя всъщност нямаше нужда от помощ. Стоеше до Хана, която се гърчеше на пода до кухненските шкафове, вкопчила пръсти в устата и шията си. Изглеждаше като че получава удар. Лицето ѝ беше станало мораво и издаваше гърлени звуци на пресекулки. Пейдж не понечи да ѝ помогне или да вземе ключовете. Беше омагьосана от страданието на Хана, но все пак забеляза дълбоката рана на лявата буза на Гейл.

— Какво е станало с лицето ти?

— Поряза ме с ключа.

— А!

Вниманието им отново се насочи към Хана, чиито мъчения приближаваха връхната си точка.

— А ти какво ѝ направи?

— Накарах я да изяде камъка.

— А — повтори Пейдж.

Главата на Хана се удари в една от вратичките на шкафа. Очите ѝ станаха огромни, гърлото ѝ издаде последен отчаян звук и гърчът спря. Пейдж я заобиколи и взе ключовете от пода. Погледна през прозореца. В Квадрата беше чисто и около затвора не се виждаше никой. Тя събу обувките на Хана, а Гейл взе тези на Шера. Бяха ѝ по размер, но обувките на Хана бяха прекалено големи за Пейдж и тя натъпка малко вестници в носовете им.

Пейдж нямаше представа къде се намират. Знаеше само, че прозорецът към Квадрата гледа на юг, но нямаше идея накъде е най-близкият път или град. В края на краищата, нямаше значение. Вече не можеха да останат тук. Можеха само да избягат и да се надяват.

Вратата беше в другия край на къщата, което означаваше, че най-безопасно щеше да бъде да свият наляво, покрай източната стена, за да стигнат до гората под прикритието на сградата. Обясни плана си на Гейл, която я хвана за ръката и двете тръгнаха към вратата. Младата жена изглеждаше някак тъжна.

— Какво има? — попита Пейдж.

— Глупаво е...

Пейдж пусна ръката ѝ, пхна ключа в ключалката и го завъртя. Втората врата беше леко открехната. Тя надникна навън и не видя никого.

— Кажи ми.

— Исках да убия повече от тях.

— Миличка — отвърна Пейдж, — знам точно как се чувстваш.

Одел следваше Пери Лътър навътре в Отреза. Беше чувал истории за опасностите на това място и майка му го беше предупредила никога да не ходи там. Някои деца в училище говореха, че територията на Отреза е оградена с метални капани, ями с шишове и мини, които така ще ти взривят патката и топките, че ще трябва да пикаеш от дупка в корема. Одел не знаеше до каква степен е вярно всичко това, но разбираше, че хората от Отреза са опасни. Беше го видял с очите си. Понякога се чудеше какво се е случило с пленника, който изнесоха от буса и завлякоха в гората. Най-вероятно нищо хубаво. Сега самият той вървеше по подобен път, сякаш насън, и навлизаше все по-надълбоко в Отреза, следвайки присъствие, принадлежащо колкото на този свят, толкова и на някой друг.

Божичко, как щеше да се ядоса майка му.

Въпреки всичко той не се боеше, защото Пери беше с него и явно искаше да му покаже нещо.

Одел следваше отблизо стъпките — защото Пери оставяше следи в земята, което караше момчето да се запита дали наистина е дух. Виждаше отпечатъците от маратонките му в пръстта и тревата и отместването на храстите и клоните, когато Пери минаваше между тях. Не беше призрак като във филмите. Не беше прозрачен. Имаше материя в себе си.

Ала Пери беше мъртъв. Одел щеше да бъде сигурен в това, дори да не беше видял дупката в главата му и обгорената коса около нея, червено-розовото входно отворстие, бялото лъщене в черепа. Раната беше само потвърждение, въпреки че не обясняваше откъде е дошла кръвта по обувката му.

Пери спря и го погледна. Вече не се усмихваше. Изглеждаше тъжен и изпълнен с гняв.

Знае какво си мисля. Знае, че гледам дупката в главата му, помисли си Одел.

Пери вдигна с две ръце предната част на ризата си. Целият му корем беше в прободни рани, някои от които толкова близо една до друга, че образуваха една обща, голяма язва. Пери се обърна и вдигна ризата и от гърба си, където се виждаха още такива. В главата си Одел видя как Пери се влачи в калта и пръстта и плаче за майка си, преди отгоре му да падне сянка и да чуе името си наравно със звука от куршума.

Пери запаса отново ризата си. Одел не разбираше как така дрехите му са толкова чисти и само едната му маратонка носи следи от сполетялата го беда, но Пери винаги бе държал на спретнатата външност. Смъртта явно не беше променила това.

Пери посочи шубраците от лявата страна на Одел, където между дърветата се виждаше тясна пътечка. Остри метални зъби проблеснаха на лунната светлина. Това беше капан за животни, поставен точно там, откъдето би минал външен човек, решил да влезе по-напряко в Отреза. Това обясняваше защо Пери го водеше по по-трудния път.

Продължиха напред. Одел следваше стъпките на Пери все по-внимателно. Не искаше да умре тук. Не искаше да свърши като него.

И не искаше повече да гледа дупката в главата му.

В Отреза се върна само един пикап, в който бяха натоварени мъртвите и ранените. Другите два автомобила бяха останали в мотела. Касандър, Лусиъс и Мариус наблюдаваха приближаването му. Оберон също отиде при тях, пъхнал пистолет в колана си. Бяха предупредени, че атаката в „Драйдън“ не е минала добре. Грешка бе да възложат тази задача на Джабал и Бенедикт, а както изглежда, последният беше останал в ръцете на Паркър. Никой от оцелелите не знаеше дали е жив, или мъртъв. Бяха побягнали, за да спасят себе си.

Полицията щеше да дойде. Беше неизбежно. Имаше свидетели.

Докато сваляха телата, се чу женски вой и плач. Единият труп беше увит в старо одеяло и миришеше силно на изгорена плът. От одеялото се показва овъглена ръка и воят се усили.

Оберон се огледа за Шера и Хана, но не ги видя. Имаха нужда от тях, особено от Хана, която беше най-опитният лечител в общността. За последно ги бяха видели да приготвят храна за кучките в бараката.

Касандър се приближи до него.

— Какво ще правим?

— Ще хвърлим вината върху мъртвите — отвърна Оберон. — Неколцина от младежите ни са се скарали с Паркър и са се опитали да го убият. Не сме знаели нищо, докато пикапът не се е върнал, но единственият оцелял е бил шофьорът и той също е умрял тук. Ще се погрижим за ранените и после ще ги разкараме някъде.

Може и да стане, мислеше си Оберон.

Няма да стане. Само ще ни даде време.

Касандър не вярваше на ушите си.

— Сериозно ли говориш?

— Какво друго ни остава?

— Да се бием — намеси се Лусиъс.

— Това няма да бъде конфликт на местно ниво, няма да е просто с Хенкел. Ще бъде замесена щатската полиция, може би дори ФБР и Бюрото за алкохола, тютюна и оръжията. Не можем да се изправим срещу всичките.

И може би е най-добре да не го правим. Трябваше да се махна, докато можех. Да взема Тамара и Шера... ако тя поиска.

Той погледна към Касандър и усети прилив на гняв заради предателството, което подозираше. После очите му се спряха на затворническата барака. Нещо не беше наред. Може би някоя от кучките се беше разболяла.

— Не се притеснявай за Хенкел — каза Касандър.

— Защо?

— Мъртъв е.

— Моля?

— Пратих Нестор да се справи с него.

— Не съм разпореждал акция срещу Хенкел.

— Знам. Аз го направих.

В този момент Лусиъс застана зад Оберон, вдигна пистолета си до тила му и натисна спусъка.

Касандър се отправи към затворническата барака, следван от Лусиъс. Жените трябваше да бъдат изведени оттам. Струваха твърде много, за да ги убият, но ако полицията ги откриеше, всички бяха загубени. Ще хвърлим вината върху мъртвите, беше казал Оберон. Точно това възнамеряваше да направи и Касандър. Оберон е заповядал да нападнат „Драйдънс Ин“ и Хенкел. Опитал се е да убие и Касандър, затова Лусиъс е бил принуден да се намеси. Имаха свидетели, които щяха да го потвърдят. Отрезът можеше да оцелее. Само трябваше да скрият жените.

И Мъртвия крал.

Лусиъс натисна дръжката на вратата. Беше отключено, а това не беше редно дори когато носеха храната. Той влезе вътре и видя Шера, паднала на една страна на пода, и Хана, просната по гръб в кухнята. Касандър го избута, за да стигне до Шера. Улови пулс, но съвсем слаб. Пръстите му се задържаха над пукнатия череп.

— Хана е мъртва — каза Лусиъс.

Шера не е, помисли си Касандър, но раната ѝ беше много тежка. Никой в Отреза не можеше да се справи с такава травма. Трябваше да я закарат в болница, а това щеше да повдигне още въпроси.

Парчето тухла лежеше до тялото ѝ. Касандър видя следите от кръв и коса по него. Извади една кърпичка от джоба си, взе го внимателно и прошепна на безжизнената Шера:

— Съжалявам.

Удари я два пъти, но тя не издаде и звук. Когато приключи, вече нямаше пулс.

Касандър остави камъка.

— Намери жените — каза той на Луисъс, — и ги доведи тук. Живи.

Пейдж се беше старала да поддържа, доколкото може, физическата си форма, но разходките в оградения двор най-много по час на ден между сексуалните насилвания, бременностите и трудните раждания не бяха добра подготовка за бягство.

Божичко, та аз се шегувам, помисли си тя. Бягам, по-точно препъвам се, за да си спася кожата. Бях изнасилвана, измъчвана и скоро ще родя трето дете, но се шегувам. А си мислех, че Гейл е луда.

Краката ѝ бяха слаби и едва си поемаше въздух, а тежестта в корема ѝ заплашваше да я свлече на колене. Хартията в обувките се беше разместила и ходилата ѝ се движеха вътре. Вече беше паднала два пъти и беше разкървала лошо дясното коляно и пищяла си. И двата пъти Гейл ѝ бе помогнала да се изправи. Тя се справяше по-добре, но бременността ѝ не беше толкова напреднала, а и беше прекарала само няколко месеца, не години, затворена като кокошка в клетка. Ала Пейдж забеляза и нещо друго: как момичето, което Гейл някога бе била, надигаше глава, сякаш досега бе спало в полудялата си обвивка, за да се предпази. Сега Гейл бе тази, която се грижеше за Пейдж и я насърчаваше да продължава и да не поглежда назад. Но колко уморена беше, Господи, и как само я боляха проклетите крака.

— Чакай — каза Пейдж.

Тя се спря, събу обувките на Хана и ги захвърли в гората. Щеше да пробва без тях. Нямаше да боли толкова... или поне така си мислеше, докато не тръгна отново и първите съчки и камъчета не прободоха нозете ѝ.

— Мамка му! — изруга тя, когато едно остро камъче поряза дясното ѝ стъпало и се заби в месото. Тя се спря, за да го извади, и се блъсна в гърба на Гейл.

— Какво става?

Пред тях стоеше малко чернокожо момче и ги гледаше изумено.

Пери Лътър сякаш се изпари. Както вървеше пред Одел, изведнъж изчезна, а на негово място се появиха две бели жени, и двете с издути коремни, въпреки че този на по-възрастната беше по-голям.

Одел знаеше как изглеждат бременните жени и беше доста сигурен, че тези са точно такива. Дали бяха от Отреза? Ако да, какво правеха тук и защо едната беше боса? Одел не искаше да си има неприятности с Отреза. Нямаше работа на тяхна територия. Беше последвал Пери, но сега Пери го нямаше, а не можеше да се каже, че беше оставил указания на Одел какво да прави, ако срещне две жени с бебета в коремите.

Тогава по-младата каза:

— Моля те, помогни ни!

И Одел Уотсън разбра защо Пери Лътър го е довел в Отреза.

Лусиъс и Мариус проследиха двете жени. Не беше трудно. Бяха оставили диря в гората, която и дете можеше да открие.

Заповедта на Касандър беше повече от ясна: не биваше да убиват жените, въпреки това, което бяха сторили с Хана и Шера — макар смъртта на Шера да не беше изцяло тяхна заслуга, не че Лусиъс би казал на някого какво е направил баща му. А и той бездруго не харесваше Шера. Знаеше, че баща му спи с нея, но не смяташе, че може да се има вяра на жена, която изневерява на съпруга си.

А трябваше ли да се има вяра на мъж, който спи с чужда жена? Лусиъс не беше сигурен. Сложни бяха чувствата му към баща му. Обичаше го, но в същото време беше наясно, че Мариус е фаворитът и потенциалният водач на Отреза. По законите на първородството обаче Лусиъс беше този, който трябваше да наследи властта от Касандър, при положение че Оберон вече беше мъртъв. Трябваше да го обсъдят, след като належащите проблеми бъдеха решени. Мариус може и да беше умен, но Лусиъс беше този, който винаги вършеше мръсната работа — той уби и погребва Килиан и Хъф, той пусна куршума на Пери Лътър, след като Бенедикт оплеска нещата с ножа. Мариус не би могъл да свърши нищо от това, дори Касандър да не се беше погрижил по-малкият му син да стои настрана от най-кървавите задачи. Е, да, Мариус драсна кибрита на Харпър Грифин, но едва когато последният се бе напил дотолкова, че да не може да се съпротивлява. Мариус не беше водач. Не му стискаше. И въпреки това Касандър го предпочиташе пред Лусиъс.

В по-мрачните си моменти Лусиъс се чудеше дали не го е прецакало собственото му семейство. Ако някой трябваше да обере пешкира, защо да не е безразсъдният голям син вместо предпазливия, не, хайде да наричаме нещата с истинските им имена — страхливия — по-малък.

Лусиъс се спря, за да може Мариус да го настигне. Само за това ставаше брат му: да гони жени и да убива пияници. Дали, когато настигнеха жените, Мариус щеше да му помогне да ги накажат? Защото да ги върнат живи, не означаваше невредими. Лусиъс винаги се беше питал какво би било да се възползва от Гейл със сила. В нея имаше нещо уязвимо, което предизвикваше най-низките му страсти. Можеше да се възползва и от Пейдж, просто за да ѝ даде урок, а докато я чукаше, щеше да ѝ разкрие, че именно той ще я убие, след като роди, и че ще се погрижи смъртта ѝ да настъпи бавно. Никаква милост за нея. Така би искала Хана.

— Виж тук — каза Мариус и посочи хрусталаците, в които бяха захвърлени две обувки.

Една от жените вървеше боса. Не че това имаше значение. Бяха по-бавни от тях, със или без обувки. Вече почти ги бяха настигнали.

— Идваме! — изкрещя Лусиъс. — Чувате ли? Идваме!

Той вдигна лице към бавно просветляващото небе и зави.

Одел водеше жените обратно към пътя. По-възрастната, която каза, че името ѝ е Пейдж — по-младата беше Гейл, — му разказа, че Отрезът ги е държал в плен, но са избягали, и момчето нямаше причина да се съмнява в това. Щеше да ги заведе къщи, майка му и баба му щяха да знаят какво да правят. Засега вниманието му бе фокусирано върху усилията да намери пътя. Още беше тъмно, въпреки че на изток просветляваше, но Одел имаше добро зрение, а тъй като Пери го беше довел по трудния, неотъпкан път, той успяваше да го разпознае по пречупените клони и стъпканата трева. Внимаваше обичайната пътека да стои отдясно, защото помнеше, че на идване беше отляво. Опита се да обясни на жените колко важно е да вървят точно по стъпките му, защото наоколо имаше капани, поставени от Отреза, но не беше сигурен дали го разбират. Те постоянно ускоряваха крачка и дори се опитаха да ходят наравно с него, при което той ги предупреди да не го правят. Беше им трудно. Нозете на Пейдж бяха

целите нарязани и въпреки че Одел не беше сигурен и се срамуваше да попита, струваше му се, че изпод роклята ѝ тече кръв.

Зад гърба им се чу мъжки глас, последван от вой.

— Трябва да побързаме! — каза Пейдж, а Одел видя как по лицето на Гейл преминава особено изражение. Беше като вълна по плажа, която заличава всички следи от хората — думи в пясъка, стъпки и замъци, — и оставя след себе си само празнота.

Тя пусна ръката на Пейдж и стъпи вдясно, но се подхлъзна на влажните листа и калта и пропадна няколко стъпки надолу. Опита се да се изкатери обратно, а Одел протегна ръка да ѝ помогне, но се чу щракване, Гейл изпищя от болка и изгуби равновесие. Одел зърна тънка сребриста нишка, увита около левия ѝ крак, точно над глезена. Гейл се опита да стане, но жицата, проблясваща между листата, се опъна, вързана за ствола на едно дърво.

Одел се обърна към Пейдж, но нея я нямаше, а в следващия миг една ръка запуши устата му и той също се озова във въздуха.

Първи я намери Лусиъс, следван от Мариус. Гейл седеше в купчина мокри листа и дращеше с нокти по жицата, увита около крака ѝ. Вдигна очи към него, без да спира да дере собствения си крак, да разкъсва кожата и плътта си. Лусиъс си помисли, че ако я остави така, може да се опита да прегризе крака си като вълк в капан.

Той извади ножа си и ѝ показа острието.

— Намери другата — нареди той на Мариус.

— Ами тази?

— Аз ще се погрижа за нея.

— Не бива да я нараняваш. Татко ни предупреди.

Татко ни предупреди. Майната му.

— Каза да не я убиваме — поправи го той. — Нищо не е споменавал за нараняване. Ти мисли за другата кучка. Хайде, върви. Не ми трябва публика за това, което смятам да направя.

Одел спря да се бори. Ръката, запушила устата му, беше черна, както и лицето до неговото, а гласът в ухото му казваше да мълчи и че те са на негова страна. Само дето Одел нямаше страна или поне не знаеше да има такава. А и кои бяха „те“? Видя още двама мъже, и двамата въоръжени, които се криеха зад дърветата, и трети, проснат на земята, с вързани зад гърба ръце, с парцал върху устата и парче бодлива тел около врата. Останалата част от бодливата тел беше намотана около нещо като дръжката на метла, превърната в инструмент за контрол — по подобен начин някои жестоки хора биха карали мечка да изпълнява номера. Одел не виждаше добре лицето на човека, но му изглеждаше познат. В едно беше сигурен: този мъж беше от Отреза.

На едно възвишение се появи друг човек, също от Отреза. В дясната си ръка държеше пушка. Вървеше предпазливо по пътеката, като гледаше внимателно в краката си, към гората, дори към клоните над главата си, като че ли това, което търсеше, можеше да се крие там като прилеп или птица.

— Покажи се — каза Мариус. — Колкото по-дълго се криеш, толкова по-зле за теб.

Той се спря, забелязал някаква следа на земята. Приклекна и допря пръсти в прясната кръв. После ги вдигна пред лицето си и я размаза с палец. Беше още топла.

Когато отново погледна нагоре, на пътеката пред него стоеше непознат мъж. Беше дребен и небръснат, с плетена шапка срещу студа. И той, като Мариус, държеше оръжие в ръка.

— Тихо — каза той, — и остави пушката на земята.

Някой по-опитен стрелец от Мариус би се подчинил с ясното съзнание, че е безполезно да се опитва да вдигне оръжие срещу човек, който вече е насочил дулото си към него. Може би дори би съобразил, че е най-добре въобще да не мърда.

Мариус обаче се паникьоса. Опита се да се изправи. Дори не беше сигурен, че възнамерява да използва пушката си. Никога не беше стрелял по човек. Нямахше и да го направи, защото Ейнджъл го уби в мига, в който коленете му се отлепиха от земята.

Лусиъс се беше надвесил над Гейл с разкопчан колан, когато изстрелът проехтя.

— Какво, по дяволите...?

Той бързо се закопча и отстъпи назад. Повика брат си, но не получи отговор. Може би Пейдж се беше опитала да му се изплъзне и той беше стрелял, за да я уплаши. Дано не я е ранил така, че да навреди на бебето, помисли си той. Това дете беше чисто злато.

По средата на склона към пътеката Лусиъс видя чифт маратонки. Едната беше кървава. Погледът му се плъзна нагоре по прилежно изгладените панталони, чистата риза и накрая — към спокойното, усмихнато лице на Пери Лътър.

— Казах ти, че ще се срещнем отново — каза Пери, само че от устата му излезе по-дълбок, басов глас.

Пери изчезна, а на негово място се появи черен мъж с бръсната глава и сребриста брадичка: насмешливият, опасен образ от бара в Портланд. Същият, който според оцелелите от „Драйдънс Ин“ беше убил трима от Отреза за същия брой минути.

Лусиъс пусна оръжието и вдигна ръце.

— Предавам се.

— Не ми пука — отвърна Луис и го прати да прави компания на брат си в пламъците на отвъдното.

Междувременно Хенкел беше зает с пламъците на този свят, и по-конкретно, с тези в едното крило на мотела, от което вече бяха останали само овъглени греди и пепел. Два противопожарни автомобила се бореха огънят да не се разпространи в другите части на сградата. Помагаше им лекият източен вятър, който отвяваше искрите и пламъците далеч от комплекса, към един неизползваем терен, където някога се бе намирал бар „Уитни“, прочут с нетолерантността си към посетители извън бялата раса. Местният рай на расовата сегрегация бе загинал през 1997 г., когато членовете на една афроамериканска банда на име „Л8“ се бяха отклонили от маршрута си — транспортираха две хиляди плика с хероин от Питсбър до Уиъртън с два автобуса — и бяха направили бара на трески с импровизиран взрив с амониева селитра.

Мортън Драйдън твърдеше, че не знае какво е станало през нощта, в която в мотела му се е разразила въоръжена схватка, последвана от опожаряването на една четвърт от стаите му, докато той и колегата му удобно са отсъствали от полесражението. Хенкел не се интересуваше особено какво знае или не знае Драйдън и само съжеляваше, че вятърът отклонява огъня, вместо да изгори цялото вмирисано свърталище. Хенкел знаеше, че Чарли Паркър е бил тук, а свидетели потвърдиха, че е напуснал мястото с още двама или трима мъже, за да проследят един от автомобилите на нападателите. Другите им два автомобила бяха изоставени на паркинга, но преднамерено запалени, за да затруднят разпознаването.

На Хенкел обаче не му трябваха документи и регистрационни номера, за да разбере, че това е работа на Отреза, който бе решил да се разправи с Паркър, само че неуспешно, точно както бяха пратили Нестор да го убие — още нещо, което не им се получи. Айрин Колтър беше затворена в една килия в шерифската служба под охраната на двама въоръжени помощник-шерифи. След арестуването ѝ бе проговорила само за да поиска полагащия ѝ се телефонен разговор и да се свърже с адвокат на име Даниъл Старчър в Чарлстън, за когото беше известно, че има връзки с Отреза.

Известна от Хенкел, щатската полиция вече беше на път, съпроводена от най-малко един брониран джип „Хъмви“ и MRAP-а^[1] на окръг Макдауъл. Последният беше закупен по Програма 1033 на

Департамента за отбрана, което всъщност бе трик на правителството да продаде част от бронираната си техника, след като Афганистан и Ирак бяха спасени със смяна на режима и демократизация. Хенкел смяташе, че закупуването на бронирания автомобил е най-тъпото нещо, за което е чувал, като се имаше предвид, че шансовете някой в окръга да употреби мини за разрешаването на какъвто и да било спор, са близки до нулата. Сега обаче нямаше да влезе в Отреза, без цялата защита и огнева мощ, които можеше да си осигури, и сдобиването с MRAP започваше да му се струва доста добра сделка.

Мобилният му телефон иззвъня. Беше непознат номер.

— Хенкел — каза той.

— Паркър е.

Хенкел отдръпна апарата от ухото си и го обърна към огъня тъкмо навреме, за да се чуе грохотът от срутването на три стаи.

— Чу ли това? Това е звукът от горяща сграда. Къде си, по дяволите? Да знаеш, че си арестуван.

— В дома на Тиона Уотсън съм — отвърна Паркър. — Тя каза, че знаеш къде живее. Тук има две бременни жени, които са били държани в плен и многократно изнасилвани от Отреза.

[1] Mine Resistant Ambush Protected (англ.) — мино- и засадоустойчив военен автомобил. — Б.пр. ↑

Касандър беше чул изстрелите. Бяха слаби, но вещаеха зло. Беше предупредил синовете си да не нараняват жените. Ако стреляха те, то не беше по бегълките. Изпрати двама мъже на разузнаване. Върнаха се, щом откриха телата. Касандър не проля нито сълза. Нямаше време. Щеше да плаче по-късно, ако оцелееше.

По негова заповед Отрезът започна да се готви за битка. Мъжете и жените се екипираха с пушки и полуавтоматични оръжия. Изкараха на пътищата автомобили, натоварени с чували с цимент и торове — каквото и да, само и само да увеличат масата им. После спукаха гумите им и повредиха двигателите. След като блокират пътищата, повечето жители трябваше да се съберат в Квадрата, откъдето Отрезът щеше да се отбранява.

Те обаче не бяха много: едва около трийсетина възрастни. Отрезът оцеляваше благодарение на репутацията си и живееше на гърба на стара слава. Може би Оберон беше прав и времето му вече изтичаше. Ако беше така, нямаше да гние бавно и протяжно, а да лумне и изгори. И Мъртвия крал щеше да бъде част от това.

Отрезът бе крил Мъртвия крал само два пъти в историята си заради непосредствена заплаха. За тази цел в гората бяха построили специално укритие, но Касандър не възнамеряваше да го използва. Заля с бензин в и около бункера и възнамеряваше да се позиционира там. Щом настъпеше краят, щеше да се залости вътре, да драсне клечката и да загине заедно с Мъртвия крал.

Никълъс, един от синовете на Мика Моркамб, се приближи до него тъкмо когато Касандър изхвърляше последната туба от бензин в гората. Изглеждаше уплашен. Имаше защо: повечето жители на Отреза нямаше да преживеят настъпващата буря.

— Какво има? — попита Касандър.

— Холбъртови са избягали. Лън също.

— Как така?

— Автомобилите им ги няма. Заминали са.

Семейство Холбърт имаше трима синове, най-младият от които беше на седемнайсет. Семейство Лън имаха двама, двайсетина и нещо годишни. Силите на Касандър бяха намалели с почти една трета само с един удар.

— Кой знае за това?

— Засега само аз и Деймън.

Деймън беше по-малкият брат на Никълъс.

Касандър го стисна за дясното рамо.

— Дръж тази информация за себе си, ясно?

— Да.

Никълъс беше праметнал AR-15 през рамо. Беше дребен за възрастта си и пушката изглеждаше прекадено голяма за него.

— Знаеш ли как да използваш това? — попита Касандър.

— Татко ме научи.

— Добре. Когато дойдат, няма да подбират по кого да стрелят. Видях какво направиха в Уейко. Жени, деца — всички загинаха. На властите им е все едно. Трябва да ги удържим колкото можем по-дълго, да ги накараме да преговарят с нас. Не можем да ги оставим просто да нахлуят тук, нали?

— Да.

— Ти си добро момче. Върви сега при баща си и брат си.

Никълъс се отдалечи, а пушката подскочаше на гърба му.

Касандър чу името си и се обърна. Наблизо нямаше никого. Ослуша се и отново го чу.

Този път разбра.

Той се върна в бункера и се изправи пред Мъртвия крал.

Вече в дома на Уотсън, Хенкел и Роб Чанър изслушаха Пейдж, която им разказа основните моменти от историята на двете жени. Шерифът нямаше време да чуе всичко, а и нямаше нужда. Вече искаше да убие някого.

Паркър стоеше облегнат на стената на дневната. Срещу него седяха двама мъже, които той представи като Ейнджъл и Луис. Като видя Ейнджъл, на Хенкел му се прииска да скрие портфейла си. Луис обаче го уплаши до смърт. Двамата били принудени да убият двама души от Отреза, за да измъкнат жените, и Пейдж го потвърди, като

уточни, че въпросните мъже били Лусиъс и Мариус, синовете на Касандър. Версията им можеше и да е вярна. Хенкел я добави към списъка от неща, за които не му пукаше в момента. Въпросният списък нарастваше с шеметна скорост.

Бенедикт, синът на Закари Боуман, беше вързан с бодлива тел за дървената порта на Уотсънови, а отзад на врата му още имаше парче от дръжка за метла. Паркър го беше използвал, за да влязат в Отреза, разчитайки, че инстинктът на Бенедикт за самосъхранение ще им помогне да избегнат всички клопки. Когато Хенкел свали превръзката от устата му, той не каза почти нищо, освен нечленоразделни приказки за отвличания и убийства, така че Хенкел просто я запуши отново.

— И сега какво? — попита Паркър.

Хенкел го осведоми за пристигането на допълнителна огнева мощ в лицето на полицията и бронираните автомобили. Щеше да повика и националната гвардия, ако смяташе, че ще помогнат. Адски му беше писнало и кръвта му бе кипнала: единственият мотел в града гореше, повечето хора, с които стоеше в една стая, бяха участвали в престрелка на негова територия, Отрезът изнасилваше жени и правеше бог знае какво с така получените бебета, а собствената му приятелка току-що се бе опитала да го убие. Не виждаше как може да стане по-зле. Паркър намери начин.

— Какво ще направят в Отреза, когато видят всичкото това въоръжение?

— Ще се бият — отвърна Хенкел.

— Там има жени и деца.

— Някои от тях също ще се бият.

— Ще настане кървава баня.

Не това искаше да чуе Хенкел, но знаеше, че Паркър има право. Толкова много искаше да се разправи с Отреза веднъж завинаги, че не беше обмислил всички последствия.

— Каква е алтернативата? — попита той.

— Задръж полицията и бронираните автомобили, а ние ще се върнем в Отреза. Може да се разберем с Оберон. Той няма да иска да види как хората му измират.

— Той и хората му са изправени пред федерални обвинения в отвличане — възрази Хенкел, — а ако намерим доказателства и за друго, може и глави да падат.

— Не и в този щат.

Западна Вирджиния беше отменила смъртното наказание през 1965 г., а последните федерални процеси през 2007 г. бяха довели до замяна на смъртното наказание съответно с доживотен затвор без право на помилване или трийсет и пет години. С добри адвокати всеки от Отреза, обвинен в най-тежко престъпление, почти със сигурност щеше да избегне смъртоносната инжекция. Това беше инструмент за пазарлък.

— Може би си прав — съгласи се Хенкел. — Има само един проблем: кой знае дали Оберон още е шефът там? Той може да е кучи син, но го е грижа за тези семейства. Дори да е отговорен за нападенията срещу двама ни, вече щеше да знае, че най-добрата му възможност са преговорите. Щеше сам да ни потърси. Такъв е стилът му.

— Ако Оберон не държи юздите, кой тогава?

Хенкел въздъхна.

— Касандър Хоб. А вие с приятелчетата ти току-що убихте синовете му.

Около Квадрата се вдигаха барикади от паднали дървета, тежка покъщнина, чували с пясък. Повечето жени, по-възрастните мъже и всички малки деца бяха събрани в затвора, в който доскоро бяха живели Пейдж и Гейл. Не бяха въоръжени и бяха инструктирани, в случай че Отрезът падне, да се предадат на властите. Нямаше и следа от Касандър, но Касия и Яна, две от по-младите жени с малки бебета, бяха отишли в бункера да го молят да премисли и да изпрати някого да преговаря с властите, преди да влязат в Отреза. Двама от верните лакеи на Касандър обаче, Коли и Логмар, ги спряха, защото Касандър търсел съвет.

Те го почакаха, но той така и не се появи.

Хенкел прозвъни няколко телефона. Първите полицейски части вече бяха пристигнали в шерифската служба, а се чакаха и още. Според Луси двама агент от ФБР също звънели и много държали да говорят с шерифа. Изглеждали особено загрижени заради Паркър, което не учудваше Хенкел, макар да не беше сигурен как са разбрали, че се намира в Пласи. Шерифът съзнаваше, че много скоро всичко ще излезе извън неговия контрол. Ако и когато ФБР се намесеше официално, щяха да пратят професионални преговарящи, но Хенкел знаеше, че местните познания за Отреза ще бъдат от най-голяма полза. Не искаше да се стига до касапница: искаше да се предадат. И се надяваше все още Оберон да е този, с когото ще разговаря по въпроса.

— Ще се опитаме да преговаряме — каза той на Паркър, — но може би ще е по-добре, ако ти и приятелите ти останете тук.

— Аз дойдох да намеря Джеръм Бърнел — отвърна Паркър.

Пейдж Дънбстан му беше казала, че е видяла как една нощ неотдавна са довели мъж с покрита глава, а синът на Тиона Уотсън го потвърди. Възможно бе там някъде Бърнел все още да е жив.

Хенкел се обърна към Чанър. Ако всичко това не минеше добре, Чанър можеше да се озове на шерифския стол по-скоро, отколкото

очакваше.

— Аз предпочитам да влезем с пет оръжия, отколкото с две — каза Чанър. — А и колкото по-малко униформи вижда Отрезът, толкова по-добре.

Значи, беше решено.

— Имам проблеми със сърцето — каза Хенкел.

— Знам.

— Това няма да му се отрази добре.

— Вероятно.

Хенкел стана. Не се чувстваше добре. А това, което предстоеше да направи сега, нямаше да го накара да се почувства по-добре. Обърна се към тримата пришълци.

— Назначавам теб и приятелите ти за помощник-шерифи. От този момент насетне сте подчинени на заповедите на шерифа на окръг Пласи, с цялата власт и защита на длъжността, но ако натиснете само веднъж спусъка без достатъчна причина, по дяволите, лично ще ви убия. Някакви въпроси?

Само Ейнджъл вдигна ръка.

— Назначението върви ли с ключ от тоалетната?

Влязоха в Отреза с два автомобила: Хенкел и Паркър — в шерифския пикап, водени неохотно от Бенедикт. Чанър, Ейнджъл и Луис бяха в колата под наем, която ги следваше отблизо. След около половин километър се натъкнаха на първата блокада. Беше проста, но ефективна. На средата на пътя лежеше, обърнат по таван, стар буик със спукани гуми, използван вероятно за резервни части, а от двете му страни се възправяха гъсти редици от дървета.

— Можем да го избутаме настрани — предложи Паркър. — Ще го завъртим с пикала и ще го заобиколим.

Хенкел огледа дърветата. През тях се виждаше къща. Изглеждаше спокойна.

— Това е домът на Тинсли, нали? — попита той Бенедикт.

— Да.

Аким Тинсли имаше две деца — момче и момиче. Момчето беше на около двацет, момичето — с една година по-малко. Аким беше свестен тип, доколкото можеше да се каже за някого от Отреза, но жена му, Приска, си беше чешит.

Хенкел включи високоговорителя на пикала и каза на Бенедикт да повика Аким, като изрично му нареди какво да каже. Поднесе рупора към устата му и кимна.

— Аким! Аз съм Бенедикт. Шерифът иска само да поговори с Оберон. Той смята, че може да се намери мирен изход от тази каша.

Десетина секунди никой не отговори, после измежду дърветата се донесе мъжки глас. Звучеше млад.

— Оберон е мъртъв.

— Този не е от семейство Тинсли — каза Бенедикт.

— Тогава кой... — понечи да попита Хенкел, но пикапът беше засипан от дъжд от куршуми, свистящи откъм къщата и гората.

Предното стъкло се пръсна, Хенкел и Паркър залегнаха. Чуха изстрели зад гърба си: Чанър и другите двама отвърщаха на огъня. Бенедикт не помръдваше. Един куршум го беше уцелил в гърдите, друг — в брадичката. Тялото му се катурна настрани, когато Паркър и Хенкел отвориха вратите и изпъзяха на земята, за да се скрият зад буика. Пушката на Чанър прогърмя два пъти и от храстите вляво се чу вик. Стрелбата замря.

Чанър и Хенкел внимателно се приближиха. На парче гола земя лежеше момче на не повече от шестнайсет-седемнайсет години, с дупка в торса и пушка до себе си. Мигаше учестено, мъчейки се да се фокусира върху небето над себе си. Хенкел си помисли, че Паркър беше прав: влезеха ли със сила в Отреза, рискуваха да изцапат ръцете си с кръвта на деца, ако ще и това да бяха деца с пушки в ръцете. Не биваше да се стига дотам.

— О, по дяволите — каза Чанър. — Това е най-малкото момче на Парсънс, Никон.

Парсънсови бяха толкова близки с Хоб от поколения насам, че на практика бяха едно семейство.

— Парсънс има още двама сина и... — подзе Хенкел, но в този миг се случиха две неща.

Момчето на Парсънс спря да мига, защото животът си отиде от него, а във въздуха хвъркна парче от скалпа на Роб Чанър, последвано от облак от кръв и кости и повторното изпукване на пушката, която го беше убила. Той се свлече на една страна, а Хенкел падна до него. Тялото на помощник-шерифа пое и втория куршум и спаси живота на Хенкел. Този път ответната канонада от страна на Паркър, Ейнджъл и

Луис беше насочена към единия прозорец на къщата, и щом спря, настъпи тишина.

Хенкел се измъкна иззад трупа на Чанър и пропълзя между дърветата.

— Моля ви — извика женски глас от къщата, — спрете стрелбата.

Хенкел позна Приска Тинсли. Погледна мъртвия Чанър и се опита да успокои гласа си.

— Приска, тук е Ед Хенкел. Стана отвратителна касапница. Не искам да продължава.

— Аким е ранен — отвърна Приска. — Уцелиха го в престрелката. Не мога да го помръдна.

— Само двамата ли сте?

— Язон Парсънс също е тук, но е мъртъв. Децата са горе в Квадрата. Останахме само двамата с Аким.

— Тогава излез с вдигнати ръце, а ние ще се погрижим за него.

Вратата на къщата се отвори и оттам излезе слабичка петдесетинагодишна жена. Жълтата ѝ блуза и сините джинси бяха изплескани с кръв. Паркър и останалите я държаха на мушка, а Хенкел се приближи с вдигнато оръжие.

— Легни на земята, Приска — каза той.

Жената падна, олюлявайки се, на колене, и се подпря на ръце, преди да легне върху пръстта. Хенкел я претърси, но не откри нищо. Паркър отиде при него и заедно продължиха към къщата. Паркър рискува да надникне вътре. До надупчената стена се бе свлякъл мъж с дълга бяла коса, който изглеждаше с десетки години по-възрастен от жената отвън, а под тялото му се събираше локва кръв. Очите му бяха отворени, но каквото и да виждаха, не беше в този свят. До тялото му лежеше пушка.

Паркър влезе пръв и заедно с Хенкел претърсиха едноетажната къща. Намериха още едно тяло и веднага забелязаха приликата с момчето отвън. Този младеж беше уцелен два пъти в горната част на торса. Изглеждаше с година-две по-голям от брат си. Той също държеше пушка в ръцете си. Чанър беше убит от един от двамата.

— Дотук с преговорите — каза Хенкел.

— Да поговорим с жената.

Излязоха отново навън. Приска Тинсли още лежеше на земята, а Ейнджъл и Луис стояха до нея.

— Трябва да повикаме помощ за Аким — повтаряше тя неспирно.

Хенкел коленичи до нея — жената, която бе участвала в убийството на помощника му, и ѝ каза колкото можеше по-внимателно, предвид че тялото на Чанър още лежеше до тях:

— Вече никой не може да му помогне, Приска. Но ти можеш да ни помогнеш да спасим останалите.

Хенкел нямаше желание да навлизат по-навътре в Отреза без подкрепление. Смъртта на Чанър беше наклонила везните срещу обитателите на тази територия и той едва се съдържаше да не си измие ръцете и да остави събитията да следват естествения си ход. В същото време обаче не желаше името му да се свързва с нов Уейко. Радиостанцията в пикапа беше уцелена от куршум и той се обади по мобилния си телефон.

За съжаление, всички съмнения как трябва да се подходи към Отреза бяха разпръснати от свидетелските показания на Пейдж и Гейл пред полицията и двамата агенти от ФБР, които току-що бяха пристигнали там. Освен това семействата на Холбърт и Лън се бяха предали доброволно на властите с искане за закрила от Касандър Хоб и хората покрай него. Към момента полицейските части бяха готови да настъпят в Отреза от север, изток и запад.

Докато Хенкел се опитваше да чуе какво му говорят отсреща, Паркър чу грохот от юг и след секунди пред очите им се появи бронираният MRAP, следван от един джип и една патрулна кола на щатската полиция, които скоро се натъкнаха на преобърнатия буик, пикапа на Хенкел, чийто капак беше станал на решето и от дупките свистеше пара, и една относително здрава кола под наем.

— Е — рече Луис, като огледа внушителната бронирана машина и си помисли, че положението винаги може и да е по-лошо, — сега поне можем да разкараме буика.

* * *

Хенкел прецени, че най-отпред ще се движи бронираната машина със специалния отряд, защото се надяваше противникът да се огъне, щом я види. Важното беше да стигнат до Квадрата, където чакаха Касандър и ядрото на Отреза, преди останалите части на полицията. Ако Хенкел успееше да се разбере с Касандър, може би

щяха да избегнат излишно кръвопролитие, въпреки че вече се чуваха престрелки от други части на Отреза. А си оставаше и проблемът със самия Касандър.

Приска Тинсли потвърди това, което бе извикал гласът от къщата: Оберон беше мъртъв, убит от сина на Касандър, Лусиъс, почти със сигурност по заповед на баща си. Приска не знаеше дали Касандър е наредил убийството на Хенкел, но изглеждаше много вероятно. По предплатените телефони и късовълновите радиостанции, с които се общуваше в Отреза, се бе разпространила и мълвата, че синовете на Касандър са мъртви. Хенкел силно се съмняваше, че първият приоритет на Касандър ще бъде проявата на здрав разум.

Полицаяте избутаха пикапа на шерифа от пътя, след като Хенкел изрази разбираемата неохота да го досъсипят с бронираната машина — решение, за което бе двойно по-благодарен, след като видя какво се случи с буика. Натовариха Приска Тинсли на задната седалка на един от полицейските автомобили — надяваха се да успее да вразуми следващите бранители на пътищата към Отреза, но на практика се натъкнаха само на още една блокада от дървени трупи и чували с пясък и след няколко вели изстрела по бронираната машина, защитниците се съгласиха да оставят оръжието и се предадоха. Двама от тях бяха тийнейджъри, а третият — двайсетинагодишно момиче, и всички изглеждаха признателни за арестуването си. Не бързаха да умират. Никой от тях обаче не знаеше какво се случва в Квадрата, освен приблизителния брой на силите там: не повече от двайсетина мъже и жени, като най-възрастните и децата бяха прибрани в затвора заради собствената им сигурност. Хенкел посочи мястото на бившия затвор на картата, която беше дал на Паркър, и изпрати двама полицаи там, за да поддържат спокойствието на хората вътре и да предотвратят неволното му подпалване от другите полицейски сили, навлизащи в Отреза. Въпреки че със специалния отряд в бронираната машина имаше лейтенант от щатската полиция, той беше достатъчно разумен, за да остави ръководството на Хенкел. И той, също като шерифа, нямаше желание да цапа ръцете си с кръвта на жени и деца.

Квадратът вече се виждаше, когато проехтяха първите изстрели. Идваха от сградите пред тях и от укрытия вляво и вдясно. Паркър видя как един полицаи пада, уцелен в крака, а после всички потънаха във водовъртежа от кръв, пушек и шум.

И смърт.

По-късно всичко това щеше да се върне в съзнанието на Паркър като фрагменти, парчета от огромна диорама, която някак си се беше пръснала в паметта му: отварянето на бронираната машина, слизането на специалния отряд, неравномерната стрелба от Отреза, тежкия, дисциплиниран огън, който ѝ отвърщаше, пръсването на стъкла, нечий вик за помощ, мъжът на средна възраст, облечен в камуфлаж, който се показва от храстите с пушка, подпряна на рамото си, само за да бъде разкъсан на две от автоматичен откос, стрелецът от бронираната машина, който откри огън по една от къщите в Квадрата с 50-калибровия си снайпер, издължените му куршуми, които пробиваха стените и хората, които се озоваваха на пътя им; бавното настъпление на MRAP-а и свличането на земята отдясно, защото пътят нарочно беше построен със слаби банкети, за да забави хода на такива като него. Машината се преобърна настрани, снайперистът излетя нагоре, блъсна се в едно дърво, падна в основата на дънера му и повече не помръдна.

По това време Паркър вече беше близо до Квадрата, следван по петите от Ейнджъл и Луис. Полицаяте обстрелваха къщите от двете му страни, докато Хенкел не заповяда по високоговорителя на оцелелия автомобил всички да прекратят огъня. Последното, което искаше, бе да разчистват къщите една по една. До момента имаше двама ранени полицаи, а Чанър беше мъртъв. Жертвите от Отреза бяха повече, но само един от защитниците на покрайнините на Квадрата беше добавен към списъка с мъртъвци. Още трима бяха ранени, а някои от другите вече оставяха оръжието си и вдигаха ръце. Подобно на уличен сблъсък, конфликтът в Отреза като че ли припламна бързо, но без твърде голяма решителност или отчаяние, за да продължи повече. Повечето от тези хора не бяха убийци. Вероятно дори не се възприемаха като нарушители на закона.

Прикриван от двете страни от Ейнджъл и Луис, Паркър продължи напред по източната граница на Квадрата, придържайки се към гората, без да открива огън. Приска Тинсли им беше разкрила важен детайл преди разгара на стълкновението: Касандър се намираше в бункера. Това беше тяхното светилище, сърцето на Отреза, въпреки че жената отрече някога да е стъпвала вътре. Когато Паркър спомена за Мъртвия крал, тя само отмести поглед и замълча. Каквото и да се

криеше в сърцевината на съществуването на Отреза, каквото и да представляваше Мъртвия крал, то беше в тази сграда.

Заобиколиха Квадрата и навлязоха сред дърветата на север, докато пред очите им не се откри бункерът. Спряха удивени. Постройката напомняше на къщичка от детска приказка, на замък на чудовище, ниска и тъмна, с пробили през стените клони и тънка корона на покрива. Цялото нещо приличаше на глава с торс и ръце, сякаш всеки миг можеше да стане от земята и да изчезне в гората. Изложени на капризите на времето, строителният материал и дървото се бяха слели през годините и сега не можеха да се отличат едно от друго.

В основата на бункера имаше отворена врата, но преди да успеят се приближат до нея, проехтя пушечен изстрел, който откъсна клонки и листа над главата на Луис. Следващият вдигна пръст в краката на Ейнджъл.

— Видях единия — каза Луис.

Той се прицели в кафявата фигура, движеща се на запад от укреплението, и стреля три пъти. Човекът падна. Луис искаше да бъде сигурен, че го е повалил, преди да продължи снишен към него. Пушката произведе още един изстрел, но напосоки, като че ли човекът вече нямаше сили да вдигне оръжието си от земята. Луис описа дъга и го приближи в гръб, но мъжът вече беше мъртъв.

Ейнджъл и Паркър съсредоточиха огъня си върху втория стрелец. Той се движеше под прикритието на шубраците, за да стреля всеки път от ново място. Свалил вече своята мишена, Луис продължи към бункера, а Ейнджъл държеше другия противник ниско, като постоянно стреляше от лявата и дясната му страна, за да може Паркър да притича до бункера.

Отвъд Квадрата се донесе трещенето на продължителен огън, последвано от взрив, вероятно на граната. Паркър чуваше ръмженето на двигатели, виковете на хора и отново простичките думи на Хенкел, с които настояваше за прекратяване на стрелбата, заповядваше на защитниците на Отреза да се предадат и ги уверяваше, че няма да пострадат. Видя как Ейнджъл се скри зад едно дърво и предпазливо продължи напред, докато другите двама се промъкваха към живия стрелец.

— Касандър Хоб? — извика Паркър. — Всичко свърши.

Спря се на разстояние от вратата, въпреки че не беше сигурен колко може да разчита на защитата на старото дърво, ако някой отвътре решише да стреля. От друга страна, то бе оцеляло толкова дълго, а гредите зад него изглеждаха твърди като камък. Дали Хоб наистина беше вътре? Може би лежеше мъртъв на пода или се криеше от Ейджъл и Луис в гората.

Отговор не последва и Паркър рискува да откrexне още малко вратата. Закача да чуе изстрели, но всичко си остана тъмно и тихо.

Той пристъпи вътре и се озова във владението на Мъртвия крал.

Отвътре бункерът бе осветен само от слънчевите лъчи, които пронизваха прозорците като копия. По стените бяха закачени стари знамена и флагове, някои от които приличаха повече на парцали с едва загатнати цветове. Паркър разпозна един кралски флаг — може би испански, съдейки по червените и златните цветове; в единия ъгъл имаше колониален флаг с британските цветове и типичните избледнели райета; видя и отличителното червено-бяло знаме на Девети кавалерийски полк — знаменитите чернокожи бойци, кръстени „Бизоните“ от местните индианци. До тях висяха флагове на Съюза от XIX век, единият само с двайсет звезди, и няколко на Конфедерацията, повечето мърляви и прокъсани. Въпреки странния вид на бункера и очевидната му старост, въздухът вътре беше много сух, което обясняваше как знамената не са прогнили съвсем. Имаше малко декорации и много повече бойни трофеи — реликви от хора, които някога бяха разгневили Отреза и не бяха доживели да се разкаят за стълкновението си с него.

Паркър надуши бензин. Докосна стените и усети влага по пръстите си. Явно се бяха подготвили да опожарят бункера заради атаката срещу Отреза, макар да не знаеше защо още не са го направили. Може би го отлагаха с надеждата да спасят духовния си дом.

Подът, направен от дърво и камъни, беше покрит със свежа слама, но Паркър почти не поглеждаше към него. Вниманието му беше приковано от две фантазмагорични гледки. Първата беше огромното дърво, което сякаш се беше родило тук, за да извиси масивния си ствол като колона, а клоните си — като греди, които да подпират покрива. Удивителен жив организъм, който ярко контрастираше с безжизнения предмет в основата си.

Мъртвия крал беше положен на трон, издялан от масивен блок черно дърво. Самият трон стоеше на пиедестал от няколко дървени стъпала, така че съществото да гледа на посетителите си отвисоко. Раменете и горната част на ръцете му бяха покрити с плащ от тъмни

кожи, а на пръстите му блестяха златни пръстени. Седеше с идеално изпънат гръб, стиснало дръжките на трона с костеливите си пръсти и здраво стъпило с нозе в основата му. Ребрата му под плаща бяха здрави, кръстните му прешлени — прави и неувредени, кухините на таза — чисти, без прах и насекоми.

Ала това, което спираше дъха, бе черепът. Имаше кехлибарен цвят, въпреки че долната челюст беше малко по-светла и по-запазена от останалата част. Всичките му зъби бяха непокътнати, но носната кост беше счупена на едно място, разширявайки пукнатината в средата на черепа. Паркър се взря в очните кухини и Мъртвия крал отвърна на погледа му: пратеник от свят, в който всички ще идат рано или късно. Върху челото му стоеше златен венец, украсен с кости от пръсти, сочещи към небето.

Паркър се приближи и въпреки оскъдната светлина видя, че костите на Мъртвия крал не си съответстват съвсем: някои бяха по-дребни и жълтеникави от другите, десният пищял беше значително покъс от левия, зъбите бяха неравни и нацърбени, а резци и кътници се редуваха с кучешки. Забеляза жиците, които държаха костите на място, и следите от внимателната работа по реставрацията и свързването им, и разбра.

Мъртвия крал не беше един, а много: същество, съставено от жертвите на Отреза, всяка от които беше допринесла за създаването и силата му. Паркър се почуди дали и Джеръм Бърнел е сред тях; всъщност беше сигурен, че е така. Само мозъчният череп и лицевите кости, без долната челюст, бяха взети от едно място и изглеждаха по-стари от другите. Това беше началото, първата жертва. Ако Мъртвия крал имаше самоличност, различна от останките, които го съставляваха, тя беше там, но каквото и име да бе носила, то отдавна беше забравено.

В пода близо до трона беше забит метален кол, от който висяха два комплекта окови. Паркър пробва механизмите им и установи, че са добре смазани. Отново се сети за Бърнел и за всички нещастници, които бяха прекарали последните си дни и часове в компанията на Мъртвия крал.

В бункера изглеждаше пусто. Паркър очакваше да почувства осезаемото присъствие на злото, но не усети нищо — нищо, освен налудната човешка низост, тласнала Отреза към създаването на един

бог от костите на жертвите си. Мъртвия крал съществуваше, защото Отрезът го желаше, но Паркър не беше длъжен да вярва в него. Той се извърна от отвратителния скелет. Не искаше повече да го гледа.

Ейнджъл и Луис стояха на вратата и се взираха в кухия бог на трона. Зад гърба им се приближи Хенкел и тримата мълчаливо загледаха разложеното величие.

— Какво е това? — попита накрая Хенкел.

— Доказателство — отвърна Паркър.

— За какво?

— За поколения убийства. Намерихте ли Хоб?

— Още не.

— Когато го откриете, това нещо ще го завлече на дъното.

— Тук смърди на бензин. По-добре не драскайте кибрит.

Луис пристъпи надясно, за да огледа по-добре Мъртвия крал, но се спря.

— Мамка му.

Паркър проследи погледа му. В краката на Луис, върху купчинка пръст, лежеше захвърлена кутия от цигари, наглед още пълна.

— Вън — каза Паркър. — Веднага!

Нямаше нужда да повтаря, не и с тази миризма на бензин, която беше изпълнила ноздрите им. Престрелката в Отреза беше спряла и от Квадрата се чуваха приглушени гласове. По склона към тях се движеха трима щатски полицаи.

— Назад — извика Хенкел, — тук може да имаме проблем.

Откъм бункера се чу съскащ звук, последван от тих пукот, като че ли някой бе запалил печка на дърва. Думата „може“ явно беше излишна. Възпламеняващото устройство запали бензина и вътрешността на постройката лумна. Макар и далеч, Паркър усети горещата ударна вълна, а вратата се затвори с трясък, като че ли огънят сам беше решил, че изпепеляването на Мъртвия крал трябва да остане скрито от очите. Стените запушиха, преди да се появят първите огнени езици, и накрая всичко пламна ведно — и бункерът, и дървото в него. Тези, които можеха, се събраха, за да гледат как огънят се издига все по-високо и как стените и покривът рухват. Дъбът приличаше на огромна пламтяща ръка, а сред огнения ад видяха една ухилена фигура върху черен трон.

Касандър се спря за миг, за да погледне дима, който се вдигаше над Отреза. Ако някой го беше видял, изражението му щеше да му се стори напълно неутрално: без следа от гняв, разкаяние или тъга. Отрезът, какъвто го познаваше той, си беше отишъл завинаги. Той никога нямаше да се върне там.

Ала Касандър не беше сам.

Защото Мъртвия крал беше в него.

По-голямата част от деня премина в разчистване на останките от Отреза и извозване на ранените до болниците, а на мъртвите — до моргата. Разпитите щяха да отнемат дни, може би и седмици. Всички пълнолетни жители на Отреза бяха арестувани и им бяха прочетени правата. Те щяха да се явят възможно най-скоро пред съда, за да бъдат отново информирани за правата си и евентуално да им бъде определена гаранция. В Западна Вирджиния всеки обвинен в углавно престъпление имаше право да поиска предварително изслушване в рамките на десет дни, ако е задържан, или на двайсет, ако е освободен под гаранция. Доста работа чакаше окръг Пласи и целия щат.

Властите дадоха да се разбере, че всеки, свързан с Отреза, който сътрудничи на разследването и окаже помощ за разпознаването на останките от жертвите, ще получи облекчение на присъдата. Бързо се появиха пръсти, които сочеха места по картата, и гласове, които разказваха за сетните дни на множество мъже и жени. Повечето бяха погребани в гробището на Отреза, скрити под собствените им мъртъвци. Междувременно Одел Уотсън за първи път разказа за разкъсаната от кучетата жена, и още веднъж — за мъжа с покрита глава, когото бе видял да отвеждат в Отреза посред нощ.

На следващия ден започна копаенето.

Департаментът по здравни грижи и човешки ресурси на Западна Вирджиния даде насоки за работата с непълнолетните. След бързи консултации се взе решение на всички пълнолетни, събрани в затвора на Отреза по време на стълкновението, да бъдат повдигнати обвинения за съучастничество в отвличане, изнасилване, сексуално насилие и убийство, но щатът нямаше да възрази срещу освобождаването им под гаранция при строги условия. Отрезът щеше да бъде затворен за досегашните си обитатели в очакване на съдебната експертиза. Почивната база на окръг Пласи беше превърната в лагер за временно настаняване, което донякъде отложи въпроса какво ще правят с децата. Мъжете бяха разпределени между окръжния затвор и няколко изправителни институции.

От Касандър Хоб обаче нямаше и следа.

Касандър не бе планирал да бяга. Двамата му сина бяха убити, самият той беше наредил ликвидирането на водача на Отреза, някогашния му най-добър приятел, и беше довършил Шера — жената, която бе споделял с Оберон. Нападенията срещу Хенкел и частния детектив се бяха провалили, пленените жени бяха успели да се измъкнат. Отрезът беше изгубен, но той бе възнамерявал да загине, докато го брани. Ала тогава беше чул Мъртвия крал да го зове по име.

Там, в мрака на владението си, Мъртвия крал проникна в Касандър и заличи от съзнанието му всички мисли за въоръжена борба. Важното сега бе Мъртвия крал да оцелее и Касандър трябваше да го носи в себе си, докато не открие нови кости, които да го приютят. Чувстваше присъствието му като тежест в душата си и сянка пред очите си. То шепнесе и писукаше в главата му, а лудостта му бе заразителна.

Касандър излезе от североизточната страна на Отреза, близо до дома на Барнет. Милард Барнет беше ерген, който отглеждаше бройлери заедно с двамата си по-големи братя, докато те не се споминаха един след друг в рамките на месец, след което той спря да се интересува и от пилета, и от каквото и да било друго, и заживя в самота и уединение. Когато на вратата му се почука и той отвори, Касандър го застреля и хвърли тялото му в един изоставен кладенец. После взе колата му и пое към Вирджиния. Спря само веднъж, за да се обади на Даниъл Старчър от уличен телефон и да го информира за станалото, въпреки че това беше излишно, защото адвокатът беше видял всичко по телевизията и вече се беше заел да заличава следите от връзките си с Отреза, включително неофициалните услуги по осиновяването. Щеше да отложи колкото може повече осведомяването на злощастните купувачи, че скоро няма да получат малките си съкровища. Щеше да се наложи да възстанови и капарото им, което включваше значителен бонус от консорциума за едно от децата.

По дяволите.

Касандър разполагаше с пари в брой, но щяха да му трябват още. Старчър се поинтересува от плановете му. Касандър отвърна, че засега няма такива, освен да стигне до убежището си в Бедфорд — един от имотите, които Отрезът поддържаше за временен подслон и складови нужди. Старчър му обеща, че ще му изпрати пари там, и затвори. Даде

му време да стигне дотам и да се настани, след което възложи на двама изпълнители на мръсни поръчки на свободна практика — Първис и Стоун, да заминат за Бедфорд и да го убият.

Когато Първис и Стоун стигнаха там, къщата беше празна. Касандър беше минал оттам — намериха кутии от сандвичи и празни бутилки от бира, както и останките от огън, запален в кофа за боклук, но явно отново беше излязъл. Чакаха го цяла нощ и до късно на другия ден, но той така и не се върна. Предположиха, че някой може да го е предупредил, но Старчър ги увери, че само трима души са знаели за планирания удар и Касандър не е бил между тях.

Касандър трябваше да умре. Ако полицията го заловеше и той се опиташе да постигне споразумение, позицията на Старчър щеше да се промени твърде неприятно от защитник в обвиняем. Касандър обаче беше изчезнал, и макар адвокатът още да не го знаеше, полицията вече беше на път към Луисбърг. Само след няколко часа той беше арестуван.

Мъртвия крал беше предупредил Касандър за приближаването на убийците: не с думи или образи, а с усещане. На Старчър вече не можеше да се разчита, но Касандър щеше да се разправя по-късно с него. Отби се в убежището само колкото да се преоблече и да вземе малко чисти дрехи от запасите, които държеше в мазето. Обръсна брадата и по-голямата част от косата си, а остатъка боядиса с препаратата, който стоеше в банята именно с тази цел. После изгори космите в една кофа, а на излизане изхвърли шишенцето в боклука.

Мъртвия крал не спираше да говори, макар и на самия себе си. Почти не позволяваше на Касандър да заспи, а когато той все пак успееше да задреме, проникваше в съня му и Касандър се будеше с писък. Здравият му разум неумолимо чезнеше, а каквото бе останало от него трескаво оспорваше съществуването на Мъртвия крал, въпреки че постоянно чуваше шепота му на всякакви незнаний езици. Дали това не беше симптом на общата лудост на Отреза, зараза на ума, предавана от поколение на поколение, глас, придаден на формата, която сами бяха създали? И в този смисъл, не бяха ли те всички Мъртвия крал?

Потънал в мисли, той забеляза тишината в главата си със закъснение. Зачака, не смеейки да диша. Нямаше го. Каквото и да беше, вече...

И в този момент чу как Мъртвия крал се смее.

Паркър, Ейнджъл и Луис не можеха да избегнат разпитите от полицията и ФБР. Последното беше особено неприятно и само молбата на Паркър за участието на Рос предотврати по-лошите последствия за всички им. Рос не пропусна да му натърти, че му прави услуга и че някой ден ще поиска да му я върне с лихвите.

— Каквато и сделка да си сключил с него — каза Луис, докато се готвеха да напуснат окръг Пласи, — е била лоша.

Едно от първите тела, които намериха, беше това на Джеръм Бърнел, защото беше последното заровено. Откриха го в ямата, в която се хвърляха умрелите кучета.

Мъртвия крал не се чувстваше добре в кожата на Касандър. Той не принадлежеше на света на живите, а на мъртвите. Нужно му бе укритието на голи кости.

Касандър, от своя страна, искаше да отмъсти на някого за участта, сполетяла Отреза. Прицелил се бе в две мишени: Хенкел и частния детектив Чарли Паркър. Хенкел за момента бе недостижим — може би и завинаги, защото Касандър никога нямаше да се върне в Пласи. Оставаше Паркър. Касандър знаеше доста за него от разказите на Оберон, а и Мъртвия крал беше предусетил идването му. Паркър беше опасен и Касандър не беше сигурен, че ако се изправи срещу него, ще оцелее. Докато шофираше, се замисли за Роджър Ормсби — похитителя и убиец на децата, когото Паркър бе успял да проследи. Ормсби не просто убиваше жертвите си: той правеше така, че да изчезнат безследно, и с това прибавяше още един нюанс към мъчението на живите им близки.

Касандър знаеше всичко за обезкостяването, изваряването и консервацията. В главата му започна да се оформя план, който щеше да утоли както жаждата му за мъст, така и потребностите на Мъртвия крал.

V

Тук трябва да се отбележи, че игрите всъщност не са никакви игри и че на тях трябва да се гледа като на най-сериозно занятие.

Мишел дьо Монтен
(1533–1592), „Опити“,
1.23^[1]

Сам седеше на земята в края на двора на баба си и дядо си, близо до езерцето с малката горичка. Не биваше да ходи там сама. Дядо ѝ я беше предупредил за опасностите, дебнещи дори в плитките води, но пък, от друга страна, той я предупреждаваше за толкова много неща — улиците, момчетата, недопечените пилета, непознатите, баща ѝ, приятелите на баща ѝ...

В дясната си ръка Сам държеше полуразложеното тяло на мъртва птица: малък козодой, който беше намерила скрит от листата до входа на гнездото му. Нямаше представа как е умрял, но тялото му изглеждаше незасегнато. Тя бавно го разряза с макетното ножче, което беше взела от кутията с инструменти на дядо си, изхвърли остатъците от вътрешностите му и внимателно остави само перата и костите.

Полусестра ѝ, Дженифър, надничаше през рамото ѝ.

Мъртвата дъщеря и живата — заедно.

Дженифър проговори.

Идва.

— Да.

Страх ли те е?

— Не.

Не беше съвсем лъжа, но Дженифър усети съмнение.

Може би...

— Махай се — каза Сам. — Разсейваш ме.

Дженифър я остави. Върна се на скалата, от която наблюдаваше мъртвите. Сам не обичаше баща им по същия начин. И как иначе, след като беше едновременно човек и нещо повече, нещо непонятно? Веднъж баща им беше попитал Дженифър дали Сам я плаши, но тя не му бе отговорила. Не искаше да го изрече на глас.

Сам не я плашеше.

Сам я ужасяваше.

Два дни по-късно Касандър Хоб отвлече Саманта Улф, дъщерята на Чарли Паркър, докато си играеше край същото това езерце. Имал беше късмет, мислеше си, че е сама и скрита от погледи от къщата. Показа ѝ пистолета си и ѝ заповяда да мълчи, след което върза ръцете ѝ пред тялото, залепи устата ѝ с тиксо, което уви около главата ѝ, и я натика в багажника на колата. Предупреди я, че ако се опита да избяга, ще отреже едното ѝ ухо. Когато близките ѝ установиха липсата ѝ и вдигнаха тревога, той вече беше преполовил пътя до Ню Хампшир.

Опасяваше се да използва някое от готовите убежища и предпочете да спре в мотел в края на Националния парк „Уайт Маунтин“, в който с удоволствие приеха плащане в брой. Дадоха му крайна стая, но тъй като така или иначе само две от другите стаи бяха заети, не се притесняваше, че някой ще го види или чуе. Изчака вечерния мрак да се спусне, след което пренесе момичето от колата в стаята си. Не обърна внимание на липсата на съпротива, нито на развълнуването, непонятно дрънкане на Мъртвия крал. Просто искаше да приключи с тази работа.

Хвърли я във ваната и запали цигара. Известно време я гледа мълчаливо, пушейки. Тя също го гледаше, без да помръдва. Накрая се опита да каже нещо. Той ѝ показа пистолета в едната си ръка и ножа — в другата, след което остави оръжието и преряза тиксото на устата ѝ.

— Пишка ми се — каза тя.

— Пикай във ваната.

— Ще си намокря дрехите.

— Не ми пука.

Тя поклати глава, но не се изпишка. Сигурно е номер, помисли си той. Странно дете е това. Не беше изпищяла нито веднъж. Просто седеше, втренчила поглед в него, и чакаше нещо да се случи. Е, нещо щеше да се случи, и то скоро. Той просто събираше сили да пререже гърлото ѝ. Мъртвия крал го желаше.

— От носа ти тече кръв — каза тя накрая.

На джинсите на Касандър падна капка кръв, последвана от още една. Той допря пръсти до носа си и те почервеняха.

Откъсна парче тоалетна хартия, смачка го и го притисна в ноздрите си.

— Скоро ще потече и от други места — продължи Сам.

— Какви ги дрънкаш?

— От ушите, от очите, от порите на кожата ти.

Касандър почувства остра болка в главата си. Мъртвия крал му зададе въпрос, който само той можеше да разбере и на който никое живо същество не можеше да отговори.

— Това, което е в теб, не бива да е там — каза Сам. — То не може да оцелее дълго в живо тяло, затова в крайна сметка го убива. Той не е просто Мъртвия крал. Той е Кралят на мъртвите.

Касандър се закашля и изпръска с кръв плочките на пода и ръба на ваната. Погледът му се замъгли. Надигна се нестабилно и в отражението си в огледалото видя, че от очите му се стичат кървави сълзи. Бялата му риза се изпъстри с червени точки, и те ставаха все по-големи. Усети влага в потъмняващите си джинси. Не беше в състояние да стои прав и се свлече върху тоалетната, опрял лице в хладните плочки.

Детето стана от ваната. Мъртвия крал запищя. Сам носеше синьо яке. Откопча с усилие единия си джоб и бръкна вътре с вързаните си ръце. Когато ги извади, в шепите си държеше останките на козодой с разрязани гърди и крила, така че да се виждат костите вътре. Мъртвата птица изглеждаше мокра и миришеше леко на газ.

Кръвта вече шуртеше от ръкавите на Касандър и дъното на джинсите му. Лицето му беше плувнало в червено, бялото на очите му се беше изгубило сред пръснатите капиляри. Почти беше изгубил съзнание, мозъкът му го предаваше.

Сам обаче не искаше той да умре, поне не засега.

Тя вдигна телцето на птичката и усети потрепването в пръстите си, когато Мъртвия крал премина в него. После излезе от ваната и го остави в мивката. Взе рулото тоалетна хартия и уви птицата в няколко пласта. Накрая, понеже беше по-лесно, отколкото да търси кибрита в джоба на якето си, взе запалката на Касандър от джоба му и запали птицата.

Дженифър се появи зад гърба ѝ и двете заедно наблюдаваха как Мъртвия крал, уловен в капана си от кости, си отива от този свят сред пламъци и дим.

Кимбърли Бекман, собственик на мотела „Лоу Маунтин“, вдигна очи и видя, че пред рецепцията стои малко момиченце със синьо яке.

На екрана зад гърба ѝ вървеше репортаж за изчезнало дете.

— Мога ли да ти помогна, миличка?

Момиченцето вдигна вързаните си ръце.

— Казвам се Саманта Улф. Това по телевизията съм аз.

[1] Монтен, М. Опити, т. 1. Прев. Т. Христов. Наука и изкуство, 1979. — Б.пр. ↑

Когато полицията пристигна в мотела, Касандър Хоб беше още жив. Беше жив и когато го закараха в болницата и го включиха на апаратно дишане.

Жив е и досега, ако това може да се нарече живот.

Паркър отиде да го види веднъж. Очите на Касандър бяха затворени. Хранеше се със сонда, а лекарите го увериха, че мозъкът му е мъртъв. След време и тялото му щеше да го последва.

Точно когато детективът излизаше, тялото на Касандър подскочи.

— Какво беше това? — попита Паркър.

— От невроните на гръбначния мозък е — обясни сестрата. — Рефлекси. Чували ли сте за рефлекса на Лазар?

— Не.

— Това е спонтанно вдигане и отпускане на ръцете при пациенти в мозъчна смърт. Първия път, когато го видях, се уплаших до смърт.

— Хоб показва ли такъв рефлекс?

— Не, само спазми. Тук няма нищо, господин Паркър. Отишъл си е.

* * *

Съзнанието на Касандър е като празна къща: без мебели, без декорация, без живот. През прозорците се вижда само тъмнина, пронизвана от светкавиците на неволните реакции на някои неврони.

Из къщата броди едно присъствие. То няма облик или име. Но не спира да шепти. Мирише на дим и изгорени пера. И чака: чака Касандър да умре и да изгние в бедняшкия си гроб, докато останат само голите му кости.

За да може то да се прероди.

БЛАГОДАРНОСТИ

Признателен съм на Джон Лоренцен от Отдела за услуги за пълнолетни към Изправителния департамент на Мейн за търпението, с което ми разясни сложните детайли на пробационната система в щата. Той остава един от малкото хора, които потърсих във връзка с проучванията за тази странна книга. По-голямата част от работата бе свързана с преглеждане на литература в областта на фолклора и митологията, като повечето заглавия са поименно споменати в самия текст, въпреки че „Отсечени: История на изгубените и намерените глави“ на Франсис Ларсън (Granta, 2014) се оказа чудесен наръчник за конкретизирането на някои от идеите и образите, които се въртяха в главата ми с развитието на книгата.

Групата „Еспърс“ любезно ми позволиха да използвам цитат от тяхната песен Dead King („Мъртвият крал“), която би могла да служи за музикален фон към някои глави от книгата. Освен това отказаха заплащане, което говори много за тях. Повече за творбите им ще намерите на сайта: www.dragcity.com/artists/espers.

Задължен съм, както винаги, на Емили Бестлър, редактор в Atria Books, и всички нейни колеги, сред които Лара Джоунс, Меган Рейд и Дейвид Браун, както и на Сю Флетчър, редактор в Hodder & Stoughton, Карълин Мейс, Суати Гамбъл, Кери Худ, Бреда Пърдю, Джим Бинчи, Рут Шерн, Сиобхан Тиерне и всички останали в Hodder & Stoughton и Natchette Books, Ирландия. Агентът ми, Дарли Андерсън, продължава да демонстрира изумителна издръжливост в работата си с писател, който е едновременно темерут и фен на „Ливърпул“. Благодаря също на Клер Ламб и Мадейра Джеймс. И накрая: с много обич за Джени, Камерън и Алистър.

Издание:

Автор: Джон Конъли

Заглавие: Време на мъчения

Преводач: Ирина Манушева

Година на превод: 2017

Издание: първо (не е указано)

Издател: ИК „Прозорец“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: ирландска (не е указана)

Печатница: Инвестпрес АД

Излязла от печат: 10.07.2017

Редактор: Анета Пантелеева

Художник: Виктор Паунов

Коректор: Васил Койнарев

ISBN: 978-954-733-930-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8733>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.